Vlad Preda
Sfârşitul istoriei lui V

Streamland, 2016
În toiul nopţii, mă trezesc. Trezit de jalea

neînţeleasă din glasul unei trompete. Sau poate o voce umană, îndepărtată. Orizontală. Tonul ei puternic, uşor patetic, de leu rănit, mă zdruncină. Şi mă enervează. Insistenţa vlăguită a unei amintiri purificate, falsificate, mă enervează, mă irită insinuarea unei superiorităţi pierdute în curgerea frântă a întunericului peste capul meu înfrigurat. Vocea melodioasă, guturală a unei nostalgii. De curvă spăşită. Ca şi cum ar fi capitulat o lume întreagă. Sfârşită. Incapabilă să-şi mai îndure propria existenţă. Poate un beţiv, un ins jegos, un ins redus la simpla lui prezenţă, bătând tălpile pe asfalturi de ecou, cântând aberant într-o limbă ce pentru el poartă toate sensurile. Vii. Înfruntând nevoia de a se odihni. Trezindu-mă. Sau renunţând. Dintr-un punct nevăzut, irumpe ca un cristal fluid dintr-un diapazon, în aerul umed, lovind pereţii cu un ecou înfundat, pipăie câteva foi răsfirate pe noptieră, şi-mi prinde creştetul cu falange reci, apoi, mi se scurge ca o apă rece pe şira spinării. Îmi aud inima repetând. Acest obiect străin din pieptul meu. A câta lovitură? Îmi simt plămânii dilatându-se, relaxându-se, îmi aud sângele curgând prin vene. Susurând ca un pârâu dureros. Muşchii contractaţi, înfricoşaţi, pregătiţi să gonească. Dintr-o clipă-n alta. În jurul meu un aer reavăn. Pulpele lipite de cearşaf. Textura aspră a mâinilor împreunate. Alunecând în orbite şi cercetând, cercetând negura, îmi simt ochii. Căutând

graniţele uşii închise. Îmi amintesc. Îmi amintesc cum am trântit-o, de zeci de ori o izbesc din nou. O trântesc din ce în ce mai tare. Inima îmi rezistă? A câta lovitură? Aud singurătatea, acest prieten străin al meu. Fără chip, fără vârstă.

Aburul respiraţiei mă învăluie, mă acoperă. Strâng faldurile umede ale aşternutului în pumni. Obosit, încordat. Aud un robinet defect picurând. Pic. Pic. Zâmbind. Batjocoritor. Pic. Pic. De ce înclină capul? Apoi, înăuntru: pic… pic… pic… apoi, un clipocit diferit, prelung, succedat de propriul refren, pe urmă, după ce nu-l mai pot reţine, amprenta, impresia tatuată undeva, pe o piele interioară. Pic, pic, pic… Un robinet defect, metalic, închizându-se asurzitor, zâmbind fără să se închidă până la capăt, şi o chiuvetă, smălţuită; gura unei scurgeri. O cascadă înghiţită de intestine soioase. Hăurile scurgerii, străvezii sub un timpan fragil de apă. De vârtejuri ameţitoare. Turbioane imense. În hăul puturos. Desfundat. Miasma canalizării. Mii de linii frânte, jalituri pe suprafaţa netedă, curbată, o constelaţie de cedări, urme ale efortului fără sfârşit. Şi un nimb scorojit în jurul şuruburilor ce o fixează în perete. Chiuveta. Metalul lor solicitat la maxim, câte două nervuri elicoidale smulse din tencuială. Într-un unghi uşor aplecat. Stropi îngheţaţi de vopsea, îngălaţi, de praf, de bacterii famelice, atârnând de braţele strâmbe. Truda de a se menţine poziţia, în întuneric. De a nu cădea. Efortul. Chinul.

Alunecarea minusculă, curba descendentă invizibilă. Un atlas nevăzut purtând-o epuizat pe umărul învineţit, îngenuncheat, asudat. Să nu se prăbuşească. Mici strigăte încuiate. Obiecte fără limbă ce, la adăpostul nopţii, ţipă din încheieturi. Durerea metalului, nestatornicia apei care se scurge, patima. O chiuvetă grea, o apă vâscoasă, un corp greu. Îmi vine să mă întorc, aş vrea să cad, să mă scufund. La o oră în care aerul rece îmi împrospătează chipul abia trezit, ascuns încă în pântecele întunericului, străzile par neumblate, holurile lungi, ceasurile adumbrite. O grimasă îmi strâmbă colţul stâng al buzelor. Un şobolan alunecând prin perete, pe o conductă. Sau e doar apă. Viaţa mişună prin măştile moarte de beton vânăt. Se străduieşte să le sluţească frumuseţea de cleştar. Ce cuvânt oribil. Probabil că aşa începe… o fantasmă… până ce nu o mai poţi striga pe alt nume, până ce uiţi că ar fi putut avea cândva un alt nume… ce dai uitării că poartă… nume. Un film în care se derulează aceeaşi scenă, fără oprire, la butoane nu mai e nimeni. La butoane nu e nimeni. Aceeaşi scenă. Zâmbind. Aproape sfârşit. Aproape, zâmbind. De zeci de ori.

În bucătărie, becul se aprinde. Greu. Un răstimp. De data asta e greu. Trebuie înlocuit. O atingere mai fermă. Al doilea declic. Chior. Casc. Da, nu pot scăpa de senzaţie. Fiere. (O voce teatrală gravă). Fieree. Să-l acopăr cu o cafea. Să-i pun o mască amară. Amăruie. Îmi torn pe gât

cafea crudă. Un pachet întreg. Mestec, pasta maronie se agaţă de fălci, de dinţi, de limbă, cleiul înecăcios mă sufocă. Caut salivă. Îmi plimb muşchiul uscat prin gură. Înghiţind în sec, lipăind dezgustat. Scap cu un pahar înalt de apă de la robinet, apă tratată cu prea mult clor, apă acidulată, tulbure. Povestea poate trece repede… Afostodatăcaniciodată. Prea repede. Eu… eu nu mă mişc în acelaşi ritm, am ritmul meu de greiere. Am atins odată, cu vârful unui creion, antenele unuia. Dintr-un salt s-a făcut nevăzut în neantul ierbii, dar cântecul lui trădător silea talazul de verdeaţă să vibreze. În podul casei, între două scânduri. Cu un ţârâit de sonerie. Am un ceas cu ore de mărimi diferite. Ceas biologic. Nu. Depinde de cum mă trezesc noaptea. De cele mai multe ori nu simt şi nu văd nimic. Trebuie doar să merg la baie.

Înghit o gură fierbinte de cafea. Sorb îndelung şi plescăi discret mimând plăcerea. Nu zâmbi. Nu e un gest religios, nu e o libaţie improvizată în lipsa unei credinţe autentice. Nu e renunţare. Aşa cred, că tăcerea unei ceşti de cafea ce alunecă fierbinte pe gâtul uscat e o conversaţie privată cu divinitatea. Nopţii. Dimpotrivă, o mişcare banală, ridicolă, fără nici o semnificaţie, alta decât plăcerea intensă de a savura senzaţia împreunării cu trupul viu, excitat. Cum un copil plictisit scormoneşte pământul cu un băţ. Căutându-l… Dacă le ia mult timp buzelor (ca o

reflecţie, o ezitare) să atingă rotunjimea opărită, se întâmplă să fiu golit de orice intenţie de a mai urma această mişcare cu o alta. Cu oricare alta. Deci nu e o reflecţie, nici o ezitare. Cu fiecare înghiţitură, sunt tot mai tentat să mă abandonez printre granulele de zaţ. Revărsat celulă cu celulă. Ca o buză de mare, o mare atât de mare, ce se tăvăleşte ca un obez împuţit, în limbi întunecate, cu pete de spumă ca nişte fleici de porc, înghiţită de nisipul greu. În care s-au înfipt urmele verzi ale unor paşi. Inundate de o apă opacă. În care se aude şi se întrezăreşte marea. Dindărătul zidului de ceaţă. Dincolo de negură. La orizont e orizontul. Sufletul se măreşte odată cu el. Nemărginit şi subţire, foaie de plăcintă, tânjeşte după o atingere diafană. Nu pot decât să-l acopăr timid cu mâna, să-l maschez, să prind soarele palid în căuşul palmei ca să înlătur iluzia căldurii. Este vremea unor ochi albaştri. Marea (atât de mare) împroaşcă aburi reci şi şterge siluetele răzleţe. Un corp mare, un cap mic, şolduri prea generoase. Într-o legănare aluzivă. Nu. Un corp bine proporţionat, cu excese înlăturate de distanţa creatoare, picioare prea lungi, de antilopă prinsă în nămol, plete din abundenţă, feminine, libertinajul lor întotdeauna feminin, adiere sferică, urme prea adânci de tristeţe solidă. Un trup zvelt, o privire de jos, din depărtare. Departe. Din loc în loc, plutind, ochiuri de lumină slabă. Miros de lemn putred. Corăbii eşuate sau bărcile pescarilor

sau lăzi de fructe sau pescăruşi morţi. Trebuie să ne uscăm. Părul prelins într-o parte, până la bărbie, e ud. Sunt ud. Sunt apăsat.

Mă aud gândind, vocea, care îmi vorbeşte pe un ton... Nu e a mea. Nu e obiectivă, deşi e oarecum lipsită de emoţie. Din cale afară de capricioasă, nu-i place nimic, nici un strop de plăcere, nici o notă nelalocul ei, cu atât mai puţin faptul că e legată de mine. Cusută de-a dreptul. Am voinţă prea puţină, finită şi consumabilă, dinţi încleştaţi, un vehicul pe care trebuie să-l mişc, să-l deplasez printre alte corpuri, aproape că nu e drept. Lucrurile care mă înconjoară îmi atrag dureros atenţia. De aceea, plec. Pironit pe plajă, pe plaja imensă, verde, verzuie ca o apă stătută, nisipul ud şi negricios presând călcâiele, apa aeriană, murdară, spălând capete nespălate, în picioarele goale, mi-a crescut barba, parcă sunt ţintuit, de regulă, însă, plec. Când un lucru a devenit insuportabil, plec. O barcă pluteşte în faţa trupului încovoiat. Pe valuri domoale. Nu zăresc pe nimeni în ea, dar e prea departe ca să-mi dau seama. O cuprind într-un chenar improvizat din patru degete, primele două ale ambelor mâini, nemişcată, luminată slab de un felinar, renunţ la chenar şi sclipirea se evaporă odată cu ea în jocul calm al mării.

Trei umbre încearcă să smulgă adevărul de la mine: una îmi cere imperios să jur pe ce ai tu mai scump, figură inchizitorială, apelând la onestitatea

sacră a lumii care m-a consacrat, dar de ieri nu mai joc această farsă, nu cu mine, nu fără s-o ştiu, cu toate că preţul pe care l-aş putea plăti… e o ameninţare fără fond, dar orice rostire e un sâmbure al îndoielii, cuvintele sădite consumă din naivitate umflând-o ca pe un cadavru pescuit din ocean, altă umbră mă fixează cu privirea-i libidinoasă, madonă desfrânată (până unde merge naivitatea?), mă imploră şi acceptă fără rezerve orice fărâmiţură, şi umple lumea cu plozi din flori, cea din urmă e un demon al răbdării şi al galimatiilor trâmbiţate cu rânjetul cel mai perfid, e părintele impotent al celorlalte, ea nu aşteaptă nici un răspuns, ţelul ei e fără ţintă, adoră gratuitatea şi îşi bate joc cu nepăsare de ipocrizia fiicelor sau fiilor ei atunci când nu le cade la picioare omorâtă cu regularitate în zorii aceleiaşi zile de lupta lor inutilă, dar necesară. Război incestuos cu deznodământ paricid. Pentru o mărturisire şi o acceptare. Şi vine de nicăieri, răpindu-mi răgazul de a mai întreba dacă e sau nu. Mă las amăgit de parcă aş scăpa de o povară, îmi golesc mintea şi sufletul, fericit că pot rosti, în simplitatea lui atât de înşelătoare, ecoul credinţei, mă simt ca un copil recitând o poezie în faţa unui auditoriu compus din chipuri binevoitoare. Lumea e din nou o casă. Punând arătătorul pe un buton al telecomenzii, verificând mailuri, picotind în după-amiaza liberă, pornind maşina de spălat în timp ce mă bărbieresc. De o sterilitate desăvârşită,

protectoare, o altă alternativă nu-mi poate oferi fără riscul de a nimici şubreda încredere în cântecul ei de sirenă, grăbind poate brusc, cu brutalitate, etapele, accentuând un ritm caraghios şi înspăimântător, aşa că ce altceva pot face decât să accept tranziţia impalpabilă spre ternul unui tablou ilustrând patru pereţi igrasioşi şi zgomotele blazate (ca şi cum ar fi o stare către care au conchis), indiferente, ale obiectelor antrenate într-o vibraţie distructivă. Se întâmplă uneori, însă, să nu mai vreau s-o fac – din cele mai mărunte, meschine şi absurde porniri –, în tăcerea cu care trec lama peste firele cedând aspru, ca un scrâşnit de dinţi, liniştea devine insuportabilă, un chin pe care nu-l mai pot prelungi, baia mă strânge ca o menghină, din ce mai strâmtă, mai jilavă, orbitoare, oglinda îmi întoarce indignarea cu o mânie întreită, o înjurătură care îmi astupă urechile, şi dau frâu liber furiei care clocoteşte în măruntaie. Totul se înceţoşează, ţinta loviturilor se pierde într-un decor de neguri şi fum, trupul îşi descarcă toată energia, risipită, nu mai pot recunoaşte sursa zbieretelor şi a nevoii de a distruge, deşi acel monstru cu respiraţia putredă n-a fost redus la tăcere, doarme ciucit, cu capul în poală, visând un vis agitat, de unde au să prindă din nou viaţă nălucile flămânde. De nimic concret nu mă pot agăţa afară de propriul meu corp, amintirile nu au soliditatea unor voci familiare, feţe reale, mirosuri distincte, trebuie să-mi

hrănesc răbdarea aşa cum o fac de când mă ştiu, aşteptând clipa răzleaţă când fantomele se întrupează. În zadar. Sentimentul că pierd, că n-am avut nici o şansă, este încercuit de o butaforie de care nu mă pot descotorosi. Îmi spune: eşti idiot. Atât. Convingător. Ah, câte moduri de a înfrânge un om pot exista, îmi spun. Atât de multe feluri de a muri. Năluci care se lipesc de suflet, îmbolnăvindu-l. Apoi: ştiu şi eu câte ceva, vreau şi eu ceva. Ceva. Oamenii se împart în două categorii: cei care sunt sabie şi cei care sunt scut. Metafora nu-mi aparţine, drept pentru care să rostogolim un bănuţ în burta purceluşului. Nu valorează mare lucru, mi se sugerează să fiu mai – un cuvânt dezgustător – maleabil. L-am reţinut, într-o tonalitate insinuantă însoţită de o grimasă perversă şi umilă, de la un mecanic cu care am negociat odată piesele maşinii ce aveau nevoie de reparaţie, negociere din care, evident, am ieşit păgubit. O fi fost chiar vocabula magică cu care m-a prins în plasa onctuoasă. Îmi răsare din când în când în faţa ochilor, ca un memento zeflemitor. Acele mecanisme care, atunci când se declanşează, aruncă o lumină atât de defăimătoare asupra pretenţiei arogante de a fi propriul stăpân, nu le poţi ignora. Odată dobândite, devin semnale de alarmă ca greaţa la femeile gravide. Un impuls incontrolabil, al cărui efect îl conştientizez jenat, înfuriat. Neputinţă. Laşitatea e nimic, păstrează impresia unei alegeri.

Un impuls ca o umbră. Trepte pe care cobor involuntar. Amintirea, lehamitea, furia, neputinţa. Un senzor undeva care clipeşte ameninţător. Vine. Nu, nu, nu. Aşteptarea neînşelată. Unde să mă ascund? Lehamite amestecată cu poamă acră şi scârnă strivită de o talpă goală. Da, acolo, în îmbrăţişarea snoabă încărcată de sensuri şi recuzită barocă, căci vine, de unde, da, de acolo, de dincolo, eşti tot tu, vii peste tine ca o strofă, da, preschimb-o într-o strofă. Corpul supurează. Eşti în beci. Cobori trepte de ciment în beci. Vine şi trece ca un junghi prin buric. Ca şi cum mi-ar puţi gura pentru prima oară. Nelinişte malignă.

Disperată. Păstrez un calm desăvârşit. Cuvântul disperare nu mai provoacă nici o reacţie, nu mişcă nimic. Trei propoziţii contradictorii sunt suficiente. Ai dreptate. Ai câştigat. Şi totuşi, n-ai câştigat nimic. Moftul unui copil, asta să fie. Sunt copil atunci când nu vrei să fii. Până la urmă, nimic. Încerc. Încerc să pătrund.

Aş putea fi cu ei, ne ţinem palmele pe masă, ca la interogatoriu, pe lemnul răcoros, textura rugoasă impregnată cu un iz de motorină, aş putea să particip. Ascult. Vreau să aflu despre vieţile lor inegale, să descopăr diferenţele. Ca şi cum ai fi în afară, un soi de antropolog. Să nu lăsăm însă propriile fantasme să ne domine. Am zis. Înăuntru nu e un spaţiu impenetrabil, ce încerci să ascunzi sau să pui la cale acolo curge fără să vrei, chiar şi anapoda, în afară.

Următoarea lecţie, după ce îmi fac siesta. Ai observat ironia, nu? Care şi-a pierdut valoarea odată ce i-a fost pronunţat numele. Mă lungesc cu vorba şi-mi trece cheful. Şi se întâmplă, chiar se întâmplă. Zâmbesc. Individul din dreapta mea – ne despart cel mult treizeci de centimetri de politeţe, ameninţată de mişcările largi ale mâinilor care gesticulează dezordonat reducând distanţa la o vecinătate inconfortabilă, până într-acolo încât degetul mic al mâinii stângi mi-a atins pachetul de ţigări – a rostit un banc apreciat de cel din faţa lui. Îmi oferă o ţigară şi, deşi mai am câteva în pachet, nu-l refuz. Ascultându-i, parcă îmi aud propriul glas, propriile gânduri sunt telegrafiate prin guri străine, râd, îngân, încuviinţez, aş vrea să se termine seara asta degajată de lumina blândă a unor lampioane suspendate într-un chip care să nu scadă atmosfera de-acum. E un bun motiv pentru un toast. Sau măcar să ciocnim sticlele încălzite. Diferenţele se estompează în întâlnirea luminoasă şi caldă a privirilor atât de familiar reţinute, sceptice, mincinoase. Parcă voiai să le sesizezi. Fumul relaxant de ţigară mă face bucuros că mă aflu printre străini. În curând, nicotina şi alcoolul din sânge se vor concentra până la pragul la care ne vom ridica, toate barierele ridicate, de pe scaune, în paşi de dans. Nu eu. Eu sunt un dansator catastrofal. Ca o cizmă desperecheată. Şi totuşi… redu măcar mişcările lipsite de virilitate la minimul posibil, la câteva legănări dezlânate, şi

înlătură-ţi rânjetul imbecil care agravează stângăcia, nu o poţi ascunde, nu poţi cere indulgenţă în numele amiciţiei provizorii închegate de câteva ciocniri de sticle aburite. Ridică degajat din umeri, ca şi cum n-ar conta, da, uitaţi-vă, îmi leagăn nepăsător şoldurile cu mâinile desenând mecanic mici cercuri frânte. E preţul pe care trebuie să-l plătesc dacă vreau să mă amestec, să devin cameleonic o frunză printre altele. Ar fi trebuit să te obişnuieşti până acum. Să te fi eliberat de anumite îngrădiri, destrămate de trecerea tot mai apropiată a timpului sub auspiciul cuvintelor care comunică. Sângele clocotind te face să-ţi uiţi locul. Teribilă constrângere pentru un mişel. Cu adevărat, n-ar trebui să mai conteze. Nimic. În clipa când femeile vor ocupa ringul încercuit de scaune… Ah, cât de minuscul devii atunci. Dansai de unul singur ca o păpuşă azvârlită de un copil râzgâiat după ce a dezmembrato. Mai mult decât o uşurare, o izbăvire presimţită de golul din stomac. Ca şi cum ar fi scăzut presiunea aerului, miza s-a schimbat. Pentru mine crescuse la o temperatură îngrijorătoare. Mă vor excita, chiar şi cele urâte. Slabă consolare. Îmbufnate din cauza ezitărilor noastre, cartofori parând în piruete evazive invitaţiile vaporoase, mirese ale dezamăgirii, ne pregătesc rugul umilinţei. Ei, hai, unii-s mai cocoşi ca alţii. Dar pentru tine totu-i complicat. Ă, sună urât? Atunci repet: com-pli-cat! Aşternând

crenguţă peste crenguţă. Cine-i neîndemânatic, piere. Cine poartă cu el un miros urât… Mirosul fricii… Corpurile însemnate de viaţă capătă deodată strălucirea unor lumi visate. Fiecare notă languroasă le preschimbă în dorinţă pură, fiecare rupere de ritm le umple de o căldură fecundă, dezordine elementară a unei pofte insaţiabile, fără glas, mişcări senzuale pe ecranul interior al unor ochi cărora li s-a răpit vederea. Trupurile li se ating obraznic, trupurile, pielea freamătă prin mătăsurile electrizate, palmele roşii unse cu cremă, unghiile lăcuite caută jenate puful braţelor. Le urmăresc ca un spectator vrăjit de apropierea ce mă invadează, un fund încordat îşi şopteşte taina într-un refren dramatic, chiar şi cei mai încrezători se retrag inconştient într-un surâs nervos, în paşi greşiţi, afară din cercul magic, dans care ar putea deveni la o adică obscen, stropit în cantităţi potrivite de alcool, fustele ar putea fi ridicate prea sus, chiloţii rupţi de mâini străine, sânii dezgoliţi şi mozoliţi, printre chiote şi râsete zgomotoase, imortalizate de bliţuri şi camere video digitale, ar putea fi simulate pentru plăcerea unei întregi audienţe virtuale acte sexuale normale şi orale, până ce corpurile sleite se prăbuşesc peste mesele îmbibate de alcool. Să reţinem fundul gol cu fesele strânse sub fusta mini fotografiat cu o tehnică racursi desăvârşită. Căci unii n-au reţineri. Căci ele le aparţin. Atât de simplu. Ceea ce se ghiceşte prin intricatele

geometrii ale membrelor şi trunchiului contorsionat care se întâlnesc în forme flămânde în ochii sticloşi îi determină pe unii să se creadă stăpâni caraghioşi ai clipei, posesori ale unor frământări care nu le sunt adresate, căci promisiunea execută un salt în mintea lor înfierbântată, mintea ta, devenind certitudine. În mintea ta. Exerciţiul în aparenţă gratuit nu poate avea decât o finalitate: pe canapele, în paturi, toalete de restaurant, lângă ziduri de bloc întunecate. Lumea mică a locurilor desenate de mintea umană va fi locuită la adăpostul excitant al nopţii de sunetele înfundate ale corpurilor, unite într-un viol în doi cu muzică reverberând din plescăitul pântecelor, în surdină, lentă, înăuntru, afară, grăbită, egoistă, încordată, insaţiabilă, imposibil de gândit, deci într-o clipă uitată. Într-o atmosferă somnoroasă. Neînchipuit de frumoase, de nerecunoscut, îmbrăţişându-se ca nişte surori, iubindu-se cu frunţile arzând, ca un fruct pârguit, piersică zemoasă zdrobită de limba umedă, e atâta sete, şi tremur. Orice zgomot de prisos e reprimat de creierul încremenit dureros, nici o sticlă nu ajunge la gură, renunţăm la gesturile inutile, ne dezlipim uşor buzele. Posedaţi de frumuseţea formelor inventate sub genele lor arcuite, de mişcările orientale ale şoldurilor, în aer se răsfrânge un parfum de mătase rubinie, încreţiturile fustelor frecând coapsele, gâturile arcuite, pline de sânge, sânii întinşi şi mustoşi,

pletele răsfirate atingând fesele strânse, degetele încordate cuprinzând becurile înnoroiate de gâze ca pe nişte pui de găină, vom adulmeca cu nările larg deschise valurile de parfum de lavandă, rimelul ce li se scurge pe obrajii înroşiţi. Ele nu mai sunt neveste, nici gospodine, prietene, colege, iubite, ele nu mai aparţin nimănui. Ele… dansează. Ele… sunt feline. Îmi vine să mă arunc în patru labe, să le prind gleznele în pumni şi să le adulmec vulvele, să-mi afund faţa în… Sunt îndrăgostit şi terorizat. Le iubesc. Le ador goliciunea ghicită sub materia fumurie, sub pânza tensionată, micile încreţituri ale pielii de sub braţ, proaspăt rase. Cu bicul BIC. Le iubesc până la pierzanie, până la nebunie. Întoarcerile semeţe, legănările pisiceşti, capriciile gleznelor regale, tumefiate sub torsionarea tocurilor ascuţite, învârtind cozi imaginare în pragul unor lumi nevăzute, privind prin mine ca nişte statui neruşinate. Afrodite cu un picior scăldat în mare. Mă chemaţi sau mă alungă? Le vorbesc. Mirosul lor înnebunitor de animale lungi, cu vârfurile degetelor lipite de podea. Le invidiez, le admir libertatea, inconştientă sau, cine ştie, poate că pasul şoptit, privirea fără pleoape, fructul zvelt sunt semne ale fricii. Natura e fricoasă. Marea te apără de spaimă, întinderea nesfârşită nu-ţi dă nici o speranţă. Am de ales? Privesc dosul palmei. E vânăt. Câteodată trebuie să faci, îmi spun, nu mai e loc pentru nici o raţiune. Prea multe

întrebări. Când un val de căldură urcă din tălpi, prin stomac, prin dinţii încleştaţi şi se opreşte în creştet, neavând pe unde să iasă, ţâşneşti. Ca din puşcă. Alergi până ţi se face rău, oricât de departe devine ceea ce înainte se arăta aproape ca o sărutare. Şi sari. Până atingi cu sufletul, fundul. Nimeni nu bănuieşte cât de mult poţi alerga. Cât de mult îţi poţi ţine respiraţia. O voi ajunge. Fără să privesc înapoi. E acolo, atât de prezentă, se unduieşte ademenitor, se ascunde, se iţeşte o secundă, o părere numai, ce pătrunde prin toate simţurile, cea mai vie arătare, nimic în jur. N-am altceva de făcut, iar puterile mă ţin.

Trânteşte paharul. După o secundă, de pe marginea îngroşată, se prelinge o pată găurită de spumă. Conversaţiile repornesc din nimic. Ea, cochetă, deşi îl ascultă, îşi mută pieziş, sfidător?, privirea către individul de lângă. Care e prea beat ca să observe. Bărbatul în vârstă se ridică, îşi cere scuze şi pleacă. Probabil, realizând că nu se află în locul cel mai potrivit, se retrage cât mai discret, alunecând invizibil printre conversaţii. A schiţat şi un mic gest, intenţia de a-şi duce mâna la frunte, obişnuit probabil să poarte pălărie, tabiet la care renunţase în seara asta ca să nu pară atât de demodat. Drept pentru care preferase şi o cămaşă albă descheiată la gât, la care asortase un lănţişor de aur cu cruciuliţă, suvenir de pe la vreo mănăstire. S-a înnoptat de-a binelea. Nimeni nu se simte normal. Am prins curaj cu toţii, ne-a crescut

teama. Tânjim după o provocare. Aş vrea s-o propun eu. Ea îl întreabă dacă… l-a întrebat dacă… Niciodată. O minciună. Zâmbesc. Ea îl crede şi-l admiră pentru asta.

Ne mutăm într-un apartament. Aşezaţi comod pe fotolii şi pe jos. Pe gresia rece. Cum aţi ajuns acolo? Cu taxiul. Între noi, o planşă mare, având pe margini un chenar împărţit în mai multe dreptunghiuri. Sau pătrate, nu contează. Bine, dar cum? Unul dintre noi a plătit nota, a insistat, şi a chemat un taxi. Am aşteptat afară, în diferite poziţii. Cu dosul sprijinit de o bară rece, în picioare cu faţa spre stradă, urmărind şirul de lumini rotunde deasupra capetelor, discutând între patru ochi, pălăvrăgind. Scrutam celălalt trotuar. La ce te uitai? La chioşcurile închise în cuşti de fier cu lacăte grosolane. Ferchezuit. Poate exagerasem, poate că păream cam rigid. Eram singurul care purta sacou. Aş fi vrut să-l fi scos, căldura mă obosea, transpiram sub sacoul ridicol. Apoi a oprit lângă cel cu cămaşă de mătase. Albastră. Nu el telefonase. Şi ne-am împărţit. Doi ne-au urmat cu o maşină personală. Un Opel de un albastru închis, răspândind reflexii verzi, dacă te apropiai suficient. Şi interior de piele, desigur. Un model vechi. Pe bancheta din spate a taxi-ului ne-am înghesuit restul. Trei? Trei!? E doar o presupunere. La un moment dat, cei doi au dispărut, cei din maşina personală, din Opelul albastru, un bărbat şi o femeie. Poate nici nu

avuseseră de gând să meargă cu noi. De ce nau plecat mai devreme? Domnul Niciodată, şi doamna Te Cred purtând o rochie de seară, neagră, deasupra genunchilor, cu un decolteu larg şi spatele dezgolit până la promisiunea feselor. Am încercat din răsputeri să nu-i întâlnesc privirea, să nu observe. Nimeni nu trebuie să ştie. Drept urmare, am ratat momentul sustragerii lor, scrijelitul scaunelor retrase pe pardoseală, schimbarea tensiunii în gambele răsucite într-o direcţie nouă, pocnetele de floricele de porumb ale încheieturilor, foşnetul hainelor încreţite pe pielea netedă, o creştere abia palpabilă a miresmei stârnite de degajarea trupului. Nu ştiu de ce, i-am pizmuit.

Fiindcă ştiam. Au revenit… schimbaţi, marcaţi de o intimitate la care n-aveam acces, un timp absent în care şi-au împletit o povestioară, o bulă absurdă reinserându-se otrăvită în câmpul mesei de lemn tuciuriu. Îmi bubuia cutia craniană. Nu suportam, nu puteam îndura, o aversiune viscerală, o boală cronică, faptul că grupul se destrăma din când în când, suferind modificări tainice, nenumărate şi ireversibile, recompunându-se din stări noi, care reaşezau vechile configuraţii după influenţe imposibil de captat. Pentru că nici o schimbare nu te avea ca obiect. Pe deasupra, se creau intimităţi care te excludeau. Reduceau numărul de posibilităţi. Mai ales un anumit gen de intimităţi. Din alea care te

obsedează. El nu putea suferi interacţiunile care se închegau sub ochii lui şi se fortificau în locaţii care îl privau de a face noi calcule care, oricum, nu erau decât capricii menite să mascheze incapacitatea cronică de a lega contacte minime cu necunoscuţi. Ceea ce era firesc pentru ceilalţi, în ochii lui perverşi şi înspăimântaţi apărea ca o bătălie pe cale să fie pierdută. Ura că starea lucrurilor îl obliga să îşi ia în închipuire faţa acelui personaj, un sordid profesor dintr-un orăşel guvernat de o morală intolerantă care fusese acuzat de nişte fapte abominabile. Ce-l frământa nu era posibilitatea ca acuzaţiile să fi avut o bază reală, ci mina permanent vinovată a profesorului pledând sadic pentru pedeapsă. Grimasa cu care încerca să convingă deforma şi mai mult adevărul exterior. Schimbare ce poartă semnele unei tensiuni neobservate de către ceilalţi. Nimeni nu o remarcase sau, mă rog, nu interesa pe nimeni. Sticlele goale zăboveau adunate în centrul mesei. Pachetele de ţigări erau ţinute aproape de mâini sau se învârteau sub degete agitate. Vruse să-l creadă, asta e, cu tot dinadinsul, privirea îi exclama patetic „te cred oricum”, anume ca să-l tortureze pe cel nedezlipit de sticlă şi afişând o râncedă indiferenţă. Se explică privirea care scapără în direcţia lui şi pe care o evită. Nu en stare sau nu vrea să ia seama la buclele ei blonde şi triste. Ca un refren adolescentin. Neînduplecată şi ultimativă. Am ridicat din sprâncene. Nişte

sprâncene rotunde, ale unui actor de teatru. Şi un nas mare şi ascuţit.

Visez că mă lupt pe viaţă şi pe moarte cu avatarul adult ale unei amintiri neplăcute din copilărie, întărâtat de semnele virilităţii sale precoce – buretele încâlcit din jurul larvei umflate, barba mânjită de prima recoltă primăvăratecă –, şi mă loveşte cu o furie oarbă. Figura aproape uitată mai păstrează doar o mină congestionată de câine turbat, schiţând o ură nemărginită, o sete fără fund de a mă lovi. Uneori, cuţitul care îmi ameninţă degetele ţine timpul în loc. Şi durerea creşte în aşteptare. Rănile le simt şi după ce mă trezesc. O mâncărime pe antebraţe. Trag pleoapele şi văd urmele, frica revine ca o pală puternică de vânt. Nu înţeleg de ce nu fug. Îl înfrunt, cu pumnii strânşi. O matahală mult mai înaltă şi spătoasă şi cu rânduri generoase de burtă. Capul lui negru e cerul. Îmi înfig unghiile în palme, îmi doresc să-i şterg de pe buze zâmbetul sardonic. Imbecilul. Căscat ca un mare Ă. Dar nu e ironic, nu e capabil de ironie, e gura pocită a unui idiot, a unui vânător idiot şi superior, încrezător în sorţii norocoşi, victorios din faşă, stăpân crud asupra arătării fragile pe care o va sfâşia, o chemare, vino să te stâlcesc îmi spun făcliile de sub frunte. Sodoma-n flăcări. Am să-ţi dau să guşti romantic din propria cenuşă. Viaţa ţi se va topi într-un cor de urlete. Îmi pierd discernământul, frica mă împinge spre el, frica absurdă şi o dorinţă

refulată de a suferi, până la epuizare. Dacă mi-aş putea zări corpul sfrijit sforţându-se în poziţii caraghioase nici să atace, nici să se apere… Sarea se lichefiază între dinţi. Fără strategie, încolţit într-o încăierare inegală cu un uriaş zămislit pentru a frânge oase, însemnată cu urmele vagi ale unor trăiri umane pe chipul unei amintiri, dar nu şi în carnea vânătă a buzelor lipsite de sânge, captiv în acest vis, fără să-l pot refuza, spaima mi-e ghid, şi nevoia de a sfârşi, tremur aidoma crupei unui cal, iar fruntea mea de gheaţă străjuieşte tot atâta luciditate câtă spaimă îmi curge în vene. O clipă. O clipă doar. Bătută zgomotos ca un ţăruş în inimă. Atâta luciditate cât nisip se plimbă pe fundul unui lac. Doar noi doi, într-o lume fără decor, într-o concentrare extenuantă, sau poate că e zi, şi ne aşteptăm în mijlocul străzii, pustie sau doar tăcută, poate că e după-amiază şi soarele arde pietrele sub tălpile noastre, şi eu trebuie să trec. Sau să mă arunc. Braţele lui lungi nu mă ajung, mă eschivez şi-l lovesc în barbă şi-n ficat, iuţind frecvenţa croşeelor, încordat ca strunele unei viori, pun toată forţa, icnind cu fiecare şarjă ca un boxer pe un ecran alb-negru. Să dărâm colosul. Sap, precum un miner, muntele din temelii. Peste abdomenul de piatră îi simt grăsimea alunecând sub pumni. Îi gust aburul fierbinte al cărnii, îi simt greutatea de rinocer fără minte, e ca un zid care încearcă să mă strivească. Nu-mi întoarce nici un răspuns, pare năimit să îmi

aţină cu tot dinadinsul calea. Totuşi, loviturile primite nu le resimt, se pierd undeva înăuntru, dar tăieturile… tăieturile pătrund în toate celulele cu un zgomot de tablă îndoită. Uneori îmi înfăşor mâna într-o bluză, în zadar. De câteva ori vârful cuţitului se agaţă în cutele ei sfâşiind-o, de câteva ori scapătă pe ţesătură de parcă ar fi tocit, într-un final străpunge adânc şi usturimea produsă… Nu vreau să-mi pierd sângele! Nu vreau! Apoi mă trezesc, şi mă ruşinez.

Îi ascult. Aştept. Sunt răbdător şi mi-e teamă. Da, mi-e teamă, m-am născut un fricos. Suntem grupaţi în perechi. Cineva nu va avea de ales. În dreapta, cel de la care am luat o ţigară, mi-a oferit-o, în stânga, o domnişoară o tânără o femeie înaltă. Mai înaltă decât mine. Într-un tricou larg şi blugi. Cu buza superioară ca doi lobi de… lotus, sau ceva asemănător, nu ştiu, nu găsesc imaginea adecvată. Sunt în plus, poate că-i deranjez. Poate-i doar o impresie, minoră, ranchiunoasă. Aidoma mâinilor vârâte în buzunarele pantalonului. Mă străduiesc să ocup spaţiul dintre ei, să acopăr profilul lui fără să mă întorc spre ea; ca din întâmplare. Fără să stârnesc o conversaţie. Nu. Nu îndrăznesc. Mă îmbujorez, mi-e cald. Mi-e rău? Nu nu, mă bâlbâi. Inima îmi bate nebuneşte. Îmi aprind precipitat ţigara. N-ajută, nu mai ajută. Ajouter înseamnă în franceză a adăuga. Ai auzit de Gorki? Unul dintre personajele lui zice despre viaţă că e un stup de albine, despre albine că sunt

oameni, iar mierea reprezintă cunoştinţele cu care aceştia ne îmbogăţesc viaţa. Chiar dacă amară, mierea e miere, iar viaţa e o scară pe care tot urci. Potrivit logicii respectivului, n-ai cum să calci în lături şi să te duci la dracu… la modul absolut, se înţelege. Trag inconştient, nervos, mecanic, îmi inundă plămânii cu discreţie, încep să mă îndoiesc de efectele-i letale. Dimpotrivă, se impune drept tot un fel de aer pentru un fel de plămâni. Tutunul mă linişteşte, acum nu, trebuie să trag mai mult, mai adânc, nu inspira niciodată fumul, dar niciodată nu e acum. Aştept încercuit. Puţină distanţă… Am nevoie de puţină distanţă, de loc, să respir, de un fum, care acum mă trădează. Doamne, ce-mi rămâne? Trebuie să acopăr totul cu un nor de tutun. E prea aproape. E prea mult. Atât de aproape că văd micii pistrui de pe ceafă, sub buclele calde. Un voal aproape translucid peste o halcă pestilenţială îmbăiată în sânge. Nu mai ajută, un pachet fumat ţigară după ţigară, nu mai simt nici o plăcere, nici o alinare. Mă doare capul chiar aici, s-a strâns toată durerea sub frunte. I-am spus vânzătoarei că nu e pentru mine. Când mi-am cumpărat primul pachet de ţigări, aveam… oricum, nu eram la liceu. Nu m-a crezut, cine bagă în seamă un mucos deşelat care tremură din toţi rărunchii… Sunt pentru… tata, mama nu fumează, de parcă ar şti. Mi l-a dat oricum. Ce-i pasă dac-oi fi eu sau altul? Nu bea şi nu fumează; imună la vicii. De frică cel mai probabil. O femeie

fricoasă. O boală malignă care nu se agravează, e ca un continent cu o climă temperată, fără furie, fără isterie, fără stropi de curaj, înlemnită în picătura ei de chihlimbar, o icoană vie. O frică fără grimase, inumană, ceaţă densă învăluind piscuri ameţitoare. Bolnavă fizic, mai mult sau mai puţin, habotnică, urâtă, măruntă, şi peste măsură de modestă. Primind supusă, în bucătărie, restul de bârfe nemistuit la slujba de duminică, o femeie tânără îmbătrânită de batic şi tăcere. Dar poate că natura nu mai are nimic de zis despre legătura dintre copii şi părinţi dincolo de orizonturile universului tutelar; din memorie, rafturile cu amintiri în care clipele fericite, binecuvântate de o inocentă ignoranţă, traversează tărâmul atemporal nu cuprind şi chipurile lor aurite, în definitiv nu au fost niciodată parteneri de joacă, ci dumnezei încarnaţi ai propriilor copii, mâna lor aspră nu doar freacă spinarea de jeg, ci frământă aluatul tânăr însemnându-i soarta cu propriile visuri. Sunt visul ei. Am fost visul ei. Întruparea aberantă a năzuinţelor ratate. Nu învăţăm niciodată nimic. De la capăt, mereu de la capăt. Ne conservăm imbecilitatea! Unicul patrimoniu pe care-l deţin. Imbecilitatea deghizată în pretenţii de inteligenţă cu iz de burlesc. Dar n-o recunosc, aşa cum îmi reneg sanitar limitele, toată lumea o face, chiar şi atunci mă apăr afişându-le cu-n fals aer de modestie sau ca să-mi provoc suferinţă, aşa cum i-am contestat întotdeauna sfaturile, cu furie

şi teamă, neputinţă. Sfaturile ei timide nu mi-au atins niciodată „sufletul” însă, limba ei de lemn, pioşenia cu care a purtat o viaţă întreagă năframă nu au lăsat semne nevindecabile. Acum sunt convins că am fost crescut de o străină, de un demon, de un spectru care a plutit dintr-un înalt inexpugnabil şi absurd hrănindu-mă cu coşmaruri. De un zeu femeie care nu şi-a putut împlini menirea. Era imposibil! Totul este imposibil! Dovadă: eu. Sunt pământul sterp pe care apele ei roditoare nu l-au udat niciodată. Ea e departe acum, adastă ironic într-un colţ al minţii, cu contururile şterse. E o locomotivă cu abur la care s-a zgâit un băieţel când avea cinci ani, în gara X. O locomotivă neagră, lucind văcsuită şi trăsnind a motorină sub soarele imobil al dimineţii. O vedenie de demult invadând realitatea mohorâtă a unor peroane spălăcite. Prefirând fuioare întunecate, înecăcioase în zarea senină. Prima ţigară, cumpărată cu bani strânşi din vânzarea surprizelor cu maşini străine. Am fumat-o într-o staţie de autobuz, în văzul unor adulţi scandalizaţi, cel puţin aşa îmi închipuiam, nutrind o bucurie răutăcioasă de a mă lăsa pradă păcatului, viciului. Viciul nepotrivit, dacă mă întrebi pe mine. Marelui păcat! Toate erau păcate capitale. Ca viaţa mamei, strivită de povara lui. Ochii blânzi, neiertători, scrutându-l peste tot. Chiar şi în paşii nevinovaţi care curmă liniştea. Pentru că migrenele erau demoni. Am aruncat mucul pe asfalt şi l-am călcat

cu vârful pantofului, cum se obişnuieşte în universul reflexelor adulte. Acasă, am lăsat-o să ghicească, n-a fost nevoie de nici o mărturisire, şi după cum mă aşteptam, singura reacţie a fost un soi de grimasă de suferinţă amestecată cu o furie reţinută de care s-a ruşinat imediat. Lecţia urma mai târziu, sub argumentul ticălos al nopţii, avea să fie atât de abstractă în decorul populat cu tot felul de demoni, serafimi, heruvimi, arhangheli, sfinţi, mii sau milioane de îngeri cu aripi de aur arzător, trei trepte, nouă oşti, doişpe apostoli, patruzeci de mucenici, cazane cu smoală în clocot, urlete disperate, chinuri inimaginabile şi nesfârşite, toate răzbătând pe un ton factice din vocea sugrumată de atâta supunere, încât am îngenuncheat sfidător şi am ţipat crezul cu ochii aţintiţi la placa de lemn afundată în beznă. Iartă-mă, Doamne! Tatăl nostru care eşti… Cred într-unul Dumnezeu… Iubire! Mama te iubeşte nespus. Cât tot cerul plin de stele şi de îngeri. Nu ştiu dacă, orbită de rătăcirile minţii înspăimântate, mi-a luat înfruntarea drept penitenţă sau a refuzat să creadă că odrasla ei ar putea-o lovi în sanctuarul fiinţei înnegrite de supunere şi autoflagelare, dar pe chipul transfigurat nu se putea citi decât o mortificare vecină cu sminteala. O ţicneală contagioasă. Iubire! Care îmi insufla o ură acerbă faţă de răul tentaculelor tenebroase cu care scrijeleau pereţii micii demoni. Aproape că îmi doream să-i stâlcesc faţa, fiecare vers scuipat

printre dinţi, învăluit într-o frică obscură, mă înghiontea să-i turtesc nasul prefăcut, dacă n-aş fi ştiut că gestul ar fi determinato să se afunde mai adânc în rugăciune şi tăcere, în adevărul Vinei. De ce nu puteam scăpa de nenorociţii de gândaci, de ce nu ne scăpa bunul dumnezeu de ticăloşii aceia scârboşi din pricina cărora asudam sub plapumă, incapabil să-mi scot din minte imaginea lor strecurându-mi-se greţos în gură. Dormi puiule cu buzele strivite. Puhoaie de gândaci şi muşte verzi care se defecau pe aşternuturile mirosind a detergent şi transpiraţie. Papilele le-au reţinut aroma, mişcarea slinoasă a antenelor pe vârful limbii. Furnicături pe frunte, produse de goana lor spurcată. Nenumărate nopţi în care m-am trezit într-un coşmar, fără o ţigară la îndemână, doar chipul lui dumnezeu în întuneric şi toţi demonii mânjind pereţii. Şi mâinile ei sub robinet, întotdeauna îşi spăla mai întâi degetele, le săpunea bine, le clătea, iar eu… n-am avut curajul să-i spun, de ce nu ţi le speli ca lumea, ce-i cu fandoseala asta? Curvo! Nu, nu ea, dar celelalte, unele dintre ele: curve bătrâne pocăite de vârstă şi de Isus Hristos cu barbă, vie le-a rămas doar limba ascuţită. Cătrănită. Şi pe urmă am şters toate astea. Şi ce a rămas?

Un politician părăseşte plenul şi vede un alt parlamentar plimbându-se pe coridor. I se adresează: Nici tu nu ai somn? Râdem. FB la FBBF. Doi la patru. Şase. Descentraţi. Eu, între, ca

un paravan. Lumina ambientală de pe terasă imită atmosfera unei încăperi. Câte o pală de aer răcoros dezminte. Pe masă, mai multe beri decât cuvinte, mai apropiate decât siluetele deformate de sticla verzuie.

Când taci, zâmbeşti excesiv. Încerc să n-o fac, mă străduiesc să-mi controlez mimica. Acum eşti prea serios. Cum e sacoul insipid pe care l-am îmbrăcat după nesfârşite deliberări, eu, care n-am nici un pic de gust vestimentar. Când m-am cântărit în oglindă mina se potrivea de minune aerului de o anumită prestanţă pe care căutam să-l afişez, era de altfel un portret familiar, cochilia care mă proteja în mijlocul furtunii, cu care ţineam la distanţă aluziile indiscrete, oricum fără folos în mediile unde îmi făceam veacul. Singurul rabat de la etichetă a fost preferinţa pentru o nuanţă vişinie pe care am socotit-o nimerită în împrejurări mai puţin formale, ca aceasta, singura deviere permisă de la regulile care mă ţin în viaţă. Asta da peroraţie de inepţii. Încep să te suspectez de intenţie ilicită de a uita. Plus că concluzia melodramatică cu ţinutul în viaţă… nici n-o mai calific. E frumos să te depreciezi doar ca să poţi suporta dezamăgirile, ca un adolescent? Eşti oare un adolescent, ă? În rest, gura trebuie să se susţină dreaptă, nici un colţ prea sus sau prea jos, întinsă atât cât să nu trădeze linia obrajilor. Ochii pe jumătate închişi, focalizaţi pe detalii. Fiindcă n-aş putea privi un om întreg. Nici să-i întâlnesc

privirea. Nu mai mult de câteva secunde. Nu pot zăbovi acolo prea mult. Vorbind, trebuie să-mi mut ochii pe o scenă a simulacrelor, asupra figurii dedublate care mă ascultă cu cea mai sinceră jovialitate, către obiecte însufleţite, un scaun, o cicatrice în tăblia de fier a mesei, să-mi însoţesc frazele, când ascult trebuie să-i plimb peste tot ca să evit... El nu i s-ar putea adresa ei decât prin mine, telefonul fără fir, sau dacă şi-ar suci într-un unghi stupid gâtul. Ori, soluţia găsită: îmi pune indecent mâna pe faţă şi mi-o trage în lături. Dat la o parte! Expulzat! Degetele lui unsuroase, î bî... sub buze! Strecurându-se ca nişte viermi obezi. Aer! Ca şi cum nici nu şi-ar fi dat seama, ca şi cum a comis un gest inconştient, brutal, slinos, ca şi cum m-ar forţa cu o neglijenţă insultătoare ca eu să fiu cel care să-i găsească justificări. Ca şi cum n-aş fi decât o nălucă, un obstacol mărunt, o perdea. Retragerea mea precum sunetul inelelor pe vergeaua metalică. Buricele lui înfipte în pometii mei. Linia vieţii tăindu-mi respiraţia. Cretinule! Secătură! Ca un acid. Mi-au alunecat pe gât şi-mi strivesc plămânii.

M-a dat la o parte ca şi cum... Eu!... m-a făcut să par un... m-a înlăturat cu atâta uşurinţă, secătura, canalia, onanist ordinar, un... puşti, ia dă-te bă'n pula mea deaici. Dă-te bă la dracu' să te ia din faţa mea, nu vezi că îmi blochezi priveliştea? Ţonţoroiule! Chipul meu. Zâmbeam. Rânjeam când şi-a permis... trogloditule! Cum îţi permiţi...?

Palma mai grea decât capul meu, cum îndrăzneşte?, chiar aici, lipită de ceafă. Bruscat. Jignit fără drept de apel. Ce să fac? Să mă ridic, asta trebuie să fac. Şi să-i înfund nasul în fundul capului, să umple masa de sânge, să-i scobesc ochii, să-i trag un şut în burtă… Îmi tremură braţul. Nu doar braţul. Îi calc faţa în picioare, dar nici măcar nu-l gâdilă, locul unde stau, de fapt, e gol, ochii lui o caută nătâng, blajini, aproape nepăsători. Lumina lor pâlpâie anevoios, dureros. Gura se împleticeşte, strâmbă cuvintele, sunetele cad spulberate de pe buzele umezite, ţepoase, le amestecă, privirea străpunge carnea pozei încununate de plete aurii, uitătura lui se rătăceşte, râde, reţinut, iritat, neglijent. Nu e nici un deranj, dimpotrivă, un coctail de emoţii hipnotizante, se simte vulnerabilă, sentiment plăcut, îmbătată, pregătită să cedeze. Iar eu între ei, ca un cal priponit, o umbră mobilă, o adiere abia perceptibilă. Râdeţi. Nu, nu mă zăresc. M-a dat la o parte. Ca şi cum… Ia sticla goală de pe masă, pe aia sau oricare alta, şi sparge-io de cap. Crapă-i ţeasta! O baltă de sânge îmbibând blatul rugos, înmuind aşchiile, turnată din glava fisurată. Sânge bulbucind în baloane de spumă rozalie. Desfigurat. Inert ca o momâie. Pe urmă ochii larg deschişi, apoşi… Scrutările lor ameţite de surpriză. Identificându-mă cu un altul. Îngheţate. Apoi pleci, fără preambul, fără o explicaţie, ce altceva pot face? Decât să mă car? Cine a cerut nota? Cel care

a comandat nişte frigărui cruzi, necomestibili, în ale căror zgârciuri ne-am trudit fălcile. La un moment dat se conversa, chiar şi în timp ce mestecam, uşor veseli, băutura ajuta, zdrobind zăgazurile, dar… Parcă legăturile se desfăceau şi se lipeau la loc fără noimă. Timpul se lungea ca o gumă. Ca ciocolata topită pe care i-a oferit-o dintr-un ambalaj lipicios, cerându-şi stânjenit un fals pardon, regretând impulsul, conştient că scuza cum că de-abia o cumpărase înrăutăţea impresia făcută, nimeni nu suportă stângăciile e legea nescrisă pe care o încălca zbătându-se pentru a atinge culmea ridicolului, de unde nemaiavând în ce fiinţă inferioară să mai scadă, spera probabil să fie iertat şi adoptat. Ori se găsea în situaţia celor convinşi că dacă îşi finalizează gestul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dejoacă penibilul situaţiei. Permite-mi să fac ca sirena de la Vrei să fii milionar. Răspuns greşit. Dar serveşte-i-o, întinde mâna şi dă-i să se înfrupte din pasta greţoasă, zaharisită. Ţi-a înţepenit braţul suspendat într-un gest şovăitor, pe jumătate înaintare, pe jumătate retragere. Prilej să savurez mărunta răsplată pe care o accept cu un aer indiferent din partea cui o cădea victimă meschinăriei sorţii. Adevărul e delicios de amuzant. Poate doar o bucăţică, din politeţe. A îmbucat două pătrăţele pe care le-a rupt cu vârful unghiilor, să nu se murdărească. Când a dat să scoată un şerveţel din poşetă: cum s-o deschidă cu

degetele mânjite? El aştepta, ceva, să pice din cer fructul străluminos al salvării. Providenţa o conduse la baie. O s-o însoţească. Cine? Comeseanul băut îşi întoarse globii împăienjeniţi asupra lor, stârnit de târşâitul scaunelor îndepărtate. Se ridicară. Bolborosi un enunţ indescifrabil, un evident protest scrâşnit, caustic. Te Cred îl ignoră. Indispus de scena siropoasă, adică de propria ta aplecare spre astfel de momente şi schiţe pe care o consideri nesănătoasă, cu alte cuvinte, îngrijorat de posibilitatea de a-ţi fi deconspirată indiscreţia, îmi îndrept mâna spre pahar, dar paharul e golit de gura fierbinte a profesoarei care i se adresa de pe o poziţie defensivă femeii cu buze apetisante. Acum câteva zile cumpărase nişte covrigi, împreună cu o colegă şi prietenă, în pauza de masă, se făcuse chetă în cancelarie, nu mâncasem dimineaţă, nu mănânc niciodată mai devreme de ora nouă sau mai târziu de ora şase, te îngraşi dacă iei masa după ora şase, fiindcă organismul îşi încetineşte metabolismul… şi aveam ore de la opt, când au dat pe hol peste colegul de fizică căruia îi spuneau domn profesor, fiind aproape de vârsta pensionării, un bărbat foarte inteligent (îi scăpă o inflexiune în glas)… înalt (deci îi plac bărbaţii înalţi), puţin adus de spate, cu o uşoară calviţie (roşi), un tip foarte amuzant şi foarte inteligent. „Tot timpul te fixează cu o privire pe care nu ştii cum s-o interpretezi. Se încruntă chiar şi atunci

când glumeşte, nici nu realizezi dacă e serios sau te ia peste picior”. Moment în care, cu certitudine, rememorează o situaţie considerată în mod eronat drept anecdotică şi care a făcut-o să intre în pământ de ruşine sau să se indigneze din cale afară, ceea ce înseamnă oricum că a reacţionat ca o fetiţă. Nesigură dacă poate reconstitui efectul întâlnirii, şovăi în a continua, dar pesemne că zâmbetul mijit (zâmbetul lui?) pe sub mustăţi îi dădu avânt. „Are un fel al lui de a răspunde când îl întreb ce mai face dacă ne întâlnim (jocul lor simplu şi nevinovat), spre exemplu, într-un magazin… Zice în stilul său unic: nişte lăptic”. Deci, domn profesor o sancţionă cerându-i un covrig, (un alt gest al jocului lor fugar şi gratuit, de a o pedepsi fără urmări), din păcate însă, s-a găsit în imposibilitatea de a-i face pe plac. „Îmi pare rău, dar nu sunt ai mei. Am…” Înainte de a sfârşi explicaţia, el i-a întors refuzul. În acelaşi spirit indescifrabil de poantă solemnă. A spus şi eu ţi-aş da un covrig dar nu-s ai mei. Grăbit. Iritat. Zâmbind. Cea de lângă mine o înghionti să spună tot, să nu lase nici un amănunt pe dinafară. Nu e vorba despre asta, se retrase uşor iritată. Ce fel de covrigi? Cu mac, proaspeţi. Puţin arşi, aşa cum îţi plac. Apoi au alunecat amândouă pe lângă domn profesor într-un râs cald, vesele ca aburii de făină coaptă. Asta-i tot? În depărtare răsună sirena unei ambulanţe. Mă determină să simt noaptea. Ce porcărie. Îmi rotesc arătătorul mâinii drepte într-o

mică baltă întunecată de bere stârnind mirosul de acreală, berea are aroma unui mezel. Îmi desenează în faţa ochilor o fabrică, pe malul unui râu, cu nişte hornuri imense prin care răbufneşte un fum gros, negru. În apa mâloasă înoată peşti de dimensiuni mitice. De ce nu se gândise nimeni să organizeze un concurs de pescuit acolo? Din cauza cenuşii, se-nţelege. Fără nici un avertisment, suntem zguduiţi dintr-o dată de un cutremur. Preţ de câteva zeci de secunde scaunele fuseseră zgâlţâite, câteva sticle se rostogoliră până ce loviră podeaua. Apoi, vuietul şi aşteptarea. Liniştea de după. Ne-am uitat speriaţi unii la alţii. Undeva, o balustradă rece fusese strânsă nervos. Profesoara îşi culcă mâna stângă, cu degetele răsfirate, pe piept (de ce mâna stângă, de ce nu mâna dreaptă în dreptul inimii?), fata în blugi mă înşfăcă precipitat de braţ şi beţivul tresări. Ne-am îndreptat atenţia către o plasmă de perete, dar barmanul nu consimţi să schimbe canalul de muzică. De fapt, nu i-o ceru nimeni, părea de la sine înţeles, lucrul cel mai logic. Mai întâi profesoara, apoi, urmându-i exemplul, buze cortină şi beţivul şi-au dus telefoanele la ureche. Reţelele erau sufocate. Telefoanele primeau în cor mesaje cu erori de conexiune, amuzându-i pe unii. Ne calmăm din priviri, nimic grav, nu?, dimpotrivă, a durat foarte puţin. Cutremurele mari vin întotdeauna noaptea. Vin, ca bau-bau. Ne sperie de groază şi ne smulg din somn, cea de

lângă mine povesti cu vocea încă tremurând că i se întâmplase unei prietene, care tot aşa, la un cutremur s-a sculat în capul oaselor ţipând ca o apucată şi i-a paralizat partea dreaptă a feţei. Pe chip i-a rămas întipărit un rânjet sinistru vreme de câteva săptămâni. Se scutură scârbită şi înfricoşată. E de aceeaşi părere cu mama ei că decât să te chinui, să te naşti cu nu ştiu ce handicap sever, sau să ajungi la o bătrâneţe debilă şi să faci pe tine, să rămâi orb e cel mai rău sau să rămâi desfigurat după un incendiu, mai bine mori, mai bine nu te naşti. Probabil că nu auzise de aforismul lui Teognis care susţine că cel mai bun lucru pentru om e să nu se fi născut, dar cum aceasta nu mai e posibil, atunci să treacă cât mai repede porţile Hadesului şi să fie acoperit de povara pământului. Dar nu asta voia să spună. Râse clipind precipitat. Destinul crud, nemilos, pus pe şotii morbide, pândind cu maceta strânsă în pumn clipa cea mai veselă, cea mai fericită, ca să-ţi reteze braţul, nasul, urechile, abandonându-te într-o baltă de sânge, încă în viaţă. Cineva nu ne dă pace părea să gândească indignată BC, cineva nevăzut, un glumeţ macabru, nu ne lasă în pace. Cel mai rău e să fii stăpân al unui lucru pe care nu-l posezi. Descriere proprie: frumoasă. Nu-nţeleg. Care mai e rostul dacă i s-a dăruit un privilegiu, dar nu-l poate folosi? Nu deţine drept de folosinţă asupra propriilor bunuri. Soarta trebuie că are lucruri mai bune de făcut. Soartă,

adică neputinţă. Cum se cheamă fobia faţă de accidente? Scutură-te ca de un vis urât. Oamenii frumoşi sunt mai deştepţi, mai convingători şi mai fericiţi, e un fapt demonstrat. Un CEO atrăgător câştigă cu până la 20% mai mult şi realizează vânzări mai mari. Din unghi, uneori, mimica exagerată îi sluţeşte chipul. Prilej să-mi închipui că nu suntem cele mai străine făpturi din univers, că poate motive asemănătoare ne-au strâns împreună aici, la aceeaşi masă, căutând derutaţi lucruri care poate nu se găsesc deseori în acelaşi loc, iar încruntările ei pasagere, semne ale ezitării, desfac porţi pe care le credeam ferecate. Lui P i-ar fi peste puteri să-şi afişeze cu nonşalanţă sinceritatea de care par să debordeze buzele apetisante ale tinerei femei de lângă mine, atât de aproape că vibrez ca un electron prins în învelişul ei de parfum dulceag; sau pe care o joacă ea, într-o risipă de gesturi, mai ales din încheietura mâinii lungi, cu degete subţiri şi fine şi unghii lucioase. Şi multe inele de argint, inclusiv pe policari. Îşi curăţă unghiile cu arătătorul producând nişte plesnituri plăcute. Sau poate sinceritatea lui P e de altă natură, poate că adevărurile proprii le rosteşte numai pe jumătate, cealaltă jumătate, cea ascunsă, lansând o invitaţie voalată şi uşor deprimată. Astfel vrea P să strige că e mai reală decât o… femeie care se aruncă cu totul, dar cine se aruncă cu totul aici, cine, dintre noi toţi, necunoscuţi incapabili să ascundem ceea ce avem

în comun – egoismul, intenţiile care ne-au adus împreună, micile trădări ale trupului, stereotipurile verbale, gesturile necumpătate, inflexiunile vocii, poziţia frântă a umerilor, privirile piezişe, pleoape lăsate, bărbia ridicată şi pometii pistruiaţi, o mână prea grăbită să prindă paharul ca într-un cleşte, ah!, răcoarea care calmează şi care coboară în măruntaie ca un somnifer, bluza albă cu jabou contrastând cu striaţiile roşiatice ale gâtului, buze uscate, mâini late cu degete scurte şi groase, surâsuri batjocoritoare, trunchiul lăsat pe spătarul scaunului şi picioarele întinse sub masă –, cine e fără apărare, prunc nud fără scopuri mascate, cine nu joacă măcar involuntar roluri interpretate cu atâta amară stângăcie şi fără cea mai neînsemnată fărâmă de interes faţă de sursa râvnei cu care…? Cui nu-i este frică? Cui nu-i este teamă să treacă prin dreptul unei clădiri vechi fără să ochească streşinile corodate care stau să se prăbuşească şi să-ţi facă ţeasta zob, de taxiurile care se strecoară în trombă ca nişte tinere suple pe roşu, pe trecere, printre pietoni, după un moment realizezi că te-ar fi putut lovi din plin şi toca interiorul, de apropierea ameninţătoare a trenului, se prăvale pământul sub tine şi un vânt te aspiră în calea sirenei ce se apropie tot mai asurzitoare, ai sări te tună un moment, sună al naibii de tare, de convingător, apoi, razant, pe lângă tine, ca un magnet, luând şi frica. P se ridică nervoasă de la

masă şi se îndepărtă câţiva paşi. Încearcă să apeleze din nou. Un copil, părinţii? Soţul? Îi admir spatele nedrept şi şoldurile largi adăpostite de poncho-ul bej cu ochiuri mari. Văd silueta unei femei într-o rochie albă, vaporoasă, pictată neglijent de un cer senin cu flori de azur, cu spatele dezgolit, pielea catifelată şi mediteraneană se pliază în câteva cute adorabile, rochia se încheie promiţător chiar deasupra fundului, şezând ascultătoare pe fese, traversând în goană strada spre parcarea unui mall, chiar pe lângă mine, suficient de aproape cât golul din stomac să-mi rămână în minte. Abandonând o dâră de parfum fraged, se preschimbă într-o fotografie veche, sau mai degrabă în coperta unei cărţi ieftine, cu un uşor suspin potrivit pentru un picnic la iarbă verde. În desişul crud al unei poieni. Cu gândaci şi plante otrăvitoare. Urzici, spini, insecte. Aer proaspăt. Şi miros rânced. Furnici peste tot. O rochie vaporoasă în bătaia vântului. Nemişcată. De neatins. Asfaltul încins. Resimt încă impulsul de a o urmări şi de a o prinde de braţ. Mi-ar fi râs în nas, sau m-ar fi respins politicos, care-i totuna. N- avea cum s-o reţină arătarea pipernicită – un ipochimen hâd şi prost îmbrăcat. Femeia cu buze cortină îşi eliberă strânsoarea, uşor stânjenită. Îşi ceru scuze (la o adică, trebuia să-mi ceară scuze). Beţivul (am să-i spun B de-acum înainte) întări că e de datoria oricărui bărbat să protejeze o femeie. Dacă nu s-ar fi aflat

în starea de neputinţă în care-l adusese seara aceasta tristă, emoţie surprinsă de glasul gutural dres cu necaz, el ar fi fost primul care ar fi sărit în ajutor. Ajutorul cui? Dar de ce e o seară tristă, nu-i face plăcere compania? „A, nu, nu, nu asta voiam să zic, dar aşa mi se pare (ridică din umeri)… nu ştiu”. Un boem. Un beţiv melancolic. Pasăre rară. „Eu cred că nu vrei să ne spui totul”. Eu cred că e cam băgăcioasă. „Nu-i aşa că ne ascunde ceva?” B îşi întoarnă gâtul către tânăra profesoară şi se arătă mirat, ca şi cum făcuse o descoperire. „Ziceam şi eu aşa… nu ştiu de unde mi-a venit.” „Îţi place de ea?” insistă sora de caritate a victimelor de accidente. Nu primi răspuns. „Aha, am înţeles”. O lăsă să înţeleagă. „Oricum, găsesc că e chiar incitant că ne aflăm cu toţii aici”. Da, desigur, este. B era pe cale de a-şi dori să adoarmă. Duhoarea impertinentă a gurii lui, a alcoolului ce-i răbufnea prin toţi porii, îmi amorţea creierul. Am să mă duc până la baie, iar la întoarcere mă aşez lângă P, lângă poncho-ul plăcut la atingere al lui P, şi-i voi asculta gândurile, îi voi cerceta fiecare cută de pe obrazul brăzdat de un puf mărunt, auriu, îmi voi apleca privirea pentru a ghida o rază de lumină peste toată carnea buzelor ei. Mă voi aşeza în fantoma parfumată a lui P. „Tu nu suni pe nimeni?” Tresar. „Nu, mai încolo”. Nimeni nu mă sună. E doar un amărât de cutremur, s-au spart câteva pahare, nici nu va apărea la toate jurnalele. „N-avem de unde să ştim

asta, dacă idiotul ăla nu vrea să dea pe ştiri”. Mă întreb la cine ne vom petrece noaptea. Pentru că cel care ne va găzdui, cel mai probabil, va veni şi cu ce mai strălucită ofertă despre cum ne vom cheltui restul nopţii. Chiar trebuie să mă ridic şi să mă duc la baie. Oricum îi încurc. Te-ai dus la baie.

Mai era un bărbat, se spăla pe mâini, am intrat într-o toaletă. Uşa n-are zăvor. Adică are un zăvor defect. Îndoit. Şi ruginit. Ezit. E murdară… O ating uşor cu vârfurile degetelor, proptind-o. Mi-e scârbă! Să nu mă atingă! Locul ăsta infect şi strâmt… Îl respir! Mai bine mă aşez, să nu-mi observe poziţia nefirească. Prin pantaloni resimt closetul rece. Buricele degetelor îmi ard. Ca nişte porţi prin care îmi pătrund microbii în oase. Inspir aer putred. Îmi inundă plămânii cu urină şi fecale. Uşa ticăloasă nu are zăvor, degetele mele luând amprentele altor mâini, infecte. Nespălate. O dâră de apă susură peste o limbă de rugină. Ascult. Îmi plec privirea şi ascult. Aş da oricât să fi fost singur. Să mă piş în linişte, cum o făceam cândva la ţară în lanul înalt de porumb, nu e nimeni acolo, afară de mine, frunzele tăioase şi dese, mă mănâncă pielea, ca o pădure numai a mea, jetul fierbinte peste spuma de pământ care sfârâie. Puteam să fac acolo lucruri, multe lucruri, fără să dau socoteală nimănui, fără nici o remuşcare, singur, liber să râd cu gura până la urechi fără teama de a părea tâmpit, cu toate astea nu râdeam, atenţia mi se concentra pe rândurile

nesfârşite de porumb cu o bucurie liniştită, pentru că era soare şi cald şi simţeam cum pământul se învârte, sau erau norii? Mă pişam pe furnici şi le priveam plutind în vârtejuri repezi, scurte. Cu o compresă fierbinte pe ceafă, soarele mă prăjea cu microunde, gălbenuşul răscopt gigantic. Nu râdeam ca un tâmpit, dar îmi contractam nările ca unul, aerul clocotea atât de orbitor încât părea că scoate un fel de zumzet de transformator electric. Am trecut pe lângă un cal mort, cu ochi cenuşii, pântecele umflat şi mâncat de viermi graşi, galbeni, o momâie, şi n-am tresărit. Nici dacă aş fi dat peste un cadavru uman. Nimic mai mult decât o curiozitate scoasă la lumină cu minuţie chirurgicală de un cer şi un soare perfect egale, curate ca o vitrină de Paşti. Nici pe departe aceeaşi senzaţie ca cea pe care am trăit-o într-o zi înnourată, mă întorceam de la liceu, pe jos, iar în mijlocul străzii un câine cu labele strânse sub burtă îşi legăna botul lipit de asfalt şi prin care i se desfăşurau maţele într-o băltoacă de sânge, încă viu, horcăind. Ce privelişte. O fiinţă care moare. Printre trecători. O bară de protecţie făcută praf deambulând pe străzi. Îmi pot imagina. Scrâşnetul roţilor, pocnitura, scheunatul. Slăbiciunea aceea mi-a intrat definitiv în oase. Ca o boală cronică. Sau te-ai născut cu ea. Înfrânarea îmi dă frisoane. Acasă nu o pot face, până ce nu mă conving că în băile de la etajele vecine nu e nimeni, aici nici vorbă. Aici, totul e împuţit.

Hainele mele sunt curate. Eu sunt curat, acum mă împuţesc. Boala mi s-a strecurat în celule. Poate că mă omoară deja. Detest băile astea ordinare pe care nu le curăţă nimeni niciodată. Care nu pot fi curăţate. Acum am rânjetul ăsta... Sunt singur, nu contează, nu îl vede nimeni. Oare? Transpir. Nu s-a gândit nimeni la intimitatea... Nu, niciodată. Aşa trebuie să fie. Stau cu mâna întinsă, cu degetele înfipte dureros în rahatul altora. Am ales locurile cele mai curate, cele mai albe. Rămân urmele mele, degetele mele curate care, acum, asudă. Cinci pete galbene noi. Ce ironie, o baie albă, ca să scoată tot ce e maculat la lumină. O bere împroşcată pe lângă. Un altul se aşează după ce şterge superficial cu o bucată prea mică de hârtie igienică. Mai mult a mânjit. Devenind la rându-i purtător de moarte microscopică. Nu te aşeza! Urina străpunge hârtia şi întâmpină epiderma.

Fără s-o ştii. Dar aerul te aranjase înainte să te gândeşti la toate astea. De cum ai pus piciorul în... Şi sticlele alea de la... Dacă n-aş fi aici, n-aş gândi aşa. Dar gândesc ca să fiu singur. Dar nu sunt. Jumătate din mine trece neobservată, jumătate nu se va obişnui niciodată. Nu se mai aude robinetul. Adăst nemişcat, cât timp a trecut?, ai telefonul în buzunar, nu vreau să scot vreun zgomot, aştept uşor aplecat, mâna dă semne de slăbiciune, mi s-au încordat muşchii abdomenului. În aşteptare, ascultând. Ce dracu face? Se foieşte. Puţină apă prin păr... Ce dracu ar mai putea face?

E penibil. Îmi cedează braţul, tâmpitule! Cât timp să fi trecut, îngheţat în poziţia asta incomodă? Ah! Dezgustător. Îmi lipisem pantalonii de closet, pe unde se scurge… Mă doare capul. Mi s-au încins obrajii. Îşi lasă adn-ul peste tot. Nu mai e om acum, acum e o maşină, efectuând lucrări de întreţinere. Toate mişcările sunt precis calculate. Absurde de partea asta a uşii, fireşti în faţa oglinzii, martor indiferent. Chiar trebuie s-o fac! Urgent! Nu mă mai pot… Ştie că sunt aici. Ştie! Asta face. Tergiversează intenţionat. Poate că se gândeşte că eu… Şi se scurge timpul. Observă că nu folosesc closetul. Îşi imaginează, se admiră în oglindă şi îşi închipuie… Ce amorţeală, ce scârbă, parcă îmi intră degetele în ochi şi mii de furnici mi se caţără prin braţ, cred că rânjesc. Rânjesc ca un debil. Da, lumea s-a redus la spaţiul acesta strâmt şi infect, în care ne aflăm doar noi doi. Mă pierd cu firea. Nu pot ţine piept lucrului ăstuia. Acum sunt un… Doam… Necunoscuţi. Ca un tâmpit; îmi pierd toate ridurile, toate cicatricele, toate… Bunul simţ. Calmul necesar reacţiilor fireşti. Nu mă pot controla, mă sufoc! Blestemată… Sunt ca un resort comprimat sadic de o palmă ticăloasă. Ce mă ajută? Ce mă ajută? O frază insipidă, ceva care să-mi menţină iluzia vie. Că sunt important. Ceva ce ştiu bine. Prezenţa lui, acolo, grimasa batjocoritoare reflectată de cristalul limpede, mă seacă putoarea lui parfumată, vârful pantofului scârţâind discret pe gresie într-o întoarcere de

treizeci de grade spre exterior, deşi nu-l aud, cât face sinus de pi supra… pi împărţit la şase, sinus de treizeci… pe axa o-x… nu e un abur, e un trunchi de oase şi carne cu chip, chipul aruncă sentinţe, privirea ameninţă cu cuvinte, pumnale înfipte adânc în vintre… pi supra şase… treizeci… unu, unu supra doi, zero. Unu pe doi. Nu, pe o-y. Unu pe doi pe o-y. Ce literă stranie. Y. De unde o ştiu? De unde mi-a venit yul acesta străin? I grec cu cratimăul… înfige un ac în pulpă. Adânc! Scrâşneşte din dinţi ca un veteran dement. Mi se face pielea de găină în creierul ăsta cretin. Ascultă-mă! Am umerii mici. Îmi încorsetează… Da!, un cuvânt lucid, gândit. A trebuit să sap ca să-l scot. Să mă controlez. Încorsetează. Cu şireturi de mătase. Cade capul de pe trup ca mărul din pom, cu o bufnitură revelatorie. Ridică o sprânceană. Scrâşneşte! Crucea mă-tii de inimă, de corp. Îmbălsămat de propriami unsoare. Trebuie să spun ceva. Trebuie! Ca un cod, să mă hipnotizez. Ceva ce începe cu întotdeauna. Trece timpu’. Suntem constrânşi să ne cunoaştem prin sunetele trupurilor. Câtă scârbă. Câtă… Străini. În nemişcare, sunetele tot mai clare, mai neruşinate, cer imperativ să iasă, să ţâşnească, mă trădează. O târfă de pe centură cu brâul revărsat peste linia pelvisului îşi vâră în faţă, cu degete butucănoase, unghiile neîngrijite, cu urme de ojă, scrijelesc pielea de reptilă pătată cu pistrui, fusta strâmtă dezvelind triunghiul gras şi tăbăcit, cu un strat de

lână încâlcită, seamănă leit cu chipul, curva expune curva dracului, cu neruşinare, lumii, capul dintre picioarele grase. Rânjind. Aerul meu livid, irespirabil. Respiraţia. Bătăile inimii. Bătăile neregulate, confuze, schizoide, convulsive, retrageri şi înaintări şovăielnice, amnezice, hiaturi catatonice, refuzuri capricioase, reţineri, spaimă spaimă spaimă, unde sunt?, stăruie izul unui tun ars pe un câmp de luptă, carne prăjită cu motorină şi felinare pe tablele maşinilor de poliţie, plesnind. Îmi pulsează gâtul. Tremură uşa crăcănată, tremură şi scânceşte, opunând o rezistenţă îndârjită. Tremură pe încreţiturile buricelor, tremură în coşul pieptului, palpită, vibrează, se cutremură, dârdâie şi bubuie în timpane. Se umflă şi pocnesc. Laba piciorului alunecând pe talpa pantofului, talpa pantofului alunecând pe gresia transpirată, gresia transpirată alunecând pe aracetul uzat, clădirea alunecând pe fundaţie, uşa! Scârţâitul. Delir auditiv. Uşa! Forţându-mă, respingându-mă. Iar el, străinul… se ascunsese undeva în tăcere. Nu mai pot rezista mult, în curând… mă dau de gol, îmi ţin răsuflarea, să nu fiu auzit, ţine-ţi aerul în piept, REŢINEŢI, eliberează-l în surdină, ca un asasin plătit. În curând. Acolo, dosindu-şi cu dibăcie toate mişcările, acolo, în tăcere, în negură, după uşă, în faţa oglinzii luminate de neon, pereţii ascultă, el ascultă, aşteaptă, cântăreşte, aşteaptă, nici un zgomot, aici, toate urletele primitive ale celor

inferiori, respinşi de materie, de uşi geamuri pereţi, care ascultă complici, aşteaptă, respiră, nu se aude, şoptesc, nu se aude, aşteaptă şi tac şi murmură, un complot, un chin, TORTURĂ! LÂNĂ! Eu rânjesc. Nechibzuit, laş şi prost! Urăsc pisoarele. Le urăsc. Doamne, cât le detest! Cât de mult le doresc… le doresc… Nu pot urina. În prezenţa altora. Ei! El! În prezenţa… acolo, el! Scârna ca un unguent, miruit de uşa îndărătnică, care tot împinge. Până în ceafă. Ochii usturători în fundul capului. Nu pot! Încăperea placată cu gresie şi faianţă, lavoarele şi vasele de ceramică, oglinzile mari, geamul îngust, de-ar fi fost cel puţin o fereastră mai largă, deschisă, să pătrundă zgomotele de afară, toate nu fac decât să amplifice şi să limpezească zgomotele intime. Urăsc să fiu surprins urinând. De ce mă ascultă, de ce se holbează? Ia-o-n gură dacă tot o admiri atâta…

O să mai vină cineva, totuşi. Leagă-te de asta. Fu deschisă uşa, câţiva paşi sau apropiat de toaleta din stânga, s-au oprit o secundă, apoi s-au îndepărtat spre pisoare. S-au eliberat câţiva nasturi, o cămaşă a fost ridicată, un elastic s-a întins… M-am întors, mi-am descheiat precipitat pantalonii şi m-am aşezat pe capacul rece. Şi pe deasupra mizerabil, cu urme de păr pubian şi dâre unsuroase de urină şi murdărie înnegrită. Celălalt plecase, trecuse prea mult timp. Prea mult. Suficient cât să mi se îmbibe mirosul în haine. Un jet lichid lovind cu forţă smalţul hiperbolic, un jet

imaculat, acoperi liniştea inumană. Mi-am afundat nasul în reverul sacoului. Căpătasem miasma încăperii strâmte. Din nou linişte. Linişte fără ecouri. Un robinet fusese rotit. Apa lovi ceramica strălucitoare. Un robinet fusese oprit. Nişte paşi se îndepărtară, o uşă se deschise şi se închise. M-am ridicat, am rupt câteva fâşii de hârtie igienică, le-am împachetat, le-am frecat de pulpa dreaptă şi le-am aruncat în toaletă. Am tras apa. Apa năvăli ca o limbă lăţită şi franjurată. M-am spălat pe mâini, evitând oglinzile mari care mascau frontal pereţii, în care mi-aş fi putut zări figura luminată din spate ca într-un budoar de platou cinematografic. De n-ar fi străjuit în fundal decorul crăpat, mucegăit, împuţit de care ceilalţi se sprijineau insolent. Baia profesorilor e interzisă. Recipientul de săpun lichid de culoarea zmeurii străluceşte pe etajeră. Emană un odor diferit, a curat, a parfum intim, nu a clor ieftin, veceurile nu se scurg, apa nu se infiltrează peste tot, nu trebuie să sari peste micile bălţi adunate de mopurile zoite răsfolosite care put a canalizare. Paznicul ne înjură. De ce aruncaţi cu bombe puturoase, mă? Îşi prinde testiculele în mână şi trage scârbit o flegmă. În cămin, veceurile au coşuri unde arunci hârtia cu care ţi-ai şters dosul sau tampoanele însângerate. Ca să nu înfundăm canalizarea. Mi-am uscat mâinile sub aparatul care răsuflă un jet de aer cald. Am ieşit cu încredere, plecase. Trecuse prea mult timp, nu

poţi sta locului observând nonşalant cum trece, nu în acest loc, nu când gândurile nu pot fi stăvilite, ale lui, ale mele, ale lor, se intersectează, mereu se intersectează şi îşi dau ghes, mişcă-te, grăbeşte-te, eu nu mă grăbesc, mă spăl pe mâini, le usuc sub jetul de aer cald, nu e nimeni aici, sunt singur, boarea văratică e relaxantă, îmi pot ţine mâinile aşa mai mult de două minute, nu-mi pasă că s-au uscat, timpul l-am ucis, cu mine, cu prezenţa mea, şi m-am spălat pe mâini. Aerul cald ca o adiere solară. Datorită unui lucru atât de mărunt parcă nu îmi mai doresc să mă mişc, să mă îndepărtez de şoapta calină. Mă liniştisem, tăcerea devenise familiară, prietenoasă, răspunde prompt întreruperilor mele. Am deschis robinetul. M-am spălat pe mâini, mi-am turnat dintr-un flacon un gel cu iz şi textură de zmeură, semitransparent, mi-a evocat un gel asemănător cu un parfum mult mai puternic şi mai tăios, m-am spălat pe mâini. Apoi mi le-am şters calm, scăldat de un plăcut sentiment casnic, de parcă aş fi fost întins în faţa unui şemineu şi a unei farfurii cu prăjituri umplute cu cremă de ciocolată şi pudrate cu un strat fin de zahăr şi nucă de cocos, făcute în casă. De parcă mă aflam exact unde trebuia să fiu, fără nici un motiv de îngrijorare, toate potrivite la locul lor, bine aşezate, cuminţi, intime, afectuoase. O

uşoară durere îmi săgeta braţele, dar fără nici un temei de alarmare, căci erau pe cale să se destindă. Sufletul corpului meu se extindea ca un

aluat de cozonac la temperatura optimă ce îmbujorează gospodinele şi le brobonează frunţile. Pastila de ştergere a memoriei pe care creierul mi-o administrase preventiv, motivat de fluxul de dezmierdări amăgitoare resimţite de muşchii istoviţi, de nervii subepidermici relaxaţi, anesteziaţi, îşi turna efectul, da, întocmai cum în mintea unui sinucigaş cumpănind pe buza unui colţ de stâncă, marea îşi toarnă deznădejdea. Să iau o pauză. Timpul ucis rupse legătura. Cu ei. Afară. Eu, înăuntru. Uşor intrigat de intimitatea prelungită de care mă bucuram. Uşa încă nu fusese deschisă. M-am şters îndelung pe mâini. Ţi le frământai. Stăpâneam situaţia. Uşa va fi redeschisă, o nouă prezenţă, dar îmi recăpătasem drepturile. Să intre şi să se descarce de povara măruntaielor. Îmi redobândisem tactul, rictusul imperturbabil, devenisem un soi de reiterare stăpânită a trecutului recent, cel de dinainte să ating clanţa, scăpasem şi de angoasa, furnicătura rău-prevestitoare cu care mi-am însoţit paşii pe cei câţiva metri oblici dintre intrare şi cabina toaletei. Apoi spaţiul ocupat de mese până în dreptul barului, unde interiorul întâlnea terasa, şi mai erau scările exterioare care urcau spre terasă, dar ele n-aveau cum să anunţe, din poziţia cea mai puţin conectată, sau cea mai îndepărtată în lanţul cauzal care provocase… o ruşine. O umilinţă. Mă îndepărtasem cu totul. Cu întreaga fiinţă. În vreme ce şedeau în continuare la masă, aveam să-i

reîntâlnesc într-o prelungire închipuită a unei durate absente, într-o formă care nu lăsa loc surprizelor, purtând aceleaşi veşminte, veşminte?, veşminte?, aceleaşi conversaţii dezlânate, chipuri însoţite de aceleaşi simţăminte, aceleaşi simţăminte?, soarele strălucea în altă emisferă, aerul poate că devenise cu un ton mai răcoros, aburind sticlele decupate de membrele dezlipite de trup, înaintam, permiteam o eroare, adică nu puteam permite nimic, acceptam nota distinctă de răcoare ce o presimţeam pare-se numai eu, cu braţele alipite de coaste, ei aveau subţiorile degajate, dar poate că mie îmi lipsea un rând sau două de bere. Nu beau votcă. Atunci nu beam votcă. Ai stăvilit cursul unui râu mi-am spus. Nu. Ai rupt un şir mi-am spus. Ai întrerupt. Înaintam. Calm, pregătit de o transfigurare. Nu, nu. De o revenire. Călcam regulat şi prevăzător, îmi supuneam mintea unei recapitulări, în căutarea stării necesare. Mă străduiam să-mi ofer suficient răgaz, chiar dacă împins de la spate de umbra uşii dintre terasă şi interiorul scăldat într-o lumină mediocră, reflectată de suprafeţele lucioase ale barului şi meselor lăcuite şi scaunelor metalice, toate unite de o nuanţă brună, de silueta unui ospătar, poate că el nici nu se afla acolo, nu-mi călca paşii pe culoarul îngust dintre mesele verzi, dar silueta unui ospătar care trebuia să servească clienţii rămaşi în urmă mă însoţea, ca să pot recompune o înfăţişare normală.

Nu-i cunosc, nu ştiu nimic despre ei în afara câtorva detalii insignifiante, cel mai probabil minciuni, oferite în câteva discuţii pe net. Împotriva unei judecăţi sănătoase am decis să-i întâlnesc. Prematur, dacă e să te întrebăm. Doar eşti dintr-aceia care chibzuiesc îndelung până lucrurile se rezolvă de la sine şi pe urmă se răsteşte revoltat că a fost scos din ecuaţie. Să mă ierţi că am înflorit partea cu răstitul. De ceva vreme, preumblă nervoşi prin cameră, scrutându-mă ameninţător. Iar o iei în nume personal. Ca şi cum m-ar ghici. Iar eu n-aş avea dreptul să mă apăr de mustrările azvârlite cu aroganţă. Competiţia poartă o însemnătate colosală, nu e un joc inofensiv, ba dimpotrivă, este o întrecere cu urmări dintre cele mai grave, adică nici mai mult nici mai puţin decât însăşi realitatea. De unde ştiu? Ei. De unde au aflat toate amănuntele astea denigratoare? Apără-te. Nu e adevărat, nu poate fi. Ştim noi! Vezi, ştiu. Rămâne s-o înţeleg şi eu: faptul că accept acest du-tevino insinuant într-o poziţie supusă, de creştin surprins încălcând postul, ar trebui să-mi confirme că mă suspectez la rându-mi şi că nu fac decât, laş din fire, să le cerşesc izbăvirea din ochii glaciali, necruţători. Ca şi cum ar purta sceptrul unei autorităţi supreme, iar rotulele mele sunt însemnate cu stigmatul inferiorităţii. Da, zdrelite pe coji de nucă. Se dedau la o preumblare neîncetată şi o scrutare piezişă, fugară – semn al unui dezgust nemărginit.

Ne copiezi gesturile! Fiecare săgeată îşi nimereşte din plin ţinta, menită să otrăvească rana până ce surpă şi ultima cărămidă din edificiul vlăguit. Bombardându-mi timpanele cu discursul lor pedagogic. Caustic. Himerele lor, cele care se încăpăţânează să-mi traverseze camera, sunt crivăţ, sunt vântul de afară, vântul unui anotimp ce va să vină. Şi să treacă, cu regularitate. E doar un joc îmi spun. Eu, nu ele. Ele sunt serioase. Ele nu au trup, deci sunt grave. Îndreptate acuzator asupra mea, din negura lor palustră. Declamându-şi superioritatea. Stomacul mio comunică. Golul, urmat de un sentiment de leşin. Furnicături îmi străbat întreg corpul. Amorţesc, îmi schimb poziţia, întâmpin vechea durere cervicală. Nu ştiu, poate că e prea târziu. Poate ar trebui să renunţ. Hainele astea îmi vin ca dracu.

Pe trupul firav, o momâie, joacă siluetele televizorului. Sunt împuşcat, proiectat în maşina de spălat, tratat cu un purgativ, admonestat, bruscat, vocile cu fermoarul tras mă ameninţă, ciuruit, trântit într-un pat de pluş, mângâiat de mâini trădătoare, desfătat cu murmure ucigaşe, luna supraveghează totul, siluetele sunt atrase de eclerajul ei mut şi vinovat, se multiplică, se despart, se sărută şi se descompun, siluetele dansează pe pieptul meu, pe pântece… Una se desprinde în aerul timid al nopţii. O formă cunoscută, ivindu-se în lumina crepusculară a unei seri mohorâte de toamnă. Singurii pasageri ai

tramvaiului – noi doi şi copilul ei, eu, chiar în spatele lor, cu braţele încrucişate. Îmbrăcaţi aidoma, cu pantaloni şi geacă de blugi de un albastru spălăcit, urcasem din staţii diferite şi, cel mai probabil, aveam destinaţii disjuncte. Şoaptele drăgăstoase la ureche băiatul le primea cuminte, cu pumnii strânşi în poală şi un picior bălăngănind deasupra platformei. Bărbia lui ridicată şi capul ei aplecat s-au întâlnit. L-a sărutat pe frunte în timp ce cu mâna dreaptă, cu cotul sprijinit de spătarul scaunului, i-a mângâiat ceafa. Ca o mamă iubitoare. Sărutul, l-am resimţit şi eu, o furnicătură rece în acelaşi loc, aproape de tâmpla stângă. Ne sărutase pe amândoi cu buze subţiri, palide, aplicate grijuliu pe pielea lui catifelată, pe fruntea mea transpirată, sărut gingaş şi protector, tandru şi promiţător, mâna albă cu degete lungi dezmierdându-ne ceafa, alinând chipul obosit al fiului şi înfiorând sufletul slăbit al unui pasager clandestin. Din când din când îşi înclina discret capul. Geamurile ne întorceau figurile schimonosite ca nişte spectre răzbind din întunericul de afară. Nu-i meritam sărutul, mângâierea, mi se puse un nod în gât, privirea ei sigură, simplă, mă înfricoşa. Nici măcar o întâlnire deplină, numai bileţele sumare încheiate cu puncte de suspensie. Întâmpinate de o mină stingheră. Fiecare curbă efectuată de tramvai, descoperind parţial posterul de pe cabina conductorului, şirurile roşii de scaune şerpuind în

faţa noastră, îi reaprindeau dorinţele tinere, sentimentele materne se contopeau cu discreţia nopţii suverane şi apropierea noastră şovăielnică. Şi ar fi fost îndeajuns dacă n-ar fi fost nevoită să se ridice de pe scaun, să-i aşeze fularul şi să coboare. Cred că s-a încălzit suficient. Da, e fierbinte. Baia se inundă cu aburi. Îmi pun hainele pe capacul veceului. Un curent răcoros îmi zbârceşte pielea. Îmi introduc mai întâi picioarele, câte unul pe rând, până mă aclimatizez, îmi împrăştii câteva mâini de apă pe fund, între picioare, pe piept, pe spate. Apoi mă las cu totul în voia ei. Îmi sprijin capul de marginea rece. Am să zac aşa vreo jumătate de oră. Ignorând maşina de spălat şi rufele care atârnă deasupra ei, pereţii înguşti, carpeta uzată de sub chiuvetă, am să le şterg pe toate din minte. În loc, mă toropesc curenţii calzi. Cufundat până la bărbie, gust din rugina ţevilor, apoi îmi lipesc nasul de pelicula insidioasă. Un vuiet se stârneşte în urechi. Vocea unei peşteri. Doar apă în jur. Apă caldă. Fierbinte. Imersat, corpul meu bidimensional, fluid e calm. Sunt liniştit. Culcuşul fluid îmi amorţeşte simţurile. Prilej să le îngădui imaginilor să se reverse. La întâmplare. Nu mă mai aflu într-un loc anume, nu mai am un trup anume, deşi, într-un fel, le percep. Totul o să fie bine îmi spune o voce. Lichidul cald mă adoarme. Mă gândesc la pozele pe care ni le-am trimis. Trebuia să mă fi fotografiat cu cineva, cu o femeie, arăt rău în

geaca asta cu umerii lăsaţi, îmi măreşte coapsele. Şi e prea închisă. Exceptându-i pe soţi, surprinşi într-un zâmbet larg, degajat, restul apărem timoraţi, nesiguri, îngheţaţi în poziţii ridicole, afişând figuri şterse. Una are inscripţionată o dată depăşită, veche de cinci ani. Postată în urma unei selecţii severe. Mimează postura unui manechin, sprijinindu-şi o mână în şold şi cu un genunchi uşor ridicat şi adus în faţă. Îi lipseşte eleganţa. Sau măsurile potrivite.

Gura larg deschisă îi scoate în evidenţă lobii buzei superioare strivite de dantura impecabilă. Probabil că a uitat s-o şteargă. Îmi duc mâna la genitale. Le mângâi ca pe un obiect străin, din reflex. În urechi, austrul constant. De fapt, n-am stabilit nimic precis. În noi fierbe dorinţa de uitare. Nu există noi. Care e o minciună. Mai puţin acum când mă las purtat de valurile interne ale mării potabile. O pot întrezări în penumbra chipurilor care s-au ferit de aparat, în frazele scurte şi concise cu care ne-am tăinuit numele reale. N-am promis nimic, am putea foarte bine să nu ne mai întâlnim, să renunţăm. De ce să-i cred laşi, de ce să le atribui propriile-mi intenţii? Mă inund până la cearcăne. Îmi exersez capacitatea de a-mi ţine respiraţia sub apă. Genunchii se ivesc la suprafaţă. După baie, o să mi se facă foame. Frigiderul e gol. Îmi las capul pe spate până ce, la suprafaţă, plutind, doar masca chipului. Lumea… e mai mică. Respir adânc. Respir oxigenul din apă.

Creierul nu-mi mai atinge greutatea. Ştii că n-ai nevoie de el? Principiul 1 al biologiei: organismele care nu se mişcă nu au creier. Urocodata e o nevertebrată marină care în prima fază a vieţii se deplasează aleatoriu prin apă până găseşte o rocă de care să se ataşeze, pe urmă, o dată prinsă, îşi mănâncă cea mai mare parte din creier. Nu-şi mai atinge greutatea. Te-nşeli, ştii că te înşeli, o să fie mai rău decât îţi imaginezi. Ba nu. Nu faci decât să amâni, să te eschivezi, vei născoci o scuză în cele din urmă. Asta faci. Ţi-ai părăsit zona de siguranţă, tu, care eşti un pedant. Nu, nu, doar conformist, pentru că, nu-i aşa, unitatea de măsură care te descrie cel mai bine e frica. Fricoşii ţin foarte mult la reguli, fricoşii întocmesc coduri, planifică, anticipează, sunt contabilii cei mai iscusiţi când vine vorba să elimine zecimalele. Fricoşii apelează cu orice ocazie la bunul simţ, la normalitate, sunt previzibili şi caută previzibilul. Fricoşii vieţuiesc zi de zi cu spaima că acest paravan fragil ce le protejează universul, circumscris cu o perfecţiune geometrică, de haosul exterior, năpustindu-se neobosit, s-ar putea prăbuşi. Fricoşii ştiu sigur că acest paravan de mucava va fi înghiţit de lumea care nu zăboveşte, care nu cunoaşte şi nu vrea să ştie, care nu poate fi altfel decât autodistructivă, şi în ciuda tuturor indiciilor, fricoşii încearcă în zadar să-i înlocuiască legile cu regulile lor stupide, negându-se pe ei înşişi, cenzurându-se în speranţa deşartă că o

clipă nedureroasă poate fi conservată fără termen de expirare, sau transformând suferinţa într-un simbol al martiriului, iubind durerea ca pe o plăcere perversă purificată de spiritul lor curat ca un cristal, amăgindu-se că aşteptările lor aberante îi vor convinge şi pe ceilalţi să se încercuiască cu acel zid de mucava, fiindcă fricoşii rămân mereu copii. Fricoşii devin criminali. Trebuia să fi stins lumina, n-am chef să ies din cadă. Rămân aici. Ar fi fost meseriaş un sistem cu comandă vocală. Sau bătând din palme. Stinge! Bătăile inimii. Un cuvânt. Mi-o accelerează. Amplifică senzaţia. Răsună în mine, s-a îngemănat cu vâjâiala din urechi, cu capul scufundat în lichidul fierbinte. Vânt pustiu şi întuneric. Împreunate. Peisaj sinistru, punte spre tristeţe. Îmi picură vocea pe nas. Pătrund cu totul. Devin mai uşor. Imponderabil, plutesc în abis. Ochii mi-s după pleoape. Pleoapele în depărtare, într-o depărtare nemăsurabilă, pleoapele sunt cortine peste lumea de afară. Le simt tremurul ca un ecou. Aşa. Să ascultăm haosul interior. Îmi ţin duhul închis în cuşca fragilă. Cât o să ţină? Hai, imagini. Aici, nu pot fi orb. Nişte figuri geometrice. De pildă, un triunghi. Verde. Metamorfozându-se într-un plic alb, cu aripi lepidoptere. Apoi, conturul unor picioare, şase perechi, dansând, ordonat. Lăbărţându-se, îngroşându-se, prelingându-se într-o baltă de cretă albastră din care răsar cercuri roşii din care se iţesc buline galbene, petale albe…

rotitoare. O floare înflorind într-o altă floare ce înfloreşte. Nu floarea întreagă, ci senzaţia ei abia schiţată în câteva linii subţiri, frânte. Zăresc ceea ce pare a fi o floare, dar nu ca pe o floare. Rezistă zise imaginea, respiră zise vocea, nu uita. Un curcubeu argintiu împodobit cu o fundă de mătase. În spirală de purpură. Puncte agitate, mii de purici, milioane, înţepând plasa, viermuind, strivindu-se unii pe alţii. Gâtul vrea o gură dea aer. Apoi, un soare zămislit din cercuri concentrice îngroşate. Cu pete de mucegai, pete roşii, şi verzi… Alternanţă între linii colorate străbătând un întuneric vertical şi un strigăt timid de sufocare ca un ecou răsărit de sub o piatră întoarsă. O presiune în creştere îmi apasă pieptul, nevoia aerului de a se elibera se amestecă în imagini, văd aer, văd forţa lui, neliniştea lui se confundă cu neliniştea mea, cu vorbele temătoare plesnind ca nişte bule în coşul pieptului, plămânii mă împing să-l pronunţ. Din ce în ce mai siluitor. Apăsarea tot creşte. Din clipă în clipă. Parcă n-am suficient loc, deşi nu zăresc nici o îngrădire. O lanternă defectă. Flashuri orbitoare, intermitente, ca nişte tobe nervoase, iute… Mai iute! O piatră tot mai voluminoasă mă striveşte. O piatră mare! O stâncă imensă de plumb pe piept! Diafragma încordată vibrează, la un pas să cedeze. Vreau afară! Vreau afară din spaţiul acesta îngust, scuipă-mă! Lumini grăbite, dureroase, un miros violent de înecat, trupul renaşte în durere. Mi se

încâlcesc gândurile. Pleoapele strânse mă apasă, umerii zvâcnesc, aerul mi se adună în gât ca o tumoare şi gura vrea un A! UN A! Îmi scot capul. Eliberez ochii. Gura.

S-a răcit. Încă puţin. Mă întind spre robinet şi-l răsucesc. Îmi introduc mâna sub jetul care se înfierbântă. Se zbârceşte tot mai greu. Pielea. De pe etajera de ceramică din dreptul oglinzii iau tubul aproape golit de şampon. Pare să-şi fi pierdut din persistenţă, un odor călâi. Alături de un săpun vechi, gel împuţinat, pastă de dinţi, la fel, pe terminate. Ies rar din casă. Greu. Revin la figurile lor. Pentru că n-am ceas în baie. Îmi torn şampon pe cap. E rece. Frec bine. Spuma se scurge pe tâmple. N-are miros. Bag capul în apă, între picioare. De două ori. Înturnat, de pe un belciug înfipt în perete, trag prosopul şi-mi tamponez faţa, ca să-mi pot dezlipi ochii. Îmi ciulesc urechile. Închid robinetul. Închid din nou robinetul. Până la ultima picătură. E cald, apa se infiltrează intim în piele, relaxând-o. Acum, aici, ştiu şi ordonez totul, până la un punct. Acesta e un eşec. Până la punctul în care trebuie să dezvolt, să le recunosc chipul real. Căci apoi... Mi se strecoară o idee. Singuri într-o cameră străină, pe un pat străin, ezitanţi, neliniştiţi, aşteptând. Sunt o caricatură, asta sunt. Şi o s-o vadă şi cu luminile stinse. Mă gândesc la ea, la cum arată. Îmi sprijin fundul slab pe muchia căzii, cu spatele spre uşă, proptindu-mi mâna stângă de chiuvetă. Nu fii atât

de sigur. Poartă un top fără bretele şi o fustă cu volane, neagră. Lumina stinsă. Storurile trase. Îşi ţine mâinile încrucişate pe genunchi. Da. Sub fustă, nişte tanga minusculi, din dantelă neagră cu şireturi, de-abia cuprinzând o cupă plinuţă şi catifelată de pulpă roz. Ca o promisiune. Ca o ameninţare. Strâng buza chiuvetei ca să-mi menţin echilibrul. Mi-e gura uscată. Puţin, spatele mi se încovoaie. Sub bărbia ascuţită, un gât subţire, doi sâni rotunzi pe care-i cuprind în palme. Trag materialul sub ei, ridicându-i. Îi ling. Îmi afund faţa în carnea lor moale. Albă. Salt fusta. Îmi privesc mâna. Îmi privesc trupul. Mângâie. O mângâi. Îi cobor topul sub sânii moi. Pipăindu-i. Frământându-i. Nu… simt. Nu simt destul. Ah. O prind de păr. Umed. Catifelat. Obraznic. E rece cada, iar pieptul ei e atât de cald. Să nu alunec. O întind pe pat, îi scot fusta… Vreau să mă aplec, dar aş putea cădea. Cotul mă doare. S-a înroşit… În pulpele ei fierbinţi vreau să-mi înfig ghearele. La catul inferior scârţâie o uşă. O alungă. Se pierde. Se retrage. După draperii. De ce stai acolo? Vino! Să ne dezbrăcăm unul pe celălalt. Mi s-au uscat buzele, ard de dorinţă, toropit de frisoane fierbinţi, pătruns până în măduva oaselor de o răceală de mlaştină. Ţi-aş smulge hainele, vrei? Desfac câte un nasture pe rând. Degetele îmi transpiră degetele pe şanţurile de fildeş. Se abandonează între coapsele mele, simulând un leşin. Părul ei mătăsos în poala mea

rece. Spatele gol, uscat, îmi tremură-n oglindă. Pletele-s ude. Ai făcut duş? Parfumul tău… mă înnebuneşti. Claxonul unei maşini distrage. Strică. Încă o dată. Sâcâitor. Aşteaptă! (patetic) Întoarce-te. Aşa. Vrei? Vrei? Spune că da. Glasul tău, vreau să-l aud. Spune! Da. (În şoaptă.) Fii curvă. Eşti atât de aproape. Mă placi, nu-i aşa că mă placi, mă adori. O strâng de ţâţe. Ah! Ce apă tulbure. Unde ţi-s ochii, unde ţi-e plăcerea? Plăcerea mea. Stai. Împinge tu. Fundul ei arcuit. Încă o dată. Aşa. Mai repede. Aşa. Mi s-au încleştat fălcile. Aşa, aşa. Curul tău, vreau să-l muşc, să-l sfârtec, dă-i. Încă… Am să te muşc de umăr. Mă aplec şi-ţi gust carnea sărată. Ceafa pe urmă, ţi-o ling. Mi-e gâtul arid, mă ustură. Iar picioarele, zbârcite, se mişcă. Sub apă, sub mine. (Vârful limbii lipit de cerul gurii.) Vreau! Să ne ciocnim pântecele într-un plescăit delirant. Gâfâind ca un astmatic. N-am aer, trupul tău viu mi-l ia, îmi fură întreaga respiraţie prin membrul dureros. De unde eşti, spune-mi. Numele tău. Dar ce contează? Ridici piciorul. Ca să mă ispitească fesa încordată. Suntem singuri. A da, atunci să facem prostii. Ce ai de gând? Mă dor braţele, lumina becului mă deranjează. Vreau să ne jucăm. (Prinde-o de ceafă.) Priveşte-o! Bine. Îmi trec mâna de pe chiuvetă pe muchia căzii. Fesele-s roşii. Sunt slab. E goală, goală şi transpirată şi intră în mine, mă caută, mă vrea, ah… nu mai pot rezista. O sprijin de masă îi ridic cracii îi desfac larg. Dă-i ca un

piston ca un ciocan pneumatic, până rămâi fără vlagă, până ustură. Ţine-o strâns şi dă-i. Vrei ă, vrei? Ca un porc asudat, dă-i cu toţi muşchii, intră cu totul, cu mâna cu gura cu ochii, până la capăt. Ah, tensiunea! Mă rup. Priveşte-mă! Priveşte-mă în ochi! Vreau să mă eliberez, vreau să te eliberez, să-ţi înnebunesc sexul, să mă caute, priveşte-mă până te doare. Te doare? Îi strâng ceafa. Futu-i… nu te simt! Rosteşte-mi numele. Strigă-l! Cheamămă! Gâfâi, gâfâim. O strâng de gât, îi vâr o mână în gură, suge-le, am să-ţi învineţesc încheietura. Hai, hai să ne jucăm, să facem prostii, dă-mi-o… Îngăimăm, nu sunt cuvinte, scâncete neumane, se frânge aerul pe buze, răspunde-mi cu-n geamăt, de de cristal, aproape că chipul congestionat plânge de durere, de plăcere, îi spânzur ţâţele în palme, ni se umple gura de salivă… Ţi-e foame şi nu ai nimic în frigider. Frigiderul e gol.

Nu o să fie aşa, nu ştiu cum o să fie. Ba ştii. E doar o noapte, prezenţa, prezentul, asta contează, să fii acolo, să acţionezi. Împotriva ta însuţi, acolo, înfruntându-te la nevoie. Căci o să fie. De asta o să fie nevoie. Fiindcă singurul surâs, unicul răspuns, independent de circumstanţe, pe care-l… care-l găsesc nimerit, îl ştiu… Zâmbetul afectat al unui colecţionar sălăşluind într-un muzeu. Dacă nu pot să exteriorizez şi să exprim ceea ce… Ce naiba gândeam? Nu, nu e bine. Nu e în regulă. În fond, sunt un individ simplu, e un adevăr. Dar nu ştiu să

trăiesc simplu. Mă cramponez în tot felul de… Simplitatea mea… Cum s-o descriu, cu ce s-o compar, termenii care-mi vin în minte sună a lamentare. Sunt de o aparentă preţiozitate – o tăcere arogantă însuşită involuntar, abia o pricep, o conştientizez cu dificultate –, termeni care îi determină pe indivizii ce vieţuiesc pe aceeaşi scară să-mi întoarcă reticenţa, evitarea contactului, cu un dispreţ pe care nu dau doi bani, nu mă atinge. Ei, nu? Cu excepţia ocaziilor când sunt dator să contribui la un fond pentru cine ştie ce investiţii în grădina de flori din spatele blocului sau pentru vopsirea scărilor şi înlocuirea becurilor defecte, mijloacele de a mă introduce vremelnic ca subiect de discuţie, meliţând vrute şi nevrute, eşuează. Mi-e teamă însă că retractilitatea mea nu e îndeajuns, dimpotrivă, parcă i-ar întărâta, producându-le o râvnă ieşită din comun de a mă angaja, altfel spus de a mă supune, de a mă aduce pe cursul vieţii lor. Sunt surprins câteodată să aflu că posedă detalii personale despre mine pe care le credeam ferite, răsfrânte într-o lumină tulburătoare, descopăr atunci că nu trec deloc neobservat, discreţia nu mă protejează, braţul intriganţilor are o alonjă subestimată, sunt glasul neostoit al lumii care se insinuează până şi în buncărele cele mai solide. Şi cine sunt ei? O mamă şi o fiică alcoolice care, în lipsa oricăror perspective, se vor deda incestului, devenind cartea de vizită a comunităţii avide în a prezenta

subiectul unei antologii scandaloase. Dacă nu tăinuiesc deja o relaţie sofisticată, de la bătăile pe care şi le împing mai e un singur pas. Dar am să le resping avansurile. Sau poate că nu. Poate că o să capitulez. Precis aşa o să se întâmple. Era un om… nu ne puteam închipui că poate face aşa ceva, îl cunoaştem de atâţia ani. Cunoaştem? Mă cunoaşteţi de atâţia ani? Să vă fut în gură. Am spus-o. Şi mai sunt şi ceilalţi, într-o competiţie strânsă. Dacă n-ar avea familii şi locuri de muncă, s-ar risipi toată autoamăgirea imbecilă în care se complac aprobându-se unii pe alţii ca nişte gâşte. Ce porcărie, ce porcărie îngrozitoare. Ce trac, ce gol în stomac. Îi detest. Trebuie să fac ceva. Nu să recurg neapărat la un gest spontan, nu-mi stă în caracter, deşi poate că nu e cel mai neîndreptăţit lucru pe care un om îl poate face în împrejurările în care nimic altceva nu-l poate satisface la fel de mult, ci să mă împotrivesc unei lâncezeli care mă macină pe dinăuntru Tic tac tic tac. Ca un toreador asmuţindu-şi coarnele plutind pe dinaintea ochilor într-un dans erotic cu moartea. Eşti inapt, nu ai genele adecvate pentru asta. Citeşte în trecut indiciile clare ale impotenţei tale, tu torci ca un motan leneş la gura sobei şi ţeşi o pânză în jur, te micşorezi printre explicaţii, pretexte, surâsuri semidocte, părăseşte gestul cretin de a te scărpina în cap, oamenii nu râd la glumele tale, râsul e un indicator social, deci nimeni nu te place, eşti tolerat, prietene, ca un

câine, nu-ţi recunoşti figura?

Nu te poţi adăposti la nesfârşit îndărătul cuvintelor cu adresă fictivă. Aia ar însemna că eşti ţicnit. Dar tu nu eşti. Ruşinea de a vorbi te coboară în ochii lor. Cred că suntem pe calea cea bună. I-ai spus pe nume „tăcerii arogante”. Adică reţinerea dintr-un scrupul necunoscut… NU EŞTI NORMAL! CÂND NE CONVINSESEM CĂ TE DAI PE BRAZDĂ… e lesne confundată cu jena de a comunica, de aici pauzele incomode dintre fraze care riscă să devieze privirile într-o parte. Nici bâlbâit nu eşti. Sunt interesant când tac. Ei sunt mai pricepuţi, mint firesc, cei mai mulţi nici nu depun efort. EGOUL TĂU NU MĂ MAI ÎNCAPE! Să inventezi. Nu asta trebuie făcut? Se ascund. Şi eu mă ascund. Sub cupola unei catedrale, împresurate de demoni. Aripile gigantice pândesc îndărătul vitraliilor înfricoşând sfinţii. Muţi. Pe veci tăcuţi. P mă priveşte, TC mă priveşte, B, N(niciodată), BC(cortina). Ne suspectăm prin arcuirile nervoase ale mâinilor, prin zbaterile noastre stinghere, pantofii lovesc cadenţat duşumeaua, captaţi de mirajul unor năluciri interioare, expresii perfecte ale lumii aşa cum ar trebui să fie, în sfârşit o poveste complet adevărată, ţi-e jenă, curenţi de aer iuţiţi prin prăpăstii vuind aiuritor, ca şi cum te-ai ridica operat de o forţă necunoscută şi ai dărâma dintr-o singură lovitură namila fioroasă care s-a înjghebat din tenebrele minţii la un pas distanţă, aţinându-ţi

calea, mărit de lentilele fricii, sunt ud, iar tu trebuie să nu mai şovăi, pentru că trebuie să treci. Ne mână o istorie ratată. Ce s-a distrus nu cântăreşte suficient pentru a fi reclădit, zice, smintitul de împărat a ars cetatea din temelii, Cristosul mamii lui, care nu ţine seama de exigenţele istoriei. Această suferinţă mi-am închipuit că o împărtăşim. Nu ştiu ce politician, iertată-mi fie scăparea de memorie, o ţinea morţiş că a participat la un festival care se petrecuse cu nouă luni înainte să fie adus pe lume. Iertată-mi fie şi această coincidenţă numerologică, dar e un fapt real. Să nu-ţi asumi răspunderea pentru eventualele mistificări. Mă descompun. N-am trăit niciodată senzaţia că fac parte dintr-un… ca o proteină fără receptacul, plutind în derivă printre acizi graşi, plan, adică din ansamblul organizat de figuri care mişună pe trotuarele îmbâcsite, îndreptându-se spre locaţii mai mult sau mai puţin precise, confecţionând iluzia predestinării, şi totuşi, nici fularul la gură nu ţi l-ai pus, nu te-ai ras în cap ca un punker şi n-ai aruncat cu cataroaie în capetele blindate ale poliţailor la summiturile G8, nici măcar nu te certi cu acriturile de funcţionărese de la ghişeu care te pasează de la una la alta ca pe o minge de volei, corect?, a ceva cuprinzător şi însemnat, e posibil ca o banală sinuzită să-mi fi schimbat cursul vieţii, obstacole mici m-au aruncat pe direcţii neprevăzute, faptul de a încerca să încarnez un

personaj de roman admirat s-a dovedit o eroare oribilă, nu mi-au reuşit multe roluri, am eşuat în a găsi tipul potrivit, dacă n-asculţi, căci ceilalţi îţi spun destul de clar, dar nu vrei să auzi. Nu eşti nici primul, nici ultimul. Îmi port suspiciunea peste tot, te strâng umerii mici, mi-a spus un ajutor de zidar cândva că-şi urăşte vocea de poponar din cauza căreia nu e luat în serios, ei, s-a agăţat de un amănunt dintre multe altele, şi că ceilalţi băieţi se împrumută de la el şi nu-i mai dau banii înapoi. O retrag în culise uneori, nişte speranţe neaşteptate, proaspete, ai nevoie de aşa ceva, nu?, din când în când, nu sunt caracterul puternic, sau profund stupid totodată, asta pentru că n-ai câştigat niciodată nimic, nici măcar un maraton de amatori sau un concurs de înghiţit mititei, să te fi văzut atunci, care să-şi întreţină constant iluzia că-şi poate dirija existenţa exclusiv prin propriile forţe, o viaţă exemplară care să constituie o sursă de inspiraţie, până şi actul de a-ţi şterge originile şi a-ţi asuma o identitate falsă trezeşte admiraţie dacă poţi să tăinuieşti înşelăciunea zeci de ani fără a fi bănuit. Pentru mine, toate ruperile se petrec prin durata indiferentă a timpului, succesele sunt nişte cadouri ocazionale, unora le sunt simpatic, meritul mi-l demonstrez pe urmă, suspiciunea mea e o reacţie la suspiciunea lor, niciodată nu e suficient, nimic nu e câştigat definitiv, un bărbat puternic poate pierde totul într-o clipă, fiindcă pune totul la

bătaie, ceea ce mi se pare inexplicabil, sunt aici, pe canapea, mă roade o durere sfâşietoare, sunt gata să renunţ în secunda asta, vine secunda următoare însă, sunt tot aici, năzuinţe neaşteptate mă însenineză, realizez că nu pot renunţa la lucruri pe care nu le controlez, mi-e ruşine să comit un gest pe care ceilalţi mi l-ar găsi necaracteristic, prilej să visez cu ochii deschişi, îmi temperez pentru câteva ceasuri neliniştea care mă răscoleşte ori de câte ori întrerup o activitate, de fiecare dată când termin un lucru şi mă îndrept în mod firesc spre scaunul, patul sau canapeaua unde ar trebui să am parte de odihnă, anticipând spaima dindărătul pleoapelor ce au să se închidă, a nemişcării pe care trupul o cere şi care devine, nu mă pot obişnui, a căpătat regularitatea unui mecanism exact, dar nu mă pot obişnui, înţepenire, trupul transformat în cavou se întoarce împotriva-mi. Mă cuprinde o furie epuizantă, nu-mi rămâne decât să o urmăresc cum arde inutil, luminând şi încălzind… vidul, în locul pustiit ivindu-se o deznădăjduită melancolie. O nostalgie fără obiect. O amorţire de om beat care se răsfrânge asupra trupului. Pumnii se desfac, gura se descleştează, claviculele se destind, coloana se arcuieşte şi din poziţia aceea, lumea întreagă se umple de o parfumată, uleioasă şi neasemuită fericire; un pârâu susură printre verzi frunze mari înrourate, broaşte orăcăind printre nuferi înfloriţi şi trestii îmbrăţişate, o mătase fină acoperă

pământul reavăn afânat de viermi graşi, lumina albă a cerului ţopăie şăgalnic printre coroanele copacilor împreunate întro închinăciune dezmăţată, totul pulsează de vitalitate, e viaţă inofensivă şi prietenoasă, exact aşa cum trebuie să fie, ea e acolo, peste tot, ciripind, foşnind, uguind, fremătând, eu sunt aici, dar în definitiv suntem tot una, suntem aerul răcoros de care n-am ţinut cont din pricina zgomotului infernal emis de şirul nesfârşit de vehicule… dar ce splendide lumini murate, fractalizate, roşii şi galbene, albastre şi portocalii, verzi şi lămâi, şerpuiesc cu o viteză ameţitoare zece etaje mai jos, deasupra asfaltului încins de cauciucuri, contopindu-se în vaporoase vietăţi pastelate şi cuprinzând oraşul într-o reţea vie, într-un viermecurcubeu care-i străbate labirintul şi toate ţipetele şi urletele şi claxoanele, toate sunetele de metal şi sticlă, de piatră şi lemn, beton şi plastic par dangătul etern al unor clopote ce răzbat din laringele unor copii blonzi şi cu ochi de văzduh. Nu pot decât să mă prosternez în faţa acestei fericiri nemărginite şi să mor. Mor e un cuvânt din limba urşilor. Mor aşa cum mormăie un urs. Înainte ca gândurile să se înfiripe pe firul propriei logici. Să se preschimbe în cuvinte. Tăioase. Murmur neîntrerupt.

În frazele negre ale lui P şopoteşte un glas mieros. Vrea să ştie. Temătoare, ezitantă şi totuşi, perseverentă. Semnele întunecate apar ca trase din pălărie. De undeva, dincolo de monitor, de

fereastra deschisă, de piaţa murdară de legume, insistă. Să ne împărtăşim secrete. O să-mi facă o mărturisire. Dacă ştiu eu, va şti şi ea. Ce mă costă? De ce disimulez un plictis superior când fiecare cuvânt se încarcă de rezonanţa glasului ei pătrunzător? Din motive de rezonanţă a unui glas pătrunzător. Mă oboseşte lumina pâlpâind pe o frecvenţă invizibilă a monitorului. Însă mai rău mă stoarce certitudinea lui P că sunt curios din fire, cine ştie, poate mă suspectează chiar de un voyeurism depravat, faptul că ia de bună o presupusă disponibilitate de a pune, fără să opun nici o rezistenţă, toate întrebările pe care mi le sugerează vocea dantelată, irezistibilă, eşti ca un copil pofticios şi prost crescut care vrei doar să-mi vezi sânii, dacă eşti timid nici nu meriţi efortul, dacă nu te poţi controla să nu te mai holbezi o să mi-o ceri brutal, o să-mi smulgi, puşti râzgâiat, hainele de pe trupul înfierbântat, pântecul meu, obraznicule, are temperatura de fierbere a iubirii, dar ce ştii tu, ghemotoc de dorinţe desfrânate, mă înfurie bănuiala că i-aş satisface orice pretenţie, sunt o prinţesă care deţine între picioare o comoară sub vraja căreia un sultan ar da ordin să fie turnată o replică în aur pe care să şi-o pună la căpătâi în iatacul nupţial, fără să cer nimic în schimb, că fiecare distanţă trădează disperare prost deghizată, dar nu ţi-am oferit nici o ocazie să-ţi faci o asemenea părere, n-ai de unde şti că mi-au transpirat palmele, nu-mi poţi citi gândurile,

e doar plăsmuirea mea. Mă foiesc pe scaun. Poate că e o aşteptare firească. S-o întreb. Mă simt derutat, mă tem că starea de surescitare în care singur te-ai băgat te provoacă să baţi câmpii, cred că ai febră, mă frământă cel mai rău speranţele tale nejustificate, hrănite de greşeala mea, de modul în care m-am prezentat, în care îmi închipui că m-am zugrăvit, ca şi cum ar fi dibuit de la bun început că mă poate manipula fără rezerve: minusurile ţi se văd de pe lună, dragule, ca zidul chinezesc, şi sunt mai mult decât pregătită, o, da, perfect înarmată să le exploatez, nu te lăsa amăgit de chicotitul meu blajin, ocrotitor, pui de urs, care ştii bine că e doar în tărtăcuţa ta adorabilă, buzele mele nu spun asta, invitaţia mea timpurie se datorează candorii tale drăgălaşe. Îţi pot citi dorinţa oricât te-ai strădui să o ambalezi cu atitudinea asta ridicol superioară, de student de secol nouăşpe la o şcoală de băieţi. Nţ, nu ţi se potriveşte, şi nu trebuie să-ţi văd ochii ca să recunosc un bărbat singur, o, şi nu pentru că ar fi alegerea ta, nu, mutrişoară posacă care porţi cu stângăcie atâtea detalii contrafăcute, ca să folosesc o expresie după care te dai în vânt. Eu, scumpule, am toate armele. Nu mă crezi? Apropie-te, vreau să-ţi şoptesc un secret. Hai, nu fi încăpăţânat, apropie-te. Simţi căldura vocii mele?, evident că nu eşti o femeie oarecare, atunci?, ai ales însă scurtătura care lasă tocmai această impresie, adică nu sunt o femeie uşoară, dar ador

să interpretez una?, de ce?, ca să-ţi fac pe plac?, ştiu că nu mă desconsideri într-atât, scumpule, eu nu mă desconsider într-atât, P are toată încrederea că dărnicia i-o interpretez aşa cum se cuvine, sunt cât se poate de sinceră acum, înţelegi?, ai idee ce înseamnă pentru o femeie să dea jos voalul, berbecuţ nărăvaş şi cam pripit, dar apropie-te şi lasă umezeala buzelor mele să-ţi mângâie lobul urechii (pe după care îşi trece părul), ce rost au toate… ştiu, stereotipuri conform cărora francheţea unei femei merge până la un punct, doar dacă tu vrei să fiu mincinoasă, dacă insişti, conspirând cu intenţia duplicitară de a mă descoase ca să-mi găsească prima slăbiciunile, e un joc atât de obişnuit, nu?, nu asta facem dintotdeauna, vrei să-ţi ating cu vârful limbii gâtul palid, of, de ce atât de palid?, de ce te supără un fapt atât de natural? Ea nu-mi simte bătăile inimii, ea nu poate şti… Îl facem de atâta timp încât am acceptat consecinţele. Ai încredere în mine?, dacă da, nu clipi, lasă-mă să-mi apropii unghia de irisul tău spălăcit, vezi că poţi, simţi, ce simţi?, aşa ca o adiere răcoroasă. Presează-mi nasul. Ideală şi imperfectă în egală măsură. Altfel, de ce ne-am mai strădui? Eu nu o fac. Zici tu. Şi totuşi, te angajezi în orice joc obligatoriu, nu-mi închipui că nu poţi mima politeţea. Vrei să-mi atingi sânii? Sunt mici. Care e drumul spre atingerea unui interes. Sau e doar dezinteres.

Un exhibiţionism bizar, neprotejat, sub o

formă precară de anonimat. Pentru că sunt o martiră, mi i-au tăiat. Am două răni în loc. Pe care le acopăr cu pletele mele lungi. Te enervează asemănările. O, dragul meu, încă n-ai învăţat să citeşti printre rânduri? Încerc să-ţi destăinui o chestie neplăcută. O întâmplare care i-a lăsat un gust amar. Îşi caută tonul potrivit. Ştiu că ai un apetit pentru indiscreţii, un bărbat retras, retractil, ca un organ, ca un sex flasc, îngheţat, e un bărbat cu gusturi mai degrabă de ţinut sub tăcere, aşa că întreabă-mă. Fă în aşa fel încât să-mi smulgi plăcerea de a-ţi mărturisi cu glasul scăzut (o minciună?), vinovat, fragil, orice detaliu care să mă scadă în ochii tăi. Ca să devenim prieteni. Intimi. Te plictiseşte faptul că nu mai există tabuuri care să fie încălcate? Crezi?

Îmi mărturiseşte ca şi cum întrebarea ar fi fost rostită, ca şi cum provocarea a fost lansată, faptul împlinit, fie şi o pauză utilă crcării mijlocului necesar pentru a primi orice informaţie cu un grad ridicat de vulnerabilitate devine inevitabil o inserţie firească în broderia gândurilor care zboară între minţile noastre conectate mai mult decât pot aprecia. Eu şi reticenţa mea. Am pierdut o dată o cheie şi m-am rugat atât de jalnic la Dumnezeu să mă ajute să o găsesc. Mi-era atât de frică de consecinţe. Zi-mi unde să apăs ca să doară cel mai intens. Spune-mi.

S-a întâmplat că un elev mi-a spus în faţa întregii clase, treceam pentru prima dată prin aşa

ceva, înţelegi, pentru prima oară, ştii cum e cu lucrurile care se întâmplă pentru prima oară, nu le prevezi, nu le poţi controla, îţi depăşesc puterea de înţelegere, ceea ce mă face să cred că venim total nepregătiţi pe lume, şi atunci n-ar trebui să ne mai punem problema cum să trăim, la ce bun, i-a spus un lucru pe care îl mai auzise de atâtea ori pe stradă, îi fusese adresat de nenumărate ori încât devenise imună, cel puţin aşa credeam, fiindcă acolo, în mediul acela supus unei rigori menite să o protejeze şi să-i ofere cadrul necesar ca să-şi exercite în condiţii decente profesia, vocaţia, m-am visat de mică mai întâi educatoare, pe urmă profesoară, în ciuda speranţelor alor mei care mă vedeau economist sau doctoriţă, mama visa să ajung un doctor desăvârşit, ca să am grijă de ea, normal, dar eu am hotărât să-mi fac viaţa grea, la început nu a fost rău de fapt, eram entuziasmată şi nerăbdătoare şi chiar n-a fost rău, acum… nu mă plâng de colegi, unii dintre ei sunt extraordinari, fără să exagerez, îmi place în continuare munca asta, nu mă imaginez făcând altceva, ştii, doar că faptele s-au acumulat într-o direcţie care, analizată la rece, eu cred că, adică eu aşa sunt, că neprevăzutul exercită o atracţie irezistibilă, nu ştim niciodată de ce suntem în stare, la ce ne împinge spontaneitatea şi o dispoziţie momentană, sau congenitală, firește, poate fi şi înnăscută, dar nu cred că asta contează cel mai mult, lucrez cu copii, ştiu ce spun, nu

prevezi cu exactitate ce se poate alege de vieţile lor, oricât de tentant ar fi un asemenea exerciţiu mental, ţine de lucruri care nu pot fi arătate cu degetul fără să simplifici, inconştientul poate foarte bine s-o fi premeditat fără ştirea noastră, dar sunt nişte circumstanţe care acolo, întrun moment ales anume, în deplină linişte când toţi ochii mă urmăreau în timp ce înşiram pe tablă nişte propoziţii pe care le-am uitat cu desăvârşire, m-au întâmpinat complet despuiată. A picat ca un trăsnet. Vrei să te deschei, hei, ascultămi glasul ca o haină de blană. O să-mi bag nasul ca să adulmec. Când ai făcut ultima oară duş? O mai păţise o colegă, profesoară de religie, însă ea a căutat-o cu lumânarea (îţi treci mâna prin păr?), dacă devii atât de intimă cu elevii încât le povesteşti cum ţi-ai pierdut virginitatea, i-a spus că ar vrea să i-o tragă. Mi-e mi-a declarat perfect netulburat: Te iubesc, P! Perfect netulburat. Adică cu întreaga fermitate de care era capabil. Am rămas interzisă. Apoi a îndrugat nişte prostii, cum că dacă am rămâne singuri pe pământ şi ar trebui să perpetuăm specia… Emoticon. După ce mi-am revenit din buimăceală, am ţipat la el şi l-am făcut nesimţit, l-am amenințat că după ore merge cu mine la director şi o să-i scad nota la purtare, măgarule, măsură care n-are nici o „înrâurire” asupra lor, de altfel. Apoi m-am străduit să-l mustru pe cel mai pedagogic ton posibil, dar nu-ţi imaginezi cât de fals sunam, i se spărsese vocea.

Ceva s-a rupt. Parcă s-a prăbuşit un gheţar în mare, uite aşa, din nimic. Nu-mi pot scoate din minte privirile celorlalţi. Şi tu eşti un băieţel vinovat, nu? Ai împrăştiat resturi de mâncare pe tastatură. Dă-mi şi mie. Îţi place? Nu sunt pretenţioasă. Parcă le vedeam imaginaţia febrilă smulgându-mi hainele şi aruncându-mă la picioarele lor, cu genunchii strânşi la piept, ca să se vadă obscen din spate ruşinea strânsă între coapse, şi nu mai eram domnişoara profesoară, înţelegi?, nici măcar o femeie, ceva mai puţin decât nimic, mai puţin decât eleva care a fost filmată de un coleg masturbându-şi iubitul în timpul orei fără ştirea profesorului care îşi preda nestingherit lecţia la câteva bănci distanţă, parcă el pur şi simplu adusese la lumină vina pentru care elevii mei aveau tot dreptul să mă sfâşie, căci pândiseră de multă vreme acest amar moment al victoriei cruzimii lor adolescentine şi în sfârşit li se oferise prilejul să-şi confirme o bănuială, vagă, devenită un adevăr urât, deci plăcut. În timp ce stăteam cu spatele şi scrijeleam nişte cuvinte blestemate care s-au risipit fulgerător din faţa ochilor, atacată cu o stăpânire perversă, atât de bine jucată. A cuprins-o un nod în stomac şi o senzaţie… o furnicătură dureroasă. Lipsa de reacţie care s-a lungit pe durata câtorva clipe stânjenitoare a fost, cel mai probabil, decisivă. Nici măcar n-au râs. Poate că dacă tăcerea ar fi fost ruptă de hohote neruşinate, ar fi fost cumva în

ordine. Aşteaptă puţin. M-am întors cu o farfurie cu două sandvişuri. Am împins-o lângă tastatură. Ultimele două. S-a terminat aşa cum a început. Brusc. După oră am plecat direct acasă, m-am băgat în pat şi am încercat să adorm. Mă simţeam atât de obosită, ca şi cum nu mai dormisem de un secol. Mestec şi înghit dumicate greoaie. Figura lui imperturbabilă, superioară, sunetul cavernos al vocii, mustind de înţelesuri care se anulează reciproc, postura înfiptă, ţanţoşă, toate capetele dimprejur, schiţe de zâmbete şi mirări zeflemitoare, stinghereala dojenitoare, pâlpâie violent în pieptul ei. Mi-e foame, P. Domnişoara profesoară, vă urmăresc de mult şi vă admir. M-am străduit din toate puterile mele de taur cu sânge încins în instalaţie să mă controlez, să-mi domin impulsul sălbatic, dar am căzut pradă unei maladii fără leac, care mă frământă şi mă torturează în fiecare noapte cu turpitudinile ei, domnişoara profesoară, dacă nu îndrăznesc o temerară obrăznicie, îmi iau inima în dinţi şi am să vă tutui, pentru că demonul ce mă posedă poartă un singur nume, angelic simbol al fericirii fără hotar şi hrană a unei nebunii divinatorii, jigăritu-mi trup sfârtecat de nesomn şi dorinţă mistuitoare, cea mai pură, mai nevinovată şi apăsătoare dorinţă, P, hieroglifă de foc care mi-a însemnat pe veci pieptul, prăbuşindu-se ca un ecou tunător din ceruri peste pleoapele mele înfrigurate tânjind după lumina glasului tău

cosmic, P, stau în picioare, mânat de cea mai cutezătoare şi mai înspăimântătoare… n-ai nici cea mai vagă idee… efortul, sforţarea cu care mi-am înfrânt sfiala laşă şi ruşinea de a-mi ridica privirea către un soare, un soare, P, care luminează mai puternic decât privirea arzătoare a lui Dumnezeu, a tuturor zeilor care au chinuit şi umilit sufletele îndrăgostite de-a lungul nenumăraţilor, uitaţilor eoni, un gest scăpat întâmplător de prea generoasa ta inimă, cel mai cumplit şi cel mai sublim gest, porţile raiului mi se vor deschide, şi nu voi îndrăzni să rup pecetea sfântului jurământ care mă sileşte a nu rosti acele slove ce îmi bântuie fieşce clipă nudă, rană vie a existenţei mele răsucind limbile de pucioasă al unui ceas al osândei, doar dacă în cele mai inimaginabile vise asupra cărora a bătut jalnica suflare a morţii aş fi găsit curajul unei semeţii care să se ridice la o cât de măruntă vrednicie a unei cinstiri prea binecuvântate şi care să mă poarte pe firul năvalnic al unei sminteli aici în faţa ta, nădăjduind ca un orb fără speranţă, preş infam al cărui singur rost e să fie călcat de tălpile tale de aur, iată-mă aici, cu ultimele puteri, efectuând saltul fatal peste prăpastia dintre inimile noastre, P, permite unui bicisnic sihăstrit în cea mai resemnată şi mai retrasă chilie, bezna şi foamea, o foame insaţiabilă care nu poate fi potolită decât de prezenţa ta sfâşietoare, madonă şi veneră, mi-au fost soţi şi călăi, acceptă deznădăjduita şi

disperata invitaţie de a petrece împreună o seară minunată pălăvrăgind entuziaşti nimicuri în compania unei muzici diafane, împăturiţi de boarea dulceagă a unor buchete de trandafiri roşii ca sângele buzelor tale, sorbind fiecare din paharul celuilalt, o, P, atât de mult îmi doresc sămi strecor vârful degetelor în părul tău serafic, o seară minunată, o seară a renaşterii şi a fericirii fără ţărm, a unei euforii orgasmice, am să fiu elevul tău ascultător şi supus, am să înfulec cu lăcomie fiecare vocabulă de pe vârful limbii tale şi îmbătat cu parfumul tău am să te conduc, în amurgul celei mai fericite seri a unui suflet pe acest pământ, în pragul uşii tale am să aştept sărutul tău cu buzele-mi atingându-ţi buzele umezite de aşteptare, şi o să-mi permiţi, o să mă inviţi la o cafea, scumpa mea P, ai să aprinzi lumina în olimpicul tău dormitor şi vom uita ceştile pe noptiera impregnată cu mirosul claviculelor tale şi o să ne-o tragem ca nişte sălbatici narcotizaţi, P, rătăciţi în jungla sexelor noastre smintite. Domnişoara profesoară, noapte şi zi mă gândesc la curul şi la ţâţele dumneavoastră, îmi storc toată vlaga pe unde apuc, mânjesc toţi pereţii cu portretul tău umed, trei propoziţii mi se repetă în minte ca o casetă stricată, să te fut, să te fut, să te fut în cur şi în gură, pizdo!, scâncetele dumneavoastră încruntate de plăcere îmi provoacă insomnii, cârnatul meu a obosit să mai sufere tânjind după pizda

dumneavoastră, după curul lucind de transpiraţie în bătaia lunii, mi-au intrat coaiele în sevraj, şi dumneavoastră vă purtaţi ca şi cum n-aş exista pe acest pământ. Mintea mea e un penis încordat, domnişoara profesoară, care salivează după fiecare centimetru al pielii tale catifelate, unse cu cremă hidratantă din plante tropicale, înfuriat şi determinat să pătrundă prin toate porţile corpului tău până în străfundurile cărnii. Burta îmi arde, fruntea îmi arde, gura mi-a secat, mi-a crescut temperatura de zici că m-a lovit cea mai îngrozitoare gripă, vă vreau crăcănată şi goală în patul meu de adolescent transpirat ca să vă fut până veţi uita că trăim pe pământul în care o să ne putrezească sexul scofâlcit. Domnişoara profesoară, nu ştiu lecţia, n-am învăţat nimic, sunt obsedat de un singur lucru, un singur ţel, un singur gând: Vreau să te fut! Pune curu pe catedră şi desfă cracii, pizdo!

Îi povestesc un vis. Emoticon. Sărim de la una la alta. Ba nu, am intuit că la un moment dat va spune că e un coşmar, s-ar feri de generalităţi, nu viaţa, pare la un moment dat că o experienţă urâtă scoate în evidenţă tot răul din destinul unui om, ea însă se fereşte de generalizări, pentru că ar aduce-o în situaţia de a-şi plânge de milă, ştim amândoi că o femeie îşi pierde lejer farmecul dacă se comportă ca o caţă plângăcioasă, femeile „pricepute” dispun de o artă a victimizării, trebuie găsit dozajul corect între neajutorare, sex appeal

şi exprimarea intenţiei de a te schimba, o fetiţă slabă trebuie să ştie cum să devină mamă, pentru copiii ei, pentru iubit, de ce să transformi o nenorocire într-un coşmar perpetuu, nu?, chiar dacă unul dintre elevii ei a scris pe una din ciornele de la o lucrare, pe care a inserat-o fără să-şi dea seama printre foile cu răspunsuri, a fost plăcut surprinsă de amestecul inocent dintre apetitul pentru melodramă specific vârstei şi o capacitate rară de a pătrunde mai adânc în carnea unui sentiment sau a unui gând, a scris că visul în care te crezi treaz e un coşmar. O tot bântuie de când cu situaţia aceea bizară. Ea, care adoră visele, care are o memorie incredibilă a lor, în ultima vreme mă culc cu spaima în sân. O spaimă nelămurită. Ţi-aş putea relata în amănunt ore întregi, visele ei. Coruptă de reveriile celor care pândesc la geam. Povesteşte-mi. Se făcea că mă aflam într-o misiune, periculoasă, trebuia să rezolv un caz. O, cât de previzibil masculin. Urmăream un infractor. Cu pistolul în mână. Coborâsem dintr-un vehicul cu geamuri fumurii, un SUV, plouase, sau încă ploua, fusese sau era o ploaie monotonă, din acelea care anunţă un potop lent, atmosfera era încărcată de o senzaţie de deşertare, sau chiar dacă abia încetase ori nu plouase deloc, avea să plouă, poate în alt vis. Îl hăituiam neînfricat ca pe un câine, mai curând erai împins de o forţă exterioară să o faci, de care ascultai obedient. În fine, l-am fugărit printre

blocuri, pe câteva alei pline de gunoaie, încărcate de mirosuri grele, până i-am pierdut urma într-o clădire dezafectată. Un fel de hală industrială. Imensă. Ca-n salina aceea care pare că n-are acoperiş. Deasupra, doar o boltă întunecată. Da, cam aşa ceva. Nu-mi amintesc să fi ieşit de acolo, m-am trezit brusc în cabina de comandă a unei ambarcaţiuni. Detalii. Vas pescăresc. Eram legat de un scaun. Singurel? Apa era foarte mică, poate undeva până la nivelul genunchiului. Din vasul ancorat într-un port sărăcăcios priveam, legat de scaunul căpitanului, spre ameninţarea unei mări nesfârşite care mă aştepta. Ameninţarea unei mări nesfârşite, îmi place expresia asta, sună frumos. Ca o compunere. Una de nota zece. Ce-o fi însemnând? Nu ştiu. Să-i spun că m-a marcat atmosfera, visul meu era aidoma unui tablou de Chirico. Şi-ntr-o singură clipă s-a volatilizat totul. Am înţepenit. Pentru o clipă, m-am evaporat. Am dispărut din faţa resturilor de mâncare din farfurie, de pe scaunul pluşat, din camera luminată slab de monitorul calculatorului, am golit corpul transformat într-o paiaţă şi m-am strâns într-un punct, în(di)vizibil, o durată infinitezimală, toată fiinţa mea s-a îndesat într-un punct monstruos, m-am metamorfozat într-un vid în care gura înghiţi ochiul, limba lingea ficatul, creierul se reconfigurase într-un conglomerat diform de scatoame, sunetele produse de corzile vocale se dizolvau în sucul digestiv, inima asculta bătăile

urechilor, mă concentrasem într-o gâlmă fără dimensiuni care conţinea toate organele, în care se îngrămădiseră şi se contopiseră toate stările, angoasele şi bucuriile, spaimele, laşităţile, ruşinile şi impulsurile temerare, visele refulate, toate amintirile alcătuiră o senzaţie acută a unui prezent urgent. Ar trebui, cred, să-ţi povestesc despre nisipul cenuşiu presărat cu gunoaie din containerele răsturnate pe acele alei înguste zidite de pereţii de cărămidă ale unor clădiri ce astupau soarele, a cărui existenţă era oricum doar o prezumţie, căci cu privirea aţintită în pământ urmăream absorbit linia paşilor care aveau să-l dea de gol pe suspect. Pătruns până-n oase de o umezeală insulară, îmi venea în mintea din vis ideea că el putea fi la fel de bine pe urmele mele, examinând amprentele paşilor mei în nisipul cu reflexe stacojii. Miamintesc, când m-am trezit, că mă îndepărtasem de marginea patului, mă simţeam extenuat, şi o iritantă senzaţie de datorie îmi ordona discret acţiunile, prin faţa ochilor se întindea hala cu înălţime aiuritoare, toate ferestrele vibrau crăpate şi murdare, gata să se facă bucăţi, iar eu tot înaintam fără să-i ating capătul, măcar despre unele dintre lucrurile astea aş putea să-ţi povestesc. Multă vreme după ce mă trezesc somnul, visul lasă semne pe faţa mea. Şi eu îmi boţesc faţa în pernă uneori, mai ales când am un somn agitat. Zici că am îmbătrânit zece ani. Nu-i tocmai un mod bun de a-ţi începe ziua, nu

crezi? Emoticon. O afişez nu doar în intimitatea unor spaţii familiare, nu numai în singurătatea apartamentului sau pe parbrizul autobuzului care mă duce la serviciu. Emoticon.

Erai un erou de film. Fără finalul fericit de rigoare. Cum aşa? Am muşcat din pâinea cu carne. Ai putea spune că adevăratele personaje ale unui vis sunt zeii antici ai Iliadei şi Odiseei, personificări nemiloase ale unor temeri inexprimabile ce te reduc la un amestec de trăiri intense şi nejustificate, un eu gol, alienat, dar atât de viu, imposibil de negat şi demn de milă. Înăuntrul nostru sălăşluiesc numai ipostaze ale ruşinii, neliniştii, fricii, terorii, chiar şi îndărătul frazelor cele mai neprevenitoare. Cred că această viaţă psihică clandestină ce-şi cere obolul sub imperiul nopţii răspunde întrebării lui Einstein dacă trăim într-un univers prietenos sau nu. Mă îndoiesc că natura posedă un înţeles al prieteniei superior nouă, iar eu nu pot afirma că am fost vreodată cu adevărat prietenul cuiva. Cel mult, prin mine şi-a exersat nişte facultăţi utile… dar nu vreau să vorbesc despre asta. Despre sensibilitatea mea excesivă faţă de raporturile cu ceilalţi. Cei care nu şi-au refuzat niciodată nimic, P. Nici măcar dărnicia. Mi-au spus că vorbesc ca şi cum… da, am renunţat de bună voie la aşa-zisa identitate proprie. Orice om ar trebui să o facă în faţa celui care îl neagă, în faţa oricărei acţiuni care îl reduce la tăcere. Cum mai poţi trece peste

asta? Peste improvizaţia… Şi apoi… În golul egalitarist, în care tot se dizolvă cu un singur click. Dacă am spus prea mult? Mă hlizesc, nu mă vede. Ziceam ceva de absenţa unui final. Spune-mi, urmăreai pe cineva cunoscut? Nu, individul, de-abia îl zăream, era tot timpul cu spatele, oricum ştiam instinctiv pe unde o ia. Şi refuz să cred că puneam în scenă o piesă răsuflată, mintea vreau să zic, adică individul cu pricina să fi fost chiar eu. Nu ştiu de ce simt deodată nevoia să nu cad victimă unui clişeu cinematografic. Mă irită mai mult decât mi-aş fi dorit. Cred că domnul îşi priveşte bibilica ca pe o operă de artă, admiţând pe ici pe colo niscai influenţe romantice sau mai ştiu, neoclasice ori baroce, dar nicicum intenţia de se uşura pe unicitatea ei. De mare valoare, se înţelege. Vreau să mă apăr de un simbolism ieftin, de orice formă de simbolism, înţelegi, nu de asta îţi spun ce-ţi spun, nu de dragul interpretării, nu P, la dracu, mă simt idiot, complet şi irecuperabil imbecil, vorbesc tocmai despre lipsa unei finalităţi, sentimentul acela de frică acută şi obscură, de dragul de a vorbi, de a sonda, fără a putea să-mi întrezăreşti chipul, ca să nu tăcem. Vorbesc ca să nu tăcem. Emoticon. N-a intenţionat să mă jignească. Pe cale de consecinţă tu ai aruncat ofensa. Dacă te gândeşti puţin, e singurul loc unde ne putem dedubla cu adevărat, unde avem şansa de a fi liberi, dincolo de nişte cuvinte tipărite pe o foaie, asta mi se pare fascinant. Se

încălzi între craci. Îşi schimbă poziţia. Şansă? Liberi? A putea? Desigur, toate astea, nu contează, ai dreptate P. Absolută. E o chestie pe care o observ la elevii mei, ştii, ei îmi amintesc de unele lucruri pe care credeam că le-am pierdut definitiv. Privindu-i ca printr-o oglindă în timp, cu ochii mei cei exersaţi, ei mă fac să cred că fiinţa noastră e zămislită de visare şi că această etapă noi nu o mai depăşim, ci o rememorăm tot mai imprecis, mai fad, ca pe o rudă îndepărtată. Tot ce-i greşit în purtarea şi înţelegerea lor e purul adevăr. Supravieţuirea e o înfrângere. Suferi de orbul găinilor? Nu observi cum curge un fluid între voi ca între două vase comunicante? Ea zice floare, tu zici grădină, tu spui prag, ea trambulină. Definiţie: orice acţiune de impietate asupra cutumelor şi moralei acceptate, care implică o a doua persoană, şi întotdeauna implică, cel puţin una, se cheamă canibalism. Dacă rămâne la stadiul de complot etern deturnat de mici accidente cu totul secundare şi lipsite de importanţă, se cheamă malahie, adică o formă de piraterie închipuită. Ai vrea, P, să-mi studiezi expresia feţei, să mă citeşti. Şi continuă. Sau, oricum, dincolo de impresiile foarte vii, particulare, visele sunt, cred, destul de triviale, aşa cum o fotografie luată singură conţine o infinitate de lumi potenţiale, dar inserată într-un album devine veriga coerentă a unui univers unic şi inteligibil. Adică se pot îmblânzi. Ce fericire! De ce nu-ţi iese şi cu mine? Of, excesul ăsta de ironie

scapă atenţiei. Ca şi cum ai servi de trei ori pe zi caviar la masă. Bleah. Lucru foarte convenabil, zic, altfel am fi forţaţi să admitem că o bună parte a existenţei noastre ne rămâne primejdios de străină, mai ales că suntem atât de vulnerabili în timpul somnului, atât de ameninţător de aproape de moarte. Trebuie să conteze la ceva. Râde. Puţin nervos. Mereu la fel, aceleaşi surâsuri, aceleaşi figuri nedumerite, simple semne menite să ţină locul celui din umbra lor, mă simt într-un fel protejat, pe de altă parte îmi încropesc anevoios frazele, mint cu inocenţă. Mişc cursorul pe verticală, parcurgând rândurile din nou, tăcerea se transformă într-un obiect, aşteptarea ei ascunsă mă inhibă, paralizez, şi cum se termină?, da, care e finalul?, păi, de fiecare dată când dau să pun mâna pe el îmi scapă printre degete, ajungem în dreptul unei prăpăstii şi se aruncă în gol, am suficient curaj să-l urmez, dar când mă uit în jos, doar o întindere nemărginită de pământ arid. Îmi evoci sentimentul de solitudine dintr-o poveste cu un băieţel implicat într-o aventură potrivită mai degrabă pentru cei mari. Scrisă cu litere egale, descrierea aduce cu un comentariu literar, dulceag, evocarea, singurătatea şi prin contrast diminutivul băieţel mărind efectul, parcă o fac să-i tremure mâinile pe tastatură, poate că sunt vinovat, poate că am folosit intenţionat o întindere nemărginită de pământ arid, ca să-i provoc compătimirea, ce patetic, inacceptabil de patetic,

dar ţi-a scăpat, e o dovadă umilitoare, e doar un vis, P, nimic mai mult, îi rostesc pentru prima dată numele, fiecare linie îl conţine, fără să-l pronunţe cu adevărat, P!, şi îmi urcă în gât o senzaţie abruptă de greaţă, un sentiment cumplit de deznădejde, de furie, scrie ceva, P, acum!, scrie ceva, orice, reacţionează. Spuneai că visele sunt aceleaşi pentru toţi, nu, atunci nu cred că sunt doar vise, cum spui tu, adică nu cu înţelesul curent de fabulaţii inutile, altfel de ce le-am avea? Da, de ce le-am avea? Creierul care face lucrări de mentenanţă, de pildă, consolidarea memoriei de lungă durată. În orice caz, medicii contraindică expunerea îndelungată la vis de la o anumită vârstă, consumând timpul întocmirii de planuri concrete, substituind întâlnirile sănătoase faţă în faţă cu realitatea, trebuie ca viaţa să-şi fi stabilit un curs, P, să înfăptuiesc bine lucruri pe care le-am învăţat şi exersat îndelung, chiar şi cafeaua matinală, cu ibricul pus pe foc, conţinutul fierbinte compus după o reţetă stabilită după mai multe combinaţii de proporţii şi compoziţii, turnat în cana preferată pe care am spart-o şi o regret, ca şi când aş fi pierdut un prieten, cumpăr o cană nouă, identică, reiau obiceiul, actul redevine familiar, nici nu ştiu când am golit-o, am clătit-o sub jetul de la chiuvetă şi, răsturnată cu fundul în sus pe blatul de plastic, se usucă, fii tu însuţi şi rezumă-te la o părere frivolă, la o credinţă P, visele înseamnă ceva şi atât, un mister, o credinţă care umple un

spaţiu disponibil, visul care umple o credinţă, o teorie roz îşi bătea joc un cunoscut, nu-l aduce pe Freud în discuţie cum o făcea el, apărându-l furibund de detractorii care îl luau drept victima propriilor complexe proiectate asupra pacienţilor, nici nu îl iau în serios pe Freud, n-am citit nimic din el, probabil am avut norocul de a nu mă fi născut când era în vogă, pe psihanalişti sau pe cognitivişti, ştiu la ce te referi, orice părere ne-am face despre un subiect, orice subiect, întotdeauna există o opinie avizată care s-o contrazică, e ca şi cum dacă nu ne-am păzi bine de toţi ucenicii fervenţi ai lui „noi ştim tot” am risca să renunţăm la a mai lua vreodată o decizie fără să consultăm „un profesionist”, serios, mie îmi plac unele lucruri şi nu vreau să renunţ nici moartă la ele, şi gata, e ca în filmul acela cu fata care zicea că nu suferă analizele pe text ale cărţilor fiindcă îi răpesc toată plăcerea lecturii, sunt chestii care ne definesc, sfinte, să nu le lăsăm otrăvite de teorii, să nu renunţăm la emoţia din coşul pieptului, acum toate astea nu contează, sunt doar obsesiile îndepărtate ale unor străini, era drăguţă, nu?, avea ceva atrăgător, carnal, în felul care dormea şi îi curgea nasul şi avea părul gras, şi roşea, îţi plac femeile care roşesc uşor?, nu neapărat, dar ea avea ceva... nu ştiu, poate că era simplă, adolescentă şi frumoasă, poate, şi un surâs petit nevinovat şi pervers în acelaşi timp, în căutare unui protector, îţi plac fetiţele rătăcite?,

bibliotecile sunt ticsite cu romane scrise de bărbaţi despre fetiţe rătăcite, ba se şi amuză copios făcându-le domnişoare octogenare, o fetiţă zgribulită care a rătăcit o noapte prin ploaie, udă până la piele, ai încercat vreodată?, e un vis, P?, – iartă-mă, n-am vrut să te jignesc –, enervează-l pe francez şi zii după mine: visele sunt ceea ce sunt, se strânge ghem la gura şemineului care aruncă limbi de foc pârâind, ce vârstă doreşti să aibă?, a, ştiu, nu-ţi fie teamă, rămâne între noi, privirea ta neobrăzată pipăind frenetic cămaşa de noapte lipită de trupul firav, devoalând umbrele cărnii fragede, i se ghicesc sânii mici întăriţi de frig, şi de dorinţă, da, da, e atât de recunoscătoare, aici e nespus de cald şi de bine, aici, la tine, e locul cel mai plăcut din lume, reţine-ţi zâmbetul satisfăcut, controlează-te, şi poartă masca bunei cuviinţe, dar P!, şşş, rămâne între noi, micul nostru secret, micuţa noastră păpuşă vie, comportamentul tău ireproşabil nu trădează nici un gând, o, nu eşti un băiat rău intenţionat, ea e doar o fetiţă murată de stropii reci, biciuită de vântul nemilos, cerşind după puţină căldură, în ochii mari întunecaţi strălucind îndatoritor văpăile roşiatice, şi un ceai cald, nu mă pot încălzi, zise dârdâind, şi privindu-şi cu coada ochiului binefăcătorul, uite!, un surâs sfios, uitătura căzând iute asupra vârfurilor întoarse în sus ale degetelor de la picioruşe, adori jocul inocent şi tandru ale micuţelor falange, prelungiri gingaşe ale pulpelor subţiri de porţelan,

nu te pune în genunchi, şşş, trebuie întreţinut focul, să-i facem căldurică, ştii, vream să-ţi zic că am văzut într-un film… mai bine îţi dau o pătură… mai întâi însă te schimbi de cămaşa leoarcă, uită-te la tine cum tremuri, dar ce zici, mai bine… P! te rog, nu fii ipocrit, mai bine dezbracă-te şi înfăşoară-te cu pătura asta, am ţinut-o pentru tine la căldurică, privirile voastre se întâlnesc, da, exact cum ai prezis, chipul ei se aprinde ca o căpşunică în pârg, nu te uiţi!, nu, promit, stau cu spatele, gata?, dă-mi cămaşa, am s-o pun la uscat, o!, mărgelele de sub buze sclipesc de entuziasm, un ceai cald, ce drăguţ, cât de scump eşti, e doar un vis, P, atâta tot, globii mari rotunzi de căprioară dau roată prin încăperea primitoare, în micul tău sanctuar ea nu mai e o intrusă… despre ce vorbeam, a, gata, mi-am amintit, te-ai mai încălzit?, îhîm, ei, crezi că nu văd cum tremuri, de asta, ştii… îţi place?, îhîm, aşa, înfăşoară-i bine pătura voluminoasă pe după umerii chirciţi, na, că şi mâinile tale îşi pierd încrederea, nu-ţi poţi interzice închipuirea pielii netede electrizată de atingerea pufoasă… ziceam că am văzut în multe filme, de fapt în majoritatea cu un asemenea subiect, sunt sigur că ai văzut şi tu, e o chestie practică, e foarte reală, bănuieşte ea ce vrei să-i spui, e micuţă şi prostuţă, dar o femeie ştie întotdeauna încotro bate un bărbat, ca să te încălzeşti mai bine trebuie să-ţi lipeşti trupul de celălalt, na, că ai făcut-o să roşească toată,

tremură ca un ied, rămâne doar să i-o ceri şi o să facă tot ce vrei tu, această fetiţă udă şi înfrigurată care a bătut în toiul nopţii la uşa ta şi care îşi încreţeşte adorabil năsucul când râde complet încurcată. Nu deveni prea serios. Să nu cedăm unor impulsuri care ne strică apropierea, P. Îmi vine în minte un link. Uşor înfricoşătoare, nu-ţi provoacă plăcere ambianţa neserioasă, asemănătoare unui joc nevinovat, când tot ce e în afara relaţiei noastre nu ne mai priveşte? Dacă doreşti, dacă mi-o porunceşti, pot interpreta un fanatic pledând pentru o cauză, pot mima ironia cu o desăvârşită maliţiozitate şi pedanterie greţoasă, pot trăncăni despre vise apelând la tot felul de formule băţoase, la memorie, la păreri avizate, pot invoca false dovezi cu mina cea mai solemnă până ne afundăm până în gât în mocirla orgoliilor noastre stupide. Dezgustaţi, scârbiţi. Înstrăinaţi. Micuţul are apetit pentru distrugere şi autoflagelare. Să-i aruncăm o ciozvârtă de carne umplută cu pioneze. Până am să detectez lumina aceea de surpriză şi teamă, dorinţă de îndepărtare. Nu ştiu, până ai să te simţi mânjită. Într-un moment de luciditate, de cumplită lehamite. Ai să fii grasă şi proastă. Iar eu nărod şi bădăran.

O altă aşteptare încordată. Al cui e rândul? Urmăresc bara de jos pentru ai descifra intenţiile. Ştii, m-am molipsit de la elevii mei de dorinţa de a experimenta viaţa fără să-mi mai pese de urmări.

Adică dacă ai lua veselia aia degajată şi ai transplanta-o într-un adult ar fi o chestie, nu? Ce caraghios, să-i invidiezi în secret pentru nişte sentimente pe care te-ai angajat să le înăbuşi. De unde viziunea asta romantică a lui P asupra adolescenţei, ce vrea să-mi spună? Ce ascunde prin omiterea sau trecerea sub preş a tot ceea ce înseamnă de fapt tinereţea asta barbară? Acest al doilea şi definitiv înţărcat care te va plasa pentru restul vieţii în banca ta, exact aceeaşi în care ai zăcut patru ani între pereţii igrasioşi cu un coleg indiferent în cel mai fericit caz, care n-a ezitat să aducă un uzurpator în locul tău când ai făcut gripă. Tot trecutul pentru fructul unei clipe. Şi care e clipa aceea, P? De ce mă tragi pe sfoară? Ce vrei de la mine? Datorită lor, mă găsesc trezită uneori de semnalul de începere a orelor ca dintr-un somn adânc. Descopăr în mine o energie adormită. Şi parcă intru odată cu ei în starea aceea care transformă cea mai banală privelişte într-un fel de miracol. De fiecare dată când sunt nevoită să le curm mişcarea în voie a imaginaţiei pentru a-i aduce înapoi pe făgaşul lecţiei, mă simt ca şi cum aş fi comis o imoralitate. Simt că se creează o barieră între noi, pentru că aşa trebuie să fie. Pentru că rolul meu este nu numai de a-i forma, ci, poate că par, ştii, exagerată, dar simt că, într-un fel, îi reduc la tăcere. Şi chestia e că uit, uit de trecutul meu, cum eram când eram mică, adică nu îl uit, dar, când mă aflu în preajma lor, îl

prefac pur şi simplu. Aha, o fărâmă, m-ai ghicit, dar cu atât mai mult, P, cu atât mai mult… Râdem de seriozitatea lor caraghioasă. Gândeşte-te că acesta e un moment de răscruce şi cine nu reuşeşte să convingă… Când cântăreşti însă cât ai câştigat devenind adult şi cât ai pierdut… Cum a fost cu băiatul acesta, cred că era în clasa a doişpea, dacă mi-amintesc bine, participam la o oră deschisă de filozofie, asta era cu vreo trei ani în urmă, dacă mai reţin bine tema era legată de conştiinţă şi se discuta despre o situaţie ipotetică, un accident, se dezbătea dacă vinovatul regretă ce-a făcut sau dacă îi este teamă pentru că va fi tras la răspundere, şi erau la masă mai mulţi elevi, dintre care cei mai mulţi credeau că ne-am născut fiinţe morale, străduindu-se să se pună în pielea şoferului şi să discute circumstanţele, iar băiatul acesta, mic de statură, cam pipernicit, cu un cap ca o pară răsturnată şi cu nişte ochi cenuşii limpezi şi trişti nu mai ştiu exact ce a spus, dar mi-amintesc că a zis mai întâi cu cea mai abătută şi solemnă figură că e chiar mai grav, la care toţi cei din bănci, profesori, am zâmbit condescendent, dar apoi a zis o chestie profundă, ceva deosebit de întunecat şi chibzuit, ceva care mi-a ridicat părul de pe braţe, cât aş fi vrut să nu uit vorbele alea, dar mi-au rămas în minte doar ochii lui adânciţi undeva în străfunduri şi tonul vocii atât de… sentenţioase. Parcă se răsturnaseră rolurile. Ştii, chestia asta cu schimbatul rolurilor, într-adevăr,

are efect. Personalităţile puternice ies la iveală şi nu te poţi abţine să nu încerci să intuieşti ce ar putea deveni copiii respectivi. Politicieni, artişti, avocaţi, doctori. Un coleg mai în vârstă, de mate, m-a avertizat că nu luăm în seamă elementul neprevăzutului, făcând o observaţie cinică: nici măcar nu o să ne supravieţuiască toţi. Dar apar acele rare cazuri când întâlneşti un fel de copil, iartă-mă c-o zic aşa, monstruos, parcă născut adult, aşa cum se spune despre nou-născuţii care râd că sunt posedaţi de demoni, încât nu te poţi opune să îl priveşti vinovată cu rezerva pe care o afişezi faţă de un lucru care-ţi depăşeşte înţelegerea. Dar şi cu admiraţie şi cu dorinţa de a-l proteja. Băiatul de care-ţi vorbesc, atunci, a spus nişte lucruri cu care mulţi adulţi nu doar că nu-şi bat capul, dar pe care le evită ca pe o groapă pe lângă care treci zilnic. Iar colega mea îmi mărturisise între patru ochi că venea dintr-o clasă în care nu le putea smulge păreri elevilor nici cu cleştele. Mi-aş dori să am o maşinărie cu care să pătrund în capul lor şi să văd toate lucrurile pe care le văd ei, aşa cum le văd ei, poate că doresc să învii o fiinţă care şi-a pierdut rostul existenţei, ştii ce se spune despre profesoare când depăşesc o anumită vârstă, că dau în mintea elevilor lor, şi cunosc colege care, odată cu înaintarea în vârstă, şi-au descoperit un gust pentru purtări tot mai excentrice, dar într-un fel le admir, să ştii. P curmă brusc fraza. Gândul o purtă la domnişoara

profesoară de română, aflată în pragul pensionării, o fiinţă deosebit de recalcitrantă, despre care se zvonea că rămăsese virgină după ce, în tinereţe, fusese victima unui tentative de viol. Exagerez. Emoticon. Nu vreau să fiu pisăloagă, cred însă că avem dreptul să visăm la orice vârstă şi asta nu ne împiedică să fim cu capul pe umeri în materiile importante. Ale vieţii. O propoziţie de final, o concluzie. E rândul meu. Care e ciocolata ta preferată, P? Emoticon. Hm, prefer ciocolata amăruie, Emoticon, simplă. Avem un chioşc în curtea şcolii de unde cumpăram până de curând batoane de ciocolată de casă, nu tocmai ca cele din copilărie, ştii, pline şi cremoase, cu gustul ăla de nisip dulce, astea erau fărâmicioase şi nu prea aveau gust de ciocolată. Cineva minte. De trei ori. În general, visele nu pot fi relatate pentru că nu au consistenţa necesară pentru a fi reţinute în stare de trezie. A spus-o Hans Castorp. Prima minciună: visul e doar un vis privit întotdeauna cu seriozitate. A doua minciună: despre vis se poate discuta cu seninătate pe un ton patetic. A treia minciună: visele conţin minciuni – nu? A patra minciună: visul se identifică cu persoana care-l experimentează, căci inconştientul şi conştientul fac una. Dar dedublarea înseamnă o separare a celor două, imposibilă practic. Cum ar putea să se producă şi cea mai incoerentă manifestare observabilă a inconştientului, iar visul este de această natură, fără implicarea activă a

conştientului şi invers, cum îşi poate urmări conştientul ceea ce prin definiţie este inconştient, fără să constituie de fapt propria acţiune parodică? O minciună şi mai sfruntată: visele pot fi cuprinse într-o prelegere academică. Nici vorbă, de nici un fel. Deci ai avut o copilărie fericită, P. Şi părinţi iubitori. Din aceia cu care poţi discuta orice, cu care poţi flecări despre vreme, filme, muzică, sau purta conversaţii pe teme importante, şi cu toate astea pe un ton degajat, despre şcoală, bărbaţi, şi despre bărbaţi, cu oarecare jenă din partea ta şi a tatălui tău, se prea poate să alunecaţi adesea în nişte solilocvii înverşunate, fiecare insistând asupra propriilor probleme, se făcea o medie însă şi ieşea cu plus, aşa că eu n-am de gând să-ţi povestesc despre un tată absent ce mă lua la ţară, la ai lui, pentru a mă uita prin grădinile nesfârşite cu nuci, meri şi pruni bătrâni, şi un singur cireş pe jumătate mort, şi lanurile de porumb de pe dealul din spatele gării marcate la distanţe mari de stâlpi de înaltă tensiune şi câteva colibe de scândură unde, în perioada culesului, paznicii dormeau în post. Pentru că mi-a plătit hrana, hainele, şcoala, facultatea, a tot plătit pentru lucruri despre care nu înţelegea la ce-mi folosesc şi m-a lăsat în pace. Mi-a oferit libertatea, P. Mai nou, au adus nişte ştrudele cu gem care-mi plac foarte mult, ştim cu toţii că femeile sunt moarte după dulciuri şi cartofi prăjiţi. Aşa deci, zahărul se depune în doze reduse pe şoldurile

albe, eu însumi mă îndop cu carne afumată şi usturoi pe pâine, ca după un post. Mă ghiceşte, din nou. Recunosc că îmi plac dulciurile, dar nu exagerez, sunt chiar slabă... Am moştenit-o pe mama. Emoticon. Taţii au întotdeauna burtă. Iar profesoarele deprind obiceiurile elevilor. Întreaga cancelarie e îngropată în fiecare dimineaţă în zahăr pudră, podelele de lemn scârţâie, lumina galbenă a becurilor clasice îmbie mai degrabă la somn, elevii aşteaptă prima pauză ca să se destindă la vorbă sau să-şi împartă pumni şi săruturi. Constituţie, tabieturi alimentare, n-am s-o întreb dacă e fumătoare, convins că e, ce ar mai urma, muzică, filme, vestimentaţie...

Fir-ar al dracului, m-am tăiat. Am nevoie de o lamă nouă. Mai că mi-am luat gâtul. Tamponez zona cu hârtie igienică. Câteodată, atracţia, îmi spun că e un accident, de a mă apropia de obiecte periculoase, dar nu definitiv, pare că aş încerca să mă conving de ceva, sss, ustură!, e o rană superficială, m-am născut ieri? mă întreb, şi mi se face frică, îmi vine să plâng, n-am plâns niciodată, niciodată, nu plâng, dar îmi stă în gât, deşi nu mă vede nimeni mă abţin, căci sunt eu în oglindă, cu sprâncenele ridicate. Ce e aia? Ce vrei să spui? Hai, rosteşte, ce vrei să spui şi nu poţi, cel puţin nu aşa cum trebuie? Poate că e prea prost ca să se exprime, poate că nici el nu ştie ce nu e în regulă, aşteaptă cu lama în mâna dreaptă, bărbia spumuită, un răspuns de la o persoană de

încredere, ca bărbatul în costum din tabloul atârnat pe peretele sălii de lectură a bibliotecii, căci mai trece din când în când pe acolo, o figură impozantă ce emană siguranţă şi autoritate. Tu nu emani nici prezenţă, nici autoritate. Te dai în vânt după picturile sau fotografiile în care lumea e privită de sus, sub lupă, adori soarele lui Turner, ai rămas pe gânduri când l-ai întâlnit pentru prima dată, nu-l înţelegi, nu ştii cum face, dar îţi creează o dispoziţie din care te hrăneşti zile întregi şi pe care n-o poţi împărtăşi, te îneci, te sufoci, renunţi, rămân sub lacăt şi putrezesc undeva într-un colţ al minţii. În unele locuri fire de barbă cresc urât sub piele, nu le pot îndepărta, iar emoţia îmi intensifică starea de indispoziţie pe care o îndrept asupra straturilor neregulate de piele pătată. Lama alunecă de câteva ori (ocoleşte zona rănită), răzuieşte, adună spuma sub tăiş, fire aspre, răsucite. Acum atârnă suspendată în aer, tremurând uşor, din nou. Dâre albe, stropi albi, vâscoşi se preling pe email spre bronzul scurgerii. Ezit. Cu lama în mână, bărbia ridicată, degetele libere proptite pe nodul gâtului.

Un soldat ras în cap îi arde un şut în gură unui protestatar căzut la pământ. Piaţa e largă şi cenuşie. Cerul e acoperit complet de o pânză tulbure. Alburie. Gurile pierd aburi. Şi sânge. Încă un picior în gură, o pancartă e strivită de bocanci lucioşi de piele. Trupurile se ciocnesc unele de altele, năucite, glasurile sugrumate se adună, se

amplifică şi se sparg în înalt. Mulţimi mici înaintează pe loc în piaţa imensă, străbat perdele groase de fum. Ţintele sloganurilor ard pe caldarâm în costumele gri şi zâmbete largi. Un sicriu e azvârlit spre cerul vânăt. Soldaţii poartă vestoane groase şi mănuşi de lână şi măştile severităţii, pe chip nici un strop de frică, doar urmele unui ordin care striveşte umerii protestatarilor. Răriţi. Coate zdrelite, coaste tumefiate, mâneci pătate de sânge. Încă strigă. Protestează. Unii se poticnesc de propriile proiectile: borduri, sticle, cauciucuri incendiate, scaune de plastic de la terasele închise. Se aud geamuri făcute ţăndări. Reverberează ca o undă în minţile tuturor. Câteva grămezi de gunoaie pârâie sub limbi roşcate de foc. Învăluite de fumul tuciuriu, înecăcios, chipurile se adăpostesc sub eşarfe şi gulere ridicate. Pocnesc fumigene, ecoul lor se aşterne ca o cortină în spatele tuturor, până departe, până în zonele liniştite. Un reporter relatează speriat (întoarce des capul), de după colţul unei clădiri de birouri. Fiecare tunet îl trage în jos ca pe o paiaţă. Îşi protejează instinctiv capul cu mâna. E îmbrăcat lejer, ca pentru o seară de club, eşarfa are rol estetic. Multe buzunare. Urlă în microfon, dramatizează, gesticulează abundent, cuprinde apocaliptic cu arătătorul pâlcurile de manifestanţi şi soldaţi indicând lucruri de o importanţă covârşitoare, explică pe îndelete şi cu coada ochiului, prevenitor, mişcarea maselor,

precum şi intenţiile lor, pune accentul pe haosul, dezordinea, lucrurile scăpate total de sub control, au fost incendiate gherete, maşini, au fost sparte vitrine, s-au smuls bucăţi imense din asfalt, mobilierul stradal a fost vandalizat complet, piaţa s-a transformat, e o adevărată scenă de război, cu flăcări, cu răniţi, iată, s-a tras cu gloanţe de cauciuc!, în manifestanţi, forţele de ordine au deschis focul asupra civililor revoltaţi, au loc deplasări… aerul este irespirabil, atmosfera este incendiară, la propriu, încăierări între tabere, chiar acum!, IATĂ!, furia mulţimii pare să se propage pe străzile secundare, mânia, turbare şi norul de gaz, spre periferie, dacă nu se va face ceva în curând, dacă autorităţile nu vor lua măsuri, revolta, căci despre o revoltă în bună regulă putem vorbi la această oră, se va răspândi ÎN TOT ORAŞUL, stare de asediu!, nimic nu mai e sigur, străzile nu mai sunt sigure, instituţiile publice nu mai sunt sigure, containerele nu mai oferă adăpost, chiar şi uşile apartamentelor şi porţile caselor sunt încercate de mâini necunoscute, vă rugăm să rămâneţi în case, repetăm, rămâneţi în locuinţă şi trageţi toate zăvoarele, nu vă puneţi în primejdie decât dacă e vorba despre o urgenţă, altfel ră-mâ-neţi în case, departe de ferestre, de piaţa imensă, ca şi cerul întunecat, cel mai bine e să staţi în casele voastre, IE- ŞIŢI AFARĂ! cântă gutural corul protestatarilor, IE-ŞIŢI AFARĂ!, Huooo!, Huooo!,

IATĂ!, chiar în acest moment un grup, un grup de tineri cu feţele acoperite cu fulare răstoarnă o maşină, o limuzină neagră, pentru a ridica un baraj în calea forţelor camuflate care menţin formaţia de luptă, ferm aşezate în dispozitiv, de luptă, alarme de maşini, au loc… IATĂ!, efectiv lucrurile au scăpat de sub control, forţele de ordine încearcă să îndepărteze acel grup de tineri de lângă maşina… se pare că au loc ciocniri, IATĂ!, este îngrozitor ce se întâmplă, cei doi lăcrimează abundent, cameramanul, pentru a se proteja, se îndepărtează de tirurile poliţiştilor pe mijlocul străzii, câţiva tineri cu feţele acoperite se apropie în salturi agitate, pe reporter îl traversează un fior de spaimă, Suntem de la televiziune!, ochi roşii şi încurcaţi îi fixează, cameramanul primeşte un şut în pulpa dreaptă, Nu daţi!, îşi freacă instinctiv pielea, deşi nu simte nici o durere, Suntem de la televiziune!, De la televiziune!, Nu mai daţi! reporterul întinde braţele în retragere, sunt încercuiţi, De ce filmezi bă? un glas, LASĂ CAMERA! urlă un altul, LASĂ BĂ MORŢII MĂ-TII CAMERA!, NU FILMA!, Suntem de la televiziune!, flutură legitimaţia disperat jurnalistul, camera e lovită cu pumnul, zona e învăluită de un fum gros, jurnaliştii sunt fără apărare, cameramanul se adăposteşte în spatele colegului său, câtă vreme ochiul glacial surprinde vigilent totul nimic grav nu li se poate întâmpla, undeva, din fundalul siluetelor celor

care i-au încercuit îşi iau zborul pietroaie, spre capetele lustruite ale soldaţilor, laolaltă cu ţipete stridente, urlete gâjâite de mânie şi spaimă, reporterii sunt bruscaţi, un firicel de sânge îşi croieşte făgaş pe tâmpla dreaptă, mâinile tremură panicate, o iau la goană pe sub ploaia de bolovani, muţeşte, zgomotul paşilor le acoperă gândurile, ochii scapătă agitaţi prin piaţa de fum şi trupuri fierbinţi, stă să plouă, dar nu va ploua, fiecare pentru el, împins de la spate, pompând energie în pulpele încordate, până ce zăriră un loc ferit, relativ ferit, iată, am găsit un adăpost, dârdâie cei doi, aţi văzut, lucrurile au scăpat cu totul sub control, am fost loviţi, am fost agresaţi de nişte tineri furioşi... Piaţa a devenit extrem de periculoasă, slavă Domnului că nu ne-au urmărit, dar situaţia e în continuare foarte gravă, lucrurile degenerează, da da, au primit informaţii chiar acum că revolta s-a extins, se pare că au loc ciocniri chiar şi la periferie, armata a intervenit, masa de manifestaţi s-a partajat în grupuri tot mai mici care nu mai pot fi controlate de către autorităţile depăşite, depăşite complet de situaţia care se înrăutăţeşte de la un moment la altul, de la o oră la alta, eu şi colegul meu am reuşit să scăpăm de furia unor tineri furioşi, deşi le-am explicat cine suntem, nam avut nici o şansă să-i calmăm, să-i facem să înţeleagă că ne facem doar meseria, reporterul ţipă, cameramanul filmează, prinde expert în cadru figura stupefiată a

colegului pe fundalul unor eforturi concentrate a câtorva trupuri firave de a smulge o pubelă din colierul cu care e ataşată de un stâlp de iluminat. Un fel de prăjină lungă, albă, frântă la mijloc străpunge geamul unei companii care comercializează telefoane mobile, năvălesc ca prin gura unei pâlnii grupuri din toate direcţiile, urlete şi zâmbete isterice, reporterul exclamă IATĂ! şi CHIAR ACUM! EFECTIV!… Răpăitul unor arme automate… HUOOOO! HUOOOO! Ziare purtate de vânt poposesc din loc în loc, sunt răsfoite de mâini invizibile, sunt citite de priviri invizibile, îşi continuă drumul… Dintr-un instinct de breaslă sau de conservare mai mulţi ziarişti, foto-reporteri, vedete de jurnal tv se asamblează în grupuri solidare, ciuciţi, prin magazine deja jefuite, în scări de bloc, la distanţe ceva mai mari de centrul acţiunii, alţii dimpotrivă, se aventurează în punctele cele mai fierbinţi, mânaţi de o foame oarbă, de o curiozitate inconştientă, îmbătaţi de adrenalină, prin pâcla vâscoasă care a redus vizibilitatea la minim, sunt traversaţi răzleţ de impresia unor atingeri de manifestant sau militar, ce mai contează, pământul întreg se cutremură sub clocotul pieţei, stafiile desenează chipuri prin negura înecăcioasă, ochii inexpresivi ai militarilor o străpung pe alocuri, o uşoară aversă ordonată de tropăit milităresc în strigătul spart al materiei ce se descompune sub ameninţarea omului, hainele de oraş s-au înnegrit, nările sunt înfundate

de funingine…

Alb-negru. Un câine negru, lăţos adastă în fund, cu limba scoasă, gri, la o trecere de pietoni. Brazde şterse, amprente prăfuite de paşi. Capul sucit într-o parte. Spinarea e despărţită vertical de un stâlp de iluminat. La câţiva metri deasupra solului, o reţea întunecată de cabluri grele, ca burta unei căţele gravide, traversează strada plină de gropi uscate. Peste drum, o gheretă gri zăvorâtă cu grilaj de fier. Tablă scorojită, fierbinte. Alături, un alt stâlp zvelt de iluminat. În plan îndepărtat, un teren viran curbat, năpădit de hălci de beton cariat, rămăşiţele unei Atene de oţel şi sticlă sau un proiect avortat, deşeuri menajere, gunoaie, pungi de plastic, şi nişte dungi aducând a şine de tramvai. În dreapta, în unghi îngust, botul scofâlcit al unei rable fără faruri, pneuri dezumflate, capace bombate lipsă, volan mare alb bobinat cu o sârmă cu manşon de cauciuc alb, spătar cu burete ciuruit, împrejur asfalt cenuşiu, poate jilav, punctat de mici smocuri de iarbă uscată, tăbăcită, ceva mai încolo, în descreştere, doi stâlpi de curent nealiniaţi. Unul pare că ţâşneşte din capota maşinii. Şoseaua se pierde subit în faţada unei clădiri, clădirea unui spital, un paralelipiped impunător, tolerând doar două degete de cer mat, anost, multe multe ochiuri pătrate mici adumbrite de cornişe verticale şi orizontale dispuse într-un careu de ciment, var, nisip, apă şi prundiş, ferestre tulburi, nereflectând

lumina albă, colţul dinspre soare alungit ca prora unei nave, paralelipipedul e relativ deformat pe acea direcţie. Peste tot, umbre inerte. Se împletesc dezordonat. Spectru indescifrabil, emaciat, de corzi tăcute. În dreptul trecerii de pietoni, paralel cu câinele, şi cu stâlpul de iluminat, un altul, de lemn necioplit, de care atârnă agăţat într-o rână un semafor. Plus o cutie metalică bronzată ce conţine circuite telefonice. Plus un colac voluminos de cabluri. Pavaj crăpat, infiltrat de ploi numeroase, canale de scurgere acoperite de colb întărit, gunoaie şi mâl; un gard de grilaj de fier nevopsit, înalt de jumătate de metru, de care e legată o scară, tot metalică, aluminiu, prefaţează probabil un bloc de locuinţe, poate cu cinci niveluri, poate cu balcoane şi rufe zoind trotuarul.

Căutam o stradă, un număr, trebuie să fie vorba de o clădire modernă, un sediu de afaceri, birouri, sticlă mată, firmă luminoasă, o zi însorită, friguroasă… Am ajuns la cimitir. Cotisem la stânga la un moment dat şi am mai înaintat, nu ştiu, cred că vreo sută de metri, punctul de pornire – un fost aprozar recompartimentat în magazine mai mici, un fel de buticuri, cel mai sclipitor comercializând obiecte sfinţite, de trebuinţă celor vii pentru a purta cum se cuvine grija răposaţilor. Fantome ale minţii consumând inutil din puţinul timp rămas. Generozitate nătângă oferită nesăbuit unor ecouri ingrate, laşitatea de a nu renunţa. Urcând o pantă

abruptă, lăsând în urmă numere monoton crescătoare, case scunde, cu acoperiş de ţiglă, sau tablă ruginită, strada veche avea să se lăţească în curând într-o şosea naţională, traficul să se înteţească, vâjâitul roţilor frecând asfaltul semăna din ce în ce cu un vânt aspru pe un şes întins, sau poate măturând albia unui râu îndiguit, cimitirul aducea a capăt de drum, bineînţeles, un zid lung din plăci de beton îl îngrădea în partea dinspre miazănoapte, cea mai înaltă porţiune de altfel, nu mă aflam prea departe, ne despărţeau câteva rânduri de morminte acoperite de bulgări mărunţi şi tari de ţărână brumată, ca o graniţă ocupând orizontul, iar dincolo de zid, cerul de un albastru senin şi rece, un hău imens, răsturnat, fără fund, aspirând inexorabil zgomotele mărunte de la sol de parcă lumea s-ar fi topit acolo, în nemărginirea oarbă, incoloră, imaterială. Dincoace de zidul cenuşiu peste care atmosfera şi-a vărsat răsuflarea crudă, bolta se întindea simplu, ca un truism, cerul e cer, o cuvertură obscură, banală, ca staţia de unde iei zilnic autobuzul în drum spre locul de muncă, aidoma unei întrebări puerile, de ce e sângele roşu, de unde vin copiii? Din cer, purtaţi în cioc de o barză, la fel, banală. Probabil că aşa a plecat. Peste noapte, a ieşit din mormânt şi a sărit gardul, împreună cu ceilalţi, s-au contopit cu cerul viu. Astfel de gânduri ridicole îmi treceau prin minte când două fete, una de vreo trei ani, cealaltă având poate şase, or fi fost mai în

vârstă, dar malnutriţia le opintise creşterea, prost îmbrăcate, surprinzător de curate, ne-au întâmpinat. Ne ochiseră, probabil, din dreptul unui loc ferit, îndărătul unei cruci de marmură, poate cel mai prielnic pentru a scruta neobservate întreg cimitirul. M-a traversat un gol prin stomac, însoţit de o stare de iritare. Ţinându-se strâns de mână, pe colină vântul sufla cu o forţă sporită, cea mare căra o pungă de plastic cu sigla unui supermarket atârnându-i până la bombeurile ghetelor scâlciate, o tot lovea cu genunchiul, dar nu părea să fie prea grea, dimineaţa ursuză alungase vizitatorii indecişi. Privirile lor rotunde precedau, imitând fidel scrutarea pătrunzătoare a icoanelor, scâncetele mieunate, răpite de valurile răsucite de vânt odată cu frunzele şi praful ridicate de pe solul întărit. Să-mi ajute bunul Dumnezeu… nenea… ruşinate, mânate de nevoie, chipuri îmbujorate, cu trăsături mignone, mimând inocenţa. Le-am dat de-o pâine, în silă, nu urăsc copii, dar nici nu-mi plac. Mai ales pe cei cu o soartă mizerabilă, cei care se apropie cu o sfială calculată, conştienţi de condiţia lor inferioară, a căror singură armă e înduioşarea grăbită a adulţilor care se simt vinovaţi prin procură, incomodaţi de propria scârbă. Prefer nesimţirea cerşetorilor din tramvaie, umorul involuntar al cântecelelor patetice despre familiile lovite de toate nenorocirile posibile, îi urmăresc ca un spectator, sonoritatea vocii lor nu-mi spune nimic,

e la fel de ştearsă ca pozele mizerabile pe care le ţin în mână.

Deci drumul urca spre colina cimitirului. Apariţia lui, porţile de fier crăcănate în poziţii strâmbe îmi joacă feste, îl reîntâlnesc cu un sentiment confuz, de singurătate, cu toate că n-am ajuns acolo singur, eram însoţit de un văr, dar mi-l amintesc aşa, traseul, ora petrecută urcând anevoios prin dreptul unui şir anost de case cu garduri nevopsite şi alei acoperite cu spaliere de vie, maşinile trecând în goană, eboşe fără identitate ale unor voinţe particulare, puţini pietoni, dispersaţi, închişi în carcasele lor, apoi cimitirul cu un copac noduros despletind o coroană bogată la intrare, probabil un stejar pentru că îmi evoca imaginea dintr-un manual de biologie din gimnaziu, după săracele mele cunoştinţe dendrologice plopul e singurul pe care îl deosebesc, şi teiul, în iunie emană o mireasmă inconfundabilă, toate mă îndeamnă să afirm că mi-am irosit o oră căutând, hoinărind, de unul singur. Cum ai putea oare să treci peste izolarea celorlalţi, crăcănată cu cleştele de aburul usturător din pricina căruia ne lăcrimau ochii pe reverul hainelor? Un cerc de frig îmi cuprinsese gura şi nasul. O stradă, un număr. Ce soi de căutare ar fi aceea însă când, angajat într-o direcţie, alunec pe nesimţite, purtat ca de firul unui râu, amăgit de impresia unei solitudini imposibil de mărturisit, în siajul unei prezenţe

neverosimil de imponderabile, condus de chipul, mascat de o pălărie de fetru, al unui trecut ce se estompează până ce în scurtă vreme va fi şters din amintire. Deja am deformat un amănunt. Nu eu le-am dat fetelor bani, din pricina vântului aspru eu mă chinuiam cu nişte lumânări pe care le înfipsesem în solul tare al mormântului, şi care se tot stingeau, îmi făceam înadins de lucru cu ele, întărâtat, mă concentrasem excesiv asupra unei îndeletniciri de prisos, căuşul palmelor nu putea stăvili infiltrarea perfidă a palelor şfichiuitoare, le reaprindeam conştiincios iar şi iar, executând mecanic operaţia de aprindere a fitilului aproape ars, neliniştea insului bine înfipt în propria atitudine mă contamina, refuzul lui se împreuna cu insistenţa mea tot mai înverşunată, îmi făcusem un ţel suprem din a ţine flacăra aprinsă, ironizându-mi – dacă m-aş fi putut îndepărta câţiva paşi – strădania ridicolă de a-l ignora. Nu exista loc pentru nici un reproş, fiecare gest era menit să se aşeze cât mai firesc în tabloul potrivnic ce avea să devină, la primul semnal de avertisment, o sincopă. Îmi spuneam că dacă aş fi la loc călduros, de pildă într-un fotoliu, mi-aş roade unghiile, ori, sunt nevoit să demonstrez în fiecare clipă, căutând febril, nu-mi pot asuma nici cel mai mic eşec, că am găsit soluţia adecvată pentru a nu atrage atenţia, cercurile astea de aluminiu umplute cu ceară înseamnă compromisul care mă ţine la distanţă. Graţie căruia am consimţit să fiu târât

până acolo. La vale, rândurile dezordonate de cruci, de toate mărimile şi culorile, din lemn, piatră, marmură sau fier forjat confecţionau o imagine impresionantă. Se călca inconştient în morminte surpate, năpădite de bălării şi rămase fără crucile din lemn, putrezite sau furate, doar mult mai jos, în zona cavourilor, se întindeau alei amenajate din dale de piatră şi băncuţe joase de scândură. La deal, până în vecinătatea gardului de beton, gropi proaspete, morminte răzleţe. Cumpărase lumânările de la magazinul cu obiecte de cult – eu nu am intrat –, şi schimbase câteva hârtii mari în mărunţiş pentru cerşetori, pentru vagabonzi unsuroşi şi insidioşi, regretând că nu luase şi o sticlă de vin de la barul de vizavi.

Pe la jumătatea drumului ne-am dat seama că de la Podul Verde ar fi trebuit să cotim la stânga, pe o stradă cu nume de floare, urmând să trecem pe lângă o grădiniţă şi o fostă policlinică, acum sediul unor cabinete private de medici de familie. Pe de altă parte, fiindcă tot ne îndepărtasem prea mult, nu ne permiteam un mic ocol? Întrebarea mi-o adresase împreună cu răspunsul sugerat în tonul ferm şi calm, da, politeţea de nerefuzat ieşea la iveală de o manieră inconfundabilă, corpul înclinat spre înainte dirija neabătut aprobarea ce se iţise ca o dorinţă reînviată de a-i face pe plac. Aşa că ne-am continuat traseul. Ce altceva puteam să fac, decât să urmez calea minimului efort. Ca să economisesc energia risipită în gânduri inutile.

Detractori absurzi ai propriei existenţe. Da, ai propriei existenţe. Dacă toate frământările stupide ce-mi umplu până la refuz creierul nu izbutesc să-mi ofere într-un final nici o alinare, nici măcar o minimă consolare, la ce naiba mai folosesc, care dracu' mai e menirea lor? Zgomotul infernal produs de aceste caţe sărace cu duhul. Ce fel de monstruozitate e mintea întoarsă împotriva ei însăşi? Ca un medicament care te ucide. Sau un adversar, subversiv pe măsura climei vitrege, reacţionând la senzaţia produsă pe fiecare centimetru de piele, potenţat, agravat de turbioanele din urechi, paşii grei înfruntând o vreme mult mai rea, hulită. Altfel, ce putea fi mai normal, mai în firea acestei tovărăşii, decât drumul care se prelungea pieptiş, ca şi cum, până la urmă, nici n-aveam să ne mai întoarcem, fiecare pas conjurând o amânare.

Nu ne mai văzusem de ani buni. De aceea îmi apare uşor derutantă, aproape plăsmuită compania lui, sunt tentat să-i pun în gură vorbe pe care nu lea rostit, să-i atribui gesturi pe care nu le-a comis, poate că mă înşel chiar şi în privinţa hainelor pe care le purta, ispitit să-l iau de undeva din amintiri mai vechi, să-l recompun din materiale reciclate, ca pe o reclamă, versiunea lui cea mai bună. Ori un amalgam, un amestec indicibil de fragmente disparate şi amăgitoare. Depărtarea îl îmbătrânise, e o senzaţie destul de vie care mi-a rămas. E posibil să i-o fi spus, să fi

remarcat în treacăt, ca o târfă ranchiunoasă, că vârsta îi pricinuieşte nevoia de a întreprinde anumite vizite. Cu siguranţă, nu a agreat imaginea de muribund angajat într-un pelerinaj fără întoarcere, de rămas bun, te amuză?, n-am vrut să conduc jocul aluziilor până la o provocare, ce-am sugerat atunci?, da, ce am sugerat?, sau poate că nu i-am spus-o, căci revenise în oraş dând curs unei invitaţii surprinzătoare, stranii. Poate că vina îmi aparţine. Poate că atitudinea mea trăda impresia că întâlnirea noastră va repune în drepturi o ordine prăfuită. Nu? Atât de dificil de reconstituit, aproape neverosimilă. Mai degrabă o deziluzie, decât o ofensă, asta e, am căutat să-mi exprim o nelinişte nouă – te-ai schimbat. Şi vii acum şi-ţi ceri partea ca un zeu mort. Nu te mai recunosc. Cum să nu mă amuz Tu te amuzi? Nu cred că eşti capabil să construieşti distanţe interioare ca un om matur pe seama acestei mici comedii: strădania chipului marcat de timp de a reînsufleţi o mască vetustă, lumina augurală de sub pleoapele inerte, bunătatea ce nu mai poate fi confundată cu un act de generozitate, cum să nu mă înfurii? Vezi? Îşi păstrase înclinaţia ca un acoperiş în două ape a sprâncenelor. Semn al unei îngăduinţe conferite de un alt timp lipsă, aparent împlinit. Fără nici o motivaţie. Obişnuia să zâmbească fără nici un temei. Dacă am vrut să fumez o ţigară în vreme ce aşteptam în picioare, ce anume?, m-a rugat să n-o fac, şi ca să mă

răzbun pentru gluma refuzată, m-am prefăcut că nu-l aud. În cazul însă în care memoria îmi joacă feste, iar confruntarea tacită nu a avut loc, am introdus pachetul înapoi în buzunarul hainei. Altă dată, când îşi închipuia că exercită o influenţă hotărâtoare asupra mea, le-ar fi întins ostentativ cerşetoarelor o sumă mai mare, drept lecţie, trecerea anilor însă ne-a apropiat, într-un fel, cantitativ, ne-a strivit, în ciuda surâsului îngrijit. Nu vedea că prezenţa sa nu se datora nevoii de a reînnoda o relaţie destrămată, de a reinstala o stare de lucruri, îi făceam pe plac, îi dăruisem şansa de a mă atinge cu gesturi străine pentru a mă testa pe mine însumi, iar îndărătul acestui proces îl ştergeam deja din memorie. Măcinat de o adâncă iritare. Regretam gestul făcut. Inaptitudinea sa de a realiza că... De ce naiba se afla acolo, pentru ce îl adusesem? Pentru mai nimic? Din senin, mă cuprinsese o adâncă nelinişte, mă rodea un vierme, ia-l peste picior, batjocoreşte-l pe bătrânul schilod spunea. Senil. Împingel, uite acolo, în groapa aia, dă-i naibii un brânci boşorogului. Îmi venea să-l înjur. Înfăţişarea sa îmi provoca greaţă. În coşul pieptului dispreţul creştea ca o ciupercă otrăvitoare. Eram liber să-l urăsc. Să-l împroşc cu noroi. Muistule! Muistul dracului! Tremuram de nervi. Trebuia să fac ceva. Fă ceva! Atunci de ce continuam să-l flatez cu postura aceea de supunere admirativă, nu-l mai flata, imbecilule, pe

acest om „merituos”, o, da, dărnicia în persoană, dar cât de perfidă, da, darnic şi perfid, clovn patetic nesocotindu-şi partea ce se reflectase în mine, şi care în timp s-a transformat în ceva diform, caraghios, slut. Un purgativ, gura lui unită cu curul tău. Taci! Taci dracului! Simt nevoia presantă de a strânge ceva în pumni. Orice. Să-mi înfig… Are să treacă, îmi spuneam. E ca un tren de mare viteză, sosind zgomotos, înfricoşător… penisul lui pătând chilotul cu o ploaie acidă… taci!, dispărând în clipa următoare. Ţi-e frig? Mi-au îngheţat urechile. Ar fi fost simplu să-mi spună: eşti egoist. Dar incorect. Imprecis mai degrabă, până la urmă nu e o acuzaţie solidă, egoismul nu motivează îndeajuns acţiunile nimănui, nu singur. Ah, însă aici ar fi strecurat un silogism incomplet: un om singur e un om egoist. Dincolo de orice discuţie în jurul conceptului, apelez la sinceritatea ta să recunoşti că propria senzaţie e un fapt grăitor. O dovadă! Să convenim că un om care se simte singur e un om egoist. Atunci, te şterg! Ce nu-nţelegi, te şterg, labagiule! Uite aşa, pocnesc din degete şi eşti un simbol, ca nişte cuvinte inscripţionate cu fecale pe pereţii unui veceu. Îmi răsună în creier păcănitul sâcâitor al unei brichete, mă joc cu ea, măresc şi micşorez flacăra, o aprind şi o sting, o azvârl într-un colţ. Apartamentul e împânzit de brichete stricate, goale sau consumate pe jumătate, cu eticheta scrijelită, cu laser sau fără, de plastic sau din

metal, sunt peste tot. Fumam amândoi tăcuţi, cu geamurile închise, dezordinea nu urla decât în capul lui, împotriva hainelor elegante şi a purtării reţinute. I-am spus că timpul ne-a apropiat, că deşi ne-am tutuit dintotdeauna, vocea mea a purtat până mai azi inflexiunile unei politeţi exagerate. N-am folosit cuvântul exagerat, n-am vrut să înţeleagă greşit, n-aş fi putut porni conversaţia într-o formă atât de abruptă. Erai în defensivă. În defensivă, încercam să-mi stăvilesc impulsul de a flecări, mintea debita fraze aberante, cred că arătam destul de încruntat şi agitat, fumul de ţigară trebuia să învăluie şi să tempereze nervozitatea, însă parcă ţăcăneau toate brichetele din cameră şi în cap se ciocneau paharele dintr-o scenă de film, gros-plan, mi se aşterne în faţa ochilor sclipirea, clinchetul cristalelor, o sală mare, de bal, o mare de râsete ca o pâclă deasă, stătută, dar mă pierd, mă pierd în dantura de mărgele a unei doamne dolofane cu înfăţişare de soprană, jenat că aş avea ceva între dinţi, îmi duc involuntar mâna la gură, mi-o retrag numaidecât, nu vreau să comit gesturi bruşte. Urmează un set aşteptat, eşti ironic, de întrebări. În definitiv, ce iam spus? Şi cum? N-am făcut o referire directă la apropiere, am constatat doar cu o falsă convenţionalitate că a trecut ceva vreme. Am subliniat pe adverb. Pe mai. Ce a mai trecut timpul. Da, a sunat dizarmonios, formal şi nesincer. Poziţia corpului, tonul dublat de încă o

voce, atitudinea distantă accentuau apropierea, da, acea apropiere, intimitatea ironică altcândva de nepermis. Despic firul în patru. Îi intelectualizez frazele, el n-a citit o carte în viaţa lui, îl ajuta aerul degajat şi vorba succintă, dacă îl întâlneai pentru prima dată, îl confundai cu un profesor universitar. Cu mine se purta părinteşte, în numele vechii prietenii, mi se adresa direct şi blajin. Eşti singur? Da. Fără explicaţii. Locuieşti… Singur, într-un apartament. Şi, ce-ai mai făcut? Cum mă ştii. Lucrezi tot acolo? Da. Propoziţii cu interstiţii lungi, prilej pentru bănuieli şi suspiciuni nefondate. I-am oferit o ţigară. S-a servit din propriul pachet. Dacă eşti singur, atunci eşti egoist spunea privirea lui liniştită. Calmă, blajină, perfectă, exact aşa cum mi-o aminteam. Până la virgulă. Pentru că pe gură răzbăteau doar întrebări, trecuse totuşi prea mult timp, el devenise aşa cum se cuvine un altul, cel puţin în anumite privinţe, pe când eu… Da, e bun, e bun, spunea ca pentru el. Dificultatea de a spune corespunde dificultăţii de a fi, conform lui Ricoeur. Dacă ar gândi astfel şi cei care aşteaptă răspunsuri elaborate de la taciturni, atunci aceştia din urmă n-ar mai fi consideraţi taciturni. Dificultatea de a fi. Vagă chestie. Altă poveste, după câteva pahare de vin de ţară. Limba se dezleagă, mintea devine cutezătoare şi indiscretă. Fiecare întrebare pe care mi-o adresează se încheie rău prevestitor, umbra ei contaminând-o

precipitat pe următoarea prin curmarea tăioasă a unui răspuns voit evaziv, ştiam, interogaţii cu un aer neglijent şi sever deopotrivă. Conversaţia alunecă lin şi sigur într-un interogatoriu mobilat de bune intenţii. Le detest. Replicile se sufocau în spaţiul strâmt dintre două bănuieli ce căutau să se unească pentru a formula acuzaţia şi sentinţa care le nega amical, bahic, de la distanţa unei absenţe irecuperabile. N-aveam nimic de băut în frigider… poate o cafea? Nu, mulţumesc. Îl rugaseşi. Îşi aruncă privirea în jur, fumul de ţigară îngreunează, obiectele vagi, nu se lasă descoperite. Intuiţia nu pare să-i funcţioneze. Apropierea depărtează, odată cu chemarea ciudată a telefonului primit pe neaşteptate într-o după-amiază, la capătul căruia s-a auzit o voce familiară, care nu s-a prezentat de la bun început şi care l-a împins la un efort de recunoaştere, a reuşit în scurt timp, chiar imediat înainte de a-mi fi auzit numele ce-l purtam vinovat în minte, ezitând să-l eliberez. Telefonul a nimicit întreg lanţul cauzal de la baza lui, dovedindu-şi deodată şi din plin absurdul, ca şi când ar fi fost hotărât pe loc dintr-un elan ciudat de voinţă. Câtă frică. Câtă spaimă în glasul tremurat. Conexiunea… Clipele curgând într-o aparentă indiferenţă. Fără efuziuni. Clipe regulamentare de amabilităţi şi sufocare.

Aerul clocoteşte. Fierbe în nimicnicia lui atotcuprinzătoare, forţându-mă să-l respir. Mă reped la bibliotecă, smulg o carte, o deschid, o

răsfoiesc, deschid fereastra, o arunc în capul unui trecător imaginar. Mama mea, scumpa de ea, cumpăra borş de la un popă care îşi avea casa peste drum, străjuită de un gard de beton înalt de doi metri, văruit, zgomote goale scoteau mingile de cauciuc dezumflate, bătute de acel zid, neîntrerupt în monotonia lui de penitenciar decât de o poartă de fier roşie. Cartea se pierde între două blocuri mari, un defileu antropic, se evaporă în aerul reţinut în bazinul lor întunecat, aer rece fără umbră. Să mai iau una. Un dicţionar tehnic. Îl arunc tocmai din dreptul bibliotecii. Din plăcere. Şi atât. Ieri am întâlnit un elefant roz la Universitate, la trecerea de pietoni. Traversa intersecţia, nu părea trist sau dezorientat, ba se purta foarte firesc. Semăna cu o mascotă dintr-o emisiune canadiană de farse. Faţa sesiza abia perceptibile adieri de vânt, ochii mari captau nuanţele policrome ale luminii reflectate de ferestrele clădirilor din jur, nasul adulmeca mirosul pătrunzător al cărnii, pielea se încreţea ca un acordeon generând o reacţie în lanţ la care participau toate petecele de toate formele din care era croită, ca o hartă a cerului în miniatură, puful galben îi acoperea tegumentul gros, membrele voluminoase apăsau pe pernuţele de grăsime solicitând asfaltul. S-ar fi căţărat pe o camionetă cu ladă frigorifică, strivind cabina şoferului, de unde ar fi ajuns pe o tonetă de ziare, ca de acolo, printr-un salt minor, să nimerească într-un balcon

ce traversa întreaga faţadă putredă a unui imobil interbelic. Evident, n-a făcut-o. A înaintat molcom, legănându-şi dosul imens din care e posibil să fi răsărit individul costeliv purtând nişte pantaloni scurţi, galbeni, foarte largi şi un maiou jegos, şi un băţ dirijând animalul cu chiote scurte, sau lungi. Dacă nu se vrea a se săvârşi saltul, ar fi echivalent cu a spune că o mamă renunţă să mai nască când fătul a ieşit pe jumătate. Ce se doreşte în acest caz, să se contemple efortul?

Pentru că trăsesem devreme draperiile. Cu o seară înainte m-a durut capul şi m-am culcat devreme, trăsesem devreme draperiile. Au blocat lumina soarelui până cel puţin a doua zi la ora patru. Plouase în ciudă toată noaptea. Nimerit pentru o reconstituire. Nu vreau să mai repet mişcarea, hârşâitul lamei, de parcă mi-aş trece pielea printr-o perie de sârmă, mi s-a imprimat pe creier. Nu mai vreau. Sunt obosit. Atât de obosit. Mă dor oasele, şi ploaia poartă o vină, nici un cuvânt nu mai are puterea de a atinge bolta palatină, se amestecă toate în gât, ca un scâncet înăbuşit. Eşti fragil. Parcă am mai spus lucrurile astea. Parcă le-am mai spus. Plânset, frică, ecou, fragil, timid. Când sunt singur, când sunt singur?, mişcările ca nişte proiecţii, indicaţii?… am impresia că exprim cu toată forţa pe altcineva care, altminteri, e intangibil. Mă găsesc totuşi în baie. Totuşi, becul aprins, bec clasic de o sută de waţi, chiuveta cu o limbă de rugină prinsă de

scurgere ca o dâră de urină, dedesubt sticle lipicioase, murdare conţinând lichide incolore şi mireasmă dubioasă care nu aparţin acestui loc, aici nu este locul lor, ele se află de fapt pe cimentul rece de sub chiuveta apartamentului părintesc, o maşină de spălat uzată e o maşină nouă cu afişaj electronic, deasupra ei atârnă rufe, întotdeauna atârnă rufe jilave, de diverse mărimi, lumina solidă îmbracă totul în umbră, un covor bubuie ca un tun de artilerie, la parter, agăţat de o poartă de fotbal înfiptă în prundiş proaspăt, şi rahat de câine proaspăt, la cămin s-a dat gol, un cămin mare cu şapte etaje se aprinde ca o torţă, vomită cu aplomb pancarte, suluri de hârtie igienică şi cursuri, în puterea nopţii, printre strigăte disperate de bucurie cineva scoate o butelie pe geam şi îi dă foc, o flacără albăstruie, intensă, căminele cântă, în curând soseşte sărbătoarea cu tricouri albastre şi ude, ţopăind în remorca unui camion cu o personalitate puternică. O fi vreo maşină cu girofar pe stradă. Nu, vine de la bucătărie. Cercetez coşul de gunoi: cutii de bere, coji de banane, mucuri de ţigară, hârtii arse, ambalaje. Să-mi şterg obrazul de spumă. Urăsc în tăcere şi cu umilinţă.

Cât o fi ceasul? Mă întorc spre uşă, mă îndrept spre dormitor. E fix ora şase. Un iz de mucegai. Peste tot, în întreaga locuinţă. E încă întuneric afară. Deschid geamul. Geamul se deschide uşor. E ger. Năvăleşte compact în

apartament şi poleieşte pereţii cu un praf fin, abia vizibil. E un frig cumplit, mâini reci îmi pipăie corpul, îmi curge nasul. Mă-nvineţesc. Lumea de dincolo de cadrul ferestrelor n-are hotare. Acum precis stau pe gânduri, căci nu mă mişc. Cu capul aplecat spre umărul stâng, scrutez întinderea de… cu mina pe care nişte prieteni au descris-o drept… mai cu seamă când zâmbesc, dar şi cuta serioasă de pe frunte şi toate trăsăturile pipernicite, strânse… atât de contrastantă cu trăirile… Case, vile cu etaj, blocuri anoste, curţi întortocheate, în nefericită disonanţă, tac. O străduţă desfundată se pierde în desişul unor curţi încâlcite, în fundal domină clădirea văruită recent a unui spital cu şapte etaje, spital de pediatrie închinat Fecioarei, ca-ntr-un vis trebuie să sari prin toate aceste curţi povârnite ca să ajungi sub crucea luminoasă a ambulatoriului. Stâlpii de iluminat nu reuşesc să dezvelească decât gleznele clădirilor, îndeajuns cât să fie percepute pâlcuri de oameni, ivindu-se din scorburile de beton, contopindu-se pe arterele principale în coloane mari ce se deplasează uniform spre nord, pierzându-se în labirintul de străzi şi ceaţă. Prilej pentru a zâmbi. Cu gura mea strâmbă. Dincolo de colină, pe sute de hectare se întind fabrici de cherestea şi construcţii de maşini. În unele nopţi, din cer cade cenuşă, pare că ninge. Încă buimăcit, adormit, trece un timp până ce aerul rece mă dezmorţeşte. Până ce mintea surprinde impasul extremităţilor atacate de frig.

Căldura apartamentului nu mai poate stăvili tăvălugul indiferent al neorânduielii ce pătrunde prin gaura căscată cu o geometrie precisă în perete. Pe stradă se îndreaptă încotro o femeie durdulie, după un antract susţinut, pustii, paşii ei asurzitori încalcă liniştea. Târăşte un câine după ea, nu, e doar umbra poşetei. N-are chip, şi chiar dacă ar avea, la ora asta n-ar exprima nimic. Urmează un bărbat de statură mijlocie, instabilă, direcţie necunoscută pentru o vreme, apoi se îndepărtează. Un alt bărbat se opreşte în colţul străzii. Îşi afundă urechile în gulerul înalt al scurtei de blană. Bate în rafale. Vântul. Ne leagănă. Îşi tot suceşte gâtul într-o parte; aşteaptă pe cineva. Înaintează decis câţiva metri, se răzgândeşte, se întoarce. Într-un final, se îndepărtează. Se va lumina în curând, traficul se va înteţi, geamurile trepidând sub presiunea tirurilor încărcate produc senzaţia că ai ratat în coborâre o treaptă. E ajuns din urmă, un deznodământ fericit. Îşi continuă drumul pe jos, ca să economisească banii de autobuz. Vremea potrivnică îi opreşte în dreptul unui birt. De la o oarecare distanţă, priveliştea pare luată dintr-un tablou, un tablou cu fulgi fictivi căzând peste o mantie şifonată, într-un întuneric calm şi uniform, străbătut ici colo de eczeme de lumină. Sau… O mână invizibilă îşi scarpină rănile până ce punctele galbene se sting unul câte unul. Printre streşini sugerate de cămine învăluite de penumbră

şi ceaţă, ce cască trezite de boarea dimineţii, pozează răsturnate călimări cu cerneală argintie. E încă noapte în dimineaţa asta, unii câini mai dorm încolăciţi sub o mână de crengi doborâte de vânt, pe guri de canal care răsuflă aburi în burţile lor goale, chiar maşinile gonesc în surdină pe asfaltul prăfuit şi domneşte un ger cumplit, poate el e cauza nopţii ăsteia grele, el nu-i dă drumul, o ţine încleştată. Soarele pare doar o veioză acoperită cu un pled. Sau un ecran. De televizor. Uitat deschis. Pierdut. Mumificat. Orbit. După o masă copioasă şi râncedă. Cu multă slănină, multă. Rondeluri de ceapă şi căpăţâni strivite de usturoi. Piscuri turtite de muştar şi maioneză, taluzuri erodate de ketchup, mujdei de hrean şi sos de ardei iute. Vocea exaltată a moderatorului: „De unde sunteţi doamnă?” (considerând-o surdă; afişează mina unei persoane surprinsă înjurând) Un tip epatant, conchide sexagenara profesoară de franceză care încă visează o plimbărică prin Parisul boem cu un amant cu treizeci de ani mai tânăr, de preferinţă fost elev. „Nefericit nume pentru un oraş, ha, ha, ha!” (plus corul) Râde generos şi gâlgâit. „Dar astăzi (accentuează cu fermitate) aveţi noroc. Alegeţi un număr, scumpă doamnă, să vedem ce v-a pregătit soarta (îşi freacă nerăbdător palmele)”. Soarta a binecuvântat-o oricum cu acest telefon, e o chestiune de cantităţi acum. O pauză. Lumea ascultă cu maximă concentrare.

„Poftim? Spuneţi mai tare! Să se înţeleagă bine, nu vrem să ne jucăm cu norocul dumneavoastră.” „Cât aţi spus?” „Zece? (ridicând brusc vocea, semn că ştie cum să creeze tensiune). Zece să fie doamnă”. Către public, lungind silabele:

„Doamna a ales ze-ce! Atâţia ani are nepoţelul, să vă trăiască doamnă, şi să vă poarte noroc”. Tobele bat. Tensiunea arterială creşte. Familia se adună ca un ciorchine în jurul televizorului. Doamna profesoară strânge cu toată forţa în pumn receptorul şi se răsteşte la ceilalţi membri ai familiei: „Tăceţi, tăceţi odată că nu aud nimic!” Deşi ei nu scot nici pâs, sunt prea emoţionaţi. Mai curând ar fi vrut să spună taisez-vous!, dar în condiţiile date, defectele profesionale sunt depăşite de reacţiile instinctuale. Sistemul limbic o coordonează prin neaoşul idiom indigen. Vocea guturală (oh, atâta emoţie) a prezentatorului: „Doamnă, mai sunteţi la telefon? Bun, mă bucur, am crezut că aţi murit şi îmi părea rău că nu mai puteam să vă dăm premiul. Haha ha.” „Vai doamnă (se opreşte, îşi vâră o mână în şold, degetele celeilalte îi frământă fruntea), simt şi eu emoţiile de aici din studiou. Zece aţi spus? Sunteţi sigură? (zâmbetul larg orbeşte audienţa) Ştiţi că puteţi alege orice număr. Bine, dacă doriţi zece, zece să fie”. Ce-o fi vrând să spună? Flamboaianta doamnă profesoară asudă intrigată. Se joacă cu inima sa fragilă acest… farseur. Dar,

mon dieu, ce dantură, ce pieptănătură castanie. Acel bine ambiguu o covârşeşte. Iată că reflexele pavloviene mai slăbesc laţul şi pensionata doamnă profesoară, cu şolduri proeminente, poate apela la fandoselile delicioase ale trecutului proaspăt abandonat. O năpădeşte o poftă incontrolabilă de a servi o cană cu lapte bătut în care să scufunde bucăţi de pâine prăjită. Moderatorul îşi forţează la maxim corzile vocale, e din ce în ce mai gutural, mai agitat, mai exuberant, exultă prin studio cu mâinile ridicate. Victorie? „Vârsta nepotului dumneavoastră. Am să o rog pe asistenta mea să se uite uşor, uşor Oana am spus, să nu speriem lumea, şi să-mi spună la ureche ce se află la numărul zece”. Familia… dar nu la asta se referise. Taci dracului, mon cher soţ. Asistenta de platou, cocoţată pe tocuri de douăzeci de centimetri, mai înaltă decât intempestiva gazdă, îi urmează ordinele. „Gata!” Urlă din toţi bojocii prezentatorul. Îl trec sudorile, asta vrea să însemne mâna trecută peste frunte, e tot numai un zâmbet scrutând de-a curmezişul publicul, ce insinuant!, menţinându-şi mâinile suspendate deasupra capului de parcă ar fi prinse de o cracă invizibilă. „Asta e! Aţi ales zece, nu mai e cale de întoarcere, dar vă reamintesc doamnă că la noi nu se pierde, la noi toată lumea câştigă. Of!, nici nu ştiu cum să vă spun”. Pivotează ca un dansator de pe un picior pe altul. Îşi şterge teatral din nou fruntea. Se întoarce cu spatele la cameră. Prin

mintea doamnei profesoare de franceză trec o seamă de înjurături pe care le-a învăţat de la golanii din bloc în nopţile nedormite şi pe care le-a împărtăşit mai ieri la banchetul de absolvire, încercând o lovitură de efect care să imprime o urmă de neşters în sufletele ultimilor elevi cărora a avut onoarea să le predea. Momente de suspans. Şi deodată: „Aţi câştigat milioaneeeeeee!!!” Ţipete, isterie, dupăituri, muzică bombastică, lumini de discotecă, confeti, fătuci înalte şi bronzate care râd congruent şi aplaudă sincron. Moderatorul e în culmea extazului. Aleargă prin platou. „E cel mai mare premiu din istoria concursului, doamnă!” Aproape că nu mai are glas. „Milioane, innn-cre-di-bil!” „Nu-mi vine să cred!” „In-cre-di-bil!” Familia ţopăie îndrăcită prin casă. Nepoţelul doarme liniştit la ora asta, înfofolit într-o pătură roşie, de bumbac. „Milioane doamnă, toate se schimbă de acum înainte, milioane!” Doamna profesoară de franceză se trezeşte transpirată şi excitată, cu părul puţin răvăşit şi cu cămaşa de noapte descheiată la gât. Îşi şterge fruntea de broboane şi coboară din pat ca un copil de doi ani, rostogolindu-se din cauza şuncilor voluminoase care îi împachetează trupul puhav.

Închid fereastra. Am închis fereastra pentru că s-a răcit în cameră şi mi-a îngheţat scalpul. Cândva purtam părul tuns scurt. Aduceam cu un puşcăriaş, un puşcăriaş speriat, cu ochii pe jumătate închişi. M-am fotografiat într-o bluză

neagră cu guler rotund lipit de un zid. O poză alb-negru. Îmi ţineam palmele la spate când aş fi vrut să-mi mângâi ţeasta pleşuvă. Dacă aş fi purtat pălărie şi palton, un costum la cravată, aş fi arătat ca un gangster sfrijit, intrat la apă. O haimana care n-a tras încă primul foc, căreia îi scânteiază adrenalina în ochi. Dar ochii erau aproape închişi. Hainele îmi atârnau, bluzele se încreţeau la subraţ din cauza umerilor mici. Noroc că fumam. Fumul de ţigară învăluia gura... cât să păstreze o aparenţă. O îndepărtare glacială, jucată stângaci. Uniformizată de nuanţele obscure de gri. Absorbea nesiguranţa chipului şi o amplifica. O distanţă regulamentară. Obiectivul aparatului aţintit autoritar spre mine. Prins. Între timp, m-am urâţit şi mai mult. Aprind lumina. Un declic răsunător, ca-ntr-o casă pustie. Ca şi cum ar fi părăsită sau de-abia ce şi-a întâmpinat un proprietar stingher, socotind preocupat cum va aranja mobila împachetată în camion. Îi lipseşte aerul optimist al celei de-a doua opţiuni. Am vrut să spun că m-am obişnuit cu urâţenia mea, că m-am obişnuit cu multe lucruri, e o minciună. Timpul nu vindecă nimic, nu uiţi şi nu te obişnuieşti. Dimpotrivă. Mă întind în pat, cu braţul drept sub ceafă, sprijinit de tăblie. Se agravează, lehamitea, neliniştea, anumite lucruri devin insuportabile. Şi ruşinoase, te maturizezi şi trebuie să le ascunzi, se prefac în simptomele sâcâitoare ale unei boli cronice. Nu există suficiente urechi să înţeleagă.

Ce e de înţeles? Chiar şi la masă, deşi e locul unde îmi găsesc cel mai adesea tihna, se întâmplă, mi se contractă dureros pulpele, degetele pe lingură, îmi doresc să sparg farfuria de perete, n-am sfărâmat niciodată farfuria de perete, să mă ridic şi să fug. Sunt locuit de sentimente vechi şi murdare cu care nu m-am obişnuit. Rămân nemişcat în pat când singurul lucru pe care mi-l doresc e să fug mâncând pământul sau să sparg ceva. Să înfrunt, să lovesc, să stric. Farfuriile, sute de farfurii, metafore pentru figuri ale suferinţei, se fac ţăndări într-un alt plan, al imaginaţiei, al satisfacţiei disimulate, geamăn degenerat al unei dorinţe neostoite, în vreme ce trupul adastă neclintit într-o amorţeală veninoasă. Paralizat de neputinţă, de o lipsă cruntă de voinţă. Pasiv. Un crac îmi atârnă pe perete. Se întâmplă însă ca unele porniri să se materializeze, să capete subit o formă şi o forţă vătămătoare, de o putere nebănuită. Ca un ultim suspin de revoltă al încarceratului pe viaţă. Din neant, de undeva, ceva prinde dimensiuni, ceva dă glas disperării mele laşe, ceva îmi ia locul. Cine e cel care face asta? Cel care loveşte atât de însetat peretele cu pumnul? Căutând cu disperare o ieşire. Îndârjit, tot mai tare, mai înverşunat. Provocându-şi o durere eliberatoare pe care nici o farfurie n-o poate stârni. O durere zăvorâtă între zăbrelele şubrede ale degetelor umflate şi zdrelite, tânjind după încă un strop dulceag de suferinţă carnală.

Pumnul zvâcneşte fierbinte. Nu ştiu. Nu ştie. În frenezia izbiturilor tot mai crispate, primind un răspuns aproape ironic din partea peretelui scorojit, un bufnet înfundat, adresat parcă numai mie, se întâmplă să eliberez gânduri ce nu mi-ar aparţine, mustind de ură, acel cineva, un agitator şi un ticălos fără remuşcări, împroaşcă cu mizeriile depozitate în cotlonul ţinut sub lacăt. Diformităţi tăinuite în ruşine. Sfidările îi prind viaţă în venele mele, pizma lui îmi încordează membrele, îmi accelerează pulsul, îmi îngreunează respiraţia, a pus cu totul stăpânire pe fiinţa mea. Batjocoreşte-mi scrupulele de târâtoare măruntă, trăind sub ameninţarea constantă a strivirii, toţi sunteţi nişte cretini, absolut toţi, nici un nemernic nu rămâne pe dinafară, nici măcar fecioarele născătoare de feţi magici, salvatori universali, iar tu eşti cea mai josnică lighioană, mai scârnavă şi mai umilă târâtoare faţă de care învingătorii, tiranii, zeii lumii n-au decât scârbă, pentru că eşti tu, o eroare, un nimic. Tu tu tu. Pot şi vrei să-ţi faci rău. O plăcere, refuzată de cei ce nu cunosc chinul unei amuţiri apăsătoare dintr-o cine ştie de unde dobândită datorie de martir ignorat, te scaldă într-o baie de lumină purificatoare, mandorlă de sânge încununând patimile egoiste ale inimii, te dezrobeşte şi te alină în braţele unei fericirii intense, fără seamăn, fără lume. Acela e de acord, încuviinţează folosindu-mi capul, e glasul autoritar împrumutându-mi vocea,

smulgând-o, secătură!, care porunceşte, prinde curaj!, creşte intensitatea acestor suplicii, zâmbete despletite cu parfum de poiană înrourată, care îţi înfioară întreg trupul, n-ai de ales, trebuie să simţi, trebuie să le simţi! Clipa trece, iar durerea va înceta. Să nu înceteze! Să nu-i dai drumul! Doar dacă am să răzbesc prin peretele acela… Farfuriile n-au nici o vină. Nu, nu e asta. Farfuriile sunt intangibile, luciul lor scârţâitor e atât de firav, de insuficient, ca şi paiul de chibrit pe care-l rup înainte de a-l arunca la coş. Nimic nu e de ajutor dacă nu-mi răspunde, dacă nu mă ameninţă. Ca un upercut. Dezveleşte-ţi gingia stacojie şi umedă. Îmi relaxez piciorul obosit. Privesc tavanul. Să mă duc? În curând o să-mi amorţească mâna. Albă. De la o anumită vârstă încolo, ar trebui să port cicatricele luptei cu viaţa, un om îşi recunoaşte trupul după sechelele şi rănile pe care această luptă i le-a dăruit. Luptă? Ce luptă? O bătătură în palmă, o tăietură adâncă provocată de un ciob de sticlă înfipt în talpă când a jucat fotbal în picioarele goale în spatele blocului, o pată maronie, de la uleiul încins împroşcat din tigaia manevrată stângaci, pe antebraţul drept, chiar deasupra încheieturii, pielea tocită ca un neg pe arătătorul mâinii drepte de la poziţia greşită cu care ţine pixul, nu doar degenerare, ci rănile unui veteran. Aş fi atunci o fotografie în sepia, o eboşă expirată, uitată în atic. Dacă n-aş fi aici, aşteptând uzat trecerea seacă a

minutelor. Dacă n-aş şti că zăpada imaculată reflectă dureros lumina. Care va să zică, îmbătrânire aseptică. Argumente contra: voce plină de zgârieturi, ochi împânziţi de varice, scaun cu o respiraţie putredă. Corpul cedează sub agresiunea propriilor legi, câteodată pătrund în cadă imun la apa fierbinte, alteori simt mâncărimi peste tot, prin cap, pe nas, pe frunte, pe bărbie, pe piept, mâini, nu-l pot îndura, e o fiinţă vie, deseori suferă, cerşeşte milă. Un turist grăind într-o limbă necunoscută, propriul lui limbaj mi-e tot atât de străin pe cât îmi sunt propriile gânduri. Izvorâte de-a gata de sub pardoseală. Despre ce luptă e vorba? Îmi împreunez mâinile pe piept. Mă mir. Îmi arcuiesc convex despicătura buzelor. Cu arătătorul mâinii stângi scarpin falangele inelarului drept, mediului, indicelui, policarului. Rutina e puternică, micile mişcări nervoase ale trupului, mi s-a încălzit spatele pe saltea, pe salteaua tare, mă invită autoritar să mă ridic. Gâtul caută să se lanseze pe direcţia ceasului, ochii fug de la un obiect la altul, ochii nu mai văd ceea ce se află de multă vreme în faţa lor, umblă însă după alte lucruri familiare, se supun unei ierarhii. La un moment dat, barba căpătase într-o anumită lumină o nuanţă roşiatică. E culmea. Nu mă pot stăpâni. La ce să-mi mut gândurile? Să mă calmez. Imagini fără sonor. Năvală. Nu vreau. Mă scol în capul oaselor. Mâinile întinse pe coapse. O voce, în cap, mă mustră, pierzi timpul! zice, pierzi

timpul, uite cât e ceasul. Mă ridic. Mă îndrept spre calculator. De ce pierzi timpul? Mă aşez. Îl deschid. Poze. Şi vocea sâsâind. Insistentă. Ca o lamă curgând prin vene. Search. Cuvinte. Panoul luminos pâlpâind. Vocea pistonând. Detroit. Cvartale părăsite ale unui oraş pe moarte. Mă săgetează o durere în braţul drept. În urechea dreaptă un ţiuit se apropie, se ascute, mă asurzeşte. Caută „durere” + „braţul” + „drept”. Enter. Click. Unitatea bâzâie. Toarce ca o pisică. Ca un motor de maşină în garaj. Vine de peste tot. Zgomotul. Pocnituri de taste. Enter. Deserted. Îmi vibrează toată partea dreaptă a feţei. Âîîî. Gata. Se îndepărtează, diminuându-şi volumul. Preschimbat într-un ecou bubuitor. Linişte. Amorţire. Într-o încăpere largă, probabil o fostă sală de şedinţe, e loc să întorci maşina, scaune răsturnate, pereţi coşcoviţi, tapetul atârnă putred, prin fante săpate în tavan din care anină bucăţi de moloz pe scheletul de fier beton îndoit pătrund raze prăfuite. Detroit abandoned buildings. Multe ruine sunt mai dramatice decât cea pe care o caut, dar tocmai asta nu-mi place. Seamănă cu nişte decoruri cinematografice. O hală cu… încrucişez picioarele… multe coloane decopertate putrezeşte îngropată în gunoaie. O tablă, într-o clasă, mâzgălită de Pollock cu vopsea albă, case cu turnuleţe ca a familiei Adams, clădirea unei bănci, cu aspect gotic, întărit de înnegreala care a învelit pereţii măcinaţi, multe fotografii au un aer gotic,

câteva sunt policrome, dar în cazul lor s-a aplicat un halou luminos strident, altele sunt retuşate digital ca să pară vechi, să le insufle o atmosferă de conace bântuite de secol XIX, cu geamuri semiopace îndărătul cărora s-ar putea adăposti sau nu silueta unui mort. N-o regăsesc, mişc mouse-ul pe verticală, nu e. Îmi obosesc ochii. Nu toate rezultatele căutării sunt imagini din Detroit. Nu? În mod ciudat, lipsesc zidurile pictate cu graffiti. Sau softul nutreşte o preferinţă bizară pentru locurile ferite de orice amprentă umană vie. Colţul din dreapta, jos. O mişcare de mouse şi-mi sare în ochi. Păţesc la fel când citesc o carte. Sunt tentat să mă uit de fiecare dată la numărul paginii pe care abia ce mi-am mutat privirea. Să nu mă uit. Sunt totuşi şi ilustraţii cu grafitti. O visez pe Jeanie şi i-o trag obscen, dar Jenny ar putea fi Jeanie, atunci de ce… Visează, nu primează nevoia de a i-o trage, cu urgenţa cu care mergi la toaletă, mai întâi o visează pe ea, ce-o fi ea?, apoi sexul obscen, apoi Jenny… Scris pe tot peretele. Cu litere mari şi clare, rectilinii. Unele se repetă. Dau peste un singur ins, un bătrân în salopetă, cu barbă albă şi şapcă, într-un scaun de birou, rabatabil, lângă un monitor vechi de calculator, postat în faţa unei case cu etaj, complet înnegrite. Cum ar arăta Detroitul complet părăsit? Cum ar arăta un loc în care omul n-ar mai munci zi şi noapte să-l menţină viu? Peste şcoli, spitale, biserici, bănci, parcuri… tufe de traista ciobanului,

cânepă indiană, păpădie, muştar sălbatic, ambrozie, ciuperci de toate soiurile, lanuri de porumb, păduri de stuf, arbori de cauciuc, sequoia uriaşi, covoare de ferigă şi rododendroni, meri sălbatici şi hăţişuri de salcâm şi busuioc, urzici şi zmeură, coarne şi fragi.

Trezeşte-te! Trebuie să pleci. Brusc, m-am trezit. Brusc! Da. M-am trezit. Către şifonier! Dezbracă-te! Uşa, deschide-o. Mai repede. Deschide uşa acum.

Dezbracă-te. Hai. Trece timpul, grăbeşte-te. Îmbracă-te. Pune-ţi haina de… Pune haina. Hai. Ura creşte. Ura se naşte. dumnezeul şi cristosul… Şi pantalonii. Afară plouă. Mereu plouă. Nu lua umbrela. Cămaşa şi pantalonii. Afară e frig. Lasă geaca groasă. Nu e timp. Închide uşa. Ah, scârţâie. Scârţâie nenorocita. Taci. Ia şi telefonul. Priveşte. Ora. Pune-l înapoi. N-ai nevoie de el. Nici de portofel n-are nevoie. Pune portofelul la loc. Te-ai spălat pe faţă? Pe dinţi? cristosul şi dumnezeul… Apa curge pe pereţi, o auzi. Ca un gândac uriaş. Se hârşâie. E dimineaţă. E frig. În hol, încalţi pantofii. Nu tună afară. Nu fulgeră afară. Asfaltul e ud. O să vezi. Ssst. Fără comentarii. Taci. Miroşi urât. Pute. Foloseşte deodorantul. Înapoi în baie. Nu privi în oglindă. Nu aprinde lumina. Nu mai e. Cumpără. Nu, fără ţigări. Fierbe. E toamnă şi e frig. Sau e vară şi e frig. Încalţă-te. Nu aprinde lumina, am spus! Încalţă-te. Sst. Cu ăia. Ieşi. Afară plouă. E frig. A

plouat toată noaptea, asfaltul e îmbibat. Lumină! cristosul şi dumnezeul… Se vor stinge în curând. Fă stânga. Oraşul pare străin. STÂNGA am spus! Deoparte şi de cealaltă blocuri înnegrite de ploaie. Şi de întuneric, de becuri arse. Nu mai… plouă. Ploaia a încetat. S-a opr… Sst. Mergi. Unu, doi… Taci, n-auzi? Mergi. Merge. Ordonat. Deplasează-te ordonat. Încet. Încet, până explodezi. MAI ÎNCET! Încotro? Zăreşti staţia de autobuz?, e departe. Înspre ea, încet. Acum, două şiruri de case joase cu gard înalt. Latră câini. AU AU AU! Cristosul şi dumnezeul… Ura creşte. Necontenit. Eşti un turist cretin. Vizitezi locuinţe ai căror proprietari nu vor să fie deranjaţi. Paznicul nu gustă interesul tău atât de matinal. Te găseşte dubios. Mai ales bliţurile nu le suportă. N-ai aparat foto, nu-i nimic, oricum nu te pricepi. În fond, nu eşti bun la nimic. Eşti un străin şi nu cunoşti limba. Doreşti să ceri indicaţii şi nu poţi, zâmbeşti ca un idiot, încurcat şi enervant şi ai o slujbă de rahat. Îşi permite totuşi o vacanţă. Ba nu-ţi permiţi. Locuieşti în acest oraş, dar nu-l cunoşti, nu-l placi şi nu te place. Nu vrei să recunoşti blocul în formă de L de la intersecţie, crăpat la încheietură că-ţi poţi strecura pumnul, care putrezeşte acolo de douăzeci de ani, treci pe lângă el zilnic, îl vezi şi nu vrei să-l vezi. Nu contează, e acolo. Inevitabil. Acum. Treci pe lângă o speluncă care pute a pişat, nişte beţivi se sprijină de intrare. N-au bani, n-au cu ce-şi plăti

poşirca până nu se agaţă de unul care să le facă cinste. Să le dea de pomană ştirbilor. Care nu şi-au mai spălat gura şi pula de... Îţi închipui ce chiloţi împuţiţi au? Hainele pe care le poartă, în aceeaşi nuanţă gri întunecat, au fost cândva viu colorate. Fă-te comod, nu arăta înţepat precum un venetic dacă nu vrei să-ţi crape scăfârlia ca pe un pepene. Ai să murdăreşti trotuarul de sânge. Urăşte sângele. Intră. Intră! am zis. Cristoşii morţilor mătii. O bicicletă e proptită de peretele proaspăt tencuit. În dreptul unei dâre de pişat. Trăsneşte. Totul pute groaznic a peşte şi a latrină. Intră. Are prea mulţi dinţi în gură. Intră odată, izmenitule. Individul acela dubios, de stă cocoţat la bar, îl priveşte chiorâş. Ce se uită aşa? Parcă ar spune te-ai rătăcit... Pare fie că vrea să-l ajute, fie să-l omoare. Nu pot. Nu pot. Cristoşiii... Mai departe. Avansează. Intră. Spre staţia de autobuz, ţinta regulată de la ora la care se crapă de ziuă. Aşează-te la masa din dreptul geamului îngust, cu grilaj exterior. Lângă veceu? Obiectele încep să capete contur în lumina palidă a zorilor. Mă dor picioarele, mă deplasez încet. cristosul şi dumnezeii... Bolnavii nu merg, nu păşesc, se deplasează. Staţia mă aşteaptă. Curva. Târfele. Magazine, copaci, maşini spălate, lucind, iz de gaz de eşapament. La masă, pe care s-a aruncat o muşama pătată şi zdrenţuită de coatele care s-au tot frecat de ea, arsă de scrumul de ţigară, serveşti o jumate'. Pahar zoit. Un lichid incolor,

inodor, dulceag. Cumpăr un ziar de la un retardat saşiu. Cu o privire senină de criminal. Nu-mi place moaca ta zice, îţi dau în cap, pulă. Marş de aici. Zvâc. Mă dor cumplit picioarele. Mi-e greaţă. Trec oameni pe lângă mine creând un curent rece. cristosul şi dumnezeul... Târfe şi golani. Pizde nesimţite şi pule blegi. Tâmpiţi. Nu privi insistent pe nimeni, ai să atragi atenţia, te ia la ochi vreunu'. Cu căutătură belită. Cu pumnii lor umflaţi şi grei smulg fier beton din fabrici părăsite, sapă şi bat şi stâlcesc, sunt iuţi la mânie şi proşti. Şi vinul care nu e vin îi turbează. Dacă îţi fac cinste, nu refuzi, mai bine un pahar ciobit de rachiu decât o pulă-n gură. Uită-te la ei, crezi că sunt pretenţioşi? Nici măcar nu le mai pasă pe cine... pardon. E frig, e o vreme brutală, hâdă. Noroc că e urât. Unul îmbrăcat în haină militară, agitat şi roşu la faţă comandă un whisky. Nu-l privi, că se uită încoace. O să te observe şi o să te futăn cur. E al dracului de iritat. Are scuipat pe bărbie. Fereşte-te. Nu pot, nu pot. Spre staţie, am să mă prefac că-mi cumpăr bilet şi mă-ntorc şi mă culc. Pe lângă, trec mai multe căciuli slinoase. Ciudată linişte. Când s-a creat aglomeraţia? Când? Comandă o jumătate, hai, du-te până la bar. E încă acolo, e coadă. Mă apropii. Sună un telefon. O manea. Poliţie, futai şi şmecherie. Versuri rizibile care în atmosfera încordată capătă o însemnătate stranie. De ce încordată? Îi e teamă să nu-i provoace. Taximetristul îl închide, rânjeşte ca o

maimuţă, se scarpină pe burtă şi pleacă. Demarează rupând tăcerea. Maşina e liberă. Futu-i… Te ustură ochii. Nu e politicos să-ţi cureţi urdorile în public. Nici nu o face. Nu-mi găsesc locul, e coadă, ce faci? N-au cântat încă cocoşii. Bunica ta, o pizdă bigotă măritată cu un soldat beteag, e de părere că aici se preumblă numai destrăbălaţii şi oamenii fără căpătâi. Are nevoie de o ţigară. Aprinde o ţigară. N-are ţigări. Atunci lasă-te de fumat. Aud un autobuz apropiindu-se. Nimeni altcineva în jur. E încă departe, strada e dreaptă şi-l aud înainte de a-l zări. Coada scade în faţa mea. Îndărăt, se reface. Cazi la mijloc. Soldatul primeşte sticla de whisky. E frig, dar mie mi-e cald. Ce fac? Ăsta le rupe muile părinţilor de câte ori e beat. Adică tot timpul. Tu urmezi. Nu-l privi cristosul si dumnezeii… Coada se tot împuţinează. N-am portofelul la mine! Asta e bine. cristosul si dumnezeii… E frig. Dar mie nu mi-e frig. Autobuzul se apropie încet. E vechi, trebuia casat, e plin de fum şi scăldat într-o lumină galbenă. Câteva figuri de pasageri se văd palide. Dă cu capul în gura ăluia, dacă nu vrei să ţi-o iei primul. Nu ştie să se bată. Ai grijă, dacă nu nimereşti zdravăn din prima… Scoate dracului mâna din buzunar, ce, eşti labagiu?… dă-i cât poţi de tare că dacă nu… Nu se pricepe la lupte. O să-l calce în picioare. Beţiv ordinar. Cere o jumate’. Numai pentru dus. Motorul autobuzului toarce lent şi din ce în ce mai sonor. Se apropie

legănându-se ca o barcă. Ceilalţi se strâng în buza trotuarului. Ai înţepenit? Îţi asudă palmele? cristosul şi dumnezeii… Uitătura lui belită te-a încremenit, te caci pe tine, ă? Are haină de militar, veston gros cachiu şi glugă şi ghete mari de piele. Lucioase. Şi scuipat la gură. Degetele subţiri şi ciolănoase. Ce poate să-i facă? E al naibii de agitat, îl are pe dracu' în el. Ai grijă că eşti al lui. Ţine mâinile pe lângă corp. Ba nu, în lături, ca un bodyguard. Umflat şi alcoolic. Şi speriat. Stai dracului drept şi priveşte înainte. Ţine capul plecat. Nu ţine capul plecat. De ce ţii capul plecat? CULCAT! CULCAT! CULCAT! Hait!, pune repede mâna pe sticla de pe masă. Aia. Nu pot. Ce mă fac? Sunt chiar în mijloc. Mai e doar o persoană înaintea mea. Acum se vede bine. E autobuzul de gară. 12345… şi alte rahaturi. O pizdă cu pizda acoperită suge într-o rână dintr-o sticlă, sub trupurile alea istovite. De ce bagi mâna în păr, mă? Îţi aranjezi frizura aici, ca aia? După aia te iei? Mă mănâncă. Nu te scărpina. Mă mănâncă rău. Cristosul… Iluminatul stradal e gata. E încă întuneric. Fac economie. De crăciun au făcut risipă. Din păcate, n-a nins. Ah, ce mă mănâncă. Ia sticla! Ia sticla! Fute-l! DĂ-I-O ÎN CAP ANIMALULUI! FUGI! FUGI!

Urc în autobuzul de gară. Nebărbierit. Mă refugiez pe bancheta din spate. Sprijinit confortabil de parbrizul acoperit de un afiş. Plutitul şi uruitul reţinut al motorului îmi fac bine.

Mă calmează, lumina se-mprăştie discretă, ca într-un club select. În difuzoare, muzica unui post de radio. Apoi, vocea energică a unui moderator matinal, în sprinturi alternate cu pauze scurte. Dragilor, e o dimineaţă su-per-bă. E puţin răcorică, dar ne încălzim numaidecât cu… Glasul coboară complice în apa care înconjoară totul. Jazz. O trompetă sfâşietoare. Nu, house. Iubeşte-mă, dragă, tu şi eu, vom fi împreună mereu. Dragostea. Dragostea. Love, baby. Tu şi eu. Iubire. Sentiment şi destinatar. Pasiune dezlănţuită într-un ritm trepidant. Tremurul delicat al autobuzului ar putea fi provocat de vibraţiile descătuşate ale muzicii. Dansatoarele se zbenguie ca apucatele, de parcă ar căuta să smulgă ceva veninos din trupurile contorsionate. E atâta mulţumire şi fericire, se mai aude o maşină pe fundalul melodiei. Un claxon. Strigătul slobozit cu ultimele sforţări ale unei patimi indicibile, oarbe, se prelungeşte pe curentul zgomotos propagat de forţa metalică a sirenei, sfârşind în mii de bucăţi înfipte în urechile ascultătorilor matinali anesteziaţi. Aproape un accident fatal. Urlet, strângere, epuizare. În variaţia invizibilă a vitezei de curgere a sângelui în venele mâinilor mari care posedă volanul asistat electronic de o reţea nelămurită de cabluri şi circuite minuscule încastrate în plăci de textolit. Un şofer tânăr. N-am mai întâlnit până acum un şofer de autobuz atât de tânăr. Îmi făcusem ideea că sunt toţi nişte

matahale cărunte afişându-şi cârlionţii argintii prin cămaşa descheiată la gât. Din direcţia opusă se iveşte un tramvai. Razant. Traseele se întâlnesc. Converg într-un morman de fiare şi ţipete inumane. Autobuzul întoarce pe o stradă îngustă, pavată cu piatră cubică înainte de a fi extrasă în urmă cu câţiva ani pentru a fi asfaltată. Covorul asfaltic reînnoit degajă un iz sufocant de catran încins. În definitiv, să se respecte şi să se conserve locurile de tradiţie care fac istoria… Direcţia poştei. Uşile se cască cu o eliberare detensionată a unui aer sub presiune. Cu o curte mare în fundul căreia, la capătul unei alei umbrite de arbori bătrâni, stejari, tei şi poate chiar un nuc scorburos, este amplasat un imobil interbelic având un singur etaj. Ferestre înalte şi înguste ritmând faţada aerată. Intrarea principală – o uşă dublă, din lemn masiv cu mânere mari din fier forjat sau fontă, mi-e totuna, iar la nivelul ochilor o plăcuţă metalică aurie, prinsă în şuruburi, pe care sta scris cu litere negre (o combinaţie în vogă) titlul instituţiei. Pretutindeni, obiectele renunţă la tenta vag albăstruie pentru un ton gălbui. Dragostea, baby şi claxonul unui tir. Toată lumea mâinile în aer. Înc-o dată. Aceeaşi melodie? O existenţă reiterată într-un refren universal menit să convingă, să întărească bula antiseptică, pradă unei fantezii autoimune a dorinţei egoiste şi nesăbuite. Incantaţia care pretinde universului dreptul de a fi în ciuda a tot şi a toate. N-ar fi

trebuit să-mi lipesc tâmpla de sticla rece mânjită de un strat gros de praf. Câteodată îmi vâr degetele în izolaţia de cauciuc care protejează muchiile parbrizului de infiltraţia ploii şi mi le înnegresc. Nările aspiră plăcuţii vapori de benzină. Urcă doi tineri încătuşaţi. Ea poartă o rochie scurtă în pliuri şi o giacă de primăvară de un gri metalizat cu mânecile sumecate până la coate, traversată de banduliera unei genţi de piele întoarsă ornată cu franjuri. Se instalează pe locurile din apropierea uşilor care se izbesc brutal. Câtă nevoie am de o ţigară. Cronică. Mai că-mi vine să cerşesc. Lăsând motorul în ralanti, căpitanul îşi părăseşte corabia pentru un ştrudel cu rahat achiziţionat de la o tonetă de ziare. Pe bord, într-un pahar de plastic, mucuri de ţigară stinse în zaţul cafelei proaste de automat. Solicitând suspensiile frontale, maestrul de ceremonii îşi reia rolul cu o mână pe volan şi cu cealaltă înfulecând lacom plăcinta cu tot cu ambalaj. Bună dimineaţa, prieteni, e ora… Bine că n-am nimerit într-unul din mijloacele de transport moderne programate să anunţe staţiile – investiţie de dată recentă cu care primăria vrea să păşească în rândul lumii civilizate. Vocea feminină, întotdeauna feminină, monocromă, mă scoate din sărite. Într-o comică şi gravă distonanţă cu gropile din asfalt, cu figurile preocupate sau mohorâte ale călătorilor, un glas atât de îndepărtat de vieţilor lor. De vieţile noastre. Bordurile aleii principale a

poştei sunt proaspăt văruite, cel puţin aşa par. Dincolo de gardul de fier forjat însă, nu se întrezăreşte nici o mişcare, razele soarelui sparg solitar coroanele copacilor ciuruind faţada imobilului. Ne urnim din loc, calm, dar decis. Tinerii se giugiulesc din când în când, autobuzul e relativ gol, fiecare îşi vede de treaba lui. Asta e bine, aş avea oarece motive de linişte. Presupun că un autobuz cu puţini pasageri nu prezintă interes. Strada se înclină uşor, clădirile vechi, nerenovate, contrastează cu firmele luminoase ale mărcilor de lux, restaurantelor şi farmaciilor răspândite mai ceva decât rata de infecţie a bolilor socotite a fi răpuse de puhoiul de medicamente îngrămădite pe rafturi. Un amalgam de ruină, mizerie şi opulenţă. O cruce pâlpâind incandescent survolează razant autobuzul. Un tramvai roşu, gol, opreşte în staţia de pe partea dreaptă, mascând o intrare boltită spre curtea interioară a unei clinici private amenajate într-un imobil cu trei caturi. La baza zidurilor se întinde o hartă de igrasie. E constrâns, pe strada îngustă, să ocolească mormane de gunoaie revărsate din pubelele umplute până la refuz, urmând linia şerpuită a clădirilor înghesuite. O voce piţigăiată răzbate din difuzoare. Tu şi eu, baby, dragoste dragoste. Eliberează-mă. Împreună mereu. Cineva boţeşte un bidon de plastic şi-i dă drumul printre scaune. E mai înalt decât ea cu un cap, diferenţă amplificată de gâtul lung şi umerii lăsaţi, aplecaţi

în faţă. Nici o haină nu-l avantajează. Un aer rece suflă printre glezne. Motorul hârâie provocând o vibraţie soporifică. Un anticariat. Trădat de nimic, nici un reper. Nici o firmă luminoasă plasată deasupra intrării, sau un banner, sau un panou instalat pe trotuar, ca la casele de schimb, comunicând ultimele oferte, de nerefuzat, vitrina e tapetată pe dinăuntru cu hârtie albastră. Dragoste eliberează. Pentru totdeauna. Ritmuri tribale. În dreptul teatrului pentru copii, „teatrul pentru minori”, după cum l-a botezat un amic, frâna bruscă ne îmbrânceşte spre scaunele din faţă. Închis pentru renovări de atâta vreme încât zace pradă uitării dincolo de folia de pânză protectoare care-i ascunde sluţenia. Întreţinută. Semn al abandonului – moviliţe de resturi menajere şi moloz care par să-l împresoare şi să-l înghită treptat, stanţe cu câini comunitari în varii poziţii. Se remarcă un tipar. Clădirile bolnave se ocrotesc de ochii iscoditori ai trecătorilor îndărătul unor huse ca nişte cărţi abandonate în atic printre sticle, borcane, televizoare nefuncţionale, robinete stricate, păpuşi, ziare vechi… Alunecăm din nou pe asfalt, strada se lărgeşte, cu preţul sacrificării din spaţiul pietonal. Totuşi insuficient de încăpătoare pentru traficul intens, congestionat, mai cu seamă pentru taximetre, care se strecoară indolent pe liniile de tramvai şi provoacă ambuteiaje vârându-se în centrul intersecţiilor şi tăind calea celorlalţi participanţi la supliciul

devorator de nervi şi făuritor de angoase şi conflicte savurate de pietonii răzbunaţi pentru întâietatea pierdută. Unii, în strădania de a ocoli coloana îndesată de bare lipite, încremenite într-un văl de gaze de eşapament, se caţără pe trotuare, de unde se strecoară pe primul centimetru pătrat liber ochit – în interstiţiul oferit de unul dintre puţinii şoferi care respectă regula distanţei regulamentare (sau care a comis imprudenţa de a lăsa garda jos), gest altfel de neînţeles în situaţia anormală şi cu toate astea cotidiană care-ţi impune să te adaptezi, să calculezi în timp real fiecare „fereastră de oportunitate” –, puţin mai în faţă, cât mai în faţă, alterând neîncetat geometria mişcării unui organism artificial îmbolnăvit de haosul inepuizabil. Soluţia răscomentată la posturile de radio şi pe forumuri sau reţele de socializare cere să se renunţe la linia de tramvai pentru a face loc unei benzi suplimentare. Pe ce sens? E cazul să cobor. Autobuzul îşi astupă gurile, nu urcă nimeni. Teatrul, împrejmuit de un gard de şantier, rămâne în urmă. De curând, o parte din acoperişul de ţiglă a fost mistuit de flăcări, resturile carbonizate prăbuşindu-se peste plafonul şubred. E devreme, lumina incertă pare să poarte încă greutatea nopţii. Răzleţiţi, trecători ce cară pungi sau genţi pe umăr. Sporadic, grupuri mai mari de două persoane. Navetişti. Se iţesc blocuri cenuşii, ca nişte ţepe bonte, strada câştigă două benzi, clar

delimitate de un marcaj care înainte lipsea, în dreapta un scuar nu prea larg în centrul căruia tronează o statuie pe un piedestal de înălţimea unui om, un hotel renovat cu stil, se văd la parter, prin ferestrele mari, opalescente, mesele restaurantului, cu feţe albe lungi până la podea, ca la nuntă, în stânga, facultatea de medicină deschisă de un parc cu arbuşti, gard viu şi o fântână arteziană dreptunghiulară pe aleea principală însoţind pe toată lungimea traficul de studenţi. Acum e stingheră, apa clipoceşte parcă fără sens. Clădirea, veche şi ea, cu trepte de marmură, cupolă şi coloane canelate, aduce mai degrabă cu un tribunal. Răcoarea se înalţă cu un ton odată cu ivirea zorilor, un fel de ultimă lovitură descumpănită a nopţii. Împrejurimile amorţite acutizează senzaţia. Trebuie să cobor, unde am de gând să ajung, mai bine nu-mi forţez norocul. Până să mă hotărăsc, până să izbutesc a mă descleşta din paralizia zilei care nu şi-a cucerit pe deplin hotarul, autobuzul, domol, strunit anevoios de măruntaiele metalice, anticipându-mi intenţiile, se puse în mişcare. Plecă. Ceva mai multă animaţie. Majoritatea locurilor, în continuare, însă, neocupate. Aş putea lua zumzetul în crescendo ca pe un avertisment. Lumina aparent neputincioasă ce pluteşte la nivelul solului ca un nor plumburiu îşi descătuşează forţa. Iubirea virtuală a vocii înregistrate începe să consoneze cu gândurile agitate de prezenţa tot mai certă a sarcinilor ce

urmează a fi îndeplinite, de umbra apăsătoare a rutinei zilnice. Mă ridic, mă proptesc la uşa din mijloc, da. În picioare, strângând bara în mâna stângă. Radioul fu oprit. Ba nu, reclamă. Brusc, un şir de tonete cu produse de patiserie, îngheţată, pe vremea asta?, ziare, reviste ambalate în ţiple de plastic, o florărie, pe o bordură înaltă încadrând un scuar lung şi îngust, împrăştiate, tomuri hărtănite, urme de iarbă înrourată, zgomotele până acum filtrate ale maşinilor unite într-un cor asurzitor, răpăitul unui picamer, conglomeratul obez al unor miasme de benzină, gaze şi gunoaie arse înlăturând pala proaspătă a dimineţii… Ce urmează? Tare aş fuma o ţigară. Pe urmă aş bea ceva, să-mi potolesc setea teribilă. Peste drum, pe o alee lăturalnică, care face cale-ntoarsă de-a curmezişul, în suita câtorva clădiri de birouri cu restaurante scumpe la parter, a unui cinematograf administrat de vagabonzi, puţind îngrozitor a urină şi excremente umane, adăpostind şi haite de câini agresivi, un fel de han cu un havuz impunător în centru, în care înoată caraşi aurii, şi vreo două broaşte ţestoase de talie mică se târăsc pe fund prin apa limpede. Arhitectul are meritul de a fi izbutit să confecţioneze iluzia unui mic colţ de natură în buricul oraşului. Din decoruri de ghips şi plante tropicale în glastre mari. Ghivece mici cu muşcate şi petunii atârnă de grinzile de lemn brune. O imagine de natură să-mi înrăutăţească starea.

Hoinăresc fără ţintă. Marş de aici. Mă întorc. În aşteptare, la trecerea de pietoni. Cu ochii pe semafor. Însoţit de un câine cu trupul rotund şi picioare scurte. Să nu mă muşte. Ocheada galeşă e de fapt răuvoitoare. Mai bine nu-l zgândăresc. În şezut, ridică o sprânceană şi gâfâie. Putem traversa. Îmi calcă prevenitor umbra, cu capul plecat. Cel mai rău mă supără bănuiala de a fi muşcat fără avertisment. Marş de aici. Neconvingător. Din fericire, drumurile ni se despart în dreptul unui gang. O nevoie a înlocuit-o pe alta. Resimt frigul tot mai puţin, corpul s-a aclimatizat, ajutat de energia degajată de efortul deplasării, încotro?, n-am habar, în schimb, în curând voi pocni pe cineva dacă nu reuşesc să trag un fum. Alăturată setei, suferinţa provocată de tabagism îmi iscă o senzaţie de greaţă. Ţinând bulevardul, mă apropii de Colegiul Naţional. Seamănă cu o închisoare. Neînsufleţită de forfota membrelor tinere, clădirea în forma literei L, cu ziduri groase de cărămidă, cornişe separând caturile şi acoperiş de ţiglă, şi un careu interior mic împrejmuit de un gard înalt de sârmă oţelită destinat orelor de sport, sau serbărilor, aşteaptă.

Peste puţin timp, suprafaţa betonată se va întţesa cu muieruşti îmbrăcate aţâţător. Ai în cap imaginea unor colanţi negri transparenţi peste două fese mici şi ferme. Vrei a zăbovi niţel asupra neiertătoarei privelişti. Ce-mi oferi în schimbul unei note de trecere, ă? Cum calcă insolent, cu

sânii rotunzi plesnind în bluzele decoltate. Scapă creta. Ridic-o, dorim să savurăm cu toţii fâşia strivită între coapsele de porţelan, deabia astupată sub pânza firavă a chilotului supt între buci. Încă un pas. E acolo, o implorare aţâţătoare, neruşinată, credulă, mustind de promisiunea plăcerilor necoapte. Fiecare particulă în parte arde ca-ntr-un furnal, stimulată de crampa dureroasă – ecou al aspiraţiei de a atinge graniţa umedă, fragilă, de a împunge ţesutul de mătase sângerie –, fiecare petic de piele expurgă sudoarea încinsă a muşchilor încordaţi, într-o deplasare necontrolată, avântată, zorită de pulsiunile minţii congestionate, posedat de fixaţia mecanică a zvâcnetului, sindrom al unei izbucniri smintite, pledoaria strâmtă se despică sub acţiunea torenţială, insidioasă, şi pângăreşte altarul peste care zace sfeşnicul stins, într-un zâmbet înfrânt al groazei. E chiar aici, nu trebuie decât să întind mâna şi să ating cu buricele degetelor surâsul nesăbuit. Ar merita… ar merita să o strângi tare de… Până are să-i piară glasul. Să o sugrumi, asta vrea, mâinile tale împresurând gâtul delicat, te imploră. Concentrează-ţi întreaga putere în lanţurile care o strâng, înfundă-i gura şi globii cu sărutări, cu muşcături, cu chiloţii-i mirosind a sânge… Nu. Doar curve. O mare de curve obscene, fetiţe vulgare. Şolduroase, planturoase, se bagă în mine ca-ntr-un mijloc de transport aglomerat. Invitaţia aruncată cu

neobrăzare pe faţă. Instigarea, reproşul parşiv. Portarul se apropie bănuitor. Îmi desfac degetele dintre ochiurile jilave, contrat de suspiciunea de pe mutra tumefiată, îmi întoarce maţele pe dos. Ce anume trădează intenţia că aş da târcoale, ca să ce? Vino, atunci, să stăm de vorbă, şi-ai să vezi. Nu trebuia să fi cedat nici un milimetru, urăsc să fiu surprins, ca şi cum aş fi scăpat involuntar primul semn al unei recunoaşteri. Să nu care cumva să mă tutuiască, mecla ilustrează exemplar precaritatea unei educaţii încropite, din spirit de frăţie şi egalitate, oricine nu are un ascendent concret asupra sa, cu alte cuvinte nu îi este un şef direct, poate fi una din două: prieten sau duşman, o schemă rudimentară, dar funcţională, aşa că fiecare gest contează, fiindcă pe seama lui va aplica eticheta, iar dacă admite că mă poate introduce lejer într-una din cele două categorii, la o adică…

— N-ai o ţigară, moşule?

Silueta înaltă îşi propteşte pântecul proeminent în faţa mea, cu mâinile bălăngănind pe lângă corp. Alura unui urs cu cearcăne. Părul rar, încărunţit îi stă lipit de craniu. Îi lipsesc câţiva dinţi din gingia superioară.

— N-am. Măsoară-ţi tonul, nu îi înfrunta privirea.

Din buzunarul descusut de la piept extrage câteva mucuri boţite. Le pune cap la cap şi le înfăşoară meşteşugit într-o foiţă sustrasă cu

lehamite, ca şi cum ar avea tot timpul din lume, din buzunarul dorsal al pantalonilor jegoşi, pe care o linge de la un capăt la celălalt. Îşi umflă nara stângă, apoi şi le strânge pe amândouă retrăgându-şi bărbia în guşa dublată, gâlgâie un hârâit în fundul gâtului şi eliberează viguros o flegmă ce se scurge printre orificiile umede. Conchide cu un accent de uimire.

— Băga-mi-aş pula… Repetă operaţia. De la o bronşită netratată, futu-o-ar soarta. Da' foc ai?

Platoul e înălţat cu câţiva zeci de centimetri deasupra trotuarului, conferindu-i un uşor aer de superioritate. Globii îndelung exersaţi nu contenesc a cerceta smocurile de iarbă mijită prin cimentul fărâmiţat. Presează uşor ţigara între degete, apoi la capete.

— Nţ. De unde fac io rost de-un foc?

Stăm aşa, neverosimil, unul în faţa celuilalt, până ce interpelează un trecător.

— Hei, patroane, n-ai un foc?

Îşi vârâ ţigara printr-un ochi de plasă. Nu mai e loc de un mersi şuierat printre dinţi. Din pricina lucrăturii improvizate, tot scuipă tutun scurs pe buzele umflate. Storcându-şi nasul borcănat, mai proiectă două vâscozităţi fără să-şi nimerească bombeurile.

— …Pula mea. Da' un leu n-ai? Rânji. De două săptămâni tre' să-mi dea fututa aia de directoare leafa, da' o prind? N-o prind. Futu-i-aş pizda să-i fut. Şi am rata la bancă. Curentu' tre' să-l plătesc

în trei zile, că dacă nu… Se struni. Ieşti profesor? Nu ieşti, m-am înţepat io, n-ai faţă. Ăştia d-aici sunt nişte beţivani antâia. Să mor io dacă te mint. Jur pe femeia mea… Vru să mă atingă pentru a întări jurământul când realiză că ne separă un obstacol aproape invizibil. Glasul dogit prinse volum. Da. Nu mă crezi?

De ce n-ar fi plauzibil?

— Uite acuma ţi-arăt dacă vrei. Am o bombă la mine care mi-a dat-o domnu' Moldoveanu, domnu' Moldoveanu ăsta e profesor de fizică de douăzeci de ani aicea, da' dacă-l vezi zici că-i Gică tâmplaru. Să-mi fut soarta dacă te mint, o am la mine acolo dosită după o sticlă de motorină cu care aprind soba. Ă, ce zici? Îmi dai un leu, moşule, şi băiatu' te serveşte cu o bombă a-ntâia. De la domn' profesor.

— Îţi dau, dar va trebui să refuz invitaţia. Cam trebuie să ajung undeva… Că n-am părut convingător, nu mai avea relevanţă.

— Să nu zici că-s cerşetor, patroane. Aplică o mină serioasă, cu ochii plecaţi şi bărbia înclinată într-o parte. Mersi. Introduse iute bancnota în buzunarul de la piept, după ce îmi mai aruncă un rânjet ştirb de recunoştinţă amestecată cu mândrie. În retragere, mă mai scrută cu coada ochiului. Îşi pierdu însă interesul. Înapoi la datorie, în ghereta din dreptul intrării pentru maşini. După un răstimp, reapare în prag cu ţigara într-o mână şi un pahar de unică folosinţă,

conţinând cel mai probabil cafea, în cealaltă. Nu ştiu dacă mă salută, dacă mă mai regăsesc în orizontul nălucirilor sale, ce altceva îmi rămâne de făcut decât să dau curs versiunii nou croite şi să mă pun în mişcare.

Poate că mi-ar sta în puteri. Îmi atrag atenţia vârfurile pantofilor. Sau nu. De aceea… singurul lucru real… Ei, să lăsăm. Să lăsăm. Mă îmboldeşte totuşi curiozitatea. Călcâiele o ştiu deja, avansând prin oraşul taciturn. A, cu oarecare reţineri, iau măsuri de prevedere, nu? Acum e momentul, nu e nimeni prin preajmă. Toate bune, dar nu dibui nici unul. Nu pare o treabă aşa uşoară cum îmi închipuiam. Toate resturile nedigerate, imposibil de distrus, mi-a devenit limpede că nimic nu dispare complet, natura e incapabilă să aplice până şi acest procedeu la perfecţie, mă distrag, trebuie să născocesc o metodă de selecţie eficientă. În plus, ivirea câte unui ins mă deconectează şi trebuie s-o iau de la capăt. Am găsit unul. Nici măcar nu mai e vorba de o necesitate de ordin material. E ceva mai puţin de atât. O verificare. Vreau să ştiu dacă pot. Dacă mă pot reduce la un simplu gest, obturând avalanşa semnalelor exterioare. Să mă pot stăpâni prin mijlocirea unei singure acţiuni. Numai că mi-aş lua totodată angajamentul de a şterge cu buretele o istorie întreagă. Cine poate trăi aşa mai mult de-o clipă? Câtă perfidie. Tocit, prăfuit, călcat în picioare, mă simt ca şi când m-aş ciuci la câţiva

centimetri de un perete fără dreptul de a dezlipi călcâiele de sol, îmi impune să mă aplec, dorinţa se preface într-o ingerinţă, urgenţa de a acţiona întărită de mişcarea care-mi dă roată, apăsător, de pretutindeni o voce concentrată într-o împingere, nu mai pregeta zice vocea, e lucrul cel mai odios, cel mai vizibil, cel mai degradant. Parcă nu m-aş mai învoi să ating un lucru atât de murdar. Treci peste. L-ai căutat cu atâta abnegaţie încât, săltând bărbia, obiectele înconjurătoare şi-au schimbat înfăţişarea. E o simplă ameţeală, o vedenie indusă de greaţă. De neputinţă. La drept vorbind, nimic nu e realmente pur, sau viu, a admira nu mai are nici un sens. Nimic nu poate fi înfrumuseţat. N-ai cum stărui în orbire, oboseşti, totul e confuz de la natură, netezimile, sub lupă, se manifestă drept multiplicare incontinentă de asperităţi şi deformări, totul e urât, o minciună tot mai costisitoare. Profită doar de vulnerabilităţi pasagere, neîntinate de râcâielile puturoase ale transfigurării, consumă numai produse digerabile, fragile, frământă aluatul topit sub contactul ce nu întâmpină decât o rezistenţă neglijabilă, fii pasiv ca o curvă. Neîncetând să exişti, îngrijorat, dorind, să te dedai plăcerilor ce nu suportă evaluare, care se nasc şi se sfârşesc în vintre. Lasă-te în voia ispitelor care nu te pot deţine decât unindu-şi forţele. Întro zi de week-end, când cluburile sunt pline, agaţă una. Pentru asta trebuie să mă tund şi să îmbrac o bluză pe corp. Să-mi fac abonament la

sală. Mai întâi însă, să studiez codul viril al nepăsării etalate faţă de prezenţa lor, gâlgâielile isterice, ca s-o fac să plătească cu vârf şi îndesat când am să-mi înfig mâna în părul ei şi am să-i smulg extensiile, e atât de mătăsos, răsfirându-se printre degete ca nişte fâşii de catifea parfumată, dar trebuie să… să-şi răscumpere lasourile aruncate impertinent după gât, şi jumătăţi de săruturi aţâţătoare strecurate printre făgăduieli şoptite pe care nu le poate onora, n-are idee cum, pentru permisiunea de a-i aprinde ţigara aninată în vârful buzelor ţuguiate, şi legănatul trucat perfid în poală care îmi face să-mi clănţăne dinţii, pentru toate gesturile exagerate care atrag atenţia unui public lacom, îi poţi cuprinde fundul într-o palmă, plesneşte-i fesele, ea vrea să simtă că o stăpâneşti, lipeşte-i fruntea de pământ şi-ţi va lăsa zălog viaţa, desfăcându-şi cracii trandafirii. La o tarabă, o maică îşi aranjează icoanele, lumânările, cărţile cu cruci şi sfinţi pe copertă, ochi bulbucaţi, tehnică coptică, nu vrei domnu', sfânta precista şi maica domnului să vă ajute, cărţi mici de rugăciuni, le cari în buzunar şi le citeşti unde îţi cade bine, alături – un bloc cu două etaje pe care îl plachează cu polistiren muncitori cocoţaţi pe schele metalice. Sub unele picioare sunt fixate pene de lemn. Şezi, pe băncile reci de beton, la umbra unor conifere tinere, exact la intersecţia dintre administraţia financiară şi spitalul de pediatrie, Sfânta Maria, să-ţi ajute

bunul dumnezeu, da’ nişte lumânări nu vrei, poate că o doare ceva, te doare ceva de vorbeşti atât de chinuit?, asta e evlavie maică, baticul – semn de sacrificiu şi suferinţă, bat clopotele ceva mai târziu la catedrală, încarcă aerul cu autoritate şi smerenie aşa cum încarci o brichetă cu gaz, nişte cruciuliţe de mărgăritar, toate sunt sfinţite la mănăstiri, diptice de fildeş, din secolul… bat clopotele sus, în turlă, clopote mari de bronz. Şi le vântură fustiţele… O cană cu apă n-ai?, fă-ţi o pomană şi dă-mi o cană cu apă. În ochii poruncitori se citeşte ardoarea unei insaţiabile râvne de a se căi laolaltă cu întreaga suflare umană, stricată, trebuie să fii viu şi liber ca să poţi trăi miracolul căinţei, patima stricăciunii, a putreziciunii asumate, te miros de la o poştă şi nu mir emană trupul bolnav de moarte, pleacă-ţi tigva grea de păcate, dar asta fac de o vreme încoace, şi-abia mi s-a ivit ocazia că… şi primeşte împreună cu mine pacea neţărmurită botezată în iubirea eternă a… Fiecare vrea câte ceva, ceată de negustori vicleni cu toţii. Să mă pocăiesc şi să mă spovedesc. Eşti o şarlatană, îmi ceri cu aerul că îmi oferi cu o desăvârşită generozitate şi milostivenie. Nu, eşti mai şireată de-atât, îmi ceri ceva ce-ţi foloseşte în primul rând ţie dând impresia că o faci în numele altcuiva, al unei autorităţi imposibil de refuzat. Mai presus de orice, să-i împărtăşesc amănuntele denigrante, delicioasele ruşini ascunse sub preş care fac să-i

tresare de emoţie şi indignare păsărica din piept. Mila e pentru cei din urmă viermi. Arată-mi cât de mărunt eşti, ca să nu te strivesc. Ca să te ling cu rana mea deschisă, trupul nemuritor, mierea din care n-are să guste decât cel ce va călca pe apă, excitată de umbra sexului înfundat cu rumeguş pentru a fi oferit drept hrană porcilor. Am să te ocolesc ca pe un înger, cu cea mai pioasă dintre umilinţe. Nu încercai să spui că lucrul cel mai real e suferinţa? Restul… Stai aşa, gândul acesta nu-ţi aparţine. Încerci să mă tragi pe sfoară. Câine. Fie. Aveam treişpe ani, când un coleg de clasă mi s-a destăinuit pe nepusă masă, într-un aparteu sodomizat de căldură, în ciuda umbrei aruncate de duzii cu fructele tescuite la picioare, deci cunoşti şi duzii, uite, Ve, nu-i aşa că fetele astea sunt bleah, eu aş putea trăi bine mersi fără ele. N-a spus bine mersi. Cine are nevoie de fete? Drept care am luat-o ca pe o glumă. Doar era sloganul oficial. Adică, aveam vârsta la care, în principiu, le găseam dezgustătoare, epitetul cel puţin făcea parte din retorica cotidiană, altfel cum s-ar explica înclinaţia de a le trage de cozi, de fuste, de a le pişca, murdări cu noroi şi de a le arunca găleţi de apă în cap sau tăvăli în zăpadă, ce alt nume să dau impulsului nemărturisit? De ce să fac atunci din ţânţar armăsar din faptul de a fi fost pus, fără s-o fi cerut, în prim planul existenţei unei făpturi aproape ireale, numai prin prisma seriozităţii aparente cu care şi-a declarat poziţia într-o

împrejurare atât de neserioasă, indicată clar de strâmbătura chipului înroşit caremi sugera că aş fi singurul martor al unei frământări exagerate, zău că nu înţelegeam, şi m-am înfuriat, am râs la rându-mi, împărtăşindu-mi totodată nedumerirea nervoasă, retras departe de zgomotele zbănţuirii infantile unde îmi abandonasem energia, gâfâiam şi mă străbătea o plăcută senzaţie de usturime caldă prin vezică, ce vrei de la mine? i-am zis şi vraja s-a rupt, alungată de un râs voios împăciuitor, doar eram amândoi perfect de acord, şi m-am îndepărtat lăsându-i impresia că lucrurile nu s-au sfârşit bine, că din buzunarul meu lipsea un obiect pe care sperase să mi-l dăruiască, un pix?, curmate brusc, lucrurile nu sau mai întors la starea iniţială, veselia şi durata indiferentă se poticniseră, muriseră, aveam să o realizez mai târziu, chiar acum, dislocasem firul unei ape care s-a scurs în neant, în abisul cu care cochetam la ora de filozofie, încurcat irecuperabil de codexul arbitrar de sinonime, care pentru mine reprezentau un fel de limbaj alchimic menit să exprime într-un şir nesfârşit numele ce nu mai ajungea pe buzele noastre. Numele lui Dumnezeu, măicuţă. Nici măcar atât, am vrut să fiu politicos, să-ţi fac pe plac atingând o temă dragă. Înţelegi ce-ţi spun? Nu mă deranja că era homosexual, ci că a văzut oarecum în mine reflecţia năzuinţelor lui. Nu ţi-o spun ca să mă diagnostichezi în vreun fel, n-am nici un dram de încredere în capacitatea

dumitale de a citi muncile „sufletului”, o făptură atât de încorsetată de chingile durerii, am în schimb convingerea că în ochii tăi toate chipurile exprimă o tristeţe universală. Oricum, ca să ştii, nimic din ce ţi-am povestit nu s-a întâmplat, te-am minţit. Ceea ce nu înseamnă că nu urăsc declaraţia de dragoste pe care, din cauza ta, tocmai mi-a făcut-o. Îl dispreţuiesc. Aici ne întâlnim, şi dumneata urăşti homosexualii. Diferenţa e că eu îl urăsc pe unul singur. O, da, ştiu, atâta timp cât ne pocăim… Obligaţi să ducem vina de a exista implorând îndurare divinităţii aţintite insomniac asupra noastră, chiar şi visele ne sunt scrutate cu ochiul sever al luciditătţii neobosite, altfel revărsătoare de lumină şi înţelepciune. Dar până la urmă, nu eşti de acord că libertatea de a face rău oglindeşte însăşi duplicitatea zeului nostru în care au fost înghesuiţi atâţia alţi predecesori aidoma de nemiloşi şi capricioşi? Presupun că nu ne sileşte să-l iubim, dar nici nu avem altă opţiune. Orice gând neîndreptat spre o rugăciune murmurată sub o aprigă angoasă e ca un glonţ tras în frunte care nu te ucide pe loc, ci care se contorizează în rechizitoriul unui proces final, fără drept de apel, doar e, indubitabil, actul unei justiţii perfect cuantificabile, fără rest şi fără întoarcere. Suntem cu toţii aici, de fapt, eliberaţi pe cauţiune. Poate nu mă crezi, ştiu, mi-am dovedit reaua intenţie şi-ţi alung clienţii, da, desigur, te pun la încercare,

credinţa nu e o sală de aşteptare, adică cunosc principiul răbdării active pe care-l practici dumneata acum, adică încerci, scuză-mă, nu putem să facem altceva decât să ne străduim, orice reuşită este de fapt o cădere în păcatul orgoliului, de aceea sfinţii sunt smintiţi, dar încercam să-ţi spun că, deşi nu mă crezi, te înţeleg. Zelul, ardoarea, intoleranţa dumitale faţă de cel mai mare duşman al vieţii care se manifestă sub toate înfăţişările posibile. Până şi cel mai cucernic sfânt poate cădea pradă ispitei şi o face, e o treaptă necesară a încercării, drumeagul presărat cu obstacole pe care trebuie să-l străbată, pentru a obţine victoria fără de lauri, simpatia nemărginită a cerului. Fără îndoială că suntem cu toţii posedaţi de diavol, suntem diavolul însuşi care se încăpăţânează să se întoarcă cu faţa de la credinţă, pentru că e un leneş, nu-i trece prin capul lui de oportunist că are capacitatea de a împlini aşteptarea plină de râvnă, neostoită, vecină cu sminteala, mă gândesc chiar că diavolul poate fi singura creatură cu mintea-ntreagă, de aia e atât de diabolic, lucid, nu consimte să se arunce benevol într-o întreprindere păguboasă, foamea trebuie potolită acum şi atunci mâncarea are gustul şi aroma lui Satan, iar misiunea ta, măicuţă, te compătimesc sincer, fiindcă ţi-ai luat sarcina conştientă de a îi înfrunta lucrarea subterană, luptându-te cu tine însăţi ca să-ţi păstrezi minţile, te-am văzut adineauri cum

şopteai o rugăciune ca să-l ţii la distanţă, misiunea ta devine cu atât mai importantă. Nu fac decât să te întrerup. Dar îţi mărturisesc că ai o oarecare influenţă asupra mea, fie de eşti numai icoana tămâiată a unei amintiri indelebile. Uite că nu mai pot râde cum se cuvine, fără să mă înec în reflexia schimonosită a propriilor hohote răsunătoare, ca o domnişoară de societate terorizată de primejdiile ce atentează la manierele ei rafinate. Iar oraşul acesta blestemat… mi-ai adus la lumină blestemul sub care îşi deversează sinistra existenţă, parcă ar fi un tablou mâzgălit de un amator ros de invidie, cum te poţi amuza într-un asemenea oraş şi să nu arăţi ridicol? Numai în adânca intimitate. Orice altceva scandalizează bunul simţ. Cu totul nepotrivit. Gestul, orice gest, e o dâră fecală. Simţi, simţi cum aluneci pe el şi-mi reţin zâmbetul. Dacă m-ar fi prins controlorii fără bilet? Bună ziua, biletul la control. N-am. Ştiaţi că… sau… de ce n-aveţi? Întrebare retorică de natură să inaugureze odată cu zâmbetul mijit pe sub mustăţi o scenă binecunoscută, semn pozitiv al unei zile de lucru mănoase. Pe tine te tutuiesc. Vă rugăm să coborâţi. De ce? Uite, în spate e unul beat criţă. Precis nici el n-are bilet. Fruntea lăsată pe scaunul din faţă. Nu-l ghicim, dar râde înfundat sau plânge. Râde el de ceva. Duhneşte. Oricum, nici unul nu zice nimic, de teamă să nu vă audă. Poate pentru că nu-i zărim chipul. Pe el de ce nu-l luaţi la întrebări? Un jet zgomotos întâlneşte platforma

metalică. Şi-a dat drumul în pantaloni. Vă rog… tonul aferat şi umilitor face notă discordantă cu împrejurările, eşti obiectul interpelării unei autorităţi care se impune prin două unelte sub demnitatea ta, din toate punctele de vedere, nişte neisprăviţi fără diplomă de bacalaureat, pesemne, răspândesc la rândul lor un iz de băutură ieftină, cedez. Nu am buletinul la mine. Nu-i conving. Trebuia să fi evitat contactul direct. Deplasarea laterală a globilor oculari denotă apelul la memorie. Prin privirea fixă, mincinosul verifică dacă este crezut. Reprezentaţii nevolnici ai încă unei ordini regularizatoare, la care ai consimţit, doar nu găseşti nimic neobişnuit în prezenţa lor, îşi joacă rolul, prim-solist e un umflat cu geacă neagră de piele şi ochelari de vedere. Secundul se face că scrie pe o foaie în palmă, manevrând pixul cu dificultate şi lăţind literele ca un analfabet, ochelaristul mă ia deoparte pe după umăr – revoltătoare familiaritate, de natură să-mi provoace o grimasă chinuită, o ironie care trece neremarcată –, îmi suflă alcool în nări, ţintuindu-mă, prietene, uite, de ce să facem probleme, decât să plăteşti amenda, mai bine ne dai şi nouă ceva acolo, îşi freacă geaca jerpelită de piele, proaspăt unsă cu cremă, de umărul meu, cât?, cât vrei tu, uite, lăsăm de la noi, mă iei de prost, în corneele lor palide se reflectă mimica mea stânjenită şi oarecum stupidă, deşi mă sforţez să par cât mai călare pe situaţie, din contra, nu fac decât să

accentuez impresia unei surprinderi ingenue, eşti ca un peşte în apa… acvariului lor, vocea nu atinge tonalitatea potrivită fără să se subţieze, indiciu că te afli într-o poziţie de inferioritate şi că te supui chiar în momentul în care îţi negi neputinţa, şi mai grav, lipsa de voinţă, plictiseala şi reţinerea mi-o iau drept naivitate, aici noi suntem pe felie, e felia noastră, n-ai decât să-ţi lungeşti gâtul ca o lebădă şi să faci şi-o piruetă, pe vârfuri, tot plăteşti, ştim că vei plăti, arăţi ca unul care ştim că va plăti. Cei ce nu plătesc nici nu ne luăm de ei. Dar tu nu eşti, bă, un clin ăla, un bulangiu dubios, eşti băiat serios, un domn, care te-am dibuit noi, şi te tutuim intenţionat, c-aşa vrea pula noastră, mă înţelegi tu, te uiţi uşor aşa ca un nebun, da’ trăsăturile feminine te trădează prietene care te faci de căcat că nu ţi-ai luat bilet, de ruşine plăteşti, ca să scapi, estrogenul care-ţi curge în vene, scrie-o acolo mă pe asta, că-i bună, îţi vine de hac, nu vezi ce degete babane am io?, ăă?, ia uite şi te minunează, pune-ţi palma în palma mea, ă?, mai zi ceva dacă poţi. Nu mai e nimic de zis. Plus că suntem doi. Ridică, bă, capul din palmă, să te vadă, ă?, ce zici, suntem doi sau nu ştiu io să număr? Plăteşte jumătate din amendă sau te luăm la bătaie şi chemăm poliţia? Trecătorii urmăresc toată tărăşenia şi au înţeles imediat cine e în dezavantaj, ar trebui să mă revolt, să strig şi să ridic pumnii. Îi detest că m-au determinat să-i urăsc, or dacă ne-am fi întâlnit accidental pe

stradă, i-aş fi ignorat, cel mult m-aş fi ferit politicos din calea lor, dar chiar şi atunci cu o uşoară iritare. Da, da, cu grimasa de dezgust prin care se ridică colţurile buzelor strânse şi potrivit căreia odată exprimată de unul dintre parteneri, căsătoria a luat sfârşit. Să-mi umflu muşchii; îmi tremură picioarele de nervi, vocea mi-e răguşită, spectacolul se suspendă. Uite, suntem şi noi oameni, ce vrei acuma, asta e, te-am prins te-am prins, acuma noi ce vrei să facem? Decât să-ţi dau amendă, nu e mai bine aşa, şi pentru tine şi pentru mine. Tânjesc după o replică inspirată. Aş lua distanţă, dacă aş avea la îndemână unealta superioarei ironii care te cocoaţă pe soclul atât de înalt al intangibilităţii, mi-ar putea frânge gâtul, dar socoteala asta măruntă, ignobilă, n-ar mai avea loc. În genunchi. Freacă-ţi palmele de coapse. Nu uita, ochelaristul te-a prins de braţ, când era suficient şi firesc să indice direcţia cu palma deschisă. Te tutuiesc, pe alţii nu-i tutuiesc, pe tine da. Dar cu ce să negociezi, ce ieşire să afli când îţi aduci brusc aminte că n-ai nici un sfanţ la tine. De altfel, nici acte, portofel sau telefon, ilustrez portretul perfect al unui pasager clandestin. Vagabond mai curând. Mă trezesc vârât printr-o fantă minusculă într-o lume de un comic absurd. Jena acutizează disconfortul fizic de a nu fi fumat de ceva vreme, degetele căutând febril prin buzunarele goale conturul formei prea cunoscute, asta e tortură, umiliţi-mă trăgând

adânc dintr-o ţigară şi apoi respiraţi tutunul răscolitor în nările mele, eliberaţi-mi mintea congestionată – toţi banii din lume pentru un fum. Doar un golan nu poate să-şi plătească şpaga, prietene, numai un dobitoc regretă că n-a putut onora mita. Nu ţi-a trecut prin scăfârlie să refuzi în poziţia demnă a unui individ onest: eu nu încurajez faptele de corupţie! Ce-ai făcut, te-ai dat de gol ca prostu'? Îi doare la bască, dacă nu le iese nimic din afacere vor completa foaia cartonată, cu dificultate, asta e, îl dezolez pe ochelarist, amenda e de rău augur, notează după dictare nişte date fictive, în silă, ar fi fost totuşi bine dacă aş fi avut cu ce plăti, orice nume, orice adresă. Dacă nu le iese nimic. Încă nu s-a ridicat de pe frunze. Aerul e îmbibat de apă. Îi trimit la grădina zoologică. Pe toţi. Am transpirat uşor. Dar mersul face bine. Cumva, într-un sens călduţ. Se înteţeşte traficul, membrele ştiu pare-se încotro se-ndreaptă, şi eu ştiu acum, şi am mai ştiut, nimic ieşit din comun, de la bun început n-a avut nici un rost, e totul verde-n faţă, simt pământul cu denivelările sale sub tălpi, parcă aş fi descălţat, atât de bine îl simt, că-mi creează un gol în stomac şi nevoia falsă de a urina. Vile fără curte, cu ferestre opace, într-una o firidă ţine sub tăcere posibilitatea de a mă opri înaintea unei statui cu togă şi barbă stufoasă, undeva în Italia. Din nou poşta. Păşind pe stradă, pe piatra vânătă, îmi solicită gleznele, soarele străluceşte într-un unghi

închis. Printre copacii din curtea direcţiei. Se aude un pian mânuit cu stângăcie, lecţii de muzică, sub protecţia arborilor înfrunziţi se iau lecţii de muzică şi se pictează, nu pe şevalet, cu tempera sau guaşe, nu în ulei, nu încă. Urcuşul mi-a pătruns în pulpe. Devine obositor. Într-o pubelă stradală ard gunoaiele, un nor gros se aşterne pe stradă. Vâlvătăile vişinii se iţesc la intervale neregulate. Gazul arde albastru. N-a prea rămas nimic neobservat, nimic consistent, mediocritatea poate fi rezultatul unei severe educaţii moralizatoare, a unei existenţe într-un balon izolat, cu atmosferă stabilă, nişte şcolari, zgomotoşi, cel mai dezvoltat trebuie că îi bate pe ceilalţi, regulat, ca să ducă o idee la capăt, ar putea lega un balon de container şi balonul să se înalţe câte puţin, sub presiunea aerului încălzit, în nacela numărul 11235, tot mai departe de privirile neutre ale curioşilor de la sol, moare în chinuri groaznice o pisică, nici unuia nu-i trece prin cap să arunce în flăcări un pui de câine, totdeauna e vorba de o pisică, pentru că o pisică are nouă vieţi şi dacă îi dai drumul de la etajul zece cade în picioare, şi dacă îi dai drumul în casa scării de la etajul zece cade în picioare şi cu capul de trepte, e cam ameţită şi dezorientată, dar tot are puterea să se prelingă felin, fără să se facă auzită de locatari, sprijinită de zid, spre libertatea necondiţionată a streşinilor sau a subsolurilor înţesate de şobolani. Tâmpitul de administrator, un nebun în trening cu

mustaţă stufoasă, face amiaza şi nu admite să fie deranjat, de altfel soţia îi străjuieşte la fereastră somnul iepuresc. Se va sparge în cele din urmă, iar gunoaiele incendiate se vor prefira ca nişte confeti pe acoperişuri şi în ultimul rând de balcoane, pe străzi, decorând coroanele arborilor, pătrunzând în locuinţe prin geamurile deschise. Şi se vor aprinde cvartalele. Ceva mai încolo istoria se repetă, niciodată nu se repetă, auzi?, niciodată, cel puţin nu identic, încă o pubelă se topeşte ameninţător sub furia flăcărilor. Maşina de pompieri. Sirena alunecând în zare. Siluete grăbite izvorăsc din carcasa roşie şi se răspândesc care încotro, prioritară fiind căutarea hidrantului. Le flutură apărătorile căştilor. Se adună ca la urs, pâlcuri de gură-cască forfotesc în jurul tulumbelor în acţiune, hidrantul se lasă descoperit cu dificultate, nu mai am de ce zăbovi, risc să fiu luat la întrebări, gâturile răsucite cer răspunsuri, sunt pe punctul de a mă agăţa, o maşină de poliţie, mă îndepărtez, îi părăsesc, ca-ntr-un film, urmez camera de filmat. De aproape, pentru a surprinde în amănunt fiecare notă scoasă de frecarea veştmintelor de piele, sunetele paşilor pe asfalt, şuieratul discret produs de balansul mâinilor, hârşti, cranţ, vâj. Hârşti, cranţ, vâj. Rămân în urmă şi camerele de filmat, mâinile drepte focalizând ca la concert telefoanele pe punctele de interes. Revin la flegma din gura uscată, la mirosul de tutun încuibat în nări, la iritaţia

provocată de gulerul scrobit al cămăşii. La ochi. Mă dor ochii. Înăuntru. Îmi pierd treptat energia, dorinţa de a intra pe uşă. Uşa mare de sticlă. Securizată. Ca la hypermarket. Se dă în lături, deci, o invitaţie. Zăboveşte, pe poziţii, până mă hotărăsc: intru sau mă îndepărtez. N-a fost un răgaz, timpul nu s-a suspendat o clipă, sunt la etaj. Deschid o uşă de lemn. Imitaţie de lemn. Întâlnesc o secretară cu o cafetieră. Calcă agil pe tocuri, tocurile i-au intrat în cap, calcă cu mintea. O fustă dreaptă, verde pe un fund bombat, bluză largă cu decolteu pistruiat, volane la coate, şi eşarfă de mătase pe grumaz, buze rujate, roşu aprins, păr în volum, blond cu rădăcini negre. Ochelarii sunt pe birou. Bună ziua. Înainte, ca un soldat în marş forţat. Da, poate că arăt ca un spărgător. Dar mă cunoaşte. Mă recunoaşte. Holul e întunecat. De o pană de curent, însă au spus că o s-o remedieze repede. Slabe şanse. O ştim amândoi. Speriaţi de propriile voci, amplificate sub lumina stinsă ce răzbate cu dificultate pe coridoarele dosnice. Caloriferele sunt reci. Umezeala, pătrunzătoare. Încă un etaj de parcurs, o scară de urcat, cafeaua se va răci, nu are timp de vorbă. Cum ar acoperi altfel tăcerea stânjenitoare întreruptă de zgomotele tocurilor? Răsunând indiscret. Sentenţios, parcă am fi pe holul unui tribunal. Înconjurată de vălul de parfum logoreic. Ca o invitaţie. Mă grăbesc. Cafeaua se răceşte. Da, cafeaua. Îmi frige tot mai puţin degetele. Ar fi fost

mai nimerit un termos. C(olegul) deţine un termos crăpat. Cu toate astea, îl umple zilnic, şi cafeaua e acră şi are aromă de rugină. E din cauză că ne-au luat curentul. Le-am cumpărat de la magazinul de vizavi, ciudat, dar numai pe partea asta de stradă am rămas în beznă. Un control al respiraţiei desăvârşit. Pulpele încordate, inima zvâcnind, gura rotunjind alert, terminaţia frazelor – un insesizabil volum de aer condensat eliberat în surdină.

Îndărăt, parfumul se-ntinde ca o flamură în vânt. Sunt mai înalt, puţin mai înalt. Surâs condescendent – tic profesional, ton călduros, familiar. Ca şi cum m-ar recunoaşte. Altminteri, însă, ar fi de o generozitate inexplicabilă. Doar sunteţi colegi. Îi zâmbesc condescendent, ca într-una din fotografiile în care am ieşit bine. Sau onorabil. Ai uitat să închizi uşa. Ai lăsat uşa deschisă. Foarte ceremonios susţine la nivelul sânilor cafetiera. O să bem pe întuneric. Am sunat de trei ori până acum. Au spus că lucrează deja la… transformator, am zis bine, nu?, nu mă pricep la chestiile tehnice. O damă care a învăţat bine replica. Nu se pricepe la chestiile tehnice. Vreau şi eu? Nu, mulţumesc. N-am vizite programate, nu azi. Calcă hotărât, păşeşte drept, eu nu prea merg drept, deşi mă străduiesc. Să nu ne ciocnim. Îşi aşează dintr-o smucitură scurtă părul, nările-mi reţin parfumul străin, degajat, plăcut. O secretară se grăbeşte întotdeauna când se găseşte în afara

biroului, niciodată la birou. La birou, pare că nu are niciodată nimic de făcut. Doar să păzească un telefon. O secretară are tocuri, face cafea, răspunde şi păzeşte un telefon. Mereu se întâmplă în zona asta. Să ia curentul. Da, aşa e. Din pricina reţelelor vechi. Suprasolicitate. Nu e necesară o explicaţie. O să intru la baie. Afară e frig. Da, e frig, a plouat toată noaptea. Da. Dar acum a ieşit soarele. Aşa se pare. O să se încălzească. Intru la baie. Toaleta e murdară. Mă spăl pe mâini. În întuneric. Apa cade zgomotos. Oglinda e cotropită de pete de rugină. Îmi redă chipul deformat. Mă întorc. Holul pare mai lung. Am lăsat uşa deschisă. E întuneric şi mă simt obosit. Aud tocurile lovind ascuţit podeaua de beton lustruit. În mai multă lumină, ar străluci. Nu, culoarul e scăldat în penumbră, întreruptă la capete de nuanţe deschise ale răsăritului. Ivit prin ferestre largi de termopan. Închise, linişte. Deschise, agitaţia străzii. Închise, freamătul intern conţinut într-un un borcan. Ecourile se lovesc de pereţi. Închid uşa deschisă. În centrul relativ al încăperii. Al careului liber înconjurat de birouri. Storurile trase. Încăpere încălzită. Apăs inutil întrerupătorul. Absenţa luminii amplifică gestul. Pot să mă răzgândesc? Să-mi iau gândurile înapoi. În centrul aproximativ al încăperii. Semiobscuritatea reconfortantă. Clipele se suspendă în trecerea lor. O

pisică se pictează, privindu-se în oglinda unei

uşi, tigru posomorât. Linii ferme. Culori vii, nuanţele intermediare lipsesc. Linia sprâncenelor şi liniile pupilelor cu gura nu formează un triunghi nici echilateral, nici isoscel. Linia frunţii nu e paralelă cu podeaua, se întâlnesc afară, în parcare, sau în stradă, sau în parcul de vizavi. Neuitând însă. Nici o privire, nici o grimasă sarcastică, nici o vorbă cu soţ. Mă sufoc.

— Bună dimineaţa.

— …Bună dimineaţa.

Se aşează pe scaunul de la birou. Scaunul cedează câţiva centimetri. Chelia scânteiază. Îmi iau în primire locul. Click. Power. Ne pornim calculatoarele. Vâjâitul coolerelor ca un croncănit. Îşi leapădă sacoul pe cuierul parietal din stânga intrării. A uitat uşa căscată. E un obicei. N-o închide decât rareori. Vreţi să fiţi privit, pesemne. Sau vreţi să priviţi. Camera mare a devenit brusc mică. S-a animat. Obiectele capătă contur şi personalitate. Desface punga. Toarnă pulberea în ibric. Iese pe uşă. Apa fierbe în ibric. Compoziţia brună, fin granulată, se îmbibă de apă, se încrustează într-o nuanţă mai întunecată şi se umflă. Crusta se dezintegrează sub presiunea spumei ce se acumulează în ochiuri de un maroniu deschis. Creasta se înalţă. Până în buza vasului încins.

— Azi e frig.

O linguriţă de metal atacă surplusul ce ameninţă să dea pe dinafară.

O

Brutal.

— Da.

— Ne-au păcălit ăştia cu vremea. A distrus caimacul.

Sprâncenele groase se arcuiesc. Lichidul uleios umple cana de ceramică.

Nu, mulţumesc. Cum doreşti. Azi, nu.

Mâna stângă tapează la un pian imaginar. Calculatoarele accesează Windows-ul la unison. Muzică deşteptătoare într-o sintonie de o imperfecţiune imperceptibilă. Ridică punga de cafea de pe birou, o desface cu ambele mâini, scoate o lingură dintr-un sertar, nu-i aşa… Se pun trei linguri cu vârf în recipientul albastru. Se desfac pliculeţele, se golesc. Pulberea albă înalţă un pisc peste pulberea maronie. Secretul rezidă în a n-o lăsa să fiarbă. Brrr, ştiu că au dat-o rău în bară. Aprinde o ţigară. O unghie se-nfige între dinţi. Iese pe uşă. Mă duc la baie. Calculatorul lui… muzică. Cu ibricul. Se întoarce, îl conectează la o priză. Scaunul cedează câţiva centimetri. Ce soi de muzică e asta? Suntem prea apropiaţi. Ne găsim la o distanţă insalubră. Mă ridic, mă îndrept spre geam. Nu spre geam. Se îndreaptă spre geam, mă retrag, deschide fereastra. Corpul masiv fumegă în aerul rece năvălind în camera încălzită. Mă întorc reţinut, fără mişcări bruşte, ridic o foaie de pe birou, orice foaie, o arunc şifonată în coş. O mâzgălesc, trei rânduri de aiureli indescifrabile, o

strâng în pumn şi, după o secundă, o scurtă reţinere, o azvârl. O clipă de îndoială sau de pregătire. Exersare tensionată. Să nu fiu nevoit să mă aplec, s-o ridic de pe mocheta prăfuită, aspră, îmbibată de tutun, să nu ezit din nou, poate s-o despăturesc şi s-o citesc. Trei rânduri în care nimic nu se leagă pentru că nimic nu e dus până la capăt. Să-i dau drumul de la o înălţime minimă, cu deplina siguranţă că va nimeri în… Un zidar, de la etajul trei, să zicem, al unei clădiri, un cămin pentru bătrâni, deversa stive de carton presat, precaut, fără avânt, altfel ar fi riscat ca grămada să-şi schimbe neprevăzut traiectoria şi să-şi găsească drum înapoi în clădire prin geamurile de la etajele inferioare; le eliberă pur şi simplu din braţele întinse la oarecare distanţă de pervaz. Împreună cu tot ceea ce n-a fost scris, completată generos cu intenţiile refulate, ar fi putut conţine ceva care să merite o soartă mai bună. Foşnet de materiale moi. Călcâi tare hârâit. Mi-e greaţă, o uşoară senzaţie de vomă, capul mi-a devenit greu, o pânză se aşterne peste ochi. Grăsimea îl protejează. Vorbeşte folosindu-şi burta. Am sosit devreme. Ca de obicei, printre primii, se face însă că nu ştie. De ce? Curentul care conectează fereastra deschisă cu uşa lipită de perete îmi traversează urechile, mi se inflamează amigdalele. Închid uşa. Ca întotdeauna, eu închid uşa. Nu o trântesc, deşi aş vrea să o trântesc. Să-i zdruncin calmul impertinent. Un lichid fierbinte se revarsă

de la o înălţime mică într-o ceaşcă mare de ceramică. O ceaşcă verde. Muzica e un fundal monoton. Stăm faţă în faţă. Despăturind ziarul. Un alt tabiet matinal. Unul dintre puţinii oamenii pe care îi cunosc ce preferă foaia ediţiilor online. Un ziar stufos, un cititor fidel. Un abonat. Răsfoit cu nedisimulată plăcere. Gest ce poartă ceva din prospeţimea unui timp, altfel greu de rechiziţionat. Verifică fiecare ştire în parte. Cu scrupulozitate, le citeşte capcoadă. Titlul, autorul, data, textul. Odată încheiat, face loc şi pentru paginile electronice. Mai puţin metodic. Savurând comentariile anonime. Îşi aduce contribuţia. Tastele cântă precipitat. În gol. O pauză, o gură de cafea – soarbe zgomotos –, o înjurătură printre dinţi, „eşti un tâmpit” – alunecă pe nesimţite în conflictul dintre grupurile ce se coagulează ca nişte haite feroce, tâmpiţi contra anagramaţi – calota dezvelită a craniului în direcţia mea, tastele revin, în torente repezi, atacuri furibunde, congestionat, „labagiu care o visezi erotic pe mă-ta”,

„dacă n-ai văzut în viaţa ta dobitocule o pizdă…”, „cretinule”, se bombardează cu semne de punctuaţie, exclamaţii şi interogaţii retorice, o ură veninoasă se împrăştie ca o ciumă în defulările cenuşii, ENTER. O aprigă controversă politică, debuşeu neîndestulător. Nu s-a înjghebat nici o structură solidă drept o încercare de concluzie, s-au întărit doar duşmăniile oarbe împotriva unor

adversari ce se camuflează de fiecare dată sub identităţi diferite. „Uite-l pe ăsta, apare cu zece nick-uri, îşi închipuie că nu l-am dibuit. Roxxxx, nu ştiu pe cine crezi că păcăleşti, dar stilul tău de politruc bădăran plătit evident, cât să nu crăpi de foame, de banda de ciocoi la putere, e inconfundabil. Apropo, îmi permit să te tutuiesc ca răspuns la lipsa ta completă de bun-simţ”. Unele alianţe sunt desfăcute subit de acţiunea subversivă a unui singur cuvânt. În avântul şovin înflăcărat, adunând adeziune după adeziune, s-a strecurat ca o otravă ce a condus la prăbuşirea întregului edificiu. E o frântură logică inserată în inima discursului; cum s-ar putea susţine ceea ce e evident un drept de întâietate fără argumentul suprem al unei credinţe absolute, al unei moşteniri în illo tempore? Se întrevăd noi configuraţii, alte pseudonime, mişcări tectonice superior încrâncenate. Conservatori contra progresişti, atei versus bigoţi, noi împotriva tuturor, corupţie, prostie, scârnă, istoria dovedeşte din plin totul, e zăcământul neprelucrat al unui prezent ordinar. Extenuant. Tăcere solemnă. Am făcut bine că am izolat scena, închis uşa, fiindcă n-ar fi recomandabil, n-ar fi bine deloc să vadă pe cineva la faţă în momentul acesta, sau să fie văzut, dacă aş fi închis şi fereastra, pradă unei vulnerabilităţi care l-ar împinge la cea mai nechibzuită manevră, ros de mânie îndărătul despicăturii caritabile a gurii schimonosite, ce rost

are, nu?, respinge maliţios atacul care i-a paralizat creierul, prins într-o buclă, de regulă, după ce catapultează din vârful falangelor ţigara, înfăptuieşte această mică ingerinţă, acum n-a făcut-o, delegându-mă tacit pe mine, şi acum pândeşte primejdia ca un cuvânt străin nepotrivit împrejurării să se insinueze sfidător în urechi, cel mai rău, cea mai devastatoare posibilitate, râsul, hohotul de catedrală al unei femei, săltându-şi delicat pometii scapulari, din înăuntru către în afară, izbucnind aidoma unei sărbători păgâne, tulburând inconştientă, cu o umilitoare nonşalanţă, ba cu un dram de insidioasă batjocură, spectrul colorat rotunjit de pe buzele cărnoase răsfrânte fiind însoţit de mici săgeţi cu vârfuri otrăvite, care în nesăbuinţa şi exuberanţa lui fertilizând clipa nu se sinchiseşte pentru că n-a auzit – pentru că urechea din pieptul lui n-avea cum să înţeleagă niciodată viaţa altfel decât cu limba plină de salivă încolăcind răutăcios, cu candoarea unei virgine despuiate, sufletul singurei clipe acceptabile, aceleia ce se fandoseşte răspândind un parfum puternic pe sub nările umflate, înnebunite de o dorinţă pustiitoare –, de regula de aur a bunului simţ de a-şi controla ieşirile în anumite situaţii, delicate, să producă o prăbuşire brutală şi o răbufnire întreită ca forţă, consumându-se orbitor într-o zvâcnire de pleoapă, clipă febrilă, pe o scenă camuflată de fruntea încreţită. Zâmbetul bonom iese la iveală,

încununat de o melodie săltăreaţă. Pe fundul ceştii, zaţul. Minutele trec în favoarea morţii. Este maladivă stăruinţa asta de a privi atunci când nu eşti privit şi invers. Ne aflăm unul sub lupa celuilalt, iar lupa lui scapătă de nerăbdare, se pierde în propriile-i năluciri, cercetează înfrigurată sânii şi fundul femeii, tot ce a lăsat Dumnezeu mai bun pe pământul acesta blestemat – e mult mai la îndemână, dragul meu prieten, ca suferinţa să fie învăluită de mantaua ameliorantă a nostalgiei –, ce, nu e aşa?, s-ar ridica de pe scaun, ba chiar s-ar sui pe birou dacă n-ar fi de-a dreptul ridicol şi uşor periculos, a mai făcut-o cu alte ocazii când şi-a închipuit, purtat de valul înflăcărat al tinereţii, că un asemenea aplomb magnificat de o retorică tunătoare îi anunţă un traseu profesional mai mult decât onorabil, ca să fie înţeles cum se cuvine acest adevăr ultim, prim, definitiv, se foieşte deranjat ca de o crampă pe scaunul prea strâmt, spune-i cum vrei, un bărbat adevărat, şi aici avem nevoie de o pauză pentru a aduna aer în piept şi a-l expulza cu toată forţa cuvenită unei atari sentinţe, unei atari fericiri şi nefericiri deopotrivă, să nu pomenim de războaie, de mituri, de întreg folclorul închinat dorinţei neostoite de a te acupla în draci, şi Dumnezeu invocat de atâtea ori ca să supravegheze acest drept şi să pedepsească aspru păcatul încălcării lui – îşi ţine mâna în forma literei L, cu cotul lipit de trunchi şi pumnul încleştat – uite de aia

elementul pasiv supune şi intră în elementul activ, până şi ultimul impotent octogenar agăţat de marginea propriei gropi cu puterile sleite o strigă, înainte să-i ia piuitul măcar săl vadă şi să-i atingă chipul creatorului cu o ultimă sforţare alipindu-şi palma cu degetele răşchirate de acea icoană blestemată de grăsime jilavă, asta vrem toţi bărbaţii, de când ne năştem până când închidem ochii pentru veşnicie, nici un bărbat sincer nu poate nega acest fapt, ce, tu poţi să-ţi renegi natura? Suntem de două feluri: ăia care ascund revistele deocheate sub pat şi la patruzeci de ani şi ăia care nu ne sinchisim. Primii ştii cum se numesc, ceilalţi suntem sănătoşi la cap, subliniază înfigându-şi arătătorul în tâmplă. Avem parte. Ăia sunt veşnicii visători monogami, ştii nu, că până şi medicii au ajuns să recomande adulterul drept remediu pentru căsătoriile pe cale să se ducă dracu', ăştilalţi sunt nici mai mult nici mai puţin decât consecvenţi sorţii sub care s-au născut. Se apleacă. Ceea ce pare să-l caracterizeze în destule situaţii, i se poate dovedi într-o lumină nouă ca sursă a multor neînţelegeri ce nu-şi găsesc finalitate, un soi de fatalitate care-ţi taie craca de sub picioare. Da, e ceva putred la mijloc, o întreagă coregrafie cu butaforia aferentă sunt orchestrate într-o conspiraţie universală, sucită, dacă îl întreb pe el, îndreptată împotriva propriilor instincte, inventând civilizaţia care a ales să amâne muiereşte conflictele apelând la scandal.

Ştii ce e scandalul?, scandalul e un lagăr, în care zi de zi înveţi să te mulţumeşti cu mai puţin în vreme ce prin faţa ochilor îţi sunt fluturate în virtutea unui compromis făgăduinţele unei vieţi pe care nici tu, nici cel de lângă tine, nu o veţi avea, renunţând benevol la satisfacţiile simple ale unei existenţe, primejdioase, e adevărat, ameninţată la tot pasul de o încetare brutală, de aceea însă preferabilă, întrucât e lipsită de iluzii. Poate că asta înseamnă adevărata libertate, să rişti totul pentru o dorinţă, nu să te ascunzi, să disimulezi, uzând de tot felul de tertipuri înjositoare, un rol de intrigant etern nesatisfăcut. Până la capătul capetelor. În unele momente, scăfârlia proeminentă pare să fie expresia unei îndârjiri primitive. Şi-o mângâie duios dinspre ţeastă spre frunte, sprâncenele încruntate fixând seria de imagini deşănţate. Dar n-a fost decât un text vechi, recitit probabil, sărăcit de detalii, cu nostalgie, într-un avânt automistificator. Asta e deviza lui. Lucrurile par mai vii dacă reuşeşti să concentrezi discursul într-o lozincă atotjustificatoare, eu însă nu gust jocul, rânjetul larg care îl întinereşte cu câţiva zeci de ani, o deformare libidinoasă a feţei palide, rotunde, masive. Şi care maschează chipul unei furii primare, chipul unui general însetat de crimă ce poate ucide printr-o linie trasată sadic pe o hârtie desemnând forme de relief, aşezări omeneşti şi căi de comunicaţii. Ce nu-şi poate astâmpăra pornirile

perverse în nici o împrejurare, care s-a masturbat sub pled într-o noapte încinsă de vară, în tabără, deranjând somnul iepuresc al colegului de la parterul patului etajat. Conul de lumină radiat de ecranul plat îl absoarbe complet. Prezentă pe scaun, doar o momâie. N-am reuşit, după atâta timp, să mă obişnuiesc cu aerul lui unsuros. Mă sufoc în pătratul gâtuit de pereţii închişi. Ne aproprie. Gândurile lui mi se scurg ca o apă murdară pe ceafă. Reviste, filme, fotografii, videoclipuri cu femei tinere surprinse în ipostaze indecente, trecătoare despuiate de lenjeria intimă în plină stradă, albe, asiatice, negrese sau mulatre, fetiţe cu sâni abia înmuguriţi şi picioare de cocostârc, femei aproape de menopauză, cu şolduri împlinite şi coapse dolofane, sâni despărţiţi cu mameloane cât palma, cu abdomene de atlet sau siluete de balerină, şatene, roşcate, brunete, vopsite, purtând strasuri, lenjerie de mătase sau bumbac, pantaloni mulaţi de piele, topuri transparente şi şiraguri de perle pe sternul pătat, cu bucile înroşite şi pleoape vineţii, buze subţiri şi palide, ţuguiate, sau labii umede revărsându-se peste bărbie, le vizionează cu volumul ridicat, tranchilizat, hai s-o vezi pe asta, meserie tată, cu mâinile la ceafă, execută o inspecţie în vederea cărui scop?, secretarele tinere în trecere, scârbite, se ştiu confiscate şi plasate în miezul acţiunii, ţipetele de durere, climaxul răstit al plăcerii, nu le sensibilizează în

nici un fel pe cele mai în vârstă, zâmbesc îngăduitor, vaci sterpe, replicile porcoase nu trec niciodată de bariera unei glume, şi vor, dragul meu amic, toate vor. Clipurile vechi sunt preferatele lui. Oldies but goldies. Alb-negru, figuri mute care aduc cu starlete din anii treizeci, Marylin Monroe cu pântecele descoperit, clasice voalate de granulaţia fină a proiecţiilor ilustrând fantasme ca nişte legende vii, ideea că ar putea fi vorba de starlete îl aţâţă teribil, dive crăcănate în secvenţe sadice, muşcându-şi buzele până la sânge, o dâră neagră vâscoasă se prelinge pe buza inferioară, nu ştii niciodată la ce suplicii înjositoare ale cărnii au fost supuse fetele alea de abur, bunici deocheate, filtrate de cadrele neverosimil de lente, bunici tinere, captive în pelicula premonitorie rulând pastişele unui viitor depravat şi blazat, pe chipul lor de lapte se ducea o luptă încrâncenată între plăcere, suferinţă, pudoare şi capitulare deznădăjduită, o uluire înspăimântată în faţa maxilarului care le mesteca spiritul plăpând şi-l scuipa în ochii sălbatici ai moralei revoltate, pare că e sfârşit de lehamite şi scârbă sau insatisfacţie, le şterge, shift+delete, o apă digitală le epurează, inocenţa înfricoşată din irişii întunecaţi îi nutreşte un sentiment inexprimabil, mai târziu le caută febril din nou, iritat, în zadar, nu înţelege unde au dispărut, păsări rare care cântă o singură dată, farse ale memoriei, noile experienţe nu compensează

pierderea suferită. Pe de altă parte, dacă le-ar fi colecţionat, s-ar fi temut de eventualitatea imposibilităţii de a recapitula senzaţia trăită la aceeaşi intensitate, nici pe departe, nu, a fost o întâlnire singulară, întregul univers de aşteptări arzătoare, desfătare şi vinovăţie excitantă se cere consumat într-o combustie totală, delirantă, epuizantă, creierul lui n-ar mai fi putut cuprinde a doua oară acele priviri rătăcite de fiinţe supuse unei violenţe transgresând materia şi timpul, teama şi sila şi tăcerea mutilată de pe chipurile contorsionate de strigătele de satisfacţie simulată sau rictusuri ale unei perversităţi purtând parfumul morbidităţii, trupul întărit într-o vibraţie care descompune fiecare gând într-un urlet animalic, alienare fără cale de întoarcere în labirintul impulsurilor forţate de mâna fermă frângând grumazul tumefiat, ca şi cum ar fi consumat un produs expirat. Readuse la viaţă, acele siluete sunt doar nişte forme de carne angajate într-o mişcare mecanică, anostă. Un dute-vino jenant. Stupid. Mai presus de orice, prevalează dorinţa de a degusta un meniu proaspăt, condimentat, în porţii întreite, înzecite, un monstru care înghite suflete, regretul nu face decât să o intensifice. Nu pot uita cum a dansat zdreanţa aia de o sută de kile pe masă, mi sa întors stomacul pe dos. Revoltă. De ăstealalte nu te puteai apropia, adăstau toate într-un colţ ca într-un staul. Sila i se întipărise ca un accent

franţuzesc. Din acelea care semnalează moartea unei relaţii. Şi deznădejdea. Emoţii negative preschimbate în imprecaţii scuipate pe bărbie, revendicând o rezolvare prin rapt. Un pumn înfipt în nas, de pildă. Turtind cartilajul şi provocând o eliberare cu miros de rugină în jos, pe trahee, până-n plămâni, pe esofag, până-n burduful contractat de scârbă şi spaimă. Ah, câtă descătuşare în suferinţa provocată altei cărni. De ce stricaseră totul gloabele bătrâne, pizdele alea mucegăite? Ştii, el nu era ca ratatul care-i renovase apartamentul, nu cădea în limbă doar după cele mai depravate şi mai disponibile, întorcând capul şi fluierându-le ca un pierde-vară, pe cele care nu erau de nasul lui prefăcându-se că nu le vede, el era o forţă, reţinută generos şi împotriva firii, în gesturile largi, cordiale, apreciind ironia atâta vreme cât îşi vede de lungul nasului, există o limită, aia e, dincolo de care îţi asumi riscul, scrâşnind din dinţi, aşteptând s-o încalci, invitându-mă s-o fac, îl ignor, m-am întrupat în oponentul imaginar, dar n-am să-i dau apă la moară, auzi, nu intru în nici un joc de al tău, nu azi, poate că trebuie să ţip ca să mă fac auzit, nu mă interesează, nu-mi mai pasă, aşa că-mi livrează o ofertă, acceptă în schimbul amiciţiei mele o destăinuire, porcoasă, bărbătească, consimte să vin peste tine, să te strangulez, să-ţi bag deştele pe gât şi să-ţi smulg amigdalele şi maţele şi să le mănânc în faţa ta. Arată ca două

coaie înroşite. Tu-ţi porţi coaielen gât, bă? Îndepărtează tastatura scârţâind pe blatul imaculat. Aş vrea s-o fut măcar o dată, atât, pe asta, adică s-o silească cumva, să-i smulgă bluza înflorată de mătase, să-i cuprindă ţâţele tinere şi palide, aş vrea să se opună pe jumătate, să mă zgârie cu unghiile alea ascuţite, să-i încleşteze bărbia şi să-i şteargă rujul de pe buzele simandicoase, am s-o amuţesc pe domnişorica cu piţigăiatul ăla atât de preţios, să-i ciufulească părul perfect pieptănat şi adunat într-o coadă perfectă, imobilă, ţeapănă ca pizda ei vânătă, nici un fir rebel nu scapă, niciodată, după aia n-are decât să se spânzure. După ce a băgat la tărtăcuţă, n-are decât să se întoarcă cerşind sau să se arunce în faţa trenului. I se iţi vârful limbii printre dinţi. Preferabile ambele variante, în această ordine. Nu şi-ar mai încăpea în piele dacă o fătucă de douăzeci de ani ar plonja în calea trenului zdrobită de patimile dragostei. Pentru el. Ce-ai preţui mai mult decât să-şi arunce viaţa pe fereastră pentru nimica toată, pentru un pic de ciocăneală şi una matinală la bot? Ei, da, am un ego la fel de mare cu al oricărui bărbat adevărat. Care om nu şi-a visat măcar odată în viaţă iubita sacrificându-se pentru el? Poate cei care s-au pus în locul sacrificatului. Există şi această surprinzătoare alternativă – specia stranie a celor care năzuiesc să fie respinşi. Dar despre ei nu merită să discutăm serios. Din nou, dispreţul în

buzele încreţite. Două pahare de vin erau suficiente ca să le urci pe mese, îţi spun, să-ţi afunzi nasul în sânii bogaţi şi să te pierzi în şuncile puhave. Atingerea fermă a pielii unei femei e de-ajuns, dacă eşti bărbat, să-ţi zvâcnească mădularul. Pentru că e condus de un milion de minţi orientate într-o singură direcţie, mai puţin impresionate de detaliile „estetice”, de mofturile stăpânului luminat de la mansardă. Dacă poţi trece peste plescăitul enervant şi râsetele de capre neobrăzate. Dacă puteam ignora că purtau bluze decoltate, deasupra buricului şi pantaloni strânşi pe buci încât burta se revărsa în straturi hidoase şi se rujau ca nişte şcolăriţe, chicoteau şi dansau ca unele. Uzurpându-le pe frumuseţile cu ten de piersică şi boboci inflamaţi ca două bube. Le-au speriat, îţi zic eu, astea, de invidie, uite aşa se mănâncă între ele. Îl frământă ocazia irosită. Să fi fost mai multe prospături în departament, să le surprinzi dichisinduse la toaletă în timpul programului, să le adulmeci prospeţimea, deşi n-am nimic împotriva muierilor transpirate, munca ar fi mai suportabilă. Dar nu sunt. Nici un posterior fraged, rotund, bun de ciupit, nu se fâţâie prin cadrul uşii, până şi tânăra contabilă, o blondă creaţă, asupra căreia planează suspiciunea că n-are nici în clin nici în mânecă cu sigla de pe uşa biroului, o arătare trăsnet în deuxpiece-ul roşu, cu fusta până la cur şi tocuri de dracu ştie cât, cu talie de viespe, de îi stă taiorul ca unui

manechin, a devenit de la o vreme scumpă la vedere. Teoria mea e că viaţa în companii e mult mai dură decât la stat. Aici nu se fute decât pe scară ierarhică, de sus în jos, pe când funcţionarii şi-o dau la buci în draci, nu ţin cont de grade. N-ai să vezi niciodată o postare pe internet cu vreo corporatistă frecând-o între ţâţe cum fac profesoarele noastre dragi elevilor. Pe deasupra, mai şi lucrăm într-o companie cu angajaţi preponderent bărbaţi. Femeile sunt prea puţine, abia dacă le întâlneşti în pauza de masă, fie şi în interes de serviciu. Unde se ascund? Ce pula mea fac, că sunt mai rare ca diamantele. Îşi savurează comparaţia, excitat de preţul pus pe viziunea rafinată. Figura unei brunete, cu un breton ce-i umbreşte fruntea lată, purtând un pulover de lână neagră cu mânecile sumecate până la coate, şi lăsându-şi braţele pe genunchi, pironindu-l sarcastic cu o pereche de ochi migdalaţi, pluteşte sardonic la orizont. Unde se ascund? Stau toată ziua în baie şi se ling ca pisicile, asta fac, îţi spun. Picuri de transpiraţie pe pomeţi, sub dunga ochelarilor cu braţe de catifea. Ochelarii pe birou. Le trimit mesaje pe net angajaţilor tineri. Noi suntem buni de aruncat la coş. O străfulgerare. Numaidecât dosită într-un ungher al minţii. Are să revină ca un junghi reumatic. Cu atât mai mult, indignarea obstinată mănâncă spaţiul dintre noi. Tabloul jertfei se descompune într-o grimasă batjocoritoare. Mâna mare, păroasă, loveşte ritmic

blatul de lemn masiv. Deasupra, un afiş mare cu chipul năduşit al unui dirijor aplecat peste pupitru, ca un muribund, haina poleită cu aur e solicitată de trupul contorsionat. Printre dinţi, caustic. Politica firmei. Politica… era să zic eu cui. O nouă conspiraţie răzbate din încrengătura de urzeli, supărător, ca o aşchie înfiptă în piele şi care se adânceşte cu cât te străduieşti s-o scoţi. Mi-e milă de copiii ăia proşti. Marea se retrage scoţând la iveală resturile cariate. Putregaiurile înfipte în mâlul împuţit. Eu nu mă-ndur decât de mine. De aşteptarea asta surdă. Care s-a încuibat în urechi ca un zgomot de fond, un zumzăit agasant. Ai o infecţie. Am picioarele reci şi nasul roşu. În ochi joacă sigla sistemului de operare, maşina e în screen saver mode, au trecut deci zece minute de la ultimul contact. Zece minute futile, nimic esenţial nu s-a petrecut. Au trecut şi atât. Următoarele ceasuri, ca şi aceste zece minute, sunt subordonate aşteptării. Ai să ţi-o arăt pe una ţuţ, să vezi ce bidoane are. Lusicasexy, 32 de ani. Pe dracu, faţa scufundată în untură, lumina scării de bloc… peste 40. Totuşi, ţâţele-s ferme. Pelvisul bombat denotă trecerea anilor. Sex, prietenie, relaţie de lungă durată, căsătorie, bărbat între 18 şi 30 de ani. E bună pizda, totuşi. Una cu figură de escortă, Italia. I am a nice person and i like to have fun. I want to meet nice boys. Engleză, fluent. Spaniolă, fluent. Franceză, fluent. Călătorii, maşini/motociclete, artă,

literatură/istorie, calculatoare/internet, fitness, aerobic, piscină imensă, soare şi alb, mătăsuri în vânt, plete aurii, ochelari de soare, bluziţă transparentă, craci goi, înalţi şi încordaţi, fundul rotund lipit de un perete umbrit. Îmi curge nasul. Ei nu-i curge niciodată nasul. El are ceva împotriva celor care nu folosesc deodorant ca parfumul lui scump. Admite o excepţie pentru unele femei, în anumite contexte, ba le savurează sudoarea aşa cum îşi închipuie că ele îi gustă seva. Totuşi, prima era mai bună că vedeai tot ce avea de oferit. O unghie înfiptă în dinţi. S-a prins de neuroni. Zeci de fotografii. Zeci de figuri alergând delirant pe verticală, în carcasa fierbinte. Pune mâna. Nu pun mâna.

Am răcit, sunt în pragul gripei. Vorbesc pe nas. Am umplut coşul cu şerveţele. E seară. Urechile-mi ţiuie. În depărtare, se aude marea, sau un tren intrând în gară. M-am tuns de curând, când palpez simt că ceva lipseşte, ceva nui la locul lui. Pielea maronie, lucioasă, scârţâie sub fund. Arunc o privire în jur ca să mă asigur că totul e în ordine. E totul în ordine. În nemişcare. Ce nu-i în ordine nu e la vedere, numai printr-o cercetare minuţioasă se poate descoperi că nu e chiar totul în ordine. În sertarul de sus al comodei din bucătărie există un set de linguri dintr-un metal moale. Unele dintre ele s-au deformat şi n-au mai putut fi aduse la starea iniţială. Oricât de inteligent ar fi un material, după suficient timp,

nu-şi mai aminteşte, sau nu mai poate reveni la starea iniţială. Primul lucru în neordine din locuinţă e că nimic nu e nou. Nimic. Truda de a aduce ceva nou e uriaşă, şi constantă. Extenuantă. Un calvar. Cu toate astea, ea… Ea va fi proaspătă ca o ploaie de vară. Ca scoasă din cutie. Dar… Am zărit-o, îi semăna izbitor, un fel de geamănă, cred că-i semăna, într-un anume fel era ea, zilele trecute. Într-un magazin de cosmetice. Îmbătrânise puţin, dată cu acelaşi fard, părul strâns în acelaşi coc, rujată tot cu nuanţa roşie care-i deschide şi mai mult faţa, întâmplarea face că purta aceeaşi bluză pufoasă, albă, peste care îşi trecuse şorţul vişiniu cu firma magazinului. Conversa cu un client, într-un chip dezagreabil. Răsucită obraznic, îi confiscase întreaga atenţie. Ostentativ. Chicotea, nu gălăgios, deranjant, folosindu-şi şoldurile şi pieptul, capul, gleznele şi gâtul, pentru un străin. Şi dacă nu era un străin. Am să dau uitării amănuntele astea, pentru binele amândurora. Am să uit în numele viitorului incert, clipei imposibile care negreşit va sosi. O privea de sus, constrângând-o să-şi înalţe bărbia într-o poziţie ridicolă, exagerată, ca o şcolăriţă, dincolo de tejghea, călcâiele o urmau, dezlipindu-se de podea. Aerul stângaci tineresc îi umbrise tenul alb. Oricât de excitantă plutea în magazin mireasma subsuorilor ei parfumate, sau a sutelor de obiecte cosmetice. Am cumpărat un deodorant şi am plecat. N-avea ochi decât pentru străin, pe

care îl scruta pieziş în vreme ce-mi înmâna restul. Chiar şi atunci! Urăsc oglinzile. În magazin, rafturile se juxtapuneau unor oglinzi, cumpărai din mâna ei mică şi palidă, brăzdată de pete vineţii, observându-te în timpul tranzacţiei, şi pe cel din spate, dublura din oglinzile de pe peretele advers. Am reţinut doar indigoul cutiilor de vopsea de păr rânduite pe un raft superior. Şi un chenar cu oje sclipitoare. Le-am purtat în faţa ochilor până acasă. Încrezător că îşi desfăcuse cocul în ziua aceea şi că luasem sticluţele de ojă albă drept cămaşa violetă cu primii doi nasturi descheiaţi, lănţişorul de aur şezând răscolitor pe sânii ridicaţi de sutien, în contrast cu volutele dese şi roşcate de pe umeri. În bucătărie, antecamera locuinţei, unde mă obişnuiesc cu întunecimea, pe un blat alb, alb curat, scânteiază sticla unor pahare de vin răsturnate cu gura în jos. Îmi reînnoisem contractul pentru telefonul mobil, nările păstraseră izul de plastic al pupitrelor înalte. Lumina naturală se împleteşte cu cea a aplicelor din vitrina cu telefoane. Dacă aş fi aruncat o privire pe fereastră la maşinile parcate haotic, aş fi observat că unele aduceau izbitor cu cele din faţa reprezentanţei de telefonie. Vorbesc pe nas, sunt răcit, n-am dispoziţia necesară, aş dori mai curând să pun un CD.

Mozart şi Beethoven, caricaturizaţi, se ciondănesc. Mozart vrea ceva mai vesel, Beethoven insistă pentru un ton grav, cavernos,

Mozart cere o piesă în ritmul inimii. Pentru inimă. În cazul manifestărilor nedorite, să ne adresăm medicului. Se eliberează fără prescripţie. Pereţii şoptesc din nou. O lumină stranie cade în fâşii înguste, prelungi, pe podea. E lună plină. Aşteptai. De minute bune, neclintit, în poziţia comodă şi familiară, canapeaua îşi însuşise formele mele, unele peste altele, devenind o altă canapea, cum n-aş mai fi găsit una la fel nicăieri altundeva, o canapea învechită, ridicolă şi meschină, ce-mi învăţase stările, dar nemaizbutind să le ţină piept, poziţia comodă devenea incomodă, mă afundam. Ce aşteptai? Doream să-mi schimb locul, câţiva centimetri mai la dreapta, unde perna se simţea mai moale. Cămaşa neagră se integrează în nuanţele încăperii. Încăperea însă e descentrată. Îmi pare că oricare două linii trasate între piesele de mobilier nu se întâlnesc. Fereastra e disproporţionat de mare. Luna se strecoară hâdă înăuntru. Ciopârţită de penumbrele scaunului, patului, pereţilor. Se aud bocănituri. Deasupra. Îmi… mă simt subit bătrân. Neputincios. Neîncrederea în reacţiile şi capacităţile epuizate ale corpului mă alarmează. Alte bocănituri, dedesubt. Ce aştepţi? Ca şi cum aş locui într-o nucă şi cineva încearcă să o spargă. Trosnind. Un iris imens şi o gură imensă împresoară locul. Solicitat. Trosnind. Un gând incomod. O supoziţie neliniştitoare. Imaginile cu acest efect nu-şi au locul acum. Dacă suntem ceea ce facem, şi ceea ce

gândim, atunci eu nu simt că aş fi ceva anume. Că aş avea un loc precis acolo, afară, pe care să-l pretind în gura mare. Nu. Eu stau în banca mea. Dovadă a unui comportament subversiv. De parcă aş tăinui ceva. N-am nimic de ascuns. Înşelătoare atitudine. Oferim adesea impresia că protejăm ceva însemnat, amăgitor cuvânt, aproape obscen, n-am nimic de ascuns, nimic cu adevărat important. Nu… nu simt cum trebuie ceea ce ar fi necesar. Acum însă, în clipa aceasta, îmi simt propria prezenţă. De-a binelea. Cred că nu-i normal. Expectativa asta nenorocită mă face să nu mă mai suport. Mă ridic, chit că mi s-a dublat greutatea. Ceva mă ţine, mă trage înapoi. Şi totuşi, aşteptarea e mult mai îngrozitoare, de neîndurat. Acesta e un adevăr. Nu, nu. Mai rău e ceea ce survine unei aşteptări. Doar lucrurile fără importanţă sunt previzibile, şi oricum ţin de întâmplări imediate şi provizorii. Nu ştiu, sunt confuz, probabil că vorbesc în dodii, iar obiectele răsfrâng un iz atât de puternic. Paralizant. N-aş putea recurge decât la gesturi mărunte, urgente… Cum ar fi că m-am ridicat. Deşi surprinzătoare mişcare, adică aveam să mă ridic în cele din urmă, poate, nu obişnuiesc să dorm pe canapea, rareori, forţat de împrejurări, poate aţipesc, ar fi fost absurd să adorm acum pe canapea, nu mi-e somn, dimpotrivă, mă aflu la capătul opus, vigilent, dureros de încordat şi nerăbdător, în ciuda epuizării fizice care mă îndeamnă să mă întind,

măcar pentru câteva minute. Şi totuşi, sunt în picioare. Am auzit înainte de a înţelege. Te mişti înainte de a cunoaşte motivul. Mă deplasez, cu toate că nu vreau să mă deplasez, cu fiecare pas mă apropii de... îmi trece prin cap imaginea unui cowboy îndreptându-se senin spre şţreang, îi iau locul, cutezanţa o substitui cu o angoasă nemiloasă, tahicardică, dispneică, e totul atât de viu, simt cum călăul, o namilă cu braţe păroase şi privire nătângă, adulmecă deja mireasma înţepătoare a cadavrului meu, care se potriveşte atât de bine cu mediul auster, nimic nu clinteşte cât vezi cu ochii decât iluziile purtate de adierea slabă a unei pale de vânt dogoritor, sentimentele s-au coagulat înjghebând un ins diform, imposibil de controlat, nu încalcă consemnul de a nu se abate de la calea ce îl duce spre pierzanie, cu toate că păşeşte şovăielnic, distanţa până la platforma de scânduri negeluite e aproape imposibil de străbătut, insul acesta zămislit din emoţii şi carne nu ştie cum să facă să nu mai înainteze, să se oprească, măcar pentru a inspira adânc o ultimă gură de aer. Am hotărât şi am făcut totul în acest sens. Ezitările sunt lucrarea insidioasă a unui spectru lăuntric, cârteli tărăgănătoare, mofturi aberante. Nu pot da înapoi. Ba da. M-aş putea preface că n-am auzit nimic. Aş şterge toate legăturile. N-au fost decât un joc. Şi acum e în joc. Dar şirul de hotărâri s-a întărit, a devenit inevitabil. De ce? Doar pentru o clipă, aş

putea zăbovi, la sânul iluziei livrate de voinţă. Vreau şi nu vreau. Sunt răcit. E un motiv solid. Cât să fi trecut? Grăbesc pasul. Mă aflu înaintea uşii. Ascult. Îmi ţin răsuflarea şi trag cu urechea. Nu pot întârzia prea mult într-o poziţie stânjenitoare. Solubilă. Pe urmă ar trebui găsită o explicaţie. Credibilă, care să alunece ca un albuş crud pe gât. Îmi frec mâinile de coapse. Oricâte… ştiu prea bine că am să răspund. Nu nu nu. Când? Acum. Chiar acum. Timpul trece şi trebuie s-o fac chiar acum. Poftim.

Ciudat, nu e ea. Încă. E un aer închis aici. Îi pun haina în cuier. Bucătăria. Un cub întunecat. Îmi curge nasul. Nu acum. Mai întâi canapeaua. Repede, înapoi în forma cunoscută. Are întâietate, nu uit manierele. Să iau o distanţă adecvată. Masa e prea aproape de genunchii noştri. Am nasul înfundat. Nu pot descifra parfumul. Mi s-a schimbat vocea. Mi-a întinerit. Îmi urăsc vocea. Stai drept. Îmi îndrept umerii. Aburul cafelei ne conectează. Zumzăitul neonului îi izolează prezenţa într-un spaţiu despărţit de o reticenţă imposibil de alungat. Sunt singur. Cu un leorpăit plăcut, apa umple ibricul roşu. Pulberea învârtejită. Granulele prin contrast magnificate de zahăr. Cercul de foc. În timp ce ea trage în piept atmosfera încăperii, observând, cercetând minuţios detalii edificatoare. Atent sau recapitulând scene care poate că nici nu s-au petrecut. Mă gândesc că ar fi fost mult mai bine

dacă s-ar fi întâmplat deodată, eliminând orice pregătire, orice premeditare.

Nu ştiu cât să fi trecut, e încă întuneric afară. Atmosferă neguroasă îmbrăcând sumbru umbrele reflectate în oglinda opacă a ferestrelor. Ceasul din şifonier uneşte nordul şi sudul. Mă scol din pat şi mă îndrept spre geam? Aşa să fie? În sufragerie, în mâna dreaptă ţin telecomanda, de pe canapea, şi zapez. Mă simt ca şi cum aş fi recuperat o noapte de veghe. Înapoi în dormitor, în pat, răsfoiesc o carte, o închid şi o pun la loc. Cumva, încerc să-i regăsesc poziţia. Coperta răsucită mă obligă s-o întorc cu faţa în jos. Ceasul din şifonier abia îl pot citi, îl pun pe noptieră. Redeschid cartea. Nu izbutesc să mă concentrez, frazele îmi zboară prin faţa ochilor. Televizorul – înviorat de un păcănit scurt şi o efuzie de electroni. Într-un orăşel din sudul Statelor Unite nişte copii au construit cel mai mare zmeu din lume. Demn de cartea recordurilor. Îl dedică colegilor şi profesorilor ucişi în atacul sângeros de acum un an. Mâna unui alt coleg. Numele inscripţionate cu carioca străbat văzduhul înduioşând până la lacrimi feţele indistincte care contemplă volutele largi ale păsării de hârtie creponată din piaţeta tot mai mică. Un prieten profesor resemnat – unii clachează. O uşoară strâmbătură devoalează pentru o secundă furia reţinută. Ăştia-s adolescenţii din ziua de azi… Nu-mi pasă de ţarcul lui. Prins în ţarcul lui. Există o înregistrare pe

internet cu elevul ucigaş. Un număr ilimitat de vizionări cangrenate de o poftă morbidă purtând vălul indignării şi al milei. Un fel de testament. Testamentul unui ucigaş inocent. Ba nu, bestia merita să fie tratată ca un adult. Doar dacă n-ar fi fost ucis de poliţie, astfel crima n-a avut răgazul necesar de a căpăta un chip hulit cu convingere. Din pricina reacţiei prompte a forţelor de intervenţie, monstrul s-a prefăcut într-o caricatură confecţionată din umorile spăimântate ale colectivităţii, a prins coaja propriilor trăiri refulate, conturul unei vinovăţii fără sens. Chiar şi cei mai incapabili de a surprinde subtilităţile comunicării nonverbale n-au reuşit să suprapună vocea timidă, resemnată din înregistrare peste vintrele sfâşiate de ură. Pare o ameninţare copilărească, nimic mai mult.

Dar n-a fost. Căci s-a întâmplat. Ca şi cum totul s-ar fi întâmplat deja: muncă, TV, PC, masă, somn, week-end (muncă, TV, PC, masă, somn), întâlniri ocazionale, privit pe balcon, cărţi. O gospodină exemplară – în trup şi spirit – se minunează că praful din cutia pe care o îndreaptă ostentativ spre ecran, îşi plimbă privirea de pe etichetă pe chipul meu şi invers, glisând pe firul nevăzut al legăturii care sa înjghebat sub oblăduirea zâmbetului scânteietor, îndepărtează o mie şi una de pete, ca şi cum acolo s-ar ascunde un Duh al detergenţilor, o poveste orientală deturnată într-un miracol al tehnologiei moderne.

Aş aprinde o ţigară. Fumul se răspândeşte în încăpere. Cred că se leagă, cumva mucul aprins între degete este determinat de cadrul luminos animat de avataruri superioare ale unor persoane reale, de ispitele din gesturile lor ireproşabile, recurente, aievea unui mit. Schimb canalul. Vădit emoţionată – stare sugerată de afluxul de sânge din obraji –, o brunetă de statură medie purtând un sari auriu îşi împreunează mâinile. Apoi şi le duce la piept, retrăgându-şi imperceptibil partea superioară a corpului. Fluturându-şi cuţitul, un mustăcios costeliv ameninţă că-l va ucide, pe urmă îşi va lua viaţa, dacă nu se întoarce la el. A făcut pe nedrept închisoare. Fiecare verb tunat e secondat de un prim-plan şi un refren muzical grav. Fratele retardat al eroinei ascultă aplecat peste balustrada scărilor interioare. Le reproduce fidel, cu un glas infantil, zvâcnirile dramatice. Apar încă două femei, mature şi împlinite la trup. Îşi alipesc mâinile de obraji, îşi afundă degetele cărnoase în perna moale. Sunt suficienţi martori. Pentru a surprinde fiecare chip în parte, camera e obligată să scurteze prim-planurile. Scena pluteşte într-o baie de lumină. Printre suspine şi sughiţuri se depun jurăminte, iar idiotul îngână un cântecel compus din tiradele patetice ale îndrăgostiţilor. Somnul mă fură din nou, umblă la câte un buton şi închide pe rând funcţii somatice: mobilitatea picioarelor, a gâtului, a mâinilor. Aşa mi se întâmplă… Adorm cu gândurile înceţoşate în

palmă… frământând telecomanda… închizând pleoapele… imaginile se contorsionează… sunetele se estompează, se împletesc cu cele venite din alte colţuri… Pun capul pe pernă, îmi destind muşchii… uşor, uşor, pe nesimţite, trag cortina.

Dimineaţă. Sonorităţile familiare – maşini în trafic, televizorul deschis, vocile umane, lătratul câinilor în scara blocului amplificat de acustica rezonantă – se strâng laolaltă, se aglutinează într-un burduf ce palpită regulat. Mă întind. Mă destind. Trezit ca după o perioadă de convalescenţă îmi spun. O încurajare matinală. În drum spre bucătărie tălpile mi se lipesc de duşumeaua rece. Răsăritul se prezintă aidoma unui trup viu. Obiectele, fenomenele, întreaga lume cuprinsă de simţuri s-a învolburat. Pun zgomotos ibricul pe foc, anticipez şuieratul de locomotivă, răstorn două linguri de cafea pulbere (îmi inundă nările o aromă de mere coapte), una de zahăr, încă una de cafea, o cană de apă de la robinet, mă aşez pe un taburet de lemn care scârţâie răsunător. Apartamentul e gol ca un suflet împăcat. Stomacul uşurat de o senzaţie moleşită de foame. Mai prielnică decât perspectiva îmbucării unei felii de pâine cu margarină. Rama ferestrei dispersează lumina în fâşii cromatice. Bucătăria e cufundată într-un halou luminos. Orbitor de albă, îngustă şi intimă, curată. Torn conţinutul brun lăptos într-o ceaşcă mare, roşie.

Mă gândesc că trebuie să plec. Mi-am promis. Am reconstituit momentul de nenumărate ori. Fiecare pas. Bat la uşă, nu va fi singur, intru şi îi prezint calm demisia. O cercetează, nedumerit, declară pe un ton amiabil, aproape pedagogic, adică reprimat batjocoritor, că l-am luat pe nepregătite, încă nu-i momentul să mi-o reproşeze făţiş, se lansează într-o lecţie, rânjit indignată, despre loialitate, bun simţ, responsabilitate, calităţi foarte greu de găsit şi pe care eu cu siguranţă le deţin, nu o afirmă răspicat, se subînţelege, gândind contrariul, clocotind, discursul lui e precum cântatul la frunză, în scurt timp se va rupe slobozind un fluviu de urlete gâtuite, menţinând pe toată durata frazei rostite dintr-o răsuflare sprânceana ridicată, iritată, colţurile gurii – aplecate, a fost lezat într-un mod… pentru că eu, cu siguranţă eram ultimul de la care… se precipită, îl sugrumă cravata, se iveşte şi rictusul furios, ironic, dezvelindu-şi dinţii mărunţi, spatele se arcuieşte, globii îşi tulbură culorile, refuză să priceapă ce-i cu foaia dinaintea lui – unealtă provocatoare a neruşinării

— o învârte sub degetele răşchirate, îşi redobândeşte mina superioară, sângele îi pătează gâtul. M-a pironit. Vulcanul erupe în toată splendoarea caraghioasă. Secretara, aplecată peste birou, îşi vâră nasul în documente. Îmi arunc, moment cheie, impasibil privirea pe geam la paznicul care udă gazonul. Cravata îl strânge, mă înjură cu uşa întredeschisă, sunt un porc şi un

ingrat, scrutează fulgerător posteriorul bombat al secretarei, aţâţat, sunt incapabil – un cuvânt chibzuit – de a supravieţui în afara… merit toate invectivele care-i trec prin cap, caută să-mi smulgă măcar o încruntare, cel mai mic gest de rezistenţă, ca să mă calce exemplar în picioare. Îşi apreciază încântat poziţia, nu mai consimte să ţină seama decât de împrejurarea deplinei superiorităţi. Nu mă clintesc. Sunt spectator. Figura roşie, smeadă se metamorfozează, imită un câine turbat. Nu admite nici un abandon, O LAŞITATE!, nu foloseşte acest cuvânt care nu-l caracterizează deloc, abandon adică, DIN VOCABULARUL MEU LIPSESC CUVINTE CA NU POT, NU VREAU, REFUZ, CEDEZ, ABANDONEZ, MĂ RETRAG, DEMISIE, IMPOTENŢĂ, LAŞITATE, SLĂBICIUNE, IMPERFECT, AMÂNARE, ÎNTÂRZIERE, EPUIZARE, IMPOTENŢĂ, TRĂDARE, LAŞITATE,

VLĂGUIRE, TRAGERE ÎN ŢEAPĂ… Rupe foaia. Inutil, are număr de înregistrare. Glasul coboară pe un ton rece, calm, iscoditor. Mi-am găsit post în altă parte? Cu cât mă plătesc? Nu. Devin subiectul unei conversaţii cu un oaspete invitat înăuntru, tăind avântul secretarei de a amâna întrevederea. Cauzele unui asemenea comportament se deduc lesne când e vorba despre angajaţi fără experienţă, aceştia având serioase deficienţe morale şi în pregătirea profesională, e un fapt ştiut că puţini rezistă mai mult de trei luni

la un loc de muncă, dar pentru un angajat cu vechime e mai dificil să găseşti motivaţii. A vrut să spună explicaţii. Promite să ia măsuri drastice, îşi îndeasă mădularul în gura mea de derbedeu, să ies afară pe uşă şi să termin cu porcăriile, cine mă cred, îl chestionează şi pe oaspete, cine se crede?, am număr de înregistrare!?, această ultimă întâlnire nu… nici măcar un… sfrijitule, sunt un nespălat, put! Se va răzbuna pe ceilalţi, în capul listei – secretara, persoana din proxima vecinătate, sau nu, se resemnează pentru moment în faţa oaspetelui, nu poţi cunoaşte prea bine niciodată un om, a ajuns în poziţia în care se află deoarece, pe lângă calificările strict necesare funcţiei, se pricepe la oameni. Uneori însă, mai sunt şi trădători la care nu te gândeai. Asta îl înfurie cel mai rău, că n-a anticipat, că nu şi-a putut închipui că tocmai eu … Demisie? Ce cuvânt aberant. Cine are libertatea să se dezangajeze? El, care e atât de sus, în vârful piramidei, DIRECTOR!, nu are atâta libertate de mişcare, sau poate că o are, dar nu-şi permite să-şi bată joc de starea de fapt a lucrurilor, văzute cât şi nevăzute, care lau pus în poziţia actuală. În anumite spaţii mai intime, la baie, soţiei, în capul tău, fiecare poate să spună şi să facă ce-l fute, dar aici!… aici trebuie să ţii cont de o ordine şi o ierarhie, de o seamă de reguli, fără de care, merită s-o mai repetăm?, lumea s-ar duce de râpă. Cine pula mea eşti tu, mă, să vii cu aerele astea la mine? Ca şi

cum m-ar durea în cot. Se pare că adevărul întemeietor al umanităţii trebuie reamintit unora până bagă la tărtăcuţă, că unii „rebeli”, adolescenţi întârziaţi mai curând, se încăpăţânează să reinventeze roata. N-a vrut să zică sistemul. Bulaaangii plictisiţi! Care le mai bagă şi tot felul de mizerii subversive în capetele celorlalţi. Băi!, să-ţi spun o treabă, ştiai că unu’ a ajuns din simplu muncitor care lucra la şaibă mare director într-o fabrică occidentală, OCCIDENTALĂ, fii atent, capitalistă, da bă, una din alea mari, fără şcoală, un amărăştean, ştii de ce?, fiindcă A ÎNŢELES! cum stă treaba, de aia!, director şi şef de sindicat pe deasupra, fiindcă a urmat la virgulă regulile, atât scrise, cât şi nescrise, ale LUMII! bă. Aici eşti mâncat dacă nu ţii cont de legile scrise, cât şi nescrise… Numai un idiot sau un nebun… Poate nu am toţi boii acasă, unde am să mă duc? Nu aşteaptă răspuns. Sunt un gândac. Un gândac care i s-a înfipt în nas. Una din două: ori îmi retrag imediat demisia ori mă duc la dracu, nici să nu mă aştept la o scrisoare de recomandare. Am să mă întorc cu coada între picioare, mă asigură de asta. Îşi spune că o să mă dea pe uşă afară. O să-l dau pe uşă afară! Rosteşte ca o domnişoară din înalta societate a romanelor de secol nouăşpe că ai nevoie de o schimbare de aer şi o să te trimită la un sanatoriu în munţii Elveţiei. Le stric ziua, tuturor. Fiindcă din cauza mea o să-i frece pe ei la melodie. Iar o să le zică:

vreţi bani? Ce aţi produs azi? Ca şi cum ar fi vina lor că nu au comenzi. Să zică mersi că nu mai dă afară. Că prin alte părţi… După douăzeci de ani de muncă să se risipească totul deodată, ca un fum. Ca o fortăreaţă cu ziduri groase de doi metri, dar fără fundaţie. C mi-a spus: „Ca şi cum ai clădi pe un nor, adică pe nimic”. Cum e posibil? Şi acum, ei ce fac, ce dracu fac? Nu, nu, preferă înjosirea lipsei unui loc de muncă, fiecare pentru el. Au familii, au datorii, au obligaţii, datorii morale şi pecuniare, taxe de plătit, rate la bancă, debitori oneşti, obligaţia de a fi în rând cu lumea, de a nu fi mai prejos, ostenitor efort, un cerc tot mai strâmt, o cingătoare de fier şi o cunună, o iarnă timpurie, anotimp ce se anunţă geros. „Eu rămân la fufele mele.” (Râse zgomotos) Plăcerea în înfrângerea durerii şi anticiparea mascată de speranţă a eşecului, speranţa e o boală, întrecerea e o fericire, eşecul o certitudine, ca şi victoria, ca şi soarta blestemată, ţelurile sunt icoanele noastre rânjind batjocoritor la orizont, ar putea fi nişte monştri. I-am ofensat, dacă nu cumva deţin un plan câştigător, aşa mai vii de acasă, demisia mea are o noimă. Sau nu le pasă. Mie nu mi-ar păsa. Secretara mă însoţeşte la registratură. Deci mi-am găsit un post mai bun în altă parte. …Da. Se bucură. Pentru mine, puţin şi pentru ea. E ciudat. Începe să mă bântuie, empatia ei, indiscreţia unora, priviri piezişe dublate de sentinţe mute, fie şi simple exprimări ale unei curiozităţi

congenitale, străvezii pe figura sprâncenată prezentă, inevitabilă, sunt încă o dată trădător, am desconsiderat, destrămat nişte legături, mirarea lui mă jigneşte, ce soi de uimire e asta, una invidioasă, sau surpriza unui adult lovit în fluierul piciorului de un copil creditat cu o înaltă educaţie, am strigat cumva în biserică, n-aş avea voie să hotărăsc de unul singur? „Ai văzut ce zice în Jurnal? Se aşteaptă la mişcări de stradă. Au omis să strecoare ample”. Bun, nu sunt ample, sunt totuşi mişcări. „Căcănari. Nimeni nu-i deranjează. Îi lăsăm să frece liniştiţi ridichea în continuare”. Când mintea noastră mişună de fapt în altă parte. Îşi trece degetul peste limbă şi schimbă foaia. Nu ridică ochii. „Se zvoneşte că pleci”. Afirmativ. „Rămâi în oraş sau… uişti, îţi iei zborul?” Fapte concrete. Plec. Întotdeauna am fost secretos, deci n-ar insista. Întotdeauna, totodată, a ţinut să pătrundă în miezul lucrurilor. Dar dacă nu consimt să-i desenez schiţa completă, să lămuresc numai acest aspect banal. „Rămâi în oraş sau… uişti, îţi iei zborul?” „Plec din oraş”. Neutru. „Bravo, mă”. Înalţă ziarul, se încruntă. Articolul, a mai auzit ceva în legătură. Despre mine: labagiu ursuz, doar ne cunoaştem de ceva vreme. Aşa dintr-o dată ne luăm la revedere. Nu facem nimic, absenţa sarcinilor de lucru încarcă negativ atmosfera, mi se pare că a trecut o veşnicie, el parcurge în tihnă ultimul articol, împătureşte ziarul şi-l vâră într-un sertar. Nu mă încearcă nici un regret. „Unde ai

căpătat tăietura asta urâtă?” Poftim? De sub mânecă, vârful unei cicatrice drepte. O ascund, nu-i treaba ta, renunţă. N-am procedat bine. „M-am zgâriat într-o sârmă când încercam să repar ţarcul câinelui unei prietene”. Iese pe hol unde se întreţine cu nişte inşi pe care nu-i cunosc. N-am chef să particip. S-ar vădi lipsa mea de interes. Mai degrabă îmi strâng lucrurile. Puţine. Trebuie să fac rost de o cutie. De regulă, găsesc câte vreau în birou – colete cu materiale noi, manuale de instrucţiuni, dicţionare de specialitate, rebuturi, lucruri personale. Deunăzi, le-a strâns femeia de serviciu pe toate. Le-a colectat pentru uz propriu, cum a făcut cu recipientele de var lavabil. Proastă lucrare. Se descojeşte deja, deşi n-au trecut decât două luni, cred. O fi dibuit meseriaşii că ceva nu e în regulă pe aici şi au lucrat de mântuială. În jurul neonului atârnă ca nişte fireturi. Când plouă mai abitir picură din plafon, primejdios de aproape de firele electrice. N-au găsit niciodată orificiul pe unde se infiltrează apa, au umblat cu lanterna, cu o canistră de lichid, cu fum, au încercat toate îmbinările, n-au dat de capătul problemei.

„Mergi la o bere?” S-a sfârşit pauza de masă. Îmi preîntâmpină ezitarea. „A plecat domn plutonier”. Cu ei? Desigur. Trebuie să-mi strâng lucrurile. S-o lăsăm pe altă dată. Care altădată? Un lucru bun. Să nu mai pun piciorul în spelunca ordinară, arată ca o baie publică dezafectată. Pretutindeni gresie şi faianţă albă, cât cuprinzi cu

ochii te orbeşte albul glacial, amăgitor antiseptic, ai impresia că te afli în sala de aşteptare a unui spital. Şi o muzică slinoasă. Deasupra barului, o siglă cu neon face reclamă unei mărci prestigioase de bere. Berea se serveşte însă caldă, fără nici un gust, e apă chioară, bere la butoi. Mă îndoiesc. Incinta duhneşte a vomă şi a beţivi sau a navetişti beţi. Aparatele mecanice sunt apanajul boschetarilor, îi găseşti acolo, sudaţi de scaunele înalte, la orice oră din zi sau din noapte. Barmanul nu catadicseşte să-i alunge, fac parte din farmecul locului, chiar dacă îi deranjează clienţii cerşind mărunţiş pentru aparate. Pe Cucu, un ins care ar putea să aibă douăzeci de ani sau la fel de bine treizeci, jegos, umblând cu cămaşa scoasă din pantalonii largi, proptindu-şi anevoie capul turtit pe un gât lung, îl ia de subsuori barmaniţa, o namilă cu chip bonom şi coafată permanent, vopsită roşcat, că s-a pripăşit acolo de ieri seară şi nu s-a mai lăsat dus, „Trebuie să mergi la muncă, Cucule!, Nu vrei să mergi la muncă?”, Cucu lucrează la piţerie şi îşi bea banii aici sau îi aruncă la păcănele, Cucu stârneşte râsul navetiştilor, căci adoarme cu sticla la bot, „Scoală, Cucule!”, Cucu tresare, mai soarbe o înghiţitură, piroteşte din nou, „Hai, Cucule, acasă.”, Cucu încuviinţează, oricum nu-i poate ţine piept, dar ar vrea o ţigară, n-are nimenea o ţigară?, „Hai, hai Cucule acasă să te culci, şi după aia te duci la muncă, da, hai, că te aşteaptă mamă-ta”, „Scoală Cucule, că te-au dat

afară!”, straşnică poftă de râs, dar e băiat cuminte Cucu, merită un chiştoc aprins.

Am să-i cer magazionerului o cutie. Nerăbdător să plec odată, pe uşa din dos, neobservat. Unde l-am pus? Sting lumina. Cobor. A plesnit. Detalii minuscule, cioburile unei vaze sparte. S-au topit într-un cuptor încins şi fierb într-o formă. După ani de prizonierat, în zeghe la coadă, cu gamela între degete descărnate, paznicul a chemat poliţia pentru că duduia muzica prea tare, un pachet de ţigări şi o sticlă de bere nu pot adormi vigilenţa nopţii, o venerabilă pensionară se isteriza fiindcă nemernicii răpesc odraslele inocente, dinăuntru s-a desprins un sâmbure împingând, a irumpt ca un strop de apă de pe luciul lacului şi zboară în necunoscut, până la epuizare, până s-a consumat pe deplin, risipit printre milioane de cristale microscopice, unul se aşterne pe nasul unui câine adulmecând o frunză de arţar, uscată, pe capota ruginită a unei maşini abandonate, pe glaful unei ferestre – la etajul cinci al unui bloc de cărămidă –, pe bombeul ghetei unui băiat de trei ani ronţăind un covrig cu susan, în cafeaua unei croitorese, nerevenind niciodată. Interesantă perspectivă. Într-adevăr. N-am venit la dumneata ca să joc şah, mă presează timpul. Mi-am acordat cel mult o oră. Nu pot da mat cu toate piesele pe tablă. Evident. „Este?” „Asta este condiţia mea. Vrei sau nu?” Glumeşte? Odată început, nu mai poţi da înapoi. „Sunt de părere că

nici un joc nu are sens dacă nu are o finalitate”. Îl putem amâna. N-are încredere. M-a tras pe sfoară. „Ei, asta-i bună!” Minutele se scurg, le urmăresc neprotejat jocul. E important să mă grăbesc, îmi pare rău. „Ia-o pe aia cusută”. Fac rost de o foarfecă de unghii. Golesc conţinutul, îmi vărs ordonat lucrurile. Nu sunt multe, ce rămâne las femeii de serviciu. Îmi pun haina. E trecut de şi jumătate. Ce ai de gând?

P se aşează confortabil. Eu nu. Îmi calculez cât mai am până când să-i fac propunerea de a bea o cafea. Îşi scărpină delicat nasul în vreme ce cercetează discret locuinţa. Ai uitat să aprinzi lumina. Numaidecât. Luna se retrage subit din încăpere. Închid televizorul. Poate ar fi fost mai bine să-l las pornit – un partener care să medieze, sursă comună de confort. Mă stânjeneşte îngrozitor nasul. Abia pot respira. Am plasat un pachet de şerveţele pe măsuţă, ca să fie la îndemână. P e aici. „E frumos apartamentul tău”. L-am închiriat, dar ştie asta. P a venit cu taxiul. A sunat frumos la uşă în întunericul scării, eu am lăsat-o să aştepte. Trezit de sub influenţa ei ca dintr-o beţie de ţârâitul prefigurat de o aşteptare nervoasă, aproape laşă. Aproape laşă. Mai întâi, am conversat la telefon. Vocea ei cu inflexiuni calde mai rău m-a tulburat. Nu-mi închipuisem că o voi contacta. Şi că ea va fi mai mult decât politicoasă. După o seară atât de groaznică încât… „Vrei o cafea?” „Te rog.” „Vin imediat”. Trei

linguri, una de zahăr, apă plată din frigider. Şi-a desfăcut eşarfa cu coatele uşor ridicate. Şi-a lăsat bluza tricotată, cu cordon, pe braţul canapelei. S-a mai relaxat. Puţin gânditoare, dar n-aş îndrăzni s-o chestionez. Iartă-mă, nu m-ai găsit în cea mai bună formă. „Nu face nimic”. Eram perfect sănătos când am vorbit la telefon. Tăcerea stingheră e întreruptă de fraze scurte, laconice, evazive, imaginile – reprobabile. Simt că trebuie să recuperez terenul pierdut, să mă revanşez, nu contează, e aici. De ce? Sper că numi observă crisparea, n-ar fi cinstit, prezenţa ei mă bucură, aşa ar trebui. Eşti ranchiunos. N-am… n-am de ce. Scrutează biblioteca. „Nu-mi aparţin toate.” „Ceţi place să citeşti?” Zâmbesc sau mă strâmb. Mă străduiam să zâmbesc. Să afişez surâsul adecvat. Răceala îmi ciunteşte frazele, îmi violează intenţiile, asud.

„Beletristică, îndeosebi”. Aşteptarea încă n-a luat sfârşit. Îmi lovesc genunchiul de colţul mesei, sunt străfulgerat de o durere ascuţită, intensă. Ceştile au zdrăngănit. Dezamorsează situaţia. Nu ştiu cum să reacţionez, deci să mă îndrept spre bibliotecă. Nu mai e nimic de făcut. Arunc-o la coş. Extrag un volum. „Miam propus să-l citesc zilele astea, dacă am răgaz”. Ca la loterie. Minciună involuntară. Primul impuls îşi cere tributul. Pe urmă gândurile mestecate, sintaxa, cuvintele potrivite, e foarte dificil. Contribuind şi răceala; o fierbinţeală moleşitoare mi se întinde

sub piele. Ceva despre reevaluarea imaginilor arhaice, o teză arheologică susţinută cu studii de caz din Peninsula Scandinavă şi Marea Britanie. O răsfoieşte cu interes. Arătătorul poposeşte asupra amprentelor de tălpi gravate în carnea unor bolovani de pe ţărmurile Norvegiei. Mă scuz că e în engleză, nu vreau să par snob, „am primit-o cadou”. „Îmi amintesc când ai spus că te pasionează istoria. E foarte interesantă. Mă întreb dacă mâinile lor erau mai mici decât ale noastre. Ştiai că ne-am înălţat din evul mediu încoace?” Am câştigat câţiva centimetri doar în ultimii patruzeci de ani. Sunt urme din epoca bronzului, bănuiesc. Presupun că scandinavii au fost întotdeauna mult mai înalţi decât ceilalţi europeni. „Olandezii sunt cei mai înalţi.” „Uite ce scrie, că au desenat bărcile ţinând cont de poziţia soarelui sau de pârâiaşele care le udau”. Dă peste un paragraf surprinzător. Nu ştie dacă să-l trateze cu scepticism.

„Afirmă că scandinavii au folosit cei dintâi perspectiva care ar rezulta din diferenţa de adâncime a contururilor bărcilor gravate şi precizia detaliului. Vezi? Bărcile mai apropiate de ţărm au desenate vâslele şi oamenii, pe când cele mai îndepărtate sunt mai schematice”. Mai e ceva despre un disc tras de doi cai, care ziua traversează cerul, iar noaptea, cel mai probabil, străbate adâncurile mării.

„A fost odată la Vrei să fii milionar o

întrebare legată de subiectul ăsta”. Funcţia religioasă se împleteşte cu practica socială. Ce-o mai fi însemnând şi asta. Apoi, nu, textul cu pricina e undeva în primele capitole, cartea este inaugurată de un studiu despre riturile funerare, ne îndeamnă să ne imaginăm experienţa aproape senzorială a unui bărbat care „călătoreşte” prin culoarul îngust şi întunecat, deschizându-şi calea cu ajutorul unei făclii din seu şi lână, al templului durat din lespezi verticale de câteva tone, alipite, cu acoperiş în două ape tot din piatră, pasajul strâmt permite doar câte un pelerin pe rând, iar prin faţa ochilor se developează secvenţe cu siluetele unor animale mari – bizoni, urşi, reni – în diferite poziţii – adesea străpunse de suliţe –, izolarea, umbrele mobile animate de dansul reflexiilor degajate de torţă, şuieratul aproape uman al curenţilor care vântură coridorul răcoros, concură pentru a-i oferi naivului trecător o halucinaţie vizuală şi auditivă. Experienţa e comparată cu vizionarea unui film. Deci au inventat şi cinematograful. „Cu un singur spectator”. Am desfăcut o cutie cu praline. TC ar fi găsit gestul neasemuit de cavaleresc, ar fi insistat cu mulţumirile până… P, nu-ţi pot îmbrăţişa parfumul. E slăbiciunea ei, am fost atent, serveşte o bomboană şi mulţumeşte reţinut. Îşi sprijină bărbia de umărul stâng, întoarce paginile cu atenţie, cu vârfurile degetelor, să nu le îndoaie. Dacă vrei, ţi-o împrumut. Sunt un drăguţ. Un

compliment amar. Mă tem că nici măcar nu-şi închipuie că aş vrea să clarific situaţia, instalată terapeutic pe canapea pentru a mă consola, P îmi oferă necondiţionat protecţie şi sprijin. Fascicolul sfredelitor de sub sprâncene îmi spune bineînţeles, dacă nu îndrăzneşti să-ţi duci ideile până la capăt, să le dai viaţă, dar nu e asta, P ştie că nu am puterea necesară. Ai venit să ne lingem rănile împreună? Ai vrea să-i masezi picioarele. Pulpele moi şi subţiri. Mă indispui, P. Pletele culcate pe o parte îi descoperă fruntea lată, puţin bombată. Îţi alunecă privirea. P e o samariteană, o soră de caritate. P mă dădăceşte. Îmi vine sămi înghit… Folosesc un şerveţel. O întreb despre şcoală. Cum e la şcoală? E bine, e o perioadă liniştită acum. Ai mai avut probleme cu băiatul ăla? „Ne-am lămurit noi. L-am ameninţat că dacă mai întrece măsura, am să port o discuţie cu părinţii”. A avut efect? „Are părinţi foarte severi”. O undă îi reverberă în glas. P milostiva. Ne porţi de grijă. Mi s-a umplut gura de salivă. De o salivă sărată. P găseşte forţa unui bărbat în nevoia acestuia de a primi afecţiunea necondiţionată a femeii, adică a lui P. Nu-i aşa? Să-ţi arăt rana pe care mi-a făcut-o un pahar ca cel pe care-l ţii în mână. Ai îndepărtat prea mult masa, te întinzi ca să-l agăţi cu buricele degetelor, te întinzi ca să-l pui la loc. Pentru tine am renunţat la şervet şi acum conturul piciorului rotund s-a imprimat în tăblia de lemn. O rană recentă. Chiar azi. Dis de

dimineaţă, am băut un pahar de vin roşu, înainte de micul dejun, şi m-a luat de cap. O senzaţie de molatecă euforie, am mai golit un pahar, şi apoi încă unul, curgeau în mine ca un izvor spumos de fericire. Odată atinsă o limită l-am scăpat, sau i-ai dat drumul, cristalul ieftin s-a făcut ţăndări de gresia limpede, mă aşteptam să se fi scufundat cu totul în lucirea mată, câteva cioburi au dispărut sub cabinet, m-am aplecat să le adun, mi-am vârât mâna în semiobscuritatea prăfuită, răcoroasă şi m-am tăiat. Muşcat de Omul Negru. Transbordat într-o stare de calm beatific, înveselit de o voioasă nepăsare, ca atunci când eşti trezit într-un hamac de primii stropi reci de ploaie, am râs. Te amuză. P se amuză. P s-a relaxat, nu-şi mai duce palma la gură atunci când îşi devoalează dantura perfectă. Sângele nu o înspăimântă. Nici scârbă nu-i provoacă, repulsie. Mie da, P. Mi-a curs o dâră stacojie pe policarul stâng, m-a usturat destul de rău. L-am băgat sub un jet de apă rece, mi-am turnat câteva picături de iod şi l-am înfăşurat cu o fâşie de tifon. Secţionând o roşie zemoasă, lam simţit cuprins de fierbinţeală, zvâcnind. Am socotit că o să rămână un semn. Sentiment iniţial negativ. Apoi însă, când a încetat a fi mai important decât restul corpului, m-am… m-am simţit uşurat, P, imponderabil, straniu de graţios şi întinerit, l-am eliberat, am aruncat tifonul pătat la coş şi mi-am privit cicatricea fină. Am simţit nevoia… Te-ai dus până în baie, roşia fusese tăiată numai pe

jumătate, ai deschis cutia cu încrustaţii de argint suflat, ai scos obiectul delicat, l-ai apucat longitudinal şi ai trasat un zâmbet adânc pe coala albă. Câteva perle negre au ieşit la suprafaţă. „Baia e pe stânga”. Şi-a lăsat poşeta pe canapea. Aşa, şi? Vara, după ploi abundente, un miros fetid răbufneşte din canalul colector care trece pe sub podul de piatră din spatele blocului. Se corceşte cu miasma de picioare nespălate de la subsolurile insalubre. Caut un CD. Cohen? Sunt totuşi convins că i-ar plăcea. Revine, renunţ, închid fereastra întredeschisă. „S-a lăsat răcoare.” „Să mai torn în pahare”. Silueta lui P evită mesele copioase, îmbibate cu grăsimi, prăjeli şi glucide, la cină preferă un meniu sărac în carbohidraţi, bazat pe vegetale – salate, legume, fructe cu conţinut scăzut de zahăr. P mănâncă de toate. Cu moderaţie însă, acesta e secretul. În proporţii mici, mestecând dumicaţi mici, pe îndelete. P mănâncă uneori şi noaptea, deşi nu recunoaşte. Ce-i drept, o avantajează un metabolism rapid. Moştenit de la tatăl ei, un bărbat foarte înalt, olandez dacă vrei, puţin adus de umeri din pricina staturii uscate. Mi-a mai spus doar. Nu cumva o descos? O testez, repetând întrebări la anumite intervale ca să smulg adevărul din inconsecvenţa răspunsurilor? Nu, nicidecum, încercam să-i fac un compliment. Minţi. Aveai de gând să-i serveşti un afrodiziac nepotrivit pentru ora târzie. Din lipsă de imaginaţie. Nu-ţi aminteşti, te-ai pregătit

două zile. „Nu am probleme cu silueta, ştii, pot să mănânc cât vreau, dar nu se cade. Adică nu-mi place să înfulec ca o apucată, e un obicei prost la orice vârstă”. Un rezumat politicos menit să înlăture orice altă cutezanţă inadecvată. „Înţeleg”. Dacă tergiversezi la nesfârşit... Îmi cer scuze că sunt nevoit să folosesc din nou un şerveţel, nu face nimic, pesemne că am prins curent. Mişcările noastre sunt limitate, ca şi conversaţia care parcă se stinge înainte de a se înfiripa o direcţie. Ca lumânarea de pe mormântul năpădit de buruieni. Îmi pierd răbdarea. Din vina mea. Dar mai cu seamă tu eşti vinovată, P. Îşi aminteşte cum au decurs lucrurile?, eu îmi amintesc, nu pentru motivul dorit, ai venit să te asiguri, sau să iei, într-un fel, într-un chip... ceea ce n-a putut obţine... „Când eram mică mă lăudam cu silueta mea şi... cu faptul că mâncam orice aveam chef, dar nu mă credea nimeni. Fetele sunt foarte circumspecte cu lucrurile astea, se ştie. Să le fi văzut cum mă priveau, se vedea clar pe chipul lor cât mă detestau. Atunci, miam zis, ei bine, dacă mă fac mincinoasă şi eu am să le fac în ciudă. Vorbesc despre rivalitatea dintre fetele slabe, de departe cele mai rele. Nu pierdeam nici o ocazie să mă arăt cu vreo îngheţată sau ciocolată pe care o savuram răutăcios în faţa lor. Crede-mă, o fată cunoaşte sentimentul urii de la o vârstă fragedă. Poate începe ca o invidie inocentă, dar se preschimbă foarte iute într-o ură care durează o

viaţă”. O resimte ca o fierbinţeală sau îi produce fiori de gheaţă? Râse. „Ce vrei să spui?” Păi ar exista o teorie mai veche, acum mai mult o curiozitate enciclopedică, care asociază temperamentul uman cu climatul geografic, conform căreia europenii din sudul continentului asociază emoţiile negative cu vipiile verii, pentru că sunt caractere sangvinice, iar nordicii, firi introvertite, le-ar identifica cu frigul şi austeritatea hibernală. „Vrei să ştii dacă sunt extrovertă sau îmi bag capul în nisip ca struţul”. Prezenţa ei e un indiciu. Derutant. Ineficient în elucidarea propriilor sentimente. Dacă doreşti să dai dovadă de erudiţie, te rog, fă-o fără să dai senzaţia că o supui unui interogatoriu. „Mai degrabă, dacă îţi place Shakespeare”. Aşa mai merge. Am citit undeva că personajele shakespeariene sunt inspirate de acest model, dobândit din lecturile scriitorului despre aventurile exploratorilor englezi, eşuate în mare parte, pe tărâmurile îngheţate ale nordului. Exista o dezbatere la vremea respectivă despre voinicia, asprimea şi încetineala nordicilor ca fiind un dezavantaj faţă de supleţea şi agerimea sudicilor, cineva afirmând ironic că Hamlet n-ar putea fi decât danez. Ce-i drept, piesa nu e rodul născocirilor lui Shakespeare, dar anglo-saxonul din el a înclinat irevocabil spre o legendă definitorie pentru caracterul nordic. „Atunci, presupun că cele care voiau să-mi smulgă părul

din cap şi n-au făcut-o sunt firi hamletiene. Ştiu la ce te gândeşti, că exageram. E posibil, nu ştiu. Eram rea când eram mică, nu voiam să rămân datoare.” „Şi cu toate astea, poate că se înşeală teoria ta, cel puţin în privinţa femeilor, nu?, doar Ophelia a înnebunit şi s-a sinucis”. Gertruda e de asemenea o fire pătimaşă. Ori mamele sunt la fel peste tot în lume. Numele fratelui Opheliei are rezonanţe greceşti, ca şi numele ei de altfel, derivând din grecescul opheleia, care înseamnă ajutor. Laertes se traduce mot-a-mot drept adunător de oameni. „Ştiu, doar că aveam prietene care în sinea lor îşi doreau să-mi scoată ochii şi prietene care încercau”. Zâmbi. „Am smuls câţiva perciuni în copilărie”. Îşi dezveli dinţii umezi. P urmărea înăuntrul ei un film. „Cu toate că eram micuţă şi slabă ca o aşchie, eram dată naibii”. S-ar putea deduce de aici dificultatea de a se implica într-o relaţie tradiţională, care e un eufemism pentru dârzenia cu care refuză să-şi asume postura de mămică şi gospodină. Eşti prost. Doar e profesoară. Nu o frământă celibatul, nu şi-a planificat să devină soţie numaidecât. Prietena ei, S, în schimb, suferă din treaba asta. „Mi-a relatat cândva o întâlnire avută după absolvirea facultăţii cu fosta dirigintă de liceu care a întrebat-o, printre altele, dacă era măritată, dacă avea copii, ştii, indiscreţii de ăstea generale, ca la întâlnirea de zece ani, precizând că alte foste colege erau deja mămici şi se stabiliseră la casa lor. Cică

femeia asta, cucoană de modă veche, îşi făcea un ţel în viaţă din a se preocupa de viitorul conjugal al elevelor, preferând să le consoleze pentru o căsătorie nefericită decât să priceapă de ce şi-ar amâna

„fericirea” câte una mai întârziată. Probabil că era un soi de matroană care lua în nume personal nereuşita pupilelor sale, drept pentru care nu se sfia să fie directă şi tăioasă. Mi-o şi imaginez: Da’ ce ai dragă, îţi pute gura, ai vreo boală ruşinoasă, nu ştii să găteşti? Şi-apoi te privea cu ochii aceia mici şi răutăcioşi aşteptând să te înroşeşti până-n vârful urechilor. Gata să pufneşti în plâns sau să exclami cu glasul subţiat de indignare: nu, doamna dirigintă, n-am nici o problemă la capitolul ăla… Ştii tu. Apoi o întorcea, ca să demonstreze cât de discretă şi înţelegătoare era ea, spunându-i că oricum n-avea rost să se grăbească, că are destul timp, că tinerii din ziua de azi sunt altfel, vor alte lucruri, şi aşa mai departe, ştii, pe tonul acela de o amabilitate exagerată şi distantă prin care încerci să ascunzi ce gândeşti cu adevărat”. După S, sentinţa fostei diriginte o sfredelea nemilos: tu nu vei întemeia niciodată o familie, draga mea copilă cu capul plin de gărgăuni. Neadmiţând nici o clipă că pronosticul ei ar putea fi greşit, doar îi trecuseră prin mâini atâtea suflete. Ştia, chiar dacă gândul n-o consola nici după atâţia ani, că unora le lipseşte cu desăvârşire simţul practic aşa cum

altora le prisoseşte spiritul de iniţiativă ce da lesne în oportunism. P schiţă un zâmbet amar. Câtă vanitate să te încerce tristeţea pentru soarta altora. Tristeţea aceea s-a strecurat ca un hoţ în sufletul lui S. S-a simţit smulsă necruţător din destinul matern, un handicap care o scădea în faţa oricărei alte femei mai mult decât cea mai hidoasă boală. Dar S poate trece peste verdictele astea meschine, pentru că S ridică privirea şi se încredinţează, chiar şi în cele mai negre momente, că pe o femeie cu adevărat puternică nu o dărâmă orice flecuşteţ de vânticel, un val de fericire incomensurabilă o năpădeşte în miezul celei mai aprigi deznădejdi şi o umple de speranţă aşa cum nici un bărbat nu ar şti şi nu ar fi capabil s-o facă, poate doar unul special, aşa ca S, care să iubească viaţa măcar cu jumătate din patosul ei, clădit dintr-un beton pe care apa nu-l erodează, cu un loc rezervat în visele stranii şi hazlii ale lui S. Pe cei slabi S îi respinge din start. Ghicindu-le dintr-o singură privire intenţiile, dorinţele înăbuşite, obsesiile mediocre. S n-are să reprezinte niciodată gura de aer, pansamentul, gara provizorie, mantaua de vreme rea, mama surogat, norocul chior, lozul câştigător sau izbăvirea nici unui neisprăvit impotent, nespălat şi egolatru. S are pieptul mare şi îşi doreşte un bărbat pe măsură, un bărbat adevărat. „De aceea suntem prietene atât de bune”. P cade pe gânduri. Prietene bune, care se completează reciproc, P e cea care

vorbeşte, S e cea care o încurajează să vorbească şi îi sprijină orice iniţiativă, cu atât mai mult cu cât e mai temerară şi poartă un aer de rebeliune, deci cu cât are mai puţine şanse de a se concretiza. Nu o recunoaşte, dar în penumbra atitudinilor cele mai cutezătoare ale adoratei sale prietene, pe S o înflăcărează cel mai tare perspectiva unor evoluţii cu finalităţi dintre cele mai hiperbolice, de parcă întreaga lor viaţă ar sta sub semnul unui gest sau al unei exclamaţii. Prietene bune, dar care nu-şi împărtăşesc totul. P îşi cuprinse lobul urechii. S are o fire blajină, zici că nu e în stare să gândească prea multe despre ceilalţi, dacă ai asculta-o însă, glumele ei te-ar face să-ţi schimbi părerea, le surprinde cu atâta agilitate trăsăturile specifice şi e o imitatoare înnăscută. „Şi s-a culcat cu mai mulţi bărbaţi decât…” P îşi întoarse ochii larg deschişi pe chipul meu tumefiat de răceală, rădăcinile nasului-mi sunt roşii ca oja de pe unghiile ei. Înţeleg. A văzut odată un copil lovit de un camion rămas fără frâne. L-a târât sub roţi zeci de metri. Un coşmar care o vizitează din când în când. Eu am zărit odată unul, cred că n-avea mai mult de patru ani, care cobora singur treptele mari de gresie ale unui magazin. Îl şi vedeam cu capul izbit de asfalt, dar nu s-a întâmplat nimic, în scurt timp a ieşit şi mama cu cumpărăturile şi au plecat împreună. Părinţii lui P oftează din pricina obtuzităţii fiicei când vine vorba de întemeierea unei familii, mai

ales că P nutreşte în sinea ei aceleaşi idealuri materne ca mama sa şi poartă imaginea părinţilor ca prototip pentru cuplul pe care îl va forma cândva. P zâmbi din nou filmului care rula pe un ecran ascuns, la scena proiectată pe peretele netezit de lumina galbenă a becului. Te gândeşti P că ai putea avea soarta lui Hamlet cel incapabil să pună în practică promisiunea răzbunării. Un individ inapt să acţioneze la momentul oportun aparţine inevitabil tragediei. Mă apropii uşor şi natural de mătasea indiscretă care mângâie pielea catifelată a lui P. Am alunecat către ea cu un firesc pe care l-am aşteptat cu ardoare şi angoasă. Gertruda a fost privată de şansa de a-şi susţine cauza, de a-şi relata povestea. „S a întâlnit cândva un bărbat special”. P mă priveşte pentru prima dată susţinut. Simt cum răceala îmi deformează chipul pe care aş vrea să-l acopăr. „Era pianist, un băiat costeliv şi cu nişte bucle brunete superbe. L-a întâlnit la aniversarea zilei de naştere a nepoţicii, un gândăcel de copil cu ochi migdalaţi. Era prietenul cel mai bun al tatălui fetei. Îi adusese cadou un pian de jucărie şi S i-a cerut în glumă să interpreteze o melodie. Era un tip destul de timid şi capricios pe deasupra, dar cine poate să refuze o fetiţă atât de scumpă chiar de ziua ei. S-a aşezat frumos la pian, cu acel reflex al operaţiei pe care o îndeplineşti şi-n somn, nici chiar atunci când se juca nu se putea preface că era altceva decât un pianist profesionist, şi a

început să-şi plimbe degetele pe claviatura minusculă cu sârguinţa unor spălătorese care-şi afundă rufele în apa rece a râului. Amuţiseră cu toţii, de parcă se aflau sub o vrajă, ştii, nu se puteau dumiri cum scotea sunetele alea magice dintr-o jucărie”. Idila dintre S şi pianist n-a ţinut multă vreme. „Nu se potriveau decât în mintea lor sau doar în capul ei. În viaţa reală nici măcar nu reuşeau să-şi explice ce nu merge”. Experienţa alienantă pe care i-a provocat-o performanţa pianistului, S n-a mai retrăit-o, iar el, el nu s-a sinchisit prea mult oricum de relaţie, e un truism, ştiu, dar viaţa lui se confunda cu o sonată pentru pian, compusă din acele balize agitându-se ca spulberate de furtună pe portativul partiturilor, aşa că nu e de mirare că s-a căsătorit cu o violonistă cu care a trăit câţiva ani până într-o zi când s-a aruncat pe geamul de la bucătărie. Suferea de schizofrenie. S n-a mai vrut de-atunci nimic mai prejos. Buzele uscate mi se lipesc de gingie. Strălucirea becului îi rotunjeşte vârful nasului. Un fir de păr răsucit atârnă de gulerul fin al bluzei. Ai vrea să pui mâna acolo unde nu se află nimic. O căldură molcomă izvorăşte dintre pulpele fierbinţi. Pielea canapelei frige, ustură. Scârţâie. Aţâţă.

Felul în care am făcut dragoste cu P e trivial, iar iniţiativa i-a aparţinut. P a prelungit toate dorinţele mele neexprimate şi ezitările în fapte, în atingeri electrizante, descărcate în împreunarea

animalică pripită, încordată, acolo pe canapea, peste geanta şi şalul terfelite de frământarea trupurilor. Ne căutam, patetici, rănile prin care să pătrundem în celălalt. Eu, mai puţin iscusit, am flirtat folosindu-mă de un complice virtual, o proiecţie a unei tinereţi îndepărtate, neverosimile, am dirijat-o pe un vas extravagant şi contrafăcut în miezul primei experienţe sexuale, nici nu ştiu cum am ajuns tocmai acolo, cum m-am încumetat să prezint un film atât de lesne falsificabil. Cum am poposit amândoi sub pilota de unde priveam înfofolit, într-o noapte foarte răcoroasă de vară, ziua următoare soarele avea să pârjolească lumea ca-ntr-un infern medieval, secvenţe dintr-un film în care o ceată de masculi bărboşi, costumaţi ca nişte vikingi vânjoşi, purtau pe braţe, pe deasupra coifurilor încornorate, trupul gol al unei femei ce se zvârcolea în încercarea de a-şi elibera încheieturile şi gleznele din prinsoarea fermă. Cuvintele potrivite au refuzat să construiască frazele care să exprime fidel imaginile improbabile. M-am bâlbâit, dându-mi toată osteneală de a expulza amintirea ca pe o fiinţă vie, reală, m-am irosit înainte de a apuca să-i recompun starea şi gândurile cu care am participat de fapt la construirea cortului din pături a doua zi, o gaşcă de băieţi şi fete de vârste apropiate, am acceptat în ultimă instanţă, mai degrabă te-ai insinuat ca un intrus, să renunţ la izolare pentru a putea fura, P, nu, pentru a lua

ceea ce era de drept al meu, arşiţa ne strângea ca pe nişte păpuşi de porumb, ceea ce n-am izbutit să posed în clipa străfulgerătoare când indecizia mi-a paralizat voinţa, destrămându-mi încrederea de sine. Palma a venit fulgerător şi pe retină a rămas imprimată doar furia batjocoritoare, şi un nestăvilit imbold de a gusta din senzaţia pipării insolente. De două ori mai adânc s-a împlântat fierbinţeala loviturii în vintrele golite de emoţie din pricina eşecului, inaptitudinii de a săvârşi gestul. Nu eşti în stare! vrea să spună amprenta usturătoare, celor slabi li se ia până şi dreptul de a năzui, şi eram slab, sfrijit, ea cu un cap mai înaltă, mă putea rostogoli dintr-o singură lovitură, m-am retras în penumbra corturilor şi am urât din tot sufletul specia umană.

„Puţoiule!” Zgura se topea sub tălpile încinse. Gâfâiam, extenuat de concentrare, sfera umplută cu aer se încăpăţâna să nu intre în poartă, iar vezica, aşa cum obişnuia să reacţioneze în faţa unei nervozităţi terifiante, semnala a deşertare.

Când am realizat că P şedea lângă mine, întinsă pe burtă, cu mâinile sub pernă… Într-un interviu, un scriitor relatează o anecdotă interesantă. Din ziua în care a fost anunţat telefonic că a câştigat un premiu important, vreme de câteva luni a fost trezit de un coşmar în care primea o înştiinţare potrivit căreia se comisese o eroare, nu el era adevăratul câştigător, şi ca atare, cu părere de rău, trebuie să-l returneze. Şi-a

reamintit atunci că se obişnuia, înainte vreme, ca ştirea premierii să fie însoţită şi de o scrisoare, deci, ca să scape de coşmar, i-a cerut preşedintelui juriului, motivând că s-a pierdut o tradiţie frumoasă, să-i trimită o misivă asemănătoare… primul gând care mia trecut prin minte, încă nelămurit dacă cea care dormea cu chipul acoperit de pletele răsfirate era chiar P, a fost dacă nu cumva, peste ceva vreme, prin casă îşi va face simţită prezenţa o pisică. Nu ştiu de ce, eram convins de implacabilul prezenţei lui P care avea să ducă la fel de inevitabil la procurarea unei feline. Doar ca să-ţi faci rău. Aşa că mai bine răneşte-o pe ea mai întâi. Puteau fi reacţia firească de după, lehamitea, dezgustul, sentimentul inutilităţii care mă copleşeau, puteau la fel de bine să se manifeste simptomele fricii. O bănuiam fără motiv de a mă fi tras pe sfoară, respiraţia caldă a trupului gol al lui P, nu ştiu, mă ofensa. M- am furişat din pat şi m-am îndreptat spre baie, locul privilegiat unde, când restul casei nu-mi mai aparţinea în întregime, mă refugiam.

Jocul îşi amâna deznodământul. Nici unul dintre noi nu părea să fie în avantaj şi oricum, după câteva runde de aruncat cu zarul începusem să ne pierdem cheful. Ne simţeam izolaţi, concentraţi fiecare la propriul plan de bătaie, calculând, anticipând mişcările adversarului, ca să obţinem mai multe proprietăţi, mai multe venituri, mai multă putere, şi ca un efect direct eliminarea

celorlalţi, dulcele gust al victoriei, inspirarea solitară a aerului tare de pe cel mai înalt pisc al unei nemărginite şi răscolitoare pustietăţi, pe urmă restul am fi cerut revanşa, ne trezeam încă o dată prinşi într-un simulacru la scară în nadele existenţei, când, în ciuda mizei reale la care aspiram, o mizã însă de altă natură, definitivă, nu?, nu-i aşa?, am fi vrut de fapt ca lucrurile să ia o turnură conformă aşteptărilor şlefuite de alcoolul consumat, de compoziţia sticlelor împrăştiate în diverse poziţii ca o reţea de noduri conţinându-ne identităţile reduse la câteva aspecte esenţiale, capabile să comunice miraculos printr-un limbaj simplu şi eficient, o altă iluzie livrată de atmosfera artificială a unei întâlniri între necunoscuţi, a năzuinţelor sculptate de obscuritatea învăluitoare a nopţii care, prin contrast, însufleţea încăperea, şi într-un fel aveam senzaţia că plutim într-un spaţiu vast, indicibil, eraţi, ca să folosesc expresia ta, în definitiv, beţi, de manieră să realizezi că eşti beat şi să nu-ţi poţi controla emoţiile sau vorbele, dar, tot în definitiv, asta era starea ta de spirit, pui prea mare preţ pe capacitatea umană de a citi gândurile, în definitiv, e un mit, profitabil, nu zic nu, e posibil ca oamenii să se comporte astfel încât să hrănească această opinie, socotind că mai devreme sau mai târziu vor obţine nişte beneficii, sau e o chestiune de putere, cel mic se pune la dispoziţia celui mare, fie şi involuntar, căci e-n firea lui, creşte mai bine la

umbră, cine ştie ce alte umori ne influenţau, ce disconfort minor produs de o viroză căpătată recent, sacoul!, ai renunţat anevoie la el, când ţi s-a cerut să-l atârni în cuierul de pe hol, sau mică istorioară de peste zi ne-a însoţit paşii şi reflecţiile, cert e că s-a propus să jucăm chems, îşi mai amintea cineva jocul?, Ei, perfect, ce putea fi mai nimerit decât niscai nostalgie adolescentină, având în vedere şi anumite diferenţe de vârstă, da, aveam premize pentru însufleţirea atmosferei. BC s-a entuziasmat zgomotos, apoi şi-a reţinut îndată ieşirea. Pentru cine a făcut-o? Cum să formăm perechile? Pentru că aţi evitat să scoateţi la lumină vremelnic simpatiile şi de teamă să nu constataţi că ai rămas pe dinafară, e o temere iraţională, da' ce să-i faci, timpul a înrăutăţit-o mai curând decât s-o vindece, ai propus varianta clasică: Tragem la sorţi! Alegem două cărţi de-un fel, două de-un fel, le amestecăm şi fiecare extrage una. Ai sesizat vreo şovăire, vreun schimb de priviri… N a preluat iniţiativa, probabil şi pentru că ne găzduia, a amestecat cărţile, le-a desfăşurat pe masă. B şi TC au nimerit împreună, doar erau sortiţi unul altuia, P şi N au format al doilea cuplu, iar eu şi BC am închis cercul. Cum s-au învârtit astrele de aţi alcătuit numai perechi bărbat-femeie? „N-ar fi mai interesant dacă am fi, aşa, băieţi contra fete?" Ideea lui BC a fost dusă mai departe de N, deci am gândit un sistem de tragere la sorţi. B şi TC nu şi-au putut ascunde

nemulţumirea. N trăgea cu ochiul, dezamăgit, la şansa pierdută, murmurându-şi probabil câteva cuvinte consolatoare, pline de witz, un cuvânt pe care generos i-l împrumuţi, îşi blestema ghinionul, acuzându-se că nu şi-a urmat instinctul, simţise când şi-a trecut mâna peste cartea frământată de degetele lui B care o azvârli dispreţuitor pe tăblia lucioasă, dar nu şi-a ascultat instinctul, să începem odată, părea să spună, nu-mi pasă! Fiecare ne-am retras în câte un colţ pentru a ne stabili semnalele discrete ale victoriei, iar mie şi lui BC ne-a revenit baia. „Eu zic să ne muşcăm buza de jos, tu ce zici?”. Ticluisem ceva mai subtil: frecăm cărţile pe verticală cu arătătorul mâinii drepte sau mai bine aşteptăm cel puţin o tură, ne prefacem că luăm o carte de jos şi apoi ne răzgândim, sau ne uităm pe fereastră sau îndreptăm un deget spre cel din stânga cu intenţia nerostită de a-l bloca. „Da, e bine aşa”. Ai fost convins de parfumul care a invadat baia. Din calcule meschine ai făcut-o. Pe care nu ţi le reproşez, sunt cât se poate de normale. Stăteai pe colacul veceului, ea şedea pe muchia căzii, ai scurtat întrevederea. „Să comandăm nişte pizza, cine vrea?” BC era o bucătăreasă a-ntâia, dar nu şi-ar fi îngăduit să-şi ofere serviciile, nu încă, cu toate că ar fi gătit o musaca delicioasă, să te lingi pe degete, cuptorul e punctul ei forte, mai puţin pricepută cu tigaia şi sosurile, n-a moştenit nici talentul mamei la borşuri pe care le prepară

orişicât acceptabile, mulţi sunt de părere că borşurile nu mai sunt ce au fost, de când le-au înlocuit prafurile alea suspecte din supermarket, nici zarzavaturile nu mai au aroma de altă dată, aşa că BC nu e pe deplin culpabilă de a nu fi atins cotele de măiestrie ale mamei sau bunicii materne, compensează cu propriile atuuri, cum am mai spus, fripturile la cuptor şi nu numai, tocanele, şi o artă, ale cărei culmi mama sa nici n-a visat să le atingă, în prepararea deserturilor şi dulciurilor de casă, prăjituri de tot soiul, eclere, sufleuri, torturi diplomat, din fructe sau ciocolată, mere coapte, prăjiturele cu gem sau cremă de vanilie, umplute cu vişinie, înmuiate în tot felul de siropuri, de la cele de zahăr ars la trandafir şi arţar, plăcinte cu brânză şi nucă, poale în brâu, negrese, papanaşi prăjiţi, găluşte cu brânză dulce, cheesecake cu rubarbă (preferatul ei), tarte, budinci, biscuiţi umpluţi, biscuiţi cu ovăz, brioşe cu morcovi, bavareze, checuri, şi multe altele, dar opreşte-te aici, imaginaţia ne-o ia înainte, e bună şi o pizza cu aluat crocant şi sos picant. Prima partidă câştigată le revine lui P şi N care afişează aerul celui care nu-şi poate reţine veselia în timp ce ne oferă câteva cuvinte ce vor să exprime contrariul. Ca şi cum ne-ar menaja sentimentele, ori pentru a ne insulta. Cel puţin unul dintre noi se simţi vizat. Ca să dreagă busuiocul, ori ca să agraveze lucrurile, îşi reiteră plăcerea, în numele nostru, al tuturor, de a-şi petrece în sfârşit o seară

în compania celor pe care simţea că îi cunoaşte parcă dintotdeauna. Cu siguranţă şi-ar fi retras această exagerare. Dar politeţea lui motiva o întrebare al cărei răspuns implicit îi aprobau exigenţele şi nesiguranţa. Ce rost ar mai avea, dacă n-am lua jocul în serios? Cum spunea un ilustru… în fine, să lăsăm numele proprii, nu degeaba orice joacă se sfârşeşte cu o păruială sau o trântă plină de vociferări şi scâncete. Se referă la copii, e adevărat. O felie de pizza caldă mai schimbă perspectiva, mâncarea ne influenţează deciziile. E bine ştiut faptul că judecătorii care iau masa înainte de a da verdicte sunt înclinaţi spre rezoluţii mai îngăduitoare. Spre amuzamentul lui

P, care îşi închipuia o replică tipică lui S, pe care S n-ar fi rostit-o, desigur, decât cel mult între patru ochi, dar ar fi găsit o cale prudentă să i-o comunice, ar fi zis că semnul victoriei în cazul celor doi ar consta în pălmuirea zdravănă a coechipierului. Chiar dacă de-a dreptul făţiş, şocul produs ar paraliza preţ de câteva clipe reacţia celorlalţi, îndeajuns cât să le ofere răgazul de a-şi exclama reuşita. Oricum, dacă seara are să decurgă în acelaşi registru de convenţionalism sastisit, tot gazda, obligată de sarcinile ce îi survin, dar mai mult dintr-un zel anume direcţionat, sau din pură disperare, va sugera să schimbăm perechile, în speranţa unei revigorări… A, să pună nişte muzică. Atacul nemijlocit al sinusoidelor sonore produce un impact cel puţin la

fel de pregnant ca şi o masă delicioasă, dacă îţi place muzica pe care o asculţi, dar N fusese prevăzător, şi inspirat. Înţelesese să-şi ascundă gusturile, cine ştie, poate apelase chiar la nişte sfaturi, aşa că din difuzoare reverbera a muzică instrumentală uşor rafinată, calmă, imponderabilă. Ne aflăm acum retraşi într-o cochilie sau, mai cu seamă, într-un pântec viu, alimentat de acordurile calme ale unei melodii ce pare să înainteze fără busolă în incomensurabilul întuneric exterior. Altminteri, o tăcere incomodă. B dă semne că şi-ar mai fi revenit din beţie şi îşi recâştigă din prestanţă, prezent într-o lumină nouă, afişând o arogantă siguranţă de sine şi un aer agasat. Mi-e şi mai nesuferit, căci mă străduiesc să afişez un soi de răceală, aproape că-l imit, involuntar, confuz, mi-am zis că vreau, şi doar acest efort mental m-a stors de energie, duplicitatea, fiindcă vreau cu ardoare şi în aceeaşi măsură mă depărtez, să nu mă umilească nerezervându-mi dramul minim de consideraţie şi ignorându-mă cu totul, fiindcă B îşi alege adversarii, iar eu mă arăt nedemn de acest statut, o văd în gesturile sale, zgârcite, în distanţa pe care şi-a luat-o. Doamne! Cel mult o victimă, aşa mă consideră! Privirea îi poposeşte răzleţ asupra perimetrului în care mi-a încadrat silueta sfrijită. Nici măcar marca unei tinereţi viguroase n-o port. Dacă aş putea să-i întorc insulta cumva, pândind, aidoma unui animal de pradă, simulez încordarea mută a unui vânător,

unul mai slab decât victima, a cărui unică şansă rezidă într-un atac fulgerător, perfect calculat, oportunitatea, fereastra îngustă, caut arma perfectă, jocul care se desfăşoară, calculez o breşă, însă pe joc nu dă doi bani. Cuprins de remuşcările unui acord oferit în pripă, se simte tras pe sfoară, constrâns să accepte, mimează nepăsarea, detaşarea. Nu merită. Intenţiile-i sunt obscure. Ceea ce te apropie de N, ţelul comun, sentimentele împărtăşite, dar are ceva de lichea care îţi intră pe sub piele, în el. Mai ia-ţi dracului gândul de la sacoul ăla blestemat. Atenţia îmi este atrasă de dantura măruntă ivită de sub cărnoasele buze roz cu o crestătură fină pe mijloc, a la Angelina Jolie sau dacă vrei, Valentina Pelinel, a lui BC, care mă aţinteşte stăruitor. Îmi aminteşte de profesorul de fizică din liceu, având ca semnătură distinctă perciunii mari şi cravatele late cu dungi oblice, care te sfredelea cu arătătorul până pierdeai şi certitudinea propriei existenţe, moment în care se năpustea asupra ta savurându-şi tiradele ofensatoare. Parcă aşteaptă totul de la mine. Nu e tocmai cinstit că TC şi B se pot uita unul în cărţile celuilalt, dar n-a fost înaintat nici un protest, nici nu v-a trecut prin cap că ar trişa, ai putea foarte bine să-i pui unul în cârca celuilalt, rezultatul ar fi identic: o crasă neglijare mutuală. E un teatru de război cu alianţe nepotrivite, determinate de aşezarea geografică. Exagerezi. Încă o dată, exagerezi. Se iau la

repezeală cărţi din teancul răsfirat, muzica se preschimbă întrun zumzet de fundal, N o tachinează pe P, „Joci la cacealma”, P ridică din umeri,

„Poate”, suntem prea înghesuiţi, ne atingem, disconfortul se intensifică pe măsură ce se înteţesc opoziţiile şi manevrele dindărătul cortinei, frazele insinuează, N se umflă în pene, a câştigat două partide la rând, surprins de chimia dintre el şi P, preferând totuşi să pună rezultatul pe seama talentului său, a spus-o răspicat, „Sunt foarte bun la cărţi. Ce-i drept, am şi noroc, dar norocul ţil mai faci şi singur” sau, a doua oară, „Norocul ţine cu cei buni”, desemnându-se în realitate unicul destinatar al favorurilor Fortunei, fiecare frază rostită având-o drept ţintă pe TC, care-i returna complimentele deghizate printr-un surâs confidenţial, pentru restul mai mult decât străveziu, un spectacol sordid, cabotin, replicat de surâsul amar şi caustic al lui B, căruia îi sticleau ochii după duşca trasă din coniacul cumpărat de la non-stopul de la parter, ţinut la adăpost de mâini străine, înghite sfidător hapuri consistente ce par să producă un efect invers celui scontat, pare tot mai treaz, sau pupilele dilatate reflectă lumina ca farurile unui camion condus de un vitezoman inconştient, lichidul arzător îi întremează forţele şi îi alungă melancolia, momentele ruşinoase de slăbiciune, substituind-o cu o mânie reţinută şi distantă, „Dacă vreau…” zice în sinea lui, ar

spune-o cu glas tare oricând, „vă bat la curu’ gol”, dar în condiţiile date… N înscenează scuze penibile pentru cele două victorii fără a-şi reţine rânjetul poltron, laşul, cu care ai multe în comun, „Ai putea împărţi cu mine această modestă victorie, draga mea”, TC îl ascultă, fiindcă vrea, să-l creadă, captivă în mrejele unui clovn, întreţinându-se cu subtilităţi siropoase, stupide, eu am ratat momentul când BC mi-a transmis semnalul, sortit să devin martor al dezamăgirii unei femei frumoase, n-ar trebui să mă tensioneze un joc, într-atât de mult, dar nu e asta, e altceva, „Dacă vreţi, puteţi să schimbaţi semnele”, ca şi când ne îngăduie cu generozitate o şansă, şi o mică observaţie, fiţi mai inventivi, depuneţi acest efort, „Adică, ce vrei să ne spui, că le ştii?” se îmbufnează BC, „A, nu, nu, ziceam aşa, dacă vreţi, poate se mai schimbă norocu’…”, „Dacă crezi că le ştii, ia zi-ne care e semnul nostru?”, „N-am afirmat că… doamne fereşte, ziceam doar dacă vreţi, era o sugestie, nu trebuie să te superi draga mea”, lui BC nu îi căzu bine apelativul dar s-a abţinut să-l apostrofeze, „Eu nu sunt draga ta!” pare oarecum o exagerare în situaţia de faţă, iar BC s-a conformat unui simţ al măsurii împovărător. Mă întreb de ce libertatea năzuită până la a căpăta forma unei promisiuni s-a diminuat la o combinaţie de interese şi simpatii. Iată un punct în care am un ascendent amar asupra lor, n-am sperat nici o clipă într-o ieşire din această stare

prea umană, altminteri am putea disputa partida legaţi la ochi şi cu urechile astupate, juraţi să nu deplângem hotărârea întâmplătoare a sorţii. „Hai să-l facem mai interesant”. Prima intervenţie a lui B, sentenţioasă şi provocatoare. „Echipa învingătoare îi pedepseşte pe pierzători. Bărbatul îl pedepseşte pe bărbat şi femeia pe femeie, se înţelege”. Câtă vreme nu se joacă pe bani, N poate răsufla uşurat. Se aşteaptă la orice din partea celui pornit să strice seara. Îşi detestă vulnerabilitatea în faţa posibilelor şi nenumăratelor umilinţe la care l-ar putea supune, dacă ai bani ai şi putere, îşi zice N, însă B e mai abil deatât, şiret după N, viclean, tiranic, despotic, un ins care nu-şi ţine promisiunile, răzbunător, egolatru, dispreţuitor, infatuat, o canalie insensibilă, rece, o reptilă perfidă, tipic pentru un director de firmă cu capital străin şi cu un obiect de activitate obscur. Câte din calităţile enumerate îi aparţin lui N rămâne un secret. De la bun început a ţinut să precizeze acest aspect prin întreaga atitudine. A fost târât împotriva voinţei sale de o soţie cu aproape douăzeci de ani mai tânără. Fapt cu atât mai grav întrucât este respins cu violenţă. Suntem doi care îl detestăm, B e cu desăvârşire un mitocan arogant. Mă dezgustă însă şi faptul de a mă afla în aceeaşi barcă cu N, nu mă străbate nici o dispoziţie spre solidarizare, nu cu acest individ lipicios. De parcă te-ar deranja numai caracterele lor umane. Prea umane. Ar fi

simplu, atunci. „La ce fel de pedepse te-ai gândit?”, BC se înfiorează, apoi îşi întoarnă sugestiv gâtul. Răspund prompt. Şi incomodat. Să nu se observe. Mai lasă naibii sacoul acela blestemat. Să-l arunce cineva pe fereastră. TC o îngână mimând încântarea. „Da, ce fel de pedepse?” Căutătura lacomă îi alunecă spre mâinile agitate ale îndrăgostitului care se gândeşte că nu e cazul ca tocmai acum să-şi iasă din mână. „Ceva care să ne coste, să ridice miza jocului, doar ne-am plictisit cu toţii, evident. Nu-mi place să-mi pierd vremea, o ştiţi. Nu ne-am întâlnit ca să jucăm table ca moşnegii în parc, presupun că avem cu toţii altceva mai bun de făcut”. N, simţindu-se atins, încercă să spună ceva despre preludiu, despre faptul că el vede cu totul altfel această întâlnire, iar cunoaşterea celuilalt nu se poate compara cu un simplu contract comercial, că o ambianţă plăcută… B ridică un colţ al buzelor. „Dacă ne-am suspenda nevoile pe considerentul ăsta, s-ar alege praful într-o singură generaţie de lumea asta. Dacă vrei ceva, atunci depui toate eforturile pentru a-l obţine, indiferent de riscuri. Nimic nu scuză lipsa de energie şi şovăiala. Să vă dau un exemplu. Cunosc un afacerist în imobiliare cu experienţă care, înfruntând un manager tânăr din asigurări, la o conferinţă dacă mi-amintesc bine, când ăsta se prezintă drept un leu înfometat şi aventuros i-o taie scurt zicându-i că el e un bătrân pretenţios”.

Apoi tăcu. Vorbise suficient. Stimulată de propunerea până atunci reţinutului B, de tonul lui aspru, muşcător, pe BC o lumină un gând. „N-ar fi mai incitant dacă bărbatul ar pedepsi femeia şi viceversa, ce spuneţi? Cred că ar fi mult mai amuzant aşa”. Da, BC deveni victima unui bărbat care deţine puterea de a-şi transforma cuvintele în fapte, în acţiunea care a tot trenat în cochilia unor făgăduieli neîmplinite. De parcă cu toţii avusesem nevoie de el, de mâna lui de fier, de intervenţia hotărâtoare a acelor ochi opaci rătăciţi mai devreme în aburii alcoolului. P şi cu mine nu facem decât să aprobăm stingheriţi propunerile vădit impulsionate de intenţii mai mult sau mai puţin perverse. Suntem nevoiţi, prin urmare, să schimbăm uşor regulile: partida continuă până ce se „distinge” o pereche pierzătoare. În mijlocul lor, spiritul de iniţiativă mă trădează, ca un membru chircit, un retard jalnic ce-mi suge toată vlaga. De data aceasta, jocul decurge într-o notă solemnă, tensionată, de parcă am fi angrenaţi într-o partidă de şah, B e jucător de poker, deci se bizuieşte pe capacitatea de a traduce adversarul înainte de a-şi vădi intenţiile, apt să dejoace pistele false îşi îndreaptă atenţia către N şi P, mizând pe veriga slabă, fapt ce o jenează vizibil, „Joci cu valeţii?”, N împuns parează: „Da.”, deci ce urmează, să se lase dus de nas, să dispere, să schimbe strategia, să se rezeme pe flerul lui P, atunci e pierdut, cine ştie, poate-i doar o

stratagemă menită să le slăbească încrederea, deşi, după trei mâini, a luat într-adevăr doi valeţi, „Tot te mai crezi norocos?”, încearcă să-l deruteze, asta face, acum trebuie să decidă: dacă acela e semnalul?, poate îl scoate ea din belele, nu pare să aibă nici o idee de tactică, fiindcă n-au discutat vreuna, poate bine mersi să schimbe cărţi la întâmplare, dacă nu cumva şi B bravează, călcâiul lui Ahile e chiar atrăgătoarea sa nevastă tânără, suspectată de a conspira cu duşmanul, dar n-ar merge atât de departe, ea îşi doreşte să câştige sau să piardă onorabil, ori graţie unor scrupule inconştiente, fără ca bărbaţii să strice atmosfera cu pornirile lor combative, spiritul belicos pe care îl admiră şi detestă deopotrivă la cel de-alături, e în gând cu BC, şi cu P, şi cu mine… „CHEMS!!!” Cine? BC dă peste cap socotelile. Serios?!

Trebuia să câştigaţi voi? Pedeapsă! Rostise cu o plăcere răutăcioasă. B are să primească patru linii la palmă de la… P, doar e expertă. „Dar eu n-am câştigat, nu cred că e corect să fiu implicată.” „Ţi-e milă de el?” BC surâse strengăreşte. Subţiindu-şi glasul. „Poate îi place”. B râse zgomotos, dar fără pic de veselie.

„Pedeapsa e pedeapsă”. Îmi displace profund gâlgâitul ăsta pervers, care conţine ceva indecent, obscen, şi figura bronzată lucind de cremă. Omiţi să dai drept a doua pereche câştigătoare pe N şi P şi pe juveţii lui, profitând de deconcertarea provocată de victoria voastră. Gazda pornise în

căutarea unei rigle. Instaurarăm o nouă regulă: câştigătorul decide de asemenea cine duce la împlinire sentinţa. Îi veni rândul lui TC, care aştepta indiferentă. Evident, te-ai blocat. N-ai să propui doar să facă tura următoare cărţile, dacă nu vrei să „câştigi" dispreţul tuturor. Câine! Are să-i servească câte un pahar de coniac lui N, din sticla lui B, de câte ori i-o va cere. Stupoare pe chipul penitentului incapabil să-şi accepte situaţia, de parcă m-ar fi întâlnit pentru prima oară. Perplex, îl lovisem unde îl durea mai rău, cine?, eu, un discret companion al cărui unic rost este să completeze armonia numerică, îndrăznisem să intervin între ei doi, să-i dau satisfacţie neavenitului de... nici nu ştia cum îl cheamă şi nu voia să afle, doar gândul că noaptea s-ar sfârşi conform socotelilor unui libidinos care nu-şi putea reţine bucuria de a fi nimerit cu totul surprinzător într-o situaţie pe care nici în visele lui cele mai temerare nu şi-ar fi închipuit-o, şi tocmai pe seama lui, îl scotea din minţi. TC se arătă de asemenea uimită şi încântată. Aşa deci, încă un adversar. „Nu face nimic, adversităţile mă întăresc. Ce nu te omoară te face mai puternic". De l-ar fi lovit cu un par, n-ar fi resimţit durerea decât cel mult ca pe o uşoară mâncărime. P îşi îndeplini jenată sarcina, spre amuzamentul teribil al lui BC. „Vezi, nu zice nimic. Îi place. Nu-i aşa că-ţi face plăcere?" În altă mână, a lui BC bunăoară, obiectul supliciului ar fi fost manevrat cu o iscusinţă şi o fantezie cu totul

străine pudorii caraghiosului călău, şi ar fi iscat pe figura damnatului cea mai sinceră şi vie mulţumire, producând nişte icnete pe care habar n-avea de unde le scoate, în pofida experienţei sale în legătură cu explorarea zonelor exotice ale plăcerii carnale, de la cele mai degradante practici până la satisfacerea celor mai scumpe şi neortodoxe capricii demne de o clică desfrânată, poziţia socială actuală n-ar fi căpătat-o fără iniţierea în luxura unei societăţi deasupra căreia stăpâneşte sterp doar cerul albastru, prozelit al unui stil de viaţă specific unui anturaj la care tânjeşte până şi cel mai înverşunat ermit, subjugat fatalităţii din pricina refuzului susţinut al vieţii de a-l hrăni cu viciile destinate unei pături alese, B şi-a putut împlini visul de a gusta din privilegiile celor puţini, de a beneficia de opulenţa vie, atât de vie a puterii, a forţei indolente şi nepăsătoare înscrisă în codul genetic al unor oameni ca el, de o manieră care ar fi indignat-o până şi pe cea mai experimentată profesionistă în arta amorului şi pe care le păstrase secrete faţă de TC, o fire prea convenţională pentru gusturile sale în materie de dezmierdări sexuale, TC n-ar fi înţeles cu siguranţă scena din adolescenţă, repetată cu un succes sporit mai apoi, când, împreună cu un amic, a regulat o fată de cincisprezece ani aflată aproape în comă alcoolică pe bancheta din spate a maşinii lui taică-su, TC ar fi numit indignată actul viol, ca orice parteneră de viaţă normală, loială,

corectă, „rezonabilă”, aproape perfectă. Aproape. Aşa reieşea din îndoielnicul limbaj al trupului, precum şi din propriile relatări izbucnite din dorinţa de a clarifica raporturile cu pateticul N. Bunăoară, statura lui impunătoare explică faptul că în tinereţe fusese jandarm. „Campion naţional de karate cu centura neagră. Nu eram dintr-ăia bondoci şi îndesaţi înspăimântaţi de propria umbră. Dar să ştiţi că mărimea nu e cel mai important aspect al meseriei. Vigilenţa! Vigilenţa era cuvântul de ordine. Un moment de neatenţie poate fi fatal şi pentru cei mai curajoşi. Uneori pericolul vine de unde nu te aştepţi. Unui fost coleg, un individ înalt, solid, capabil să ţină piept unei galerii întregi de fotbal, i-a tăiat gâtul un ţigan împuţit cu un şiş ascuns în şosetă. De la o amendă. Făcea scandal pe stradă şi colegul meu i-a dat un şut în fund de a sărit direct pe trotuar. Ăsta, că să se aplece să-şi lege şireturile. În timp ce întocmea procesul verbal de constatare, ţiganul a scos lama şi l-a tăiat. Murise până a sosit ambulanţa”. În rest, meseria aducea numai profituri. Se organizau des razii într-un cămin studenţesc rău famat, în căutare de droguri şi bunuri de contrabandă, le confisca sau lua şpagă, în special de la contrabandiştii de blugi şi ţigări, nu se perindau numai studenţi pe acolo, paznicii erau nişte puli blege, pe unul l-a scos aproape mort, plin de sânge, nici nu i se mai distingea chipul stâlcit de lovituri, din mâinile unor

basarabeni turbaţi care scrijeleau uşile cu cuţitul şi le buşeau cu picioarele. Prima felaţie, în calitate de apărător al ordinii publice pus pe combaterea infracţionalităţii din complexul studenţesc, i-a executat-o o studentă la balet. Era beată criţă şi a doua zi nici nu-şi mai aducea aminte să-l fi întâlnit. Ceea ce îi convenea de minune, nu voia decât să se distreze, fără alte complicaţii. Cum ar fi reclamaţii anonime la superiori. TC a luat confesiunea ca pe o provocare. S-a simţit datoare să-l rănească. Să dărâme piedestalul pe care o cocoţase. „Eu mi-am pierdut virginitatea la vârsta de treisprezece ani. În vacanţa de vară”. Mărturie şocantă şi cu totul inavuabilă. Nu m-aş fi aşteptat. Mai curând o consideram capabilă pe BC de o asemenea tranziţie brutală. Ai multe prejudecăţi despre BC, prejudecăţi care, în mod paradoxal, asta doar pentru cine nu te cunoaşte, ţi-o apropie de la distanţa unui voyeurist obsedat. N-aş vrea totuşi să te dezarmez. Continuă. „L-am întâlnit prima oară la câmp, la prăşit”. Nu pot să descifrez privirea goală a lui B, dar ştiu că TC a regretat pronunţarea acelui cuvânt ca şi cum ceva din ea ar fi ţâşnit la suprafaţă într-un chip pe care-l credea pierdut, şi o inflexiune a vocii trăda la fel de bine trecutul precum un act oficial. Un trecut pe care TC poate că nu-l tăinuia, însă îl zăvorâse sub tăcere, luând-o pe nepregătite atunci când cuvinte banale îmbrăcau zaua grea, recondiţionată, a amintirilor reîmprospătate sub

acţiunea unui râu subteran care cursese întotdeauna în ea. „Tata îl tocmise cu ziua pe pământul bunicilor. Din câte mi-amintesc, era o rudă îndepărtată cu el, un văr de-al treilea sau cam aşa ceva. El era mai mare ca mine cu vreo douăzeci de ani şi era burlac. Din câte observasem, bunicii nu-l prea aveau la inimă, nu ştiu din ce motiv, poate din cauză că nu era însurat, dar tatei i s-a făcut milă de el şi-l chema când avea treburi prin gospodărie, îl lua mereu la câmp. Era un bărbat timid pentru vârsta lui, şi sensibil, chiar dacă nu era prea deştept, de obicei mânca singur în pauza de masă şi nu prea vorbea, decât cu tata”. B l-ar fi catalogat drept un pierde-vară, iar ea poate că i-ar fi dat dreptate acum. „Avea o slăbiciune molipsitoare pentru porumbei. Au fost şi pretextul împrietenirii noastre”. Îşi roti brăţara de pe mâna stângă. B îşi cerceta des ceasul. „Mi-a mărturisit că avea…”, îşi cântări cuvintele, apoi răsuflă tăios, „o hulubărie, aşa se numeşte crescătoria de porumbei, îmi displace cuvântul acesta, nici atunci nu mi-a plăcut, şi îşi boteza porumbiţele cu nume de flori sau foste iubite”. Iar N ar fi vrut să afle: dar pe masculi? „Într-un fel, m-a surprins. Nu mi-l închipuisem până atunci, din puţinele vorbe ale bunicilor şi ale tatălui meu, că ar fi avut vreodată o iubită şi am descoperit brusc că avea un stol întreg”. Nu-i plăcu gluma. Doar BC se amuză. „Nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre el, cu

timiditatea şi izolarea lui. Îl priveam pe câmpul acela nemărginit cum mânuia cu o forţă copleşitoare claiele mari de fân şi-n ochi avea o privire blândă, de animal docil, care m-a făcut să-mi promit că-l voi proteja aşa cum o făcea tatăl meu, nu de vreun rău fizic, mi-era clar că nu avea nevoie, ci de răutăţile lumii". O, îşi închipuia ea mult mai multe lucruri. „Dar vestea lipsei inocenţei lui m-a făcut să mă simt trădată şi să-mi schimb comportamentul, începusem să mă port urât cu el, să îi întorc batjocoritor frazele, să îi răspund grosolan la întrebări ori să-l ignor. Să râd de purtările lui necioplite. Dar…" TC se corectă imediat. „Însă purtarea mea n-a avut efectul scontat". Nici n-avea cum, în lipsa unui scop. Mai târziu, sub îndrumarea expertă a timpului, TC a învăţat ce sunt acelea ţeluri, care anume îi revin ei şi cum să le atingă. Mai ales de la timpul împrumutând forma chipului lui B. Căci, o asigura el, întotdeauna există o cale. Sau mai multe, iar unele sunt mai profitabile decât altele. Acesta era unul din neajunsurile infatuării lui B: le preda lecţii incomplete celor inferiori, lăsându-le lor plăcerea de a trage concluziile moralizatoare de rigoare. Pentru ca astfel învăţăceii să dobândească o dublă iluminare: revelarea mijloacelor prin care pot obţine orice doresc în viaţă şi totodată explicaţia că numai unii pot emite asemenea pretenţii. „Eu eram cea care aştepta înţepată scuze, fără să îmi închipui în ce ar consta şi cum

ar suna, însă el părea că nu-mi observă tulburarea. Cred că o punea pe seama vârstei şi în legătură cu prejudecăţile sale faţă de femei, de aceea îmi acceptase cuminte toate toanele, până într-o zi când s-a supărat fiindcă am zis despre o vecină a bunicilor, o bătrână ursuză şi veninoasă cu care se certau adesea de la te miri ce, cum se luase şi de mine pentru nişte cireşe culese dintr-un pom care avea câteva crengi ce dădeau în curtea noastră… am spus că e o hoaşcă singură şi încuiată. Se pare că avea chestia asta de… bunăcuviinţă ţărănească. Adică un respect sfânt faţă de cei mai în vârstă". TC căuta exemple care să contrazică acest mit, dar nu se încumetă, de le-ar fi găsit, să le expună. Probabil, simţea cumva că l-ar fi jignit.

„Însă cred că era vorba şi de o poveste mai veche dintre el şi una dintre fetele bătrânei cu care trebuia să se căsătorească sau cam aşa ceva. Din câte auzisem ea îl părăsise pentru a-şi căuta de muncă la oraş, iar el a refuzat să plece împreună cu ea. Sau a plecat, şi după o vreme s-a întors. În orice caz, pentru prima oară de când îl cunoşteam îşi permisese să-mi spună o vorbă urâtă, reproşându-mi că sunt obraznică, nu, cuvântul exact a fost obrăznicătură. Că l-am dezamăgit, crezuse că noi doi eram prieteni şi ne înţelegeam reciproc. Vreau să spun că i-am întors spatele ultragiată şi m-am îndepărtat jurând să nu mai dau ochii cu el vreodată". În vreme ce îi

resimţea privirea sfredelindu-i silueta. Dar TC nu se mai temea că are să se poticnească, fâstâcindu-se, înghiţindu-şi vorbele, dimpotrivă, se preschimba într-o femeie a cărei frumuseţe se hrăneşte cu o asemenea mică izbândă. Să nu întorci capul niciodată după bărbaţi, afirmă o regulă deprinsă de TC de la… cine oare? Poate că a instituit-o ea însăşi. „Vreo două zile am refuzat să-l mai însoţesc pe tata la câmp, ori să ies din casă când venea pe la noi, mai ales că nu intra decât în bucătărie, care era o anexă separată de casă, dar nu-mi puteam lua gândul de la porumbeii ăia blestemaţi. Începusem să-mi doresc cu ardoare ca unul dintre ei, cel mai frumos, să poarte numele meu”. Un semn de la B! Un surâs în colţul buzelor. Ce-şi spunea, că nu ştii niciodată cine e de fapt profesorul şi cine studentul. Apoi, încruntare inexpresivă. „Până la urmă, într-o seară, când se întorceau de la câmp ca să ia masa, eu fiind în curte, s-a apropiat de mine şi mi-a reproşat că l-am uitat şi, parcă mi-ar fi citit gândul, mi-a promis că dacă trec pe la el în ziua următoare o să mă lase să aleg o porumbiţă căreia o să-i pună numele meu. Eu i-am răspuns băţoasă că nu ştiam că mai are păsări „nebotezate””. Apoi, s-a ivit dinăuntrul lui ceva superior, o părticică din bărbatul ce poseda un stol de iubite. „Mi-a replicat pe un ton ironic că cele mai frumoase încă n-au nume. N-am închis un ochi în noaptea aceea. M-am sculat devreme şi m-am furişat afară crezând

că ceilalţi dorm. Am dat peste tata în ogradă, nici nu mai ştiu ce pretexte am invocat, ceva penibil în orice caz, şi am ieşit pe poartă. L-am găsit în mijlocul păsărilor lui dragi. Pentru o clipă, mi-a trecut prin gând că vorbeşte cu iubitele sale şi mi s-a părut caraghios şi urât. Ca o fetiţă prostuţă ce eram am pătruns în… cum îi zice?… volieră!, ţin minte că o lumină lăptoasă cernea ochiurile plasei pe cimentul umed, suportând mirosul absolut greţos al fecalelor împrăştiate peste tot, amestecate cu pene şi un puf alb, ca să-mi caut cea mai frumoasă porumbiţă. Am descoperit-o pe jos, într-un colţ, fugind cu paşi mărunţi şi iuţi de un mascul ţanţoş care-i dădea insistent târcoale. O porumbiţă albă cu un guler splendid şi pufos, cu un cioc mic, rozaliu, graţioasă ca o regină. Masculul îşi umfla guşa vineţie şi uguia gros, urmărind-o peste tot şi lovind-o. Eu m-am întors întrebător către el, nu înţelegeam de ce îl lasă s-o chinuie aşa, însă el mi-a zâmbit, nu mi-a plăcut surâsul acela superior, şi m-a îndemnat s-o prind până nu mi-o ia altcineva înainte”. TC se înroşise de furie, crezând că se referă la una dintre femeile acelea necunoscute care-i intraseră pe sub piele cu atâta uşurinţă, fiindcă de când cu ştirea veleităţilor sale romantice, de Don Juan „pastoral”, desprindea subînţelesuri noi, impertinente, din fiecare vorbă rostită. „M-am pricopsit cu o grămadă de julituri, porumbeii au gheare foarte ascuţite, şi aveam numai vânătăi pe

mâinile mele firave, toată scena a fost caraghioasă, iar eu mă făcusem roşie la faţă din pricina efortului. Până la urmă a prins-o el pentru mine şi mi-a arătat cum s-o ţin, nu ştiu dacă ştiţi, cu picioarele întinse sub palmă, aproape de coadă (ne şi ilustră folosindu-şi mâinile asupra unei păsări imaginare). Inima îi bătea nebuneşte şi tremura ca varga, dar pe chipul ei nu se observa nici un semn al fricii. Doar că îşi făcuse nevoile pe bluziţa mea încheiată cu funde pe umeri, fiindcă eu o ţineam strâns la piept, de teamă să n-o scap. Am botezat-o împreună. Cum adică împreună? I-au strigat la unison numele? Şi pe urmă a fulgerat din senin? Apoi am început să apar zilnic, dis de dimineaţă, să-i dau de mâncare, deşi nu venea la mâna mea, şi să alung masculul arogant, mai conversam un pic cu bărbatul de care deveneam tot mai îndrăgostită, îl provocam să declare că am ales-o pe cea mai frumoasă, râdea fără să-mi de-a un răspuns, apoi îl iscodeam să-mi spună dacă va îndrăzni s-o vândă. Mi-a zis că o s-o vândă în ziua în care am să-l uit. De unde ştia el când am să-l uit? A, deci ai să mă uiţi, mi-a zis. Voiam să-i dau peste nas, spunându-i că am să mi-l scot din cap tot aşa de uşor cum a făcut el cu fostele sale iubite”. Apoi, poate chiar în seara respectivă, sau atunci, pe loc, lui TC i-a trecut prin minte că acele femei misterioase despre care nu ştia nimic, nişte fantome seducătoare din trecutul nebulos al prietenului său, sunt, de fapt, chiar porumbiţele

din volieră. Cel mai probabil într-un vis cauzat de febră, răcind de pe urma băilor în apa rece a islazului dindărătul casei, TC a stat de vorbă cu unele dintre ele, străduindu-se să afle cine sunt, în zadar, căci porumbiţele nu ştiau a glăsui în graiul omenesc ori, bănuia TC, se prefăceau a nu şti. „Noaptea, mă băgam în pat stoarsă de energie şi cu mintea căutând febril o continuare poveştii, conştientă că vacanţa nu va dura la nesfârşit, iar zilele acelea vor deveni o amintire. Mie nu-mi păsa de nimic altceva decât de fericirea aceea inexprimabilă care semăna cu perioada de refacere de după o boală când stai învelit sub plapumă bând ceai şi urmărind filme. Într-o zi, m-a invitat la el în casă. Îmi făcusem planuri cum să-l conving pe tata să mă lase să luăm porumbiţa cu noi, cum o să-i construim o cuşcă în balcon şi apoi îi vom cumpăra un mascul ca să nu rămână singură. În ziua respectivă, când m-a primit în bucătăria de vară, un acaret sărăcăcios din chirpici şi întunecos, cu ferestre mici, prăfuite, că abia se putea vedea prin ele, văzusem întâia oară nişte pui de porumbei. M-a frapat urâţenia lor. Goliciunea şi puful acela galben, rar şi ţipetele ţâşnind din nişte pliscuri mari, mi-i înfăţişau deosebit de urâţi. Mă gândeam că dacă produsul iubirii a două fiinţe atât de delicate şi maiestuoase putea fi ceva atât de respingător, viaţa îşi pierdea din farmec, chiar şi acolo unde părea să se înconjoare ca un cocon într-o insulă de frumuseţe,

îmi părea că nimic nu rămâne neatins. Dar cred că gândurile ăstea le-am avut mai târziu. Atunci a fost o senzaţie de moment, doar atât. El nu părea să-mi fi citit tulburarea, însă mă tul… răscoli şi mai rău povestindu-mi că uneori părinţii îl abandonează pe cel mai slab, iar el îi hrăneşte cu propria gură. Mă hotărâsem. Trebuia să o iau cu mine. M-a invitat să discutăm în bucătăria cu sobă cu plită şi un pat cu saltea umplută cu paie. Mă mânca pielea îngrozitor pe patul acela. Furnicăturile provocate pe epiderma dezgolită a coapselor ce se iţeau de sub rochia de blugi cu bretele nu aveau darul de a genera numai disconfort. Orice freamăt la vârsta fragedă consona înăuntrul fiinţei cu sentimentele gingaşe, eufemistic spus, nutrite, ce-mi place cuvântul ăsta clasic, pentru masculul cu braţe vânjoase şi palme aspre, mânjite de ţărână, ce mai, o adevărată fantezie idilico-campestro-infantilo-erotică. Mi-a turnat lapte într-o cană foarte mare, ceea ce m-a jignit. Bunicii mă serveau cu lapte în fiecare dimineaţă şi din nepoţică dragă nu mă mai scoteau. Băusem una chiar înainte de a veni la el. Mă simţeam ruşinată şi confuză. Nu vreau să credeţi că încerc să mă justific, n-a fost o greşeală. Pe patul acela de paie am devenit femeie”. Cum aşa, nitam-nisam. Nu eludează nişte secvenţe, de cea mai însemnată importanţă? Acum bea lapte, acum e femeie. Ai zice că laptele a dezvirginat-o, dacă-mi permiţi vulgaritatea. Şi mi-o permiţi. Doar

volubilitatea asta închipuită, pricinuită de un consum exagerat de alcool, adică neobişnuit pentru standardele şi cutumele tale, compensează muţenia de aparent observator de la Bruxelles, rece şi indiferent, o omidă din piese de lego. Hm, cam nereuşită comparaţia. Rămânem deasupra ei. Ţi-ai fi dorit nespus să îţi imaginezi întreaga scenă, de la punctul în care el a prins-o de braţ, i-a desfăcut domol bretelele cu cealaltă mână, răbdător, i-a tras rochia de-a lungul picioarelor întinse şi uşor depărtate, lăsând-o doar în chiloţi şi tricou, apoi a întins-o pe salteaua vălurită, până în punctul în care s-a urcat deasupra ei, mascând-o cu totul, şi şi-a slobozit concentrarea şi tensiunea între coapsele firave, ţi-ai fi dorit nespus de mult să trăieşti în faţa ochilor întâmplarea, ghidat de vocea ei niţel dogită de emoţia evocării. Faptul de a o fi păstrat numai pentru ea stă mărturie pentru onestitatea relatării. Faptul de a o fi păstrat numai pentru ea stă mărturie pentru sinceritatea rememorării. Dacă, în prealabil, poftise a-l umili pe B, ai întoarce cuţitul în rana lărgită de stupefacţia cu care întâmpinase confesiunea, o parte fundamentală a fiinţei lui TC, de care el era cu totul străin, dar numai într-o anumită măsură, prin firea lucrurilor, fiind un vajnic suspicios, de aceea se şi acomodase atât de bine în meseria de jandarm, deşi mai târziu a fost dat afară, şi nu a plecat de bunăvoie, aşa cum susţine dumnealui, deci, fiind un incredul incorigibil, bănuia, îmboldit

şi de diferenţa mare de vârstă şi de experienţa şi competenţa în materie de caractere umane, că întreprinderea insolită, invocată mai întâi pe un ton de glumă de soţia sa, nu e doar rodul unei răzbunări femeieşti, ci are rădăcini mai adânci în trecutul soţiei sale, pe care nu reuşea să o demaşte în pofida tuturor instrumentelor şi a priceperii de care dispunea prin prisma fostei slujbe, de bătut, totuşi, n-ar fi bătut-o niciodată, EXCLUS!, dacă iniţial îi lovea cu sete orgoliul şi demnitatea câştigate numai el ştie prin ce mijloace, în toiul relatării, TC căzu convinsă din nou în braţele himerei din copilărie. Dar cea mai intrigată de această spovedanie se dovedi în mod surprinzător BC. Nu adăugă nici o observaţie maliţioasă, nici nu-şi exprimă măcar curiozitatea, însă am convingerea că se simţi lovită în „amorul propriu”, o altă sintagmă frumoasă din trecut. De un anacronism înduioşător, dacă-mi permiţi. Apropo, mi-a venit o idee despre un semnal care nu va fi descifrat în vecii vecilor. Loviţivă cu piciorul pe sub masă. Ce zici? Afişă mai degrabă o grimasă descumpănită, de un dezgust retroactiv. Retroactiv!? Constată, poate nu întâia dată, nici a doua, poate era chiar o nelinişte ce o urmărea constant, cât de comune ne sunt destinele, realiză, într-o străfulgerare, că tot patosul investit într-o destăinuire se preschimba atât de lesne într-o lamentaţie, că o întâmplare care afectase profund existenţa unei persoane, a unei fiinţe vii,

strigându-şi în fiece moment valoarea şi sensul, se diminua neverosimil în oceanul de exemple similare repetate la nesfârşit, care e viaţa însăşi. Şi atunci, tot ce contează e întâietatea, dreptul cucerit vremelnic la a fi prim tânguitor sau apologet al propriei persoane. Doar o reflecţie spulberată în neant, o uşoară senzaţie de amăreală în cerul gurii. Soţul înşelat ţâşni în picioare. „Eşti o curvă!” N se simţi obligat să-l imite, în contrapartidă, indignarea lui îşi căută drum printre baricadele laşităţii. „Te rog să-mi dai un pahar de coniac”. O insultă definitivă. Asta trebuie să fi simţit B, că s-a atins un prag dincolo de care nu se mai poate reveni, un prag ce dicta un răspuns prompt şi ferm. Poate că i-ar fi pufnit un pumn în miezul feţei, strivindu-i piramida nazală şi umplându-l de sânge. De-a dreptul ridicol. Şi exagerat. La limita neverosimilului. Nu reacţionez. Nu fac decât să asist, pasiv, incredul, jignit, dezgustat. Spre ruşinea mea, o altă descalificare, femeile fură cele care încercară să aplaneze conflictul. Eu am oroare de conflicte. Zău! Te minţi, prietene. Tu… îţi calculezi şansele. 1+1+2+3+… Şiruri interminabile de adunări şi scăderi. Defect profesional. Pe BC o podidise un suav râs fals, să detensioneze atmosfera. Totuşi, dublat de o abia păzită satisfacţie, un surâs nervos, pofticios, malign. Soluţia găsită: să-l dăscălească, către P. „Bărbaţii ăştia! Ce ne facem cu ei? Sunteţi primii care vă daţi înapoi de la

promisiunile făcute”. Cea mai înaltă femeie din încăpere, într-o postură de model, convinsă că şarmul ei dezarmează orice bărbat. Vanitatea nu mai ţine cont de antecedente. Ceea ce se şi întâmplă, glasul feminin îi oferi lui B răgazul de a realiza că intrase în horă şi că fu pe cale să cedeze, aşa că se aşează înveninat şi observând figura jignită a lui TC. Se strădui să se convingă că poate da totul naibii oricând, inclusiv pe ea, tăgăduindu-i vehement influenţa, reiterându-şi libertatea, poate pleca oricând, oricând, cu capul sus, după ce va găsi momentul cel mai prielnic pentru a-i servi cu vârf şi îndesat o lecţie măscăriciului. Apoi ne va întoarce spatele şi va ieşi calm pe uşă. Singur. O muistă. Îi este scârbă efectiv s-o mai sărute. Un om al contrastelor, B. A considerat întotdeauna că, în unele privinţe, deţine o nevastă de-a dreptul reticentă. Instinctul nu l-a înşelat niciodată. Este imposibil să fi încarnat cu atâta măiestrie o femeie pe placul lui, fără să-şi dea într-un final seama. Platitudinea şi lipsa de imaginaţie în pat, chiar absenţa unui interes prea mare faţă de acest aspect al vieţii lor, au constituit ancore ale normalităţii şi confortului, i-au oferit prilejul de a-şi împlini unul dintre visurile sale, şi o datorie totodată, cea de familist. Sexul oral este singura extravaganţă conjugală pe care i-o acceptă; de fapt, de n-ar fi fost nici nu s-ar fi uitat la ea, de ar fi fost dispusă la mai mult ar fi alungat-o. Nu se află aici însă pentru mai mult?

Dacă obstinează în ideea că relaţia lor se bazează exclusiv pe raporturile sexuale normale şi pe răzleţe prezenţe la dineuri, conferinţe, nunţi şi botezuri, pe o companie cu interese mutuale, atunci face parte din clubul încăpător şi variat al celor care se mint singuri. Ţine de domeniul evidenţei sentimentul culpabilităţii şi al dependenţei contestate care i-a îndreptat paşii spre propunerea lansată într-un puseu de orgoliu. Cândva burlac convins şi aventurier, reînsufleţit de amintirile tinereţii aproape apuse, dar reţinută cu de-a sila, îi permite subit toată libertatea de mişcare. El, un inchizitor, un egoist, un tiran, instrument al autorităţii coercitive. Să mai spun? Că a cedat de fapt unei ameninţări voalate. Supralicitând. Nu poate da înapoi. Nu în faţa unei femei, cu douăzeci de ani mai tânără. Aceasta este o demonstraţie. Îşi regretă ieşirea. „Cu toţii avem amintiri pe care vrem să le uităm sau să le păstrăm”. BC, împăciuitoare. Râse elegant. „Să vă zic una despre mine”. Înclină lasciv capul şi îşi trecu, printr-o mişcare de efect, mâna prin păr. Pun pariu că începe cu o variantă prescurtată a celebrei formule „a fost odată ca niciodată”. Din crasă lipsă de imaginaţie şi de prevedere, nu se mai preocupă să-şi făurească propriul stil, o dată stabilită o reţetă comodă şi potrivită pentru absolut toate situaţiile evocării. Am sau nu dreptate? „Eram în anul doi de facultate”, pfff!, „şi… ne pregăteam, colegele de cameră: eu, A, A

şi O, de petrecere, o aniversam pe O… da, pe O, care era născută în februarie, pe 10 dacă nu mă înşel, pretinde că a uitat, da, pe 10, vărsător, exact ca un verişor de al meu, l-am invitat şi pe el dar n-a putut veni", îşi arcuieşte sprâncenele şi deschide larg ochii, de o manieră deosebit de expresivă, îşi loveşte uşor palma stângă sprijinită în poale cu dosul celeilalte, pe care o ridică apoi în aer cu degetele răsfirate, „n-a putut veni, sărăcuţul", chicoti confidenţial, „s-a jurat că are de învăţat o tonă pentru examen, el era la politehnică şi acolo dădeau examen mai devreme ca noi cu vreo două săptămâni. Pierderea lui. Voi bărbaţii sunteţi pedeapsa noastră. Ne înşelaţi aşteptările întotdeauna. Când crezi ca o naivă că, în sfârşit, ai găsit unul cu intenţii serioase, te părăseşte când ţi-e lumea mai dragă. Dă bir cu fugiţii". Râse ducându-şi mâna la gură. „De parcă aţi avea un radar care vă anunţă când sunteţi în pericol de a vă maturiza. Sunteţi nişte laşi, iar noi suferim ca nişte proaste, nu-i aşa, care refuzăm să ne învăţăm minte. Exact aşa era iubitul meu de atunci. Totul era o glumă pentru el. Poate că am o slăbiciune pentru bărbaţii amuzanţi şi neserioşi. O îl detesta, îi vorbea numai cu… mă scuzaţi, îmi reproşa mereu că e un golan, un leneş şi un profitor, ceea ce mă înfuria, deoarece ştiam că are dreptate, dar era prietena mea, nu-i aşa, şi prietenii trebuie să te susţină orice ar fi, ea trebuia să mă înţeleagă cel mai bine, aşa că ne

luam la ceartă pe chestia asta des, dar ne împăcam de fiecare dată cu săruturi şi îmbrăţişări. Până la aniversarea ei din anul doi când… am rupt definitiv legătura, am fost surori una pentru cealaltă”. Ridică poetic din umeri. „Totul a fost ca un coşmar urât”. Plecă fruntea, iar surâsul se îmbogăţi cu o nuanţă tristă. P o scrută dintr-o parte, nu-mi pot da seama dacă ironic, consolator sau cu indiferenţă. TC o urmărea cu interes, B cu răceală, N o simpatiza din simplul motiv că o găsea ireal de frumoasă. Las-o să povestească mai departe. „M-a ajutat în clipe foarte grele cu tatăl meu, un beţiv care s-a trezit cu povara creşterii a două fete, după ce mama a murit de tuberculoză când aveam cinci ani, aşa sunteţi voi bărbaţii, bucuroşi să vă răspândiţi sămânţa, dar total nepăsători faţă de soarta roadelor, din cauza lui am fost nevoită să muncesc de mică, când am terminat liceul aveam două slujbe, deoarece se îmbolnăvise din cauza băuturii, bineînţeles, într-o noapte i s-a făcut foarte rău, vomita fără oprire şi nu se putea ridica din pat, aşa că am sunat-o pe O, unicul meu sprijin în acele clipe grele, da, care mi-a zis încercând să mă liniştească cu vocea ei veselă, Ce mai faci, scumpico, iar te chinuie beţivul de taică-tu, aşa mă alinta ea, îmi zicea scumpico, l-am dus la spital cu maşina fratelui ei, sunasem la salvare şi au zis că ajung în zece minute, dar după jumătate de oră încă nu sosiseră, O le-a telefonat din nou şi a doua oară au spus că

n-au maşină la dispoziţie şi că mai bine luăm un taxi, iar ea m-a încurajat,

Lasă, scumpico, îl sun pe frate-miu şi ne duce el acuşica cu maşina, nu-ţi mai face griji, o să fie bine, ai să vezi, şi ne-am dus cu Dacia lui, albastră dacă nu mă înşel, da, albastră, era aproape miezul nopţii şi pe stradă nu aveam lumină, de fapt dacă-mi amintesc bine jumătate din oraş era în beznă, părea sinistru, tata se văieta în maşină şi sărăcuţul de G, fratele lui O, gonea prin întuneric, mi-era groaznic de ruşine că îl deranjasem, deşi el încerca să mă liniştească, eram cu totul disperată, ce era să fac?, credeam că moare în noaptea aceea. Am ajuns la spital şi l-a văzut un medic, O îmi cumpărase un suc şi o napolitană de la magazinul din curtea spitalului, dar cine putea să pună ceva în gură? Când mi-a spus că va rămâne peste noapte, m-am panicat pentru că uitasem complet să iau schimburi. Îmi venea să urlu şi să plâng în hohote, oricine s-ar fi simţit la fel în locul meu, nu-i aşa? Hai, scumpico, mă alina O, nu mai plânge, o să fie bine, te rog eu mult mult de tot. Doctorul m-a tras deoparte şi mi-a spus că nu-i dă prea multe şanse şi că, chiar dacă supravieţuieşte, mult n-o mai duce. N-avea voie să mai pună un strop de alcool în gură. Tatăl meu? Puţine şanse. După ce mi-am mai revenit din şoc, m-am aşezat pe o bancă în sala de aşteptare, deoarece nu mă mai puteam ţine pe picioare, atât de slăbită eram. Trecuse mult de miezul nopţii. În apropiere stătea

un băiat brunet, înalt şi cu nişte superbi ochi albaştri, care şedea tăcut pe un scaun. Mi-am dat seama în curând, de fapt, că e foarte volubil. Dacă nu mă înşel, însoţise un prieten căruia i se făcuse rău la o petrecere de absolvire, da, terminam liceul, cea mai frumoasă perioadă din viaţa noastră, nu-i aşa? Nu pot să spun că n-am amintiri frumoase din adolescenţă, nu cred că există oameni care n-au trăit momente fericite în copilărie, nu credeţi?, cu toate necazurile noastre, cel puţin pentru voi bărbaţii e, trebuie să recunoaşteţi, întotdeauna mai uşor, dar pentru mine adolescenţa s-a încheiat în noaptea aceea blestemată când l-am întâlnit pe holurile spitalului. Când l-am lăsat să mă vrăjească cu ochii lui albaştri ca cerul şi cu vorbele de alinare care se revărsau asupra mea ca o ploaie răcoroasă de vară. Părea că acest băiat, aşa îmi imaginam eu atunci, va umple golul pe care-l va lăsa tatăl meu. Ne-am despărţit promiţându-ne să ne reîntâlnim. Pentru o clipă, cum şedeam căzută pe gânduri pe bancheta aceea rece, am sperat că va răsări soarele şi pe strada mea. Iluziile vieţii. O l-a antipatizat de cum l-a văzut. Mi-a spus Nu e de tine, fanfaronul ăsta, o să-ţi facă mult rău, ce ştiam eu atunci, eram îndrăgostită ca orice fată de vârsta mea, nu-i aşa?, cum ai fost şi tu, TC, căutam ceva de care să mă agăţ în momentele acelea dificile, dar viaţa mi-a rezervat o lecţie foarte urâtă. O lovitură crâncenă. Ca şi cum mi-ar fi

spus, Să nu laşi niciodată garda jos, nici o clipă. E atât de extenuant, nu credeţi? Să fii mereu atentă pe unde calci, să nu te loveşti, să nu suferi, şi chiar şi atunci, primeşti lovituri cu prisosinţă. Noi femeile părem vulnerabile, pentru că îndurăm multe, dar, cred eu, tocmai de aceea suntem mai puternice, deoarece nu avem de ales. Da, noi nu avem de ales, noi trebuie să fim mereu atente". Făcu o pauză. Indecisă dacă să continue relatarea, BC se mustra că spusese prea mult. Era un defect al ei. Savuros. „Surpriza s-a produs de ziua lui O, în anul doi de facultate. Se apropia aniversarea ei şi eu îmi storceam creierii ce cadou să-i fac. M-am gândit aşa, zic: anul acesta o întreb pe ea ce îşi doreşte de ziua ei. De regulă, eu şi O nu ne întrebam niciodată ce cadouri să ne facem, ştiam foarte bine ce ne dorim. Dar atunci am întrebat-o. Mai în glumă, mai în serios, mi-a spus că vrea să-mi demonstreze ce poamă rea era iubitul meu şi dacă o las să mi-o arate. La început am râs, nici prin cap nu-mi trecea ce vrea să spună. Cum adică, fată dragă, să-mi arăţi? O a ridicat, aşa, semnificativ, din sprâncene şi am crezut că am închis subiectul. După două zile, îmi spune că s-a dat la ea. Mi-a spus Îţi jur pe viaţa mea că atunci când nu eşti prin preajmă, … mă scuzaţi, îi zicea într-un fel pe care nu vreau să-l reproduc, se dă la mine ca un neruşinat. Am văzut negru în faţa ochilor, m-am înroşit de nervi şi am vrut să plec, nu ştiu, să nu o mai văd, sau să-i arunc lui atâtea

în faţă, atâtea lucruri care m-au măcinat în cei trei ani de când eram împreună şi care parcă căpătau deodată alt sens, ce aţi fi făcut în locul meu? P nu se lasă convinsă cu una, cu două, BC pare să câştige partida pe care a mizat cel mai mult însă. Ca întotdeauna, ne-am împăcat şi ne-am îmbrăţişat. Prietene din nou, cele mai bune. Mai erau două zile până la petrecere, când O a redeschis subiectul. M-a implorat, Scumpico, cel mai mult şi mai mult îmi doresc să fii fericită, ştii doar nu? Asta îmi doresc cel mai mult. Iar … nu e de tine, ţi-am spus-o de atâtea ori sau nu ţi-am spus-o?, ştii scumpico de câte ori te-a rănit, e un bădăran, un nespălat şi un fustangiu. Şi mie mi-e silă de el, pe cuvânt dacă nu, îţi jur că atunci când suntem singuri, nu-şi ţine mâinile deloc acasă, îl resping pe faţă, dar el, fiindcă e un necioplit şi un nesimţit… Vreau să te scap de el, ai să vezi că o să-ţi fie mai bine fără el, îţi promit, îţi jur… Şi mă umplea de sărutări". Bun, ce s-a întâmplat efectiv în noaptea zilei de 10 februarie, dacă am reţinut bine. Atmosfera o creionăm noi: ger uscat, cămine frământate de rumoarea sesiunii ce pândea după colţ, hm, ce să mai fie, holuri sordide, un bec funcţional, altul ba… Şi peturi de bere stivuite într-un colţ. Pe masa şubredă – farfurii cu covrigei, biscuiţi, ceva aperitive încropite, bidoane de Cola… Petrecerea a fost foarte frumoasă, la miezul nopţii i-am cântat la mulţi ani şi O a suflat în lumânările de pe un superb tort de frişcă făcut la

comandă, inscripţionat cu numele ei din jeleuri, dacă nu mă înşel, un fel de jeleuri mai moi, aşa, cu o consistenţă de… nu ştiu cum să vă zic, îi pregătisem şi un program special, iubiţii celorlalte fete, colegele noastre de cameră, drăguţii de ei, arătau foarte caraghios dar pe… nu-i mai reţin numele, chiar îl prindea, avea nişte trăsături foarte fine, nasul şi tenul subţiri şi nişte sprâncene arcuite… Băieţii se costumaseră în rochii şi se machiaseră singuri, purtau şi tocuri, bineînţeles, erau total stângaci, şi…" BC râse zgomotos, „s-au pus pe dansat… can-can" Spre amuzamentul general. „N-am observat lipsa lui O şi a iubitului meu, dar o presimţire foarte urâtă nu-mi dădea pace, simţeam că se întorc vremuri trecute şi se răzbună pe mine, respiram greu şi eram foarte agitată, m-am uitat cu atenţie în jurul meu, dar ei nu erau, am ieşit pe palier, unde era multă veselie, petrecere studenţească, nu-i aşa?, cât de nepăsători suntem în anumite momente cruciale ale vieţii noastre şi tocmai atunci viaţa ne loveşte năprasnic, mă simţeam tot mai rău, se învârtea totul în jurul meu. Ştiam. Ştiam ce se petrece. Ne înţelesesem cu colegele de la camera alăturată, invitate şi ele la petrecere, s-o rezervăm pentru… ştiţi. Mi-am zis Nu, te înşeli, este prietena ta, O nu ţi-ar face niciodată asta. Mă părăsise curajul, mi se înmuiaseră de tot picioarele. Stăteam în faţa uşii şi inima îmi bătea nebuneşte. Totul se putea destrăma într-o clipă. Am tras adânc aer în piept,

mâinile îmi tremurau ca varga şi am apăsat clanţa, Doamne, cât de rece era, mă atingea până la inimă, şi i-am văzut. Erau acolo”. Îmbrăţişaţi, întorlocaţi ca două muşte nesătule. El o încăleca asudat pe la spate, cu totul alipit de trupul ei, cu o mână strivindu-i ţâţele. Nu mai pomenim nimic despre mutrele lor caraghioase, strâmbate în efortul acuplării. Dar povestea nu are acest deznodământ prea banal, nu-i aşa, gen povestiri adevărate. Îmi permit şi eu o maximă în nota momentului: întâmplările vieţii sunt pe măsura noastră. Peste câtăva vreme, după ce eroul negativ şi-a luat practic tălpăşiţa din pricina complicaţiilor ivite, adică chiar în noaptea respectivă, şi da, fornicaţia nu s-a finalizat, ar fi fost culmea, alte vitregii ale sorţii au umbrit existenţa încercată a lui BC. În primul rând, O, şi acesta este motivul fundamental pentru care cele două au redevenit formal prietene, alt nume navem deocamdată, i-a declarat cu mina cea mai patetică şi chinuită că a făcut-o pentru scumpica ei dragă. Pentru femeia cu care a împărţit bucuriile şi tristeţile, ani în şir. Nici o obiecţie până în acest punct. Unde eşti, te-ai pierdut? Doar o remarcă derizorie: maxima pe care mi-am însuşit-o, nu-mi aparţine. Câine! Eşti un câine, un ticălos, un nimic. Asta EŞTI! NIMIC! Să revenim. Deci O s-a ploconit în genunchi la picioarele lui BC, implorând şi jurând pe sfânta Biblie, până ce BC a socotit că, punând lucrurile în balanţă, nu

face să destrame o legătură atât de puternică pentru un nemernic care, oricum, ieşise din peisaj. Asta nu înseamnă totuşi că prietenia dintre BC şi O n-a murit. Dimpotrivă. Cum nimic nu mai putea fi ca înainte, mai ales că BC n-avusese efectiv nici un cuvânt în schimbarea survenită brusc pe făgaşul propriei vieţi, şocul unei surprize de proporţii poate avea adesea urmări dintre cele mai adânci, nici chiar O nu se amăgea în acest sens, de fapt, cum ea aranjase, asumându-şi riscul, ca lucrurile să ajungă într-un punct ultimativ, a fost aproape un gest necumpătat, dar nu mai suporta situaţia aproape perenă care dăinuia de când bărbatul odios se insinuase grosolan în viaţa lor, după cum spuneam, de vreme ce viaţa lor suferise o transformare ireversibilă, ca o trecere unidirecţională de la un anotimp la altul, O a dat cărţile pe faţă. Te iubesc, BC! Scumpica mea dragă, te ador, te iubesc, te iubesc ca o nebună, cel mai scump şi drag lucru din viaţa mea, drăguţica şi sufleţelul meu chinuit! Siderată în primă instanţă, BC, heterosexuală până la această declaraţie inedită de dragoste, dezamăgită, eufemistic spus, în nenumărate rânduri de bărbaţi, începând cu decepţia cea mai mare, tatăl ei, hipersensibilă, ca un ars la atingeri, dezarmată şi confuză, a găsit treptat în sinea ei resurse să răspundă sentimentelor lui O. Fie şi din pură vanitate şi voluptate, BC a consimţit să facă mai mult decât să doarmă în aceleaşi aşternuturi cu O,

aşa cum obişnuiau încă din copilărie, chiar din noaptea zilei cu pricina, în pofida refuzului iniţial ferm. Un rol l-a jucat pesemne şi remuşcarea de a fi ieşit furtunos pe uşă abandonând-o pe O în genunchi şi cu obrajii înlăcrimaţi. A urmat o perioadă incertă, un du-te-vino emoţional. Dis de dimineaţă, în ziua următoare, BC şi-a regretat slăbiciunea şi a pus capăt relaţiei amoroase cu prietena din copilărie şi sora de suflet – înrudire simbolică ce a determinat-o să evalueze relaţia ilicită drept fructul unui incest. O a primit spăşită să-şi reia vechiul loc, doar să nu o piardă definitiv pe scumpica ei scumpă. Fireşte, situaţie temporară: nici BC n-a fost din cale afară de convingătoare, nu mai vorbim de perseverenţa unei îndrăgostite care se comportă ca orice fanatic de pe lumea asta, măcinat de un singur gând – acela de a-şi atinge ţelul. Au intrat, eventual, într-un soi de normalitate, după ce BC s-a acomodat cu noile practici conjugale, ba mai mult, a descoperit un izvor al desfătărilor despre care un mit urban spune că le este interzis bărbaţilor şi, dacă ar fi fost religioasă de felul ei, ar fi pus în mare primejdie sufletul muncit de remuşcări, a dobândit şi un soi de dependenţă de apropierea fizică când suavă, gingaşă, electrizantă, când avântată, asudată, înroşită, frenetică şi paroxistică, ca în episodul acela din totul despre sex când o protagonistă, nu-mi amintesc numele, dezvoltase o adicţie la vibratorul

ei, încât refuza, scornind tot felul de pretexte, să mai iasă în oraş cu prietenele. Nici o minune nu ţine mai mult de trei zile. În acest caz, câteva săptămâni, până într-o dimineaţă de luni când O a vărsat pentru întâia oară în chiuveta din bucătărie. Făcea cafeaua, se trezise cu o uşoară senzaţie de greaţă şi o fierbinţeală nebăgate în seamă, nimic neobişnuit de altfel, când şuvoiul a ţâşnit efectiv ca un gheizer în palma dusă grabnic la gură. În vreme ce O deşerta conţinutul cinei din seara precedentă pe luciul ceramicii – o zeamă verzuie şi bucăţele maronii cât bobul de orez cu un oribil gust acru –, cafeaua se împrăştia pe aragaz stingând focul. Două amănunte au o semnificaţie deosebită: primul – credinţa nestrămutată a lui O că nu putea avea copii, insuflată de mică de către părinţi, verdict primit pare-se la naştere, şi al doilea: într-un fel, actul sexual întreţinut cu, între timp, uitatul ultim iubit al lui BC, fusese şi nu fusese încheiat. Surpriza ieşirii lui BC, deşi fusese convins că încuiase uşa, laolaltă cu gemetele înfierbântate ale lui O, produse mai mult din silă şi din dorinţa de a termina cât mai repede posibil împreunarea, îl determinaseră pe bărbat să elibereze un infim jet spontan de sămânţă chiar în momentul retragerii membrului învârtoşat dintre coapsele femeii. Se spune că intuiţia feminină nu dă greş în astfel de cazuri, astfel încât O nu află ascultare în implorarea zeilor. Episoadele cu vărsături se

înteţiră, iar testul de sarcină înlătură orice nădejde. Vor avea un copil. Auzi, câine? Mica gâlmă de molecule care se înmulţea şi creştea de la o zi la alta se constituia într-o tot mai pronunţată intersecţie din care destinele lui O şi BC păreau să se ramifice în direcţii opuse, să marcheze un obstacol în calea fericirii îndelung visate de O şi un subiect proaspăt de meditaţie pentru BC care părea să reevalueze raporturile cu ea şi propriile aspiraţii. Deznădăjduită, înspăimântată, neconsolată, O, fără acordul şi înştiinţarea lui BC care amâna zilnic o discuţie serioasă, când obiectul din pântece nu mai suporta amânare, amenințând să obţină tot mai mult drepturile şi responsabilităţile unei fiinţe vii, decise să înlăture povara. Singură, în sala de aşteptare a unei clinici private, privind la femeile programate pentru un simplu examen ginecologic sau la viitoare mame fericite, care nu-şi reţineau bucuria radiantă şi atotgeneroasă, O se îngrijoră. Dacă aceea era unica şansă de a avea vreodată un copil, de a savura pe deplin din fructele feminităţii maturizate şi completate prin prelungirea propriei existenţe într-o fiinţă atât de firavă şi vulnerabilă, o mlădiţă de aur reclamând din pântece o viaţă? Nici nu mai conta dacă avea calităţi materne. Îi trimise un mesaj înveninat lui BC pe care îl regretă în clipa următoare şi abandonă resemnată imaginea unei fericiri a cărei promisiuni o amăgise cu deosebită cruzime. Cam diluez povestirea. Să

spun doar că BC, mustrată de conştiinţă, de o dragoste sinceră faţă de O, chiar dacă nu de precis aceeaşi natură, cu toate că contactele sexuale aveau darul de a o purta în raiul plăcerilor, şi cu memoria suferinţelor trecute, învăţând ce înseamnă sprijinul şi loialitatea pe propria piele, numai prin exemple negative, cu o mare excepţie, O, omiţând cazul fostului iubit, desigur, se hotărî să dea curs rugăminţilor arzătoare ale „prietenei”,

„iubitei” şi „surorii” chiar dacă evita să-şi afişeze afecţiunea în public, încă lucra la asta, şi se angajă într-o relaţie din pricina căreia fu nevoită să-şi abandoneze studiile universitare, urmă un curs de asistente şi se angajă la un cabinet stomatologic. Ar urma de aici un complicat şi sinuos parcurs existenţial în care efuziunile şi pasiunile iniţiale se stinseră treptat, în care nereuşitele personale reaprinseră pornirile şi cugetările egoiste, îndoiala amplifică proporţia neîmplinirilor şi umbri perspectivele, vorbesc în primul rând despre BC, cea care simţi că luase asupra ei cele mai aspre sarcini şi care se sacrifica cel mai mult, O riposta furibund cu acuzaţii hohotite de nepăsare, Tu nu mai ţii la mine, scumpica mea, nu mă mai iubeşti, BC reacţionă tot mai distant la asemenea reproşuri, de la o vreme, în disperare de cauză, O o bombarda cu SMS-uri, o meteahnă pe care i-o descoperise BC, era modul lui O de a face faţă realităţii, îşi trimitea toate gândurile negre prin semnale radio pe

telefonul lui BC, s-ar putea bănui că culpabilă este şi starea de hipersensibilitate emoţională specifică gravidelor, în parte într-adevăr răspunzătoare, însă un real catalizator care alimentase, ca pe o locomotivă cu aburi, relaţia lor pasională fusese eliminat de condiţiile fizice evidente, cu alte cuvinte sexul fusese expurgat din viaţa de cuplu, devenise, vorba aceea, o vedetă apusă, deşi O îşi făgăduia şi spera că o dată hopul păşit, o va putea recăpăta pe BC reînviind dorinţele şi patimile de nedescris ale trecutului acum fosilizat, iar legătura lor va fi întărită şi de o prezenţă proaspătă şi gracilă pe care iubita ei o va adopta numaidecât, pecetluind astfel unirea permanentă a destinelor lor. Cum furtunile din viaţa lor erau stârnite şi susţinute în principal de O, noua ei certitudine, mai mult un vis secondând un altul mai vechi, împlinit şi depăşit totodată, contribui la calmarea apelor, cel puţin pentru o perioadă, când lucrurile reintrară oarecum în normal, ca apoi tihna conjugală să fie curmată brusc de presimţirea sumbră preschimbată într-o bănuială tot mai prezentă că BC o înşela… cu un bărbat. Tot printr-un SMS, O îi reproşă această devastatoare suferinţă, negată cu toată vehemenţa de BC, dar cine ar putea spune cu exactitate care erau sentimentele reale ale lui BC, intenţiile şi planurile sale pe care şi le masca cu o graţie de asemenea dobândită printr-o îndelungată experienţă de la tatăl ei. Omul de la care învăţase

duplicitatea, suspiciunea cronică, scepticismul visceral, dezolarea, cel ce îi cultivase o viziune fatalistă asupra existenţei, aspect în care putea rezida şi salvarea lor, însă, inapetenţa cronică a lui BC

pentru schimbare, mai cu seamă că soarta ei suferise una dintre cele mai radicale metamorfoze, ca să mă exprim aşa, dar că s-a transformat dintr-un vierme în fluture sau invers, nu-şi putea da seama. O figură de stil perimată care serveşte tabloului şi îl rezumă cu un grad satisfăcător de precizie: viaţa lor, să-mi fie iertat că uzez şi abuzez de cuvinte tari, mă înţelegi, cum am achiesa altfel la trăirile protagonistelor?, în fine, divaghez, deci, viaţa lor era ca o pânză de păianjen ţesută de lumea înconjurătoare, cât şi de propriile alegeri, în care se prindeau mai abitir cu cât se zbăteau mai tare, o înverşunată şi ostoitoare zbatere lăuntrică epuizând simultan energiile trupurilor şi paralizând voinţa, aptitudine caracteristic umană pe care a pus un mare preţ, cel mai mare, omul occidental, şi pe baza căreia şi-a făurit civilizaţia, ori o grandioasă bulă de săpun ontologică, ca să spun aşa. Se observă simpatia mea sinceră pentru dihotomii. Trecem la episodul cel mai complicat al relatării şi cel mai dificil de înţeles şi de expus. Altminteri, destul de ordinar. Într-o dimineaţă banală, ca oricare altă dimineaţă, în vreme ce îndepărta praful de pe raftul bibliotecii înguste cu câteva zeci de volume, o bună parte fusese

moştenită de la părinţi, o altă secţiune aparţinând proprietarilor apartamentului, BC muncea acum ca ospătăriţă la un fast-food de cartier pe unde se perindau mai ales muncitori în construcţii de la un şantier de locuinţe vecin, ridicat pe locul unei mlaştini asanate, mama lui O remarcase acrimonios că se muncea şi duminica şi cel mai probabil şi pe durata sărbătorilor, O se încuraja fredonând melodii de pe telefonul mobil, mare amatoare de Lady Gaga, după ce se declarase o fană împătimită Pink şi Beyonce, mai nou asculta, din curiozitate, o trupă de adolescente japoneze, 64 la număr, intrate în cartea recordurilor cu mărimea grupului, le descoperise din întâmplare, vizionând emisiunile concurs cu obstacole după care se dau în vânt niponii, pe un canal de sport, adora tenisul de masă, îl practicase în adolescenţă, dar nu la modul profesionist, cu toate că avea însuşirile necesare – asigurarea profesorului de sport în timp ce o pipăia pe sub tricou în vestiar, dar ce să-i faci, era bun prieten cu directorul şi trebuia neapărat să treacă la matematică dacă voia să intre la bac, câteva mâini indiscrete strecurate pe ici pe colo nu făceau rău nimănui. Câteva lovituri ascuţite înceţoşară vederea lui O şi înăspriră pentru un moment nevoia de a merge la toaletă, dar fu luată din nou prin surprindere de corpul ce manifesta o voinţă proprie şi deşertă între gleznele depărtate un lichid incolor. În alte cazuri poate fi verde sau

chiar maro. Se temuse încă de la început că momentul jenant va surveni în public, de aceea căra mereu în geantă o pereche suplimentară de chiloţi şi o rochie, neştiind că în numai zece la sută din cazuri faptul se produce înainte de a ajunge în travaliu şi prin urmare, de a fi internată la spital. Cine ştie, poate că tristeţea şi mesajul melodiei răsfrânte în urechi, panica şi singurătatea, BC aflându-se la serviciu, şi neavând la ora aceea pe cine să sune, ruperea simbolică a unei unităţi în trei identităţi distincte ireconciliabile, certitudinea reactivată a unei umbre groteşti care ameninţa dintr-un loc neprecizat fericirea lui O, căpătând dimensiunile unui timp presupus abolit, dar numai în puţinele momente de linişte şi autoîmbărbătare, poate că toate aceste temeri la un loc o determinaseră… Clipa cu pricina la copii, bunăoară, care vizionează un desen animat sau ascultă o poveste ce conţine o asemenea scenă, este trecută cu vederea ca un hiat irezolvabil, ca o taină ancestrală interzisă. Pur şi simplu le depăşeşte capacitatea de înţelegere şi dispoziţia de a o înfrunta. De aici, multitudinea de supoziţii şi ipoteze care au circulat. Care au dus mai departe, ca o traiectorie inductivă, la ideea că totul s-a petrecut într-un moment dificil de stabilit şi până la urmă la suspicionarea întregului eveniment. Urmele s-au şters treptat din minţile oamenilor la urechile cărora au plutit zvonuri, afacerea a

căpătat patina unei întâmplări neverosimile. Îţi place, nu? Configuraţia insolită. Voiai, doar, să ştii.

Mă nedumeri. Nu, nu-mi găsesc cuvintele, nu descriu cum trebuie starea… ce simţeam. Ce simţeam? Să scap de senzaţia unei repetiţii. Vreau să mă apropii, acum, pe viu. Cred că izbutesc. Mă simt subit capabil şi doritor de a întreprinde o mişcare… nespecifică. Inoportună. Inadecvarea produce numai asemenea acţiuni. Înzestrate cu un dram de ridicol şi periclitate de primejdia omniprezentă a eşuării. Eşec. Eşec. Ca un reflex. Incontrolabil. Împart cărţile, chiar dacă nu e rândul meu. Vreau să câştig. Chiar vreau… să câştig. Tu nu vrei? Ba da, încă o dată, nu voi mai rata momentul, vreau să obţin satisfacţia cuvenită, aşa cum trebuie. Doi treiari, un as şi un şapte. Tu colectezi aşi. Să fii cu ochii în patru. Ţi-l voi plasa la momentul potrivit. Îmi fug ochii în sforţarea de a memora schimburile, cu succes o vreme, pe urmă şirul de cifre şi culori se înceţoşează, nu am capacitatea necesară. S-a aşternut din nou tăcerea peste masă, suntem cu toţii mai implicaţi, B îşi doreşte revanşa, iar N e deopotrivă însetat de răzbunare şi victorie, o glorie minusculă, efemeră. A învăţat însă să guste numai astfel de mici bucurii, socotind că suma lor îi oferă un tablou diferit, surprinzător, pe care să-l afişeze cu satisfacţie cândva nepoţilor, chitit pe ideea de a acumula cât mai multe experienţe demne de reţinut şi povestit cu emfază în faţa unei cete de

plozi. Seara aceasta promite mult, de aici tensiunea şi încordarea cu care aproape că mototoleşte cărţile, rânjetul uneori siluit, doza dublă de parfum, e un bărbat ordonat, ca şi B într-o măsură, doar că el îşi face singur ordine printre lucruri, amănunt exceptat din conversaţii. Faptul că toate iubite sale s-au dovedit slabe gospodine ar constitui un posibil indiciu – nemulţumirea de a-şi vedea cămăşile prost călcate sau trebuinţa de a-şi găti singur la întoarcerea de la serviciu, în loc să i se întindă o farfurie de mâncare caldă între mâinile muncite, deşi le-a asigurat că femeile casnice nu constituie idealul lui, i-au afectat în realitate încrederea de sine şi i-au înăsprit invidia faţă de amicii ce se laudă cu orice ocazie cu nevestele sau iubitele lor domesticite ca la carte, experte în ciorbe cu găluşte şi alăptat prunci cu mameloanele lor pline, tari şi zemoase. P aşteaptă nerăbdătoare finalul, să afle cum se vor împărţi apele. Şi-a confecţionat deja propria simpatie, o solidaritate tăcută, ar fi fost mai activă şi mulţumită dacă lucrurile ar decurge puţin altfel. Deocamdată mimează o participare distantă, nepăsătoare. Timiditatea ei îl amuză pe B şi îl indispune pe N – reprezintă cu certitudine genul de femeie cu exigenţe supraevaluate şi înzestrări puţine sau care nu servesc unui bărbat. Proiectezi ceva pe ecranul interior, nu? Urmările probabile. Jocul înaintează, îmi distribui tot mai ineficient atenţia, dintr-un efort exagerat de concentrare.

„S-a făcut cald, ce spuneţi?” BC ar deschide fereastra. Nu îndrăzneşte să se dezlipească de scaun, mai ales că n-a primit nici o aprobare. Poate doar un semn echivoc din privirea lui P şi susţinerea mea implicită. Ce perfid. Suntem totuşi încă străini. „Apropo, fără semne dubioase”. Ripostează. „Şi care ar fi acelea?” „De exemplu, fără lovituri pe sub masă. Toate semnele trebuie să fie la vedere”. B preîntâmpină orice gest de natură să-i diminueze şansele de câştig. N, mai mult pentru sine: „Nu avem de gând să trişăm.” „CHEMS!” Cine?

„Nu se poate aşa ceva”. Azvârle furios cărţile. „Ai mâncat rahat când erai mic?” Ca şi cum avertismentul nu i-ar fi fost luat în serios. „Poftim!?” Grosolănia lui e incalificabilă. Şi seducătoare sub anumite aspecte, dacă ne referim la intonaţie şi postură. Cu toate astea, reprobabilă. S-a sfâşiat pacea ca o zdreanţă putredă. Indignarea refulată, inaptitudinea de a contracara cu o replică la înălţime sunt mai… grave. Cine să apostrofeze atunci cu o forţă comparabilă, cine să răspundă pe măsură mitocăniei? Acela are să readucă echilibrul, are să reinstituie domnia moralei, are… Băga-mi-aş pula în gura ta de derbedeu! Zii! Mai tare! Urlă din toţi bojocii! „Nu-ţi permit!” „Ce nu-mi permiţi, bă filfizonule!” „Haideţi băieţi acuma, să ne calmăm”. Curva! Calmează-te tu, şteoarfo! TC se înroşeşte. TC a mai vizionat acest film. „Doar n-ai de gând…”

„CE?” TC îşi înghiţi cuvintele. Ştie că nimic nu-l mai poate înfrâna. Îşi doreşte să se vâre într-o scorbură unde să se ascundă de iureşul declanşat de furia oarbă a unui străin care zace îndărătul măştii cosmetizate şi a pletelor gominate, de un contrast izbitor cu hainele scumpe ce îi încing trupul. Un ins cu obrazul brăzdat de vicii, cu fulgere turbate scăpărând din ochii tulburi. Îl cunosc de undeva. Da, într-un fel e el. Îl reîntâlnesc. Aici! Ce mai aşteptţi? ARDE-I UNA DERBEDULUI! CANALIE! Împins de val în cercul respiraţiei putrede. „Haide, mă! Eşti bărbat sau pizdă?” BC se scandalizează cu o pricepută indignare în faţa unui stihii asupra căreia nu deţine nici o putere. BC, despărţită în două: femeia mândră de frumuseţea-i impunătoare şi deopotrivă fetiţa răcnind în gol la maşina idioată care e bărbatul mânat de o fantomă, oricare ar fi ea – individul clădit să înfrunte cele mai aspre primejdii, să-şi protejeze specia şi proprietatea, dacă îmi permiţi o pedanterie, trebuie să-ţi spun că s-a tras concluzia despre maxilarul masculin că s-ar fi dezvoltat distinct faţă de cel feminin, fiind deci mai proeminent şi masiv, pentru a rezista loviturilor de pumn, slăbit de propria-i putere: dârzenia. Bând ca să prindă forţe depune armele, răpus de licoarea ce îi risipeşte virilitatea, lovind ca să protejeze sau pentru faimă şi putere îşi sporeşte duşmanii cu fiecare rană deschisă peste cele vechi ce nu mai suportă vindecare, urlând ca

să se facă auzit îşi pierde glasul. Aşteaptă atunci să-mbătrânească. Adastă ca un gânditor ciucit, cu capul proptit în palme. E mai bine? Să fii nemuritor ca o piatră? Citindu-i declinul în cutele vârstându-i faţa. Nu vezi că eşti o umbră ce se stinge odată cu falnicul stejar? Îmi place momentul, are un quelque chose poetic. Simţi gustul de rugină umplându-ţi gura? „Dacă vă mai purtaţi aşa noi plecăm. Nu, fetelor?" P aprobă, TC la fel, ofensată şi debusolată. B mă ţintui ca un animal turbat. „Hai, aştept". Am spart o sticlă de muchia mesei. Ei… Dă-i! DĂ-I! FUTU-I MORŢII MAMII LUI! DĂ-I! N-am apucat să-mi duc gândul la capăt. Cu un trosnet fin, mandibula se deplasă neverosimil din locaşul ei spre dreapta, solicitându-i din plin articulaţiile. Într-o clipită eram jos, în fund, cu palma stângă sprijinind podeaua. Femeile au făcut pavăză în jurul meu. Femeile apăra întotdeauna firile slabe şi se supun celor puternice. Mustrările lor piereau în gol. Amândoi n-auzeam decât un zumzet sâcâitor şi resimţeam dorinţa arzătoarea de a sfârşi convingător şi definitiv. Pe chipul meu nu se puteau desluşi încă semnele înfrângerii. Mai aveai o carte în mânecă. Ca să păstrăm registrul. Sticla ciobită se rostogolise sub masă. Aş fi putut apuca un scaun şi să i-l trântesc în cap, dar n-aveam nici statura, nici forţa şi agilitatea lui şi, până să decid următoarea mişcare, m-am trezit smuls de un braţ dezgolit şi purtat către baie. P îşi asumă rolul de

asistentă, în vreme ce BC uda o batistă la chiuvetă şi perora pe seama irealităţii scenei. Oblojit de muieri, asta trebuie să fie afirmaţia dispreţuitoare. A dat în tine pentru că n-a putut da în el. Ar fi însemnat capitularea. Cel mai rău mă doare că m-a lovit ca să mă dea exemplu. O asemenea umilinţă şi înjosire… Ele trebuie s-o fi remarcat. „Te doare?" Sufeeeri? Aplică o doză cumpătată de empatie, de manieră să nu-mi rănească sentimentele oricum zdrenţuite, impactul începe a-şi face abia acum simţite efectele, odată şocul trecut, lent, îmi intră frica în oase, ca o gripă. O teamă şi o ură nestăvilite. Nu-mi pot opri tremurul. „Ce întorsătură urâtă au luat lucrurile. De la ce v-aţi luat? E doar un joc amărât". Zise cu oarecare voluptate diva de ocazie. P fu de acord, e doar un joc stupid, un joc de societate. Unii îşi pun gaj averea cu prilejul unor asemenea formalităţi, ce-i drept însă, îşi au rostul lor în cercurile puterii, trecutul e pilduitor în acest sens, multe familii reputate s-au ruinat din pricina unor partide de cărţi. Fie şi o pizdă din cele alese trebuie ca să fie o mizã din ale cărei consecinţe omenirea, adicătelea bărbaţii, nu va învăţa niciodată nimic, o eternitate de instrucţie şi cizelare nu le va înăbuşi instinctul, adulaţia pornografică a două perechi de sâni monstruos de apetisanţi.

„Eu sunt convinsă că e gelos pe voi. De aceea a reacţionat astfel". P dezaprobă vehement. Care noi? Care gelozie? „Nu-mi spune, P, că n-ai

observat cum te priveşte, este evident că te place, nu-i aşa (către mine) că am dreptate, B a căutat tot timpul să intre în conversaţii cu tine, dar tu l-ai respins de fiecare dată". Francheţe debordantă. „Nu poţi lua câteva lovituri de riglă la palmă drept o încercare de flirt, în ciuda satisfacţiei pe care ţi-o închipui că ni le-a produs. Eşti singura care… s-a delectat". Se strâmbă. „Suntem ipocrite?" P nu ştie a reacţiona la atacuri frontale, preferând aluziile şi ironiile. „Ştii, îmi displace să se pună pe seama mea înclinaţiile altora." „Eu n-am negat niciodată că sunt o femeie curioasă. Noi femeile suntem curioase din naştere. Este calitatea şi defectul nostru. De aceea, consider că „gospodinele" care trâmbiţează, pardon, e cuvântul meu, dar îl prefer, sus şi tare că eu sunt o femeie decentă şi aşa mai departe, sunt nişte prefăcute care se agaţă de bărbaţii lor ca boala de om sănătos, căci nu au fantezie, mă înţelegi? O femeie puternică…" Despre cine naiba vorbeşte? Să nu-mi spui că îşi bârfeşte soaţa… rătăcită? Frustraţi sexual, evident. „… ştie ce vrea. Şi mai ştie întotdeauna ce vor bărbaţii de la ea". Trebuie că te flatează, te umfli în pene ca un băieţel, de fiecare dată când pronunţă cuvântul bărbat şi-şi roteşte ochii spre tine. Sau te jenează. Te râcâie aşa cum îl împunge pe un asasin fiecare frază, gest sau situaţie care, în mintea lui, îi deconspiră mârşava faptă. Mă tem că sunt total lipsit de originalitate, dar mă simt mai inteligent gândind

cu minţile altora. Uşor ridicolă, erijată în postura de reprezentat al genului, BC se aprinsese, stârnită de ultimele evenimente. „De ce ai mai venit aici?” Către mine: „Eu sunt întotdeauna gata să încerc ceva nou. Consider că trebuie să trăim clipa”. Cum rămâne cu atenţia sporită, cu încordarea supraumană a spiritului prevăzător? P îmi tampona discret buza umflată. Ea, care nu suportă să fie observată dormind nici măcar de către proprii părinţi, mi-a şi zis-o, ştii scena aceea cu fata care dormea în faţa camerei de luat vederi, eu n-aş putea face chestia asta niciodată, aş accepta mai degrabă o scenă de sex simulat, evident, exagera, dar n-aş concepe să fiu urmărită atunci când sunt atât de puţin stăpână pe corpul meu, atât de puţin conştientă de propriile simţiri, îi compătimea sincer pe narcoleptici, să te prăbuşeşti în public în lumea viselor îi crea o angoasă la fel de puternică ca oroarea lui O pentru declanşarea travaliului oriunde altundeva în afara casei sau a spitalului. La mall, bunăoară, la cumpărături, împreună cu BC, regreta cumplit că avea această iniţiativă ori de câte ori încerca să o împace, dar ce putea face, era pasiunea lui BC, deşi nici ea nu era o novice în domeniu, n-avea nici pe departe ochiul iubitei pentru reduceri, oferte şi chilipiruri care se dovedeau pe trupul ei mlădios nişte adevărate comori, drept exemplu trona garderoba impresionantă din şifonierul supraaglomerat, dar parfumat şi ordonat, mai

mult decât dublă decât cea a viitoarei mămici. „Ştii, nu vedem cu toţii lucrurile astfel. Îmi aduc aminte de un personaj de film care spunea că clipele sosesc şi mâine şi trebuie să ţinem cont de ele. I-o spunea un adolescent tatălui său care îl părăsise când avea trei ani.” „Şi doar pentru că nu mă exprim cu atâta nonşalanţă ca tine despre lucrurile astea nu înseamnă că sunt simplă. Dimpotrivă”. Fu ascultată într-un mod pe care, iniţial, îl interpretasem eronat. Nu cu dispreţ, deşi vădea o oarecare atitudine de superioritate, doar că tonul direct, interesul viu cu care o fixa… P se concentra asupra umflăturii mele tot mai protuberante. Ai grijă cum îţi alegi cuvintele. „Te rog să mă scuzi, n-am spus că eşti simplă, dar îmi pari lipsită de curiozitate”. Îşi trecu mâna prin pletele splendide. Frigidă? Dacă, se înşela amarnic. Altă neînţelegere. „Da, atunci te provoc. Demonstreaz-o”. Râse convingător, nu chiar în glumă, manifestându-şi cu o brutalitate temperată latura instigatoare, aspect al firii ce îmi trezise curiozitatea de a îi căuta profilul de facebook, de a adulmeca urmele fiinţei ei efemere în jungla virtuală, de a-i alipi de pozele prelucrate în Photoshop sau nu, supraexpuse, scăldate într-un halou de lumină, alungită pe un şezlong sub o pălărie mare de paie cu un surâs bronzat încreţind pomeţii sub ramele ochelarilor fumurii, glasul suav şi insidios, antrenat să manipuleze şi să supună. Un zâmbet larg, generos, care omitea cu

pricepere scene mai puţin preţioase, clipe trăite într-o tensiune ce nu-şi găsea defularea, scârba cu care a şters rahatul de pe colacul veceului şi de pe chiloţii şi pantalonii tatălui debarcat în toiul nopţii la uşa apartamentului de doi amici de pahar. Prima senzaţie experimentată, când a prins calupul cald şi moale cu o bucată de hârtie igienică, a fost o uşoară greaţă, comparabilă, ceea ce i-a şi evocat amintirea cu pricina, cu cea produsă de cotrobăirea insolentă a limbii primului iubit în gura ei fierbinte, un ins cu cincisprezece ani mai mare, când ea avea doar paisprezece şi fusese, cu un cap mai mică, îngrămădită într-un colţ al scării de bloc umbroase şi reci. P se întoarse pieziş spre a o înfrunta. Găsea contextul nefericit pentru o asemenea discuţie. Din contră, spaţiul mic, îngust, era locul cel mai nimerit. Distanţele dintre noi se reduseseră într-atât de mult, încât aproape că ne atingeam cu diverse părţi ale corpului. Feţele, în lumina neonului bâzâind, îşi devoalau imperfecţiunea intimidantă, dar tocmai de aceea păreau mai vii şi mai neliniştitoare. P adoptă o poziţie de frondă, se ridică şi aruncă batista însângerată la coş. Poate că se temea să dea curs instigării lui BC, care îşi purta cuvintele cu virguliţe decorative pe buzele lărgite într-un surâs ce acoperea un spectru larg de emoţii. Eu… eu făceam calcule. Eu le calculam aritmetica, intenţiile reale ca şi mize ale jocului aparent gratuit. Eu… eram simplu. „Mărturiseşte-

ne una din fanteziile tale cele mai intime”. Mă simţeam în plus, stingher. Incapabil să mă exprim. Ea te citi. „Ai altă propunere?” Mi-am dres glasul şi am sugerat că ar fi mai incitant dacă ni le-am ghici reciproc. „Fabulos!” Fabulos – un compliment nemaiauzit ori uitat. Aproape copilăros. „Eu prima. Te aleg pe tine”. După reacţia lui P, lovise drept la ţintă exploatând slăbiciunea acesteia pentru hentai manga şi anime japoneze. Eşti o profesoară care predă, în urma unui schimb de experienţă, la o şcoală din Japonia, din Tokyo să zicem. Predai la o clasă de real, în majoritate formată din băieţi. În general nu întâmpini cine ştie ce dificultăţi, elevii sunt educaţi şi participă la ore, activi şi curioşi, nu par să prezinte tendinţe sinucigaşe după cum ai dedus din anumite romane vernaculare, ador acest cuvânt, sau din filmul Babel, n-ai de unde şti că unii dintre elevi sunt membrii unei găşti de traficanţi de droguri, atenţia ţi-o trezeşte însă un băiat din fundul clasei, locul universal al retraşilor, neobişnuit de înalt pentru un japonez, cu chipul oval şi nişte superbi ochi mari, şi migdalaţi, absorbit de o îndeletnicire privată, fără legătură cu obiectul disciplinei şi în contrast cu entuziasmul tău. Te îndrepţi zâmbind în dreptul băncii lui, acompaniată de chicotele celor din jur, par să ştie ceva ce tu nu ştii, şi îi spui scuză-mă că te deranjez, văd că eşti foarte concentrat asupra activităţii tale, îţi găseşti greu cuvintele, nu

struneşti japoneza foarte bine, dar ai un accent adorabil orişicum, dacă este atât de interesant, nu vrei să ne arăţi şi nouă? Băiatul se înroşeşte ca sfecla în timp ce, cu coada ochiului, observi, pe o coală de hârtie, o femeie, poate europeană, poate asiatică, e dificil de desluşit, costumată cu o fustă neagră, scurtă, cu volănaşe, în carouri, şi ciorapi până la genunchi, aidoma uniformei fetelor din clasă, făcută poştă de mai mulţi bărbaţi tineri, goi de la brâu în jos, nu-ţi poţi da seama dacă tot elevi. Te blochezi, eşti complet paralizată, nu ştii cum să reacţionezi, nu poţi, nu te afli în mediul tău, dacă îi confişti desenul, îşi vor închipui că o faci ca să te delectezi tu însăţi cu produsul imaginaţiei colegului lor, fiindcă eşti o venetică curioasă, ahtiată după orice fărâmă de „cultură" locală, şi oricum, ţi-ar fi jenă să-l ţii restul orei pe catedră şi apoi să te plimbi cu el pe coridorul liceului până în cancelarie unde ar trebui să-l înmânezi directorului cu care vei avea astfel o întrevedere neplăcută, ai putea să-l arunci la coş, dar nu vrei să creezi o impresie proastă, nu vrei să pari drept o altă profesoară irascibilă şi ranchiunoasă, cu totul alte calităţi te-au recomandat acestei călătorii fermecătoare, pe de altă parte, nu poţi încuraja o asemenea preocupare nepotrivită unei şcoli. Îţi regreţi impulsul. Trebuie să recunoşti însă că are o mână sigură, pipăind fiecare petic de piele cu o fantezie tulburătoare, liniile fluide amplifică erotismul

tabloului până la un paroxism imposibil de satisfăcut, de unde tristeţea din irişii umeziţi ai eroinei, înconjurată de brâiele încordate frontal ale bărbaţilor fără chip, cu capetele aplecate spre un punct focal în care se intersectează toate sforţările, e ciudat de simetric desenul acesta, ai impresia că în loc să reflecte o descătuşare necontrolată de energii, de fapt, strânge într-un unic centru, tensionat, aspiră ca într-o gaură neagră, toată umanitatea despuiată complet de orice instinct de supravieţuire, îţi evocă superficial desene celebre japoneze cu subiect sexual, gravuri shunga din secolul XIX, un Kitao Shigemasa sau Isoda Korusai, mai curând prin tematică decât prin stil, mai puţin vulva generoasă, dar aşa eşti tu, înclinată să asociezi experienţele inedite cu ideile pe care ţi le-ai făurit despre ţara soarelui răsare, căci acesta este textual numele ei, Nipponkoku, unde nippon înseamnă literal originea soarelui, scrie negru pe alb pe Wikipedia, Faci pe proasta şi îi spui că apreciezi arta japoneză şi consideri că e un băiat talentat, dar că ar fi mai bine dacă s-ar preocupa cu asemenea activităţi într-un cadru mai adecvat şi nu la ora ta. Pe coridor, în recreaţie, eşti ajunsă din urmă de elevul înalt, care îşi cere cu plecăciuni repetate iertare, un semn de respect pe care îl adori, oferindu-se să îţi prezinte oraşul. Prima seară o petreceţi la un restaurant cu specific japonez, serviţi o mâncare de tăiţei al cărei nume nu l-am

reţinut, apoi vă plimbaţi puţin pe străzile înguste unde se circulă ca în Marea Britanie, pe banda stângă, un fapt care ţi-a scăpat, n-ai carnet de şofer aşa că te scuz, o scuzăm, nu?, până la locuinţa ta unde vă luaţi adio. Weekendul următor te duce la teatru, No, îl savurezi cu o nedisimulată fascinaţie, el arată plictisit sau distrat, un lucru firesc de altfel, doar e japonez, probabil că a mai văzut piesa de vreo sută de ori, apoi te prezintă grupului său de prieteni, gest pe care nu ştii cum să-l interpretezi, hotărăşti însă că nu e cazul să te impacientezi, atâta vreme cât lucrurile sunt lămurite, apropo, câte desene socoteşti că a mai „creat" de la prima voastră întâlnire, ţi-a şi arătat unul, după o seară de karaoke şi udată cu mult sake, lucru ilegal pentru ei, dar tu nu ştii sau oricum nu-ţi baţi capul, nu e ţara ta, deşi vrei să te integrezi o contempli ca un venetic, regulile care îi ordonează existenţa nu te privesc, prilej să te simţi atât de bine, nici măcar nu ştii că sake înseamnă băutură alcoolică în general, asta n-ai mai căutat pe wiki, a avut prudenţa de a ţi-l înmâna în particular, în dreptul casei unde erai găzduită, în momentul în care te gândeai la felul haios şi plăcut în care râd ei şi cu care nu te-ai acomodat, în ciuda nenumăratelor seriale sud-coreene difuzate de televiziunea naţională, urmărite cu sufletul la gură şi obrajii înlăcrimaţi. Ai pretins a nu înţelege că femeia din desen îţi seamănă, cu toate că cunoşti prea bine importanţa

pe care le-o acordă ei tuturor gesturilor pe care le comit, contrastând cu înclinaţia spre râs, este unul dintre motivele care te-a atras în această ţară a vitalităţii şi a chipurilor fericite, dispoziţia infinită pentru fetişizare, doar nu e cel mai neîntâlnit „defect” nici la tine acasă, nu se feresc părinţii tăi, prieteni, rude, cunoscuţi în general, să folosească anumite fraze, nu zic ei ca şi cum le-ar atribui vorbelor o forţă misterioasă, Ei, nu vorbi aşa… ai jucat acest rol însă din voluptate, pentru că n-ai vrut să curmi traiectul evenimentelor, să tai firul destinului, aţa Ariadnei, nu cunosc un mitem corespunzător din insulă. L-ai înrămat şi l-ai agăţat deasupra patului unde gazda, o bătrânică ciudată, minionă, mirosind a ceai dintr-o plantă necunoscută, îl scrutează bombănind. Penultima zi în Japonia ţi-ai petrecut-o în acelaşi anturaj gălăgios cu băieţi şi fete de liceu, într-un club modern, invadat de lumini multicolore, care îţi luau ochii cu dansul lor, consumând cantităţi enorme de sake, şi flirtând din priviri cu elevul înalt, impresionată de arta şi imaginaţia lui exotice, flatată peste măsură de interesul acestor spirite vesele şi muncitoare, râd atât de frumos şi de straniu tinerii ăştia, noaptea a fost cu adevărat spectaculoasă, te încearcă un regret că trebuie să-i părăseşti, băutura îţi accentuează melancolia, ca şi oboseala plăcută, dulce, încă îţi răsună în urechi ritmul muzicii electronice care ţi-a mişcat paşii în faţa acelui aparat adorat de prietenii tăi, te-ai

întrecut cu o fată, Akiko, în hohotele generale ale băieţilor, te-ai lăsat antrenată, aşa ca în filmul acela cu Jean Reno, Wasabi, la fel de stângace, pe urmă v-aţi înclinat reciproc, te-a luat cu ameţeală şi erai să cazi, dar el te-a prins în braţele lui slabe şi te-a fixat cu ochii mari, rotunzi şi umezi, apoi te-a condus acasă, casa elegantă şi măruntă aidoma proprietarului octogenar ce dormea neîntors la ora târzie, care n-avea să-ţi mai fie reşedinţă cât de curând, chiar peste câteva ore, aerul rece te-a mai deşteptat, Japonia nu cunoaşte temperaturi foarte mari, te-a informat el, tu l-ai invitat în dormitor, ţineai să-i arăţi consideraţia ce io porţi artei lui atât de directe şi naive, pentru întreaga artă japoneză, ce trona la căpătâi insinuant, sub forme contopite în obscuritatea nopţii, perorând însufleţită despre câmpurile de ceai verde, despre kimonouri, bonsai şi ikebana, a, da, şi celebra ceramică jomon, te dureau gleznele, dar ce mai conta, şi aveai chef să guşti din supa de creveţi gătită de doamna Go, aşa o porecliseşi, el s-a apropiat cu o oarecare reţinere şi s-a înclinat, nu comiţând fascinanta reverenţă, ci pentru a-şi fixa privirea pe coama unei raze de lumină furişate printre storuri până la figura ce răsfrângea un cerc de foc şi pasiune din vintrele unite, asudate, şi îţi şopti cu glas răguşit adânca admiraţie ce sufletul îi înalţă ca două aripi ale unei păsări de vânt până la stânca de unde o apă pură se revarsă într-un cântec de dragoste şi se înspumează cu

umilinţă pe solul tare al dorinţei. Prin sufletul şi inima lui curge cerneala cu care poeţi străvechi au dat viaţă patimilor şi chinurilor dragostei… carnale. Şi apoi îşi strecură mâna sub bluză şi îţi scoase sutienul, uite aşa, gentil, îţi place?, şi îl eliberă pe gresia insipidă. Bărbaţii japonezi se închină cu o veneraţie nebună sânului şi sfârcului femeii. BC îşi trase chiloţii şi îi lăsă să alunece pe glezne. P îi luă palma dreaptă şi i-o prefiră în locul rotund şi catifelat care păstra forma cupei de mătase. Nasul meu mai că atingea spinarea lui P. Inima îmi izbea pieptul, absorbind frământările celor două trupuri învăluite de un parfum aţâţător. Gurile lor se uniră în sorbituri şi plescăituri amplificate de pereţii jilavi. Degetele lor îşi croiau făgaş printre despicăturile lărgite de nasturii îndepărtaţi, sub încreţitura fustei adunate deasupra coapselor dezgolite unde P căuta febril şi stângace locul eliberat de simbolul pudorii mototolit sub tălpi, BC o conducea cu palma aţinându-i bărbia aşa cum ea fusese îndrumată şi biruită de pasiunea iubitei, eu mă sprijineam în continuare de muchia căzii, adulmecând şi scrutând lacom fiecare petic de trup ivit, fiecare mişcare presându-mi nasul şi bărbia dureroasă şi, ridicat, ne rotirăm pe nesimţite, eram cu spatele îndreptat spre uşă, le savuram gurile însetate în oglinda luminoasă, când s-a năpustit înăuntru şi m-a smuls ca pe o scamă stricând netezimea reverului, m-a trântit pe coridor şi a început să mă

lovească cu picioarele. Bombeurile tari ale pantofilor îşi aflau mereu loc printre mâinile cu care îmi protejam capul, printre genunchii adunaţi la piept, străpungând cu o durere ascuţită coastele, coccisul şi perineul, urechile sfârâind de durere şi rinichii lăsaţi descoperiţi până am leşinat. M-am trezit… Stai! Protestez. Stai. Ceva nu e în ordine. Ai o grijă pentru detalii descalificantă. Îţi baţi joc! Asta faci. Nu spusei cumva că doi dintre voi s-au separat de grup chiar din momentul în care aţi părăsit terasa? Ce mama dracului încerci să faci? Ce e cu istorioara asta stupidă? N-are nici un sens. Să ne întoarcem. O luăm din punctul în care…

Mă îmbrac. Nu voi repeta istoria de ieri. Un ceas indică ora şase jumate. Din dulap îmi iau un sacou gri-deschis, o cămaşă curată, evit singura cravată pe care o am, fiindcă am primit-o cadou. Şi blugii, iau şi blugii. Închid uşa. Mă grăbesc. Taxiul e jos. Adopt o mutră serioasă, mersul… acum e puţin mai regulat şi mai apăsat. Mă surprind din nou în oglinda de pe hol, îngrijorat, e un automatism, aşa trebuie să fiu, odată ce scot cheia din broască şi mă îndepărtez pe scările umbroase capăt firescul aer al îngrijorării, eu şi ceilalţi trecători impersonali, cu toţii respirăm atmosfera încărcată a unei metropole, aspirând aerul plin de noxe şi miresme de canalizare, ocolind dârele de rahat strivit de tălpi neatente, câini jigăriţi sau umflaţi, agresivi, cu colţii la

vedere, mai puţin prevăzători încă delimitaţi de spaţiul familiar, fără temei, un vecin a înjunghiat mortal un altul într-o seară, pentru un motiv trivial, unii zic că nici nu contează pe cine a omorât, ci fapta prevestită ca un semn din naştere de căutătura sălbatică, de care m-am ferit cât am putut, mi-am imaginat deseori că-i administram o bătaie cruntă de faţă cu vecinii, îl puneam la punct în ochii flămânzi de justiţie ai unor oameni pe care îi detest, de unde şi spaima iraţională ce mă copleşea când ne întâlneam, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, zâmbeam larg şi salutam, deşi sunt mult mai în vârstă ca el, bine totuşi că acum e la închisoare, ai putea spune că şi-a găsit locul. Dacă ar fi să crezi în destin. Taxiul e încins şi plin de praf. E mult prea cald în spaţiul îngust, aerul e irespirabil, căile respiratorii se înfundă cu praf. Îmi vine să strănut, să tuşesc şi să expectorez în acelaşi timp. Îmi desfac un nasture de la gulerul cămăşii şi trag adânc aer în piept. Mă înţeapă de parcă presiunea aerului ar vrea să-mi distrugă bronhiolele, să-mi scalde plămânii în sânge. Îi spun să se grăbească. Nu mă bagă în seamă.

— Mergeţi mai repede, vă rog.

Afară bate vântul. La televizor bate vântul. Ea, într-o cămaşă albastră înflorată, tranşează o bucată mare de carne roşie pe blatul de lemn. Pe peretele din dreapta, lângă toc, un tapet cu motiv japonez. „În copilărie obişnuiam să-mi număr paşii şi să calc numai pe anumite porţiuni de covor sau

de trotuar.” „Da?” Manevrează un cuţit mare, cu mâner portocaliu, dintr-un set făcut cadou de fostul soţ al surorii, şofer de tir. L-a cumpărat din Italia. Şi-a mânjit mâinile cu o grăsime rozalie. E îmbrăcată cam elegant pentru operaţia efectuată. Hainele rămân neatinse. „Îmi pui un pahar de vin, te rog?” Torn din sticla începută un lichid întunecat, îndulcit artificial. Mâinile lucrează autonom, după instrucţiuni prescrise, în timp ce mintea peregrinează nestrunită, iar gura întrupează doar fraze cu noimă şi un sens restrâns şi convenţional. „Asta-i cam groasă”. Poate că nu trebuia să mă bag. Feliile ajung în tigaie, sfârâind. Mi s-a făcut o foame teribilă. Ciugulesc resturi infime de carne crudă de pe blatul umezit. Ar fi prea mult să rup o bucată de pâine şi s-o înmoi în zeama roşie? În tigaie, ca un sistem de vene, printre bucăţile de carne, se umflă o spumă gălbuie, silenţioasă. „Cât o laşi?” „Depinde. Maxim o jumătate de oră”. Nu e necesară prezenţa mea pe durata întregului proces. La baie nu mă pot duce, abia ce m-am întors. „Vrei ceva de la magazin?” „Un pachet de ţigări, te rog”. Ştiu de care.

Dă din cap. A înţeles, fiindcă accelerează. Totuşi, am impresia că mergem prea încet. Transpir. N-am suficient aer. La o intersecţie deschid geamul. Frigul năpădeşte înăuntru în vălătuci compacţi, cât o minge de fotbal, şi odată cu el, gaze arse de eşapament şi un nor înecăcios

de praf (din pricina sudorii, am început să tremur). E mai rău. Înghit în sec.

— Cât e ceasul? Ce oră e? Am impresia că vorbesc prea încet.

Ceasul casei de marcat mă mai liniştеşte puţin. Deocamdată e în regulă, mă încadrez în timp. N-aş vrea să adaug pretextul întârzierii la lunga listă de reproşuri pe care mi-o va recita ca pe o poezie.

Pe banda noastră traficul e blocat, pe cealaltă maşinile trec în trombă. Taximetristul înjură. Din înalt, cerul vălurit şi cenuşiu îşi poartă greutatea ca un individ balonat. O zdreanţă se lipeşte de parbrizul maşinii, apoi un jet de lichid dubios este împroşcat dintr-un recipient de plastic transparent, murdar, fără etichetă, un lichid gălbui, ceva între apă şi scuipat. „Băi!, băga-mi-aş pula în măta de nespălat, ia-ţi cârpa de pe parbriz că mi-l murdăreşti, naţia mă-tii de sifilitic.” „Da-ţi-aş la muie…” Îşi aprinse o ţigară şi coborî geamul. „Hai, cară-te dreacu’ de aici, panaramă. N-auzi, băi, că mă dau acuma jos la tine…” Ridică palma. „Futu-te-n cur să te fut. Şterge-o. Hî!” Aruncă cu un pahar de plastic înspre cerşetor. La schimb a primit un zâmbet. Lângă cerşetor – un adolescent scund, cu semnele unui handicap mintal pe chip, silabisind cuvintele şi prelungindu-le în vocale jeluitoare –, se mai adunaseră doi copii desculţi (nu păreau să aibă mai mult de şapte ani), ciufuliţi şi răpănoşi. Un strat brun-cenuşiu de slin le

acoperea roşeaţa labelor lipite de asfaltul îngheţat, puteau foarte bine să fie cangrenate. În nişte pantaloni hărtăniţi de salopetă şi acoperiţi de bluze jerpelite, una fusese cândva verde, brodată, cu ochiurile lărgite, iar alta, tot aşa, ciuruită, dintr-un bumbac închis la culoare, nici nu se sinchiseau de obida şoferului. Cel care zoia parbrizul îl ştergea apoi cu o cârpă împuţită şi cu mâneca unui sacou cadrilat, de culoarea miezului de nucă. Ăia mici încercară să se apropie, dar se retraseră numaidecât, evitând în extremis o directă din partea taximetristului. Când se întinse peste muchia geamului coborât, îi alunecă pânăn bărbie un lănţişor de aur cu cruciuliţă. Unul dintre copii, cel cu cămaşa verde, scuipă înspre şofer şi strigă cu un glas subţire „Nenea, să te fut în gură.”, spre amuzamentul copios al celuilalt, pe care îl podidi râsul, aşa încât îl întărâtă să continue. „Nenea, să te fut în gură”. Invectiva deveni un refren aclamat incontinent cu cea mai mare voioşie, de la o distanţă sigură, dar riscând să fie lovit de maşini de pe banda alăturată. Adolescentul încercă să-i alunge, „E mici şi nu ştie ce face, zice şi ei ce aude domnuu’”. De ce nu mai înaintăm, numai coloana noastră este blocată. Dintre două magazine cu vitrinele acoperite cu afişe, în apropierea intersecţiei, aşezându-se pe o bancă, un ins burtos, cu o mină câinoasă, trage cu coada ochiului în direcţia noastră. Îşi supraveghează angajaţii. Transpir pasiv şi

nevrotic pe bancheta din spate, ung o maşină interioară cu un lubrifiant asemănător celui ce se scurge pe parbrizul taxi-ului, o zeamă janghinoasă care gripează şi mai mult mecanismul, ostoit de o împotrivire fără sorţi de izbândă, pentru că nu pot să nu mă întreb dacă nici măcar un nebun nu poate desăvârşi o asemenea operă: să înlocuiască vacarmul colcăitor al atâtor voci, denotând vitalitate şi cruzime, o forţă brută, imensă, cerul de deasupra, cu un şovăitor şi sărac univers alternativ. De fapt, nebunia este un paradox. Nebunii apar drept ingenioşi pentru propunerea scandaloasă de a nega viziunea de bunsimţ a majorităţii despre realitate inversând un fapt bine-cunoscut, cum ar fi că se identifică cu un personaj istoric defunct, iar în acest nonconformism radical rezidă, spre uimirea noastră, o propensiune spre fantazare care, pusă în contextul potrivit, poate deveni marca unei superiorităţi remarcabile, de n-ar fi tulburătoare contradicţia implicată, că închipuirile lor sunt nişte obsesii din mreaja cărora nu pot evada, sunt o buclă repetată indefinit, coşmarul unei zile trăite la nesfârşit, o sărăcire împovărătoare a spiritului orbit de lumina unei imagini eterne. Tot trecutul se comprimă într-un singur punct reinterpretat cu o patimă insaţiabilă, pe o scenă fără ieşiri.

Maşina coteşte la stânga, pe o alee îngustă, brăzdată de clădiri cenuşii, de un cenuşiu uniform, strada e traversată de o reţea de sfori şi sârme pe

care atârnă prinse în cârlige cuverturi, cearşafuri, lenjerie de corp, haine, pe cablurile sub tensiune dintre doi stâlpi de curent e înfăşurată o pereche de bascheţi scofâlciţi.

De pe faţade înverzite se desprinde tencuiala. La parter, un nor de praf alb, dens învăluie un morman de moloz. Prin burlane străpungând pereţi de bucătării se înalţă o dâră ruginie de fum. Căţăraţi pe gunoaie, copii murdari se fugăresc.

Leşul unei pisici e evitat. Cel mai adesea.

N-a schiţat nici un gest de revoltă. A fost… bine. Ridicând semnificativ din umeri, după un răgaz oferit pentru a-şi completa un gând. Impenetrabil. Amiabil. Poate că a recurs şi la o interogaţie minimă, din politeţe. De ce? Gestul rămâne, cu toate acestea, inexplicabil, s-a întors către mine ca un bumerang, mărit. E ridicol. De ce? Cum doreşti. Nu îmi vor duce lipsa. Ei. El este o instituţie, portavocea celor aflaţi în grija sa… managerială, ei şi soarta întregii afaceri. Plus familia tronând imortalizată în fotografia de pe birou, îndreptată spre musafir. Cum zicea un poet, ivirea mea n-a adus nimic substanţial întreprinderii, la fel, nici plecarea unui singur om nu va conta nici cât negru sub unghie, uită-te în jur, cum ar putea să-i pese locului de nişte transformări microscopice. Am tresărit, o clipă. Mă străduiam să-i suport optimismul, să intru în pielea lui, şi n-am putut obţine măcar garanţia bunelor sale intenţii, n-am întrevăzut chipul alb al

sincerităţii. Doar un alt strat. Apoi, distanţa a lămurit lucrurile. S-a rupt. Am plecat. Şi m-am simţit uşurat, o vreme. Până ce au început să mă doară oasele, ochii în orbite, şi am fost cuprins de o foame îngrozitoare. Am mâncat un hamburger la un fast-food din apropiere, apoi am mai consumat unul. Înfulecam. Mă umflasem, dar gura cerea încă să-i umplu golul. Mestecam cuprins de arşiţă, fără salivă, înghiţind cu dificultate. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât smulgeam mai rapace din sandvişul strivit între degete dumicaţi tot mai voluminoşi ce îmi zgrepţănau esofagul. Am vărsat paharul cu apă. M-am decis pentru o plimbare care să ajute digestia, printr-un parc despovărat de covorul verde, cu copaci desfrunziţi, unde m-am refugiat de forfota trecătorilor, de atingerile lor indiscrete, aveam nevoie să fiu singur, aici, în parc, singurul obstacol deranjant pentru tabloul nădăjduit – un beţiv pişându-se pe un copac de care îşi sprijinise o plasă de cârpă neagră cât pe ce să fie luată în vizor de jetul puternic şi prelung – dispăru după ce îşi eliberă vezica şi îşi ridică cu dificultate traista. În linie curbă, a aleii pavate cu un prundiş roşiatic, bănci de scândură vopsită, cu armătură şi picioare de fier forjat, câini de diverse mărimi, înfrăţiţi, dând târcoale containerelor acoperite sau hârjonindu-se pe vegetaţia uscată. Cu o bucată de ziar de pe jos am şters o bancă umedă. M-am aşezat. Am adăstat cu bărbia ridicată spre crengile plopilor – ca nişte mâini

rupte –, cu dosul lipit de scândura rece, coatele proptite de muchia dureroasă a rezemătorii, până ce am iam auzit paşii. I-am identificat cu mersul legănat al unei eroine dintr-un film albnegru, ţinându-şi, evident, o mână în şold – o toartă de amforă –, călca pe un podium imaginar, corect, rectiliniu, cu pas mic şi iute, în ton cu trupul zvelt ce se ondula omogen în ritmul deplasării, diferitele părţi ale angrenajului se imitau reciproc într-o armonie a mişcării, sugestivă, fie şi în solitudine, pentru prevederea cu care anticipa orice surpriză. Eşti ranchiunos, şi mic aş zice, găseşti o femeie ca ea fermecătoare şi totodată obositoare, adică nu-i de nasul tău, ai dreptate, nu este de nasul tău. Inima începu să-mi tresalte. A trecut fără să mă observe. Am trecut neobservat. Bine… Am pornit în urmărire. Aşadar, ignorat ca un tablou întors cu faţa la perete. Aproape că îi reproduceam paşii. Îmi simţi prezenţa fiindcă, deşi nu întorcea capul, mări cadenţa tocurilor izbind asfaltul. Dacă ar fi fost o prostituată… ai fi prins-o de braţ şi ai fi înghesuit-o într-un colţ sau ai fi dus-o la tine acasă. P reflectase la o situaţie asemănătoare: o înghesuială în tramvai care se lasă cu pipăieli, şi trase concluzia că o femeie de-a dreptul scârbită suportă cu stoicism ceea ce una mediocră îndepărtează cu o uluire şi o spaimă nedisimulate, pentru că cea din urmă va ţine cu dinţii de graniţa inefabilă dintre un bărbat şi o femeie. O femeie scârbită, nu spune P, disponibilă

pentru o experienţă dureroasă, poate şi înjositoare, potolind cu propria carne pofta alteia, nu într-atât de furioasă încât să lovească cu predilecţie partea frontală a celui atacat, nu se referă neapărat la acea eroină, prea patetică pentru gustul ei, dar vrea să spună ştii, e vorba despre o independenţă şi o sagacitate pe care un bărbat nu le va accepta niciodată şi din pricina cărora se va simţi murdară, într-un fel, şi cu adevărat slabă, suficient încât să cadă în plasa întinsă de cântecele de sirenă masculine, niciodată nevinovate, inocente, da, ştiu, nimeni nu e inocent, ce să fac?, totul se petrece atât de repede, ca într-un accident de maşină. Pe un fond gri, jilav, conturul siluetei, şters cu arătătorul, marca o formă spectrală, ca nişte faruri îndepărtate. Era o cămaşă albă, apretată, aruncată pe o pardoseală prăfuită. Nicăieri într-o realitate de materie ce umple o distanţă de câţiva metri. Ce vrei tu? Prea bine. Un albastru, ce nuanţă?, spălăcit, într-un cerc întunecat, precum pământul pe care calcă, sau albastrul nemărginit, luminos, extatic al cerului reflectat în ocean, dincolo, pe partea cealaltă, ca o membrană subţire între două lumi, între două timpuri. A întornat capul întâia oară când şi-a introdus tulburată cheia în interfon. Mi-era o foame îngrozitoare, aş fi fost în stare să mănânc până aş fi crăpat, şi o uram din rărunchi, din ce în ce mai mult, cu cât aşteptam să intre în gaura de beznă. Boteaz-o

Emma. O uşă metalică îi aţinea calea. Cheile nimeriră broasca, zornăiră cu ecou în recluziunea casei scării adâncite în obscuritate, pe alocuri becurile se aprindeau la iniţiativa senzorilor care captau siluetele în trecere, el o detesta, eu nu, până mi s-ar fi demonstrat contrariul, eu aşteptam să se întâmple ceva. M-am apropiat şi mi-am oferit ajutorul, laolaltă cu un rânjet larg, nu tocmai potrivit, n-am fost niciodată un om al manierelor, n-am avut niciodată la îndemână cuvintele potrivite, nici măcar pentru a întoarce un salut cum se cuvine, cu atât mai puţin când eu eram cel obligat să înfăptuiască formalitatea. „Pot să te ajut?” „Nu, mulţumesc”. Mi-a zâmbit. Buzele îi erau uscate şi palide. El se simţea de-a dreptul jignit, eu afişam indiferenţă. Ţepeni, ca nişte cadavre cărora li se luau măsurile. Ce penurie de cuvinte. Oase, schelete împrăştiate în nisipul întărit. El vrea să o ameninţe, profitând de întunericul vibrând de inspiraţie, eu, secătuit, îmi încropeam o replică laconică, care să alunge himerele, teama, m-am gândit la mici la grătar, la mireasma cotropitoare a unor mici picanţi sfârâind pe zăbrelele orizontale arse. Am să mă defechez pe chipul tău, zicea el, la urmă. N-am vrut să te sperii. „Nu face nimic”. Şopti glasul. Doar că e târziu. „Gata, am izbutit”. A împins-o cu umărul, proptindu-şi piciorul în prag, uşa masivă de metal. A scârţâit răsunător. Un mic semicerc trasat de masivitatea ei pe pardoseală. Gresia

montată prea sus. Mâna mea dreaptă a ajutat-o, atingându-i spatele. La final, mi-am retras-o lipită de corp.

„Mulţumesc”. Îşi frământa crispată mâna dreaptă în buzunarul pardesiului. Team speriat. Încordarea se reflecta de pe un chip pe celălalt într-o aură potenţată de contrastul dintre lumina primitoare a locuinţei şi întunecimea scării, dând naştere unei tensiuni crescânde în aerul aspru al tăcerii. „Să fiu sinceră… m-ai speriat puţin, e întuneric şi târziu… dar mi-a trecut”. Altminteri, ce căutam acolo? În timp ce trecea pragul, am observat geanta de voiaj. „Dă-mi voie să te ajut”. Clipă în care lumea s-a despărţit în două. Pe urmă, răspunsul avea să-mi întărească iluzia că îl aşteptasem, nu exista alternativă, nu exista nici o opţiune care să piară neîmplinită în oceanul de posibilităţi, pentru că în acel moment universul se redusese la o dilemă simplă, prin urmare, cu atât mai chinuitoare, mai vie, mai stringentă, şi fie îmi făcuse pe plac, fie eu mă conformasem deciziei lui, mi-a fost cea mai la îndemână viziune, iluzia de a mă abandona în apele unui râu care curge spre o gură de vărsare, înaintează liniştit sau învolburat spre propriul deznodământ. Sau poate că m-am repezit la geamantan, forţând-o să accepte, nici ea n-a avut mai mult de o clipă la dispoziţie să decidă. Ezitarea. Împiedicând un refuz, supunând la retragere. Şi-a reintrodus mâna în buzunarul pardesiului. Un neon îi dezveli chipul alb şi

rădăcinile nevopsite. Pe treptele de beton, gambele i se încordau sub o linie fermă, pulpele fremătau la indicaţia tocurilor, zgomotul produs de valiza izbită urcase precum o pală de vânt, răscolind liniştea. Tocurile metalice, hârşâitul, fermoarele nevăzute compuseră o orchestră monotonă şi iritantă. Apartamentul emana aerul unei reşedinţe provizorii, nimic din mobilier, din decoruri, din zugrăveală nu părea să-i aparţină, decât cel mult ca o improvizaţie. Antreul nu răspândea nici un fel de iz, văruit într-o nuanţă sterilă de bej, singurul obiect funcţional – o oglindă încadrată într-o ramă cu două rafturi pentru încălţări la bază. Îşi eliberase pantofii cu ajutorul picioarelor, se dezbrăcă de pardesiu şi îl agăţă de cuierul din dreptul oglinzii, obliterând o parte a câmpului vizual al acesteia, s-a răzgândit, a înaintat câţiva paşi şi l-a azvârlit prin despărţitura uşii întredeschise de la dormitor. Pe dedesubt purta o bluză albă cu decolteu rotund, peste doi sâni mici şi oblici. „Unde o pun?” „A, da, scuză-mă”, primul zâmbet, „las-o acolo, am s-o duc eu în dormitor.”

A existat un semn prevestitor. P îmi făcuse cunoştinţă cu S, în ziua aceea, când am venit s-o iau de la muncă. P nu era acolo. S, da. Am recunoscut-o din descriere. Mă scuzaţi, dvs. trebuie să fiţi… după două fraze ne tutuiam, era mai comod, P îi spusese multe lucruri despre mine, mi-a livrat un surâs „şugubăţ”, descrierea îi

aparţine lui P, apoi o motivaţie pentru absenţa ei, i-a telefonat de dimineaţă, nu se simte bine, o răceală sau o indigestie, nu ştie precis, atunci să-i facem o vizită, împreună, dar nu putem lua autobuzul, din cauza grevei spontane, avusesem mare noroc că l-am prins pe ultimul, mi-a spus-o răspicat şoferul, aha, nu face nimic, în ciuda aparenţelor sunt o persoană activă, şi oricum drumul e în vale, şcoala fiind amplasată pe unul dintre cele mai înalte puncte din oraş, cândva folosită drept cămin al unei unităţi militare, e bun de ştiut, putem lua un taxi din staţia de lângă complexul comercial. O parte din drum nu ne-am adresat nici un cuvânt. Vremea ne-a scos din încurcătură. Se adunau norii. Cred că o să plouă, da, aşa e, sper să ajungem la timp. A început liniştit. O perdea măruntă de stropi udând praful. Primul gând: să ne adăpostim într-o scară de bloc, nu credeam că va ţine mult. Paralizarea transportului în comun îi consemnase pe oameni în case sau acolo unde se aflau deja, foarte puţine figuri pe trotuare, aşa încât n-am putut trece de nici un interfon, nu face nimic, nu mai avem foarte mult până în staţie, şi oricum, plouă mărunt, da, cel mult ne alegem cu o răceală pe cinste, am iuţit pasul, pentru orice eventualitate. Norii se întindeau ca o pânză subţire la o înălţime apreciabilă şi păreau să înainteze cu o viteză încurajatoare, adia vântul, un fulger a precedat un tunet, la următorul am socotit durata dintre cele

două evenimente şi am estimat altitudinea norilor la peste două mii de metri, destul de sus, cred că avem şanse, i-am spus, ca să fiu contrazis de o înteţire subită a ploii ce începuse să bată în rafale. Am căutat un adăpost cât de mic, până ne-a salvat un magazin alimentar. Vânzătoarea n-a fost tocmai încântată de prezenţa noastră, chiar dacă am cumpărat un pachet de ţigări, iar S un suc la jumătate de litru, de struguri roşii, ne-am călcat pe inimă şi am rămas, mai ales că vizibilitatea scăzuse drastic din pricina stropilor imenşi sub care stihia îşi degaja energia paralizând activitatea umană şi răsucind plopii de pe marginea drumului. Pe lângă trotuare, şiroaie umflate goneau spre gurile de canalizare suprasolicitate. În zonele joase, cu predilecţie la intersecţii, în câteva minute se ridicaseră bălţi adânci pe care automobilele mici le traversau cu dificultate, împroşcând volume consistente de apă. Dinspre porţiunile de verdeaţă din faţa cvartalelor sau mici petice de pământ neamenajate se scurgea un mâl închis la culoare. Răpăitul asurzitor ne acoperea glasurile, din gurile noastre frazele izvorau despuiate de timbrul specific, într-un registru ascuţit, limpezi şi atonale. Pe unul dintre stâlpii de susţinere ai magazinului, lângă un afiş cu medicamente pentru digestie, se prelingea un fir de apă. De fapt, vizibilă era doar amprenta de umezeală ce avansa spre postament. Din pricina înclinaţiei eronate a scărilor, apa îşi găsise

făgaş inclusiv pe sub uşa de termopan. Am fost nevoiţi să ne retragem spre tejghea pentru a-i face loc vânzătoarei să cureţe cu un mop micul lac. „Aşa se întâmplă la fiecare ploaie mai tare”. După ce eliberă sentinţa, se întoarnă tăcută la exercitarea îndeletnicirii apostrofate. S ridică amuzată din sprâncene. Pariez că dacă în locul meu ar fi fost P, ar fi emis un comentariu „delicios”, cel dindărătul sprâncenelor. P mi-a relatat că e cusurgie, pornită mai cu seamă împotriva şoferilor, răbufneşte când i se taie calea pe trecerea de pietoni sau nu reduc viteza şi se implântă drept prin bălţile din preajma trotuarelor, nu-i suferă deloc pe bărbaţii, întotdeauna sunt bărbaţi, care ridică volumul la maxim ca să întoarcă toată lumea capetele după ei şi maşinile lor, or fi mărci de lux, dar pe cine păcălesc, e limpede ca lumina zilei că-s cumpărate la mâna a doua, preferă un bărbat cu o maşină nouă, chiar dacă nu una scumpă, sau dacă e second-hand, să nu-i instaleze boxe ultimul răcnet în portiere şi faruri cu xenon, radon şi krypton. De unde rezultă pledoaria înflăcărată pentru stilul de şofat al lui P, prudent, tolerant şi răbdător, în perfectă armonie cu maşina nu prea spaţioasă, dar elegantă, un Opel Corsa destul de vechi. Tânjeşte fără doar şi poate după automobilul aflat în service. Am zăbovit prea mult, abuzând de ospitalitatea vânzătoarei, se amuză S, şi, deşi nu mai e cale lungă până la staţia de taximetre, uzi

cum suntem, am ajunge într-o stare deplorabilă acasă la P, deci S preluă iniţiativa şi sună pentru o maşină ce sosi în scurt timp. Îşi sună şi prietena pentru a o anunţa de sosirea noastră, speră că nu se mai simte atât de rău, o vom înveseli noi în caz contrar, se instală confortabil în dialogul cald şi familiar cu ea şi, deşi mă includea politicos printre fraze, mă simţeam cumva exclus, din nişte scrupule care mă determinau să-mi imaginez tot soiul de scene, cum râdea de mine, cum S râdea cu gura până la urechi pe seama mea, nu se putea abţine să nu mă caricaturizeze, politeţea exagerată, rigiditatea, băţoşenia şi retractilitatea mi le-a considerat ceea ce îi păreau o evaluare onestă de sine, ştim ce înseamnă asta, nu?, că uzurpasem un loc absolut nemeritat şi ea avea privilegiul, conferit de îndatoritoarea şi nemaipomenita P, de a asista la spectacolul jalnic, de a-i sonda toate dedesubturile, croindu-şi propria formă de divertisment, până la urmă, chiar dacă eu interpretam rolul principal, prin forţa lucrurilor, şi P era o piesă, dragă, iubită, admirată, slabă, de aceea compătimită, geamănă, orice primejdie o vor înfrunta ca un singur trup, tachinările şi aluziile mai mult sau mai puţin voalate P le accepta cu un zâmbet pernicios, care săpa în fundaţia noastră ca o apă, nu exista vreun zid pe care să nu-l dărâme sau care să nu se prăbuşească fără să le prindă îmbrăţişate sub ruine. Parcă am mai auzit povestea asta şi

cunoaştem finalul.

P arăta bine. Era atrăgătoare. Boala mi-o ivise mai frumoasă. Lumina scăzută a ochilor, paloarea obrajilor mi-o apropiau. „Mă simt mult mai bine”. Se întremase într-un răgaz relativ scurt, deşi se plângea că nişte crampe încă o necăjeau. S-a dres băbeşte, cu un ceai de sunătoare, şi a făcut rost de la o doamnă în vârstă, vecina de alături, şi de o pieliţă uscată de pipotă. Amară ca naiba, dar

O

ştii, substanţele pozitive conţinute se găsesc, vorbesc serios, în medicamentele pentru uşurarea digestiei. S i-a pomenit, luminată de o conexiune insolită, de afişul de la magazin. „De ce nu m-ai sunat, dacă îţi era rău?” „N-am vrut să te îngrijorezi pentru nimic. Mă simt mai bine acum”. Un gând care ţi-a trecut prin scăfârlie a fost, secătură, presupun că te-ai deprins cu dojana mea prefăcută, că ar purta în pântece… nici măcar nu-l poţi pronunţa. Cu toate că te-ai păzit, este una dintre grijile esenţiale, cine ştie ce accident cu o probabilitate de realizare de unu la un milion, ca o boală genetică rară, te-a pricopsit cu un ditamai miracolul… orăcăitor. Bag mâna în foc că, la auzul unei asemenea veşti, ai afişa mina unui ginecolog care a devenit tată întâia oară. O cu totul altă senzaţie decât cea trăită în exerciţiul funcţiunii. M-am mustrat. Mi-am exprimat regretul într-un gest de gingăşie comis în răgazul cât S

supraveghea ibricul pe foc. Câte o cafea fierbinte pentru fiecare. Eşti sigură? Cafeaua crudă face bine la burtică. Nu e cafea crudă. Dar e tot cafea. Italiană, de la o mătuşă ajutor de bucătar într-un restaurant din sudul peninsulei. „Faţă de adineauri, când am vorbit la telefon, te cred că te simţi mai bine”. Cu sensul că, poate, brava, nu voia să-şi arate slăbiciunea în prezenţa a doi musafiri. Atât de diferiţi. Te gândeşti la ce mă gândesc eu? P, da. E ca în scena aceea din Şoareci şi oameni, zice P, când ea spune că se înţelege de minune cu orice bărbat când îl întâlneşte singur, dar când sunt doi, nici nu vor să-i mai vorbească, parcă o iau razna. Cu fiecare în parte e altă poveste. Mă simţeam în plus. Nu ştiu de ce, aveam impresia că prezenţa mea inoportuna, deşi mă prinsese de braţ, strâns, de o manieră uşor exagerată, ploaia îşi făcea în continuare de cap, ne izolase, trebuia, ca să putem urma curgerea firească a ceasurilor, să ne împărtăşim cum ne petrecusem ziua până atunci, S avea ştiri mai interesante, „Doar sunt profesoară, am ce vedea în fiecare zi”, eu speram că de-abia începând de-acum ziua avea să devină mai bogată, chiar dacă aveam o strângere de inimă, cu care nu mă obişnuisem, de fiecare dată când mă postam în faţa uşii ei şi mă pregăteam să apăs butonul soneriei, un ţârâit lung, deşteptător. Aceeaşi senzaţie, de fiecare dată: o trezesc din somn. Apoi, că mă furişam, ca un hoţ. Rareori mă primea într-o

dispoziţie diferită, ca şi când mi-ar răspunde sentimentelor, fricilor mele, aproape că mă trăgea în apartament şi mă săruta apăsat, apoi îmi trecea mâna prin păr, uitând sau pretinzând a nu-şi mai aduce aminte că nu suport lucrul ăsta, nu protestam, mi-era prea teamă s-o fac. Ura, unde s-a dus, în ce s-a topit ura? Câteodată, înainte de a pătrunde în bloc, îmi muşcam mâna, cât de tare puteam, incapabil însă sămi provoc o sângerare. Cel mai rău a fost când te-a surprins pramatia aia de vecin. Mă întreb ce idee şi-a făcut când m-a văzut muşcându-mi mâna în una din rarele ocazii când comisesem imprudenţa de a mă lăsa observat. N-a fost dureros. De fapt, nu e deloc dureros. Prea puţin pentru nevoile mele. O faci în tăcere. Ştii că ţipetele şi înjurăturile cresc toleranţa la durere. Chiar moartea unei fete de pe acelaşi palier, probabil de la bătăile împuşcate de tatăl ei, un alcoolic înverşunat care o dădea cu capul de pereţi până leşina, mi-a dat un imbold nebănuit. Am început cu un ac pe care l-am introdus lent în coapsă, în fiecare seară, după masă, îmi confecţionasem un mic ritual din asta, n-a trecut mult şi durerea a devenit suportabilă, acul îmi străpungea carnea cum ai găuri o foaie de hârtie, un joc insipid, urmărit cu seninătate, în absenţa oricăror comentarii, nu-mi mai oferea nici un fel de plăcere, aşa că l-am înmuiat în alcool medicinal, dar nici această soluţie n-a dat rezultate pe termen lung, diverse lucruri îmi

distrăgeau atenţia, de la coşurile pe care le spărgeam cu vârful acului până la firele de păr ce păreau să crească rebel, aluniţele şi punctele negre, micile pete rozalii şi vineţii, capilare sparte, putoarea pielii imposibil de îndepărtat după îmbăieri repetate, mucegăiam, odată te-ai gândit la ea în timp ce mâncai, pui întotdeauna farfuria şi tacâmurile pe un şervet, ai mai luat unul, te-ai descheiat la pantaloni, ai întins şervetul pe pulpe, ai luat un cuţit de tăiat pâinea, cu marginea zimţată, şi l-ai crestat uşor. Un firicel cald de sânge s-a scurs pe albul imaculat. Pe urmă îţi mai aduci aminte ce-ai făcut? Ca să te simţi împlinit?

A dus valiza în dormitorul din dreapta intrării. Coridorul avea un cot la dreapta, delimitând dormitorul şi o baie, apoi înainta până în dreptul altei încăperi. Pe partea stângă erau aliniate bucătăria şi încă o cameră. Toate aveau uşi din geamuri opace, cu motiv geometric, prin care se puteau zări siluetele în mişcare. M-am surprins deformat în oglinda vestibulului, ceva mai mărunt şi îndesat. Fiindcă întârzia să apară, am bătut la uşa dormitorului. Nici un răspuns. Am deschis-o discret. Dormea cu faţa afundată în aşternut, mâinile răsfirate şi un picior atingând podeaua. Dezbrăcată până la brâu. O linie orizontală, sub omoplaţi, şi două perpendiculare, spre umeri, albe, purtau amprenta sutienului. Valiza anina într-un colţ de şifonier. În loc să mă retrag, cu o îndrăzneală inexplicabilă, m-am apropiat, nu

voiam s-o trezesc, până ce tibia i-a întâlnit talpa goală. M-am deplasat uşor spre stânga, m-am aplecat sprijinindu-mă de tăblia patului, destul de mult, solicitându-mi muşchii lombari şi ai picioarelor abia proptite de saltea, dar din poziţia incomodă simţeam cu greu respiraţia caldă şi parfumată a coapselor. Mi-am strecurat palma stângă între coastele şi mâna ei stângă. Apoi, mi-am apropiat nările de ceafă şi am început să le cobor prudent de-a lungul şirei spinării, adulmecând fiecare vertebră în parte. Umbra mea îi întuneca pielea catifelată. Câteva aluniţe pe umeri. Cu buricele degetelor, i-am mângâiat, la câţiva centimetri distanţă, încreţitura şoldului drept, solicitat de poziţia puţin torsionată a bustului. Am luat o agrafă neagră, metalică, de pe noptiera de lângă pat şi am pus-o în buzunar.

Ar fi mai bine s-o anunţ data viitoare dacă am de gând să trec pe la şcoală, ca să nu mă deranjez de pomană, „Bun, atunci, mâine, dacă te simţi mai bine, am să vin să te iau de la muncă.” „De acord”. Spre seară, P mă anunţă prin telefon că va trebui să amân vizita. Se programase la doctor. „Credeam că e vorba de o indigestie.” „Da, nu ştiu, aşa credeam şi eu”. După un răstimp în care, probabil, ar fi trebuit să-i propun să trec pe la ea, şi eventual să ne petrecem noaptea împreună, S câştigă în lipsă, „Nu te îngrijora, S o să doarmă cu mine”. În aceeaşi zi, deşi nu obişnuiesc, decid să citesc unul dintre mail-urile cu adresant

necunoscut, pentru că n-aveam altceva de făcut, pentru că voiam să umplu golul laşităţii mele şi fiindcă o linie de majuscule completate de un şir de semne ale exclamării promitea să-mi hrănească dorinţa de a mă resorbi într-un receptor pasiv a ceea ce părea să fie un şuvoi strident de cuvinte, am parcurs, stupefiat, o diatribă încărcată de o ură vădit personală, presărată cu insulte veninoase şi ameninţări patetice. Am încercat să aflu identitatea expeditorului căutându-i adresa de mail pe google, fără succes. Adresat mie? N-am avut niciodată onoarea ca cineva, un adversar nevăzut sau direct, să depună efortul necesar de a premedita o acţiune împotriva mea, fie şi un mesaj anonim trimis prin spaţiul virtual, iar dacă s-a întâmplat, n-am avut conştiinţa acestui fapt. Primul sentiment încercat a semănat unui soi straniu de recunoştinţă. Am fost oarecum flatat de interesul viu pe care îl trezeam în inima acelui necunoscut, de impactul pe care existenţa mea îl avea asupra unei alte persoane, a unei fiinţe vii, oricine ar fi fost, mai ales că aveam convingerea că nu o mai întâlnisem până atunci, ceea ce m-a şi înspăimântat, trufia de a fi provocat suferinţa unei persoane de a cărei existenţă nu aveam cunoştinţă s-a distilat între rândurile unei ameninţări străvezii, căpătând concreteţea unei materii vătămătoare şi imprevizibile, a unei primejdii care colporta din umbra imprecisă a anonimatului, deghizându-se în toate chipurile posibile, familiare

sau străine, simpli trecători pe stradă, un vecin neştiut, ignorat, cineva îmi dorea răul, iar angoasa se intensifica pe măsură ce-mi deveneau tot mai neclare mobilurile şi intenţiile reale ale celui sau celei din spatele frazelor răstite de a-şi pune ameninţările în aplicare.

DOMNULE V,

NU MA CUNOASTETI, DAR EU VA CUNOSC FOARTE BINE. STIU CE FEL DE OM SUNTETI SI CE URMĂRITI!!! N-O SA VA MEARGA!!! SUNT CU OCHII PE DVS!!!

PS: DACA NU RENUNTI SA-TI MAI BAGI NASUL UNDE NU-TI FIERBE OALA CAINE LIBIDINOS TE OMOR.

Ceea ce, hai să fim oneşti, poate însemna orice. Eşti pasibil de orice vină închipuibilă, în numele oricărei cauze, oricât de smintite, a cărei sentinţă poate fi dusă la desăvârşire de oricine. Asta, ca să clarificăm lucrurile. Aceasta este fie o înscenare dintre cele mai diletante, o defulare incontinentă care s-a nimerit să te găsească ca adresant, a glitch, o eroare infimă a însuşi internetului care, spre neştiinţa celor care teoretizează pe seama existenţei sale concrete, şi-a demonstrat independenţa, ori a dat un semn al unei demenţe incipiente ce poate anunţa un adevărat cataclism potenţial, de pe urma căruia să se poată odihni în sfârşit sufletele torturate de gânduri apocaliptice, fie cineva îţi joacă un renghi punându-te sadic pe jar, fiindcă, aşa cum zice, te

cunoaşte foarte bine, şi ştie cât de puţină otravă e suficientă ca să-ţi aprindă durerile latente. Ce poate fi mai chinuitor, câine, deci, decât şfichiuirea usturătoare a unei, cum tu însuţi ai denumit-o, umbre, căci, nu-i aşa, nu o cunoşti, a fost prima şi cea mai importantă clarificare. Te paşte o prietenie nedorită, secătură. A fost odată un inginer, mai poate fi în continuare, n-are importanţă, lucid, un bărbat la cincizeci de ani, care a legat o amiciţie strânsă, în traducere – necenzurată, de o dependenţă pe lângă care cea de heroină pare o joacă de copil, cu alţi doi bărbaţi, a mărturisit cu cea mai sinceră uimire şi frustrare totodată că poate da detalii despre fizionomia lor cum nici pe propria familie ce l-a părăsit n-o poate descrie, doi necunoscuţi, feţe fără identitate, nu apar în nici un registru, n-au certificate de naştere, de fapt au arătat dintotdeauna o singură vârstă, de asemenea, nedescoperită, nici temeiul acestei alegeri nu i s-a limpezit, un fel de îngeri insistenţi, priveghind asupra lui până în măruntaiele celei mai tainice intimităţi, îl cunoşteau într-atât de bine, tocmai asta era toată cheia poveştii, convingerea sa nestrămutată că prezenţa permanentă a acestor amici era strâns legată de temeinicia cunoaşterii lor asupra rotunjimii astfel închise şi definite a sufletului său, mă urmăreşti, înţelegi, n-a mai fost capabil să-şi susţină vreun gând despre sine, cât de neplăcut ar fi fost, fără să surprindă prezenţa

apăsătoare a acestor străini ca o oglindă răsturnată, deci într-atât de detaliat îi răstălmăceau fiecare mişcare înainte de a se fi produs, încât devenise o certitudine apodictică, adică inchestionabilă, mă înţelegi, faptul că fraza pe care i-o administrau ca o doză zilnică în cele mai neaşteptate împrejurări, era nici mai mult nici mai puţin decât simplul adevăr, un adevăr pe care atâţia alţii îl caută cu febrilitate, îmi pare rău că nu pot oferi amănunte diverse care să întărească povestea asta, dar nu vreau, ar fi totuşi o plimbare în parc ce, în esenţă, nu s-a petrecut deloc altfel, printre pensionari şi javrele lor liberate de zgărzi, s-a oprit şi s-a aşezat pe una din băncile acelea insipide, toate erau la fel în orice tip de lumină, ca să asculte pentru a nu ştiu câta oară refrenul, îşi notase în carneţel cifra exactă, carnetul se afla însă în buzunarul pardesiului din cuier, şi a hotărât că nu mai poate suporta, aşa că a ajuns în mijlocul altor oameni care l-au convins de contrariul acestei noi credinţe, oferindu-i argumente în răspăr cu străduinţele sale disperate de a le explica imposibilitatea demersului, când ei tac, încredinţarea lor se preschimbă în inversul cadenţat al îndemnului, al poruncii prietenilor să-i, nu i-a numit niciodată altfel, de la bun început, fără să se prezinte, i-a considerat nici mai mult nici mai puţin decât cei mai apropiaţi tovarăşi pe care i-a avut vreodată. Alternativa oferită de ultimele rânduri socoteşte-o aşadar o şansă. Cred

însă că nu-mi iei băşcălia în serios. Treaba ta, canalie.

Dimensiunea erotică a existenţei mele, luând în considerare absenţa unei referinţe precise, e un păcat ce cu greu l-aş putea ispăşi, oricât de penitent m-aş dovedi, subliniat fiind de caracterul instinctual al acestui delict prin asocierea cu un animal simbolic pentru nenumărate cusururi umane. Ce mi se reproşează, altminteri, este mai degrabă o nesincronizare între atitudine şi timpul acţiunii ori obiectul ei, sau impietatea comisă asupra unei proprietăţi sfinte şi nu prea, de vreme ce mi se oferă şansa unei absolviri. Asupra gâtului meu atârnă limita tăioasă a unui termen vag. După o suită punctată metodic cu semne alarmiste, simfonia sucombă cu cele mai aprigi note într-un registru, însă, tern. Motiv să-l sau s-o iau în serios? E ca şi cum mi-aş fi vorbit eu însumi dincolo de orizontul acestei nedeterminări. Să mă îngrijorez, să sun la poliţie? Sun-o pe P. Sau aştept o continuare? Primul suspect către care mi-am îndreptat atenţia a fost, graţie întâmplării, nu m-aş fi putut decide singur, elevul îndrăgostit de P, peste care am dat în faţa uşii ei în timp ce frământa de zor butonul soneriei. Nu ştiu de când se postase acolo şi dacă P avea de gând să-i deschidă, ivirea ei am pus-o pe seama prezenţei mele, poate că auzise şi văzuse dindărătul vizorului scurtul dialog dintre mine şi adolescent. Nu s-a prezentat, cum mă aşteptam, când l-am

întrebat cine e şi pe cine caută, deranjat vizibil de tonul de interogatoriu, replicându-mi că nu e treaba mea. Nu m-am simţit confortabil în rezolvarea unei situaţii atât de nefamiliare, aşa că a fost nevoie ca P să-l expedieze de-o manieră pe care am interpretat-o ca purtând susurul unei promisiuni suspecte. M-am simţit ofensat, P, din nou un exces nedorit, ca noroiul de pe talpa pantofilor. La capătul scărilor, tânărul a ajuns oase şi ulcele, îmbrâncit. Cel mai probabil, aveam să-l revăd, până când trena se va risipi şi îşi va deconspira calculele, pizma ce mi-o poartă viitorul criminal. Trebuie să-l înfrunt, P, nu de dragul tău, care m-ai prins în capcana asta, ci pentru că îl urăsc la fel de mult. Am ştiut în clipa în care m-a tutuit că avem ceva de terminat între noi, nu ştiu ce, nu am idee cum ar arăta din afară adversitatea asta, dar m-a umilit, m-a tras la nivelul lui, şi-apoi, cuvintele alea, intimitatea pe care şi-a permis-o, neruşinarea, sfidarea staturii lui vânjoase la adresa nesiguranţei mele, simt visceral nevoia de a termina, P, cu el, cu tine, cu toţi. Cu tot. M-am arătat, pentru prima dată, irascibil. P a fost surprinsă. Nu mă mai văzuse dându-mi la lumină atât de stângaci gândurile. Mai rău, a găsit de cuviinţă să se scuze, aşa că n-am putut zăbovi prea mult, am invocat o problemă urgentă şi am plecat imediat după ce ne-am terminat cafeaua.

Se lăsa seara şi hoinăream încă pe străzi. Abandonat de sentimentul apartenenţei la un loc

anume, apartamentul fusese un reper în funcţie de care îmi calculam distanţele în lume, numai că iluzia siguranţei oferite de pereţii săi cunoscuţi, de urmele corpului meu prin ungherele sale, a bunei înţelegeri cu forma obiectelor mulându-se după amprenta atingerilor mele, împrumutându-mi mirosul, se fărâma adeseori în mii de cioburi şi spaţiul se înfrigura subit, devenind ecoul unei singurătăţi insuportabile. Nu mă retrăgeam de fapt în nici un cerc magic, protector, lumea reuşea cumva să se infiltreze în muţenia lui, îl murdărea, se uza văzând cu ochii, clacam neputincios, mânjit de aerul sordid, vedeniile elucubrau, incapabile să se încarneze în fiinţele fragile şi imperfecte de afară, cele mai severe voci, neiertătoare, vindicative, rostind zgomotos finalurile înspăimântătoare ale propriilor gânduri, apoi căpătau o forţă independentă, imposibilă, în tot acest timp eram singur, o ştiam foarte bine, mă izgoneau, CARĂ-TE!, aici nu e locul tău, spuneau adevărul, FUGI!, nu ştii, când nu mai poţi suporta, fugi, tu fugi, a te statornici, ce minciună, încotro însă, înaintea mea nu se deschidea spaţiul nesfârşit al nici unei câmpii, străzi care-şi curmau traiectoria cotind, sugrumate, printre ziduri înalte de beton, case cu garduri şi acoperiş piramidal, maşini parcate ca nişte obstacole, parcuri întortocheate, alei nepavate, canale împuţite, poduri, maşini, oameni, containere, fundături, pietre, bulevarde slab luminate, maşini, blocuri de

zid şi case cu ferestre dosite, semne rutiere, magazine transparente, benzinării… Paşii m-au purtat prin ceaţa lăsată cu regularitate de câteva zile până la limitele oraşului, de unde începea un şir de benzinării şi depozite. În afara drumului, printr-un şanţ, m-am întins pe solul rece la marginea unui lan de buruieni şi arbuşti înalţi ce reprezentau conturul unei păduri de stuf iţite într-o mlaştină. Puteam distinge cu acuitate freamătul insectelor nevăzute şi urletul unor haite de câini. Deşi păreau că vin din desişul de beţe vineţii, cel mai probabil, îşi făceau simţită prezenţa din dosul porţilor mari de fier, zăvorâte, ale depozitelor. Într-un târziu, pesemne că aţipisem, moţăiala mi-a fost întreruptă brutal de larma unei sirene. În dreapta mea, fundal al stâlpilor de iluminat care aruncau o lumină galbenă, arestată de întunericul din jur, se profila carena imensă a unui vas de croazieră. Kilometri întregi de cheiuri, dane, macarale gigantice, plutind pe valurile unei ceţi dense, trosnind din încheieturi, distorsionate de focarele de lumină artificială, statice ca viziunea unui pictor mahmur. Probabil că dorm profund în aşternuturi, ceasul ticăieşte zgomotos pe noptieră, mişcarea oculară se intensifică, muşchii au împietrit, unde electromagnetice emise de creier se propagă în aerul rarefiat al nopţii, respir neregulat, cu gura întredeschisă, dacă dorm cu faţa în sus aş putea sforăi, revin însă pe partea dreaptă, poziţia preferată, partea vizibilă

încremeneşte într-o stare simulând completa detaşare şi înşelând posibilii prădători, mai puţin insectele hematofage. Cu o migală uimitoare e zămislit totul, aceasta este convingerea mea, şi-mi trece prin minte opinia unui cercetător că dacă am închide ochii şi neam imagina într-o maşină virând la stânga, vom descoperi că în realitate, întoarcem volanul spre dreapta. Mă deplasez de-a lungul unui chei, fără teamă, fără griji, nici o emoţie anume nu mă stăpâneşte. Gura împrăştie aburii de ceaţă, tălpile zupăiesc asfaltul, frigul e pătrunzător. Un vag impuls de a înainta. Contemplu. Împrejur, linişte. Persuasive. Percepţiile detaliilor geometrice, fidelitatea texturilor, soliditatea întregii structuri. Poate o vagă senzaţie de instabilitate. Ca şi cum totul ar fi într-o abia perceptibilă deplasare în raport cu un sistem de referinţă relativ, invizibil. O senzaţie atât de fină, încât ar putea fi pusă pe seama unui vertij. Doar că în vis, corpul nu are o consistenţă interioară, realitatea complexităţii lui îmi scapă. În pofida ceţii groase, particulele de lumină sudate de moli de aer mustind de apă dezvelesc părţi întregi din vapoarele ancorate. Păşesc pe asfaltul reavăn prin dreptul unui felinar, spre un megalit de oţel inscripţionat cu numele unei femei pe partea stângă a prorei. Apropiindumă, vasul ocupă zarea arcuindu-şi etrava. Consumat de rugină – prin fanta ancorei se preling dâre portocalii, vopseaua bordajului s-a descojit deasupra liniei de

plutire. Trei sunete lungi, solemne, izbucniră din gâtlejul sirenei.

Pe punte, promenadă. Perechi răzleţe de vârstnici. Femei cu rochii elegante de crinolină, imprimeu floral, mănuşi delicate de mătase, lungi până la coate, plete strânse în cozi încreţite, cu panglici şi funde purpurii, sandale lăcuite cu bot. Bărbaţi în costume şi jachete de tweed, pe cap pălării de fetru, cu pantofi de piele italieneşti. Machiaj strident, zâmbete condescendente, aţâţătoare. Mutre jignite, posace, resemnate. Din difuzoare atârnate de stâlpii de susţinere ai cabinelor, acorduri melodioase, letargice, înfundate. Între degetele cărnoase ale unui domn, un tablou de Grimshaw: un pasager, pe un vas, scrutează o Londră reumatică şi înnegurată pe ale cărei alei întunecate cutreieră siluete fantomatice suferind de astmă. Smogul s-a infiltrat prin ferestrele opace, de un galben roşiatic, stârnind accese nestăvilite de tuse. Întreg oraşul expectorează convulsiv cenuşă pe străzile mizere, întreg oraşul se scufundă în propria-i decrepitudine. Deasupra, contururile acoperişurilor de ţiglă, estompate, se contopesc cu vâlvătaia văzduhului. O fi noapte sau pur şi simplu soarele s-a diluat, împrăştiindu-se ca o pastă pe tot cuprinsul. Jos, nişte inşi în salopete răpănoase se chinuiesc să degajeze malul azvârlindu-l în mare. Lopeţile lor hârşâie conturbând melopeea sfâşietoare a vocii feminine din difuzoare,

secondată de o frază subliminală indiferentă. Pe gustul perechilor de pe puntea de scândură, cufundate într-o preumblare senilă. Lipsesc câteva stinghii. Aş putea cădea. Resimt stomacul. Îl am. E în mişcarea unduitoare a colosului fără rădăcini. Genunchii nu se mai încred în duritatea podelei. Ne îndepărtăm. Mă prind de balustrada rece. Doar puncte de sprijin oscilante, fragile, amăgitoare, iluzorii. Sub mine, puntea vibrează. Balustrada frige. Din cală, glasul unui animal. Mă aşez pe vine şi încerc să-l identific printr-o gaură, dar mă lovesc de o beznă adâncă, un vid imens din care se răsfrânge o răsuflare caldă cu iz înţepător. Teribilă mişcare constantă. Mi-e rău. Ne îndepărtăm de ţărm nu împinşi de forţa elicei, ci parcă smuciţi de un lanţ de mâini nevăzute. Nu sufăr marea, senzaţia de rău se intensifică, mi se urcă un nod dureros pe esofag, stomacul se contractă, golit, mi se înmoaie încheieturile mâinilor. Marea câştigă tot mai mult teren, iar portul se pierde într-o pâclă deasă. Imagine asemănătoare cu a unui astronaut ce scrutează printr-un hublou minuscul strâmtorarea graduală a planetei într-o bilă rătăcită în spaţiul vast şi pustiu. Încerc să-mi închipui că opacitatea apei nu se datorează străfundurilor insondabile, ci că îmi joacă o festă, mă uit în jos, de la înălţimea sfidătoare a unei maşini greoaie, menită să ţină piept calmului nemărginit în vintrele căruia sălăşluieşte o forţă catastrofică, şi surâd descoperind că apa abia îmi

ajunge la piept, dacă aş sări mi-aş înfige tălpile în nisipul ud, dar ferm. Mă aflu, totuşi, pe o insulă plutitoare, ce se poate scufunda oricând, din orice motiv. Carena subţire suportă presiunea a milioane de tone cu preţul unei uzuri îndelungate, după calculele unor minţi strălucite, imposibile bunului-simţ comun. Iar zgomotul acela, mii de voci sâcâitoare… De unde vine? Am o migrenă. Şoapte neostoite, încălecându-se reciproc precum nişte animale în călduri, sugrumându-se şi dezrobindu-se în vaiete şi îndemnuri indicibile, tot mai puternice, mai agresive, braţe care smulg, dinţi ce rup, din toate părţile, zbierete temperate, reproşuri îmbufnate, tachinări neîntrerupte, ce spun, oare ce spun?, precum acele fiinţe ce pălăvrăgesc la nesfârşit, cu cât ascult mai atent, cu atât se revelează structura încâlcită a unor inventare redundante, repetiţia deprimantă a unor găunoşenii, a unor banalităţi adunate unele peste altele pentru a crea sentimentul unei realităţi pline şi semnificative, fiinţe angajate energic într-o întreprindere eliberatoare, enoriaşii unei credinţe atât de limpezi, atât de pure şi de generoase, îngropând cu zâmbetele lor optimiste şi iertătoare, stupide şi prietenoase, tot gunoiul muced al lumii, vocile se multiplică, aidoma unor viruşi, a unui sistem de entităţi microscopice, pasagerii amuţesc, glasurile turuie… Ar face bine să tacă. Să mă scutească. Larma se amplifică cu un ţiuit ce lungi vaporul.

Îmi sări în ajutor. Deoarece sistemul digestiv nu-mi asculta îndemnurile. La un moment dat, mă convinsesem că starea de rău s-a instalat pentru totdeauna, că senzaţia dureroasă face de-acum parte din mine ca o reacţie fiziologică normală, ca un răspuns somatic la o nelinişte profundă, un disconfort ce nu mă va ucide, ci mă va însoţi pretutindeni aidoma unui călău pervers. „Stai precum câinele acela electrocutat zile în şir şi care, dându-i-se posibilitatea de a evada, în loc să fugă, se încordează în aşteptarea şocului”. Diagnosticul precis al lui B. În nişte blugi negri, decoloraţi, o cămaşă cu gulerul descheiat, perciuni albi, zbârliţi, îi împodobesc pielea arsă de soare, sub ochi, riduri ca nişte săbii încrucişate. „O duşcă prinde bine, îţi mai încălzeşte stomacul. Este tot ce ai nevoie ca să te dregi”. Un surâs condescendent. Şi o mică rezervă. Îmi face semn, cu o suspectă bunăvoinţă, să mă apropii. „Vreau să-ţi vorbesc despre miracol”. Fără preambul, suspect de plictis sau de o nemulţumire personală. Începe prin a clarifica ceea ce nu este miracolul. Nu poate fi o poveste, povestea strecurării noastre în istorie, pentru a o crea, pentru a o configura, astfel încât proaspăt sosiţii neofiţi să parcurgă în răgazul dintre două respiraţii, ale naşterii şi morţii, imaginea-colaj desăvârşită, tabloul la care nu facem decât să adăugăm, meşteri neîntrecuţi ai acţiunii, ai transformărilor, ai dezvăluirilor spectaculoase, uite atomii şi electronii, iată

piramidele, maşina de scris, avionul… spre lună, penicilina, Conquista, bomba atomică, Odisei şi Iliade, Orfei şi Apollo, Ianuşi şi eroi războinici uniţi cu de-a sila într-unul singur, câte unul pentru fiecare, noi acţiuni, noi fraze pompoase, metafore cu sens la îndemână, un orizont bine definit şi promisiunea tangibilului, a crezului palpabil, verificabil, nu este potrivirea dintre filozofie şi viaţă, nu se referă la istorie ca discurs al învingătorului, al speciei din fruntea lanţului trofic, minunea înseamnă în primul rând, pentru B, aţâţat de un acces de frenezie cu greu stăpânit, sub aparenţa calmului şi a înţelepciunii care nu se îngrijeşte de sentimentele celuilalt, ci doar de amărăciunea şi sarcasmul propriei voci, deci miracolul ca taină manifestă, poate că e niţel pedant, dar nu se poate nega plecând de la definiţia anterioară, că sub aspect raţional nu se supune nici unei legi, iar ontologic, că este o prezenţă, o realitate manifestă, deci miracolul ar fi în consecinţă ceea ce nu poate fi grupat, cea ce nu poate fi explicat, dedus, cuprins, delimitat, descris până la ultimul detaliu, nu este o maşinărie, ci boala ei, moartea care survine împotriva străduinţei materiei de a obţine nemurirea, e catastrofa izvorâtă din acumularea nebănuită a micilor, dar perseverentelor efecte colaterale, inofensive, abstracţia pură şi infinită, mlădierea unei viori particulare, eşecul posesiei, înfrângerea înţelegerii, gratuitatea şi altruismul ca produse

secundare ale violenţei insolente, slăbiciunile şi defectele, îndoiala, surpriza, fisura microscopică a oricărei structuri, a oricărui sistem sau fenomen în aparenţă robust şi durabil, realitatea insondabilă care face rabat de la perfecţiunea legilor simple, dorinţa absolută de a deţine ceea ce nu e vizibil, răsturnarea de situaţie, opinia unui scriitor că totul continuă, fără a deţine certitudinea acestui principiu, ştiai că mulţimile de protestatari, deşi se presupune că le scade coeficientul de inteligenţă cu câteva zeci de puncte, în ciuda părerilor predominante despre pericolul din sânul lor, îşi influenţează membrii pentru a deveni mai receptivi şi mai prietenoşi, de ce nu ne putem scălda în deplinătatea goliciunii noastre neruşinate fără să ne ruşinăm, sau poate în pofida ruşinii, în apele reci ale râurilor, aşa cum făceau strămoşii noştri barbari, la o adică poate să ni se şi scoale, care-i treaba, e ceva perfect natural, ba mai mult, încălcarea dezmăţată a pudorii e victoria noastră, tabuul pe care avem datoria să-l nesocotim fără a-l distruge, mai bine pustieşti câteva destine decât să epuizezi o resursă supremă a plăcerii, dar… pudoarea face parte din… ştiu ştiu, nu contează, putem trece peste asta, în sensul acesta vreau să spun că, nefiind ca animalele, conduşi exclusiv de instincte, am putea fi chiar mai primitivi, cât de primitivi?, am putea inventa un primitivism original, specific umanităţii, deşi eu cred că el există deja, dar de

dragul argumentaţiei propun să ne îmbrăţişăm relaxat efemeritatea, să găsim calea de mijloc între necesitatea de a ne satisface urgent poftele şi practica obişnuită de a realiza aceasta prin conflict, printr-o competiţie între neapărat două sau mai multe tabere în care una pierde pentru a i se lua, şi cealaltă câştigă pentru a avea mai mult, sunt împotriva războaielor, a politicilor naţionale sau globale de exterminare şi înrobire, împotriva suspendării moralei şi a eticii din considerente naţionaliste, prefer mai curând dramele personale, nelegiuirile private, aş vrea să nu mai existe state, direcţii generale, principii ordonatoare, politici globale, fiindcă acestea ne depăşesc şi nu fac altceva decât să ne amplifice defectele, să normalizeze ororile, să înlocuiască individul, persoana cu Omul, trebuie să ne reglăm pe frecvenţa la care să ne dorim pentru noi şi nu în raport cu ceilalţi, adică împotriva celui de lângă mine, orgoliul puterii ne aduce la disperare, existau, am citit undeva, triburi prin nu ştiu ce mama lor de insule de prin nu ştiu ce ocean, Pacific paremi-se, care îşi proclamau supremaţia distrugându-şi ostentativ bunurile în faţa triburilor competitoare, cine pierdea mai puţin devenea astfel inferior şi dator pentru anul ce urma de a-şi recâştiga faima şi poziţia, e destinul nostru un blestem?, mă refer la o parabolă cu un ins sceptic dintr-o societate barbară, nu vreau să spun primitivă, m-aş repeta, care se hotărăşte într-o

bună zi să le facă oamenilor o demonstraţie prin care să demaşte şarlataniile şamanilor, aşa că pretinde la rândul său a fi înzestrat cu harul vindecării şi alungării spiritelor rele şi călătoreşte în satele învecinate unde asistă la aşa-zisele tămăduiri ale vracilor care scot boala dintr-un bolnav sub forma unei pene dosite în pumn, alţii smulg demonul sub înfăţişarea unei broaşte sau a unui şarpe, lucrurile capătă amploare, oamenii încep să-l socotească un vindecător autentic ce-i dă în vileag pe cei falşi şi îl frecventează tot mai mult, într-atât se răspândeşte reputaţia lui în toate zările cu iuţeala vâlvătăii care aprinde pădurea uscată că în cele din urmă scepticul sfârşeşte în a se convinge pe sine însuşi că e un şaman adevărat şi că doar practicile altora sunt mincinoase, dar aşa, de la distanţa asta a unui text scris de un observator „raţional”, lucrurile par la fel de distorsionate, parcă îţi plăcea cuvântul acesta nu, parabola pare conţinută perfect între limitele unei secvenţe de premise logice care prin forţa lor pot scoate lesne adevărul la iveală, nu adevărul profund, miraculos, aşa gândesc eu, al acelor minţi şi al acelor suflete şi a credinţei lor absurde, vicioase, îmi place enorm viciul, port o obsesie faţă de anormal, aberant, mai zii cuvinte din astea, morbid, îmi provoacă o deosebită plăcere să urmăresc execuţii pe internet, violenţa sângelui clocotitor mă excită, apoi ating un calm zen, minunea tăcerii depline, beatitudinea

autosuficientă, abolirea timpului, la dracu cu trecutul, la dracu cu viitorul, prezentul etern, acum, acum, n-ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii perfect conştient de momentul prezent, această neasemuită fericire şi împlinire înseamnă pentru mine lumina sfântă de la Ierusalim, răscumpărarea morţii, ce e aia, frica aia de... o prostie, o prostie incomensurabilă, cum să-ţi fie teamă de ceva despre care nu ai nici cea mai neînsemnată idee, putem descrie orice experienţă în cel mai fin detaliu până în pragul ultimei bătăi de inimă, după aceasta însă, nu mai este grija noastră, ţelul pe care trebuie să-l urmăm este revelarea accidentală a misterului pe durata existenţei, atâta tot, behăitul unei capre negre pe costişa unui munte sacru, proclam absenţa oricărei nelămuriri, preaplinul cathartic, desfătarea maternă, prosternarea cretină şi înduioşarea năroadă, suprimarea fricii, asumarea unicei posturi satisfăcătoare: a aceleia de victimă. Îţi mărturisesc că în viaţa mea nu mi-am asumat rolul de călău în pat, le-am permis femeilor să facă ce vor cu mine, şi am obţinut cele mai mari satisfacţii datorită acestei mentalităţi. N-ai idee câtă plăcere dospeşte în tortura fizică provocată de o femeie. Orice tip de abstinenţă, la care se supune îndeobşte cetăţeanul model, canalia moralistă, dă naştere unei patologii mult mai primejdioase decât toate perversiunile lumii la un loc. Una camuflată în cotidian, în gesturile

nevrotice ale bunului-simţ scandalizat şi tiranic. Mai bine îmi bag un cartof în cur decât o baionetă în rinichii unui necunoscut. Aia-i adevărata nebunie: normalitatea. Care-i împinge pe oameni la coşmarurile obscene şi violente ale nopţii. Te trezeşti cu întregul trup o coardă întinsă. Dau exemplu unul din visele tale recurente. Un triunghi amoros clasic. El este cel mai bun prieten al tău, ea sălăşluieşte încă într-un meleag ipotetic, contextul nu are cine ştie ce relevanţă, dar să ştii că te plasez în hinterlandul unei femeiuşti cu care mi-o trăgeam într-un mod bizar, adică, fiind o roackeriţă care-şi pierdea nopţile cu jocuri online, făceam sex ziua, înainte să se culce, sau când o excita vreunul din personajele din joc, vreun vrăjitor care arunca bile de foc sau un mag, nu mă întreba că nu ştiu diferenţa, căcaturi plictisitoare, avea o slăbiciune pentru prinţese vulnerabile, dar nu şi-a recunoscut niciodată tendinţele lesbiene, a refuzat constant propunerea de menaj a trois, deşi i-am sugerat abil că poate să invite ce jucătoare pofteşte, indiferent cum arăta, ideea mă excita mai tare decât înfăţişarea oricărei pretendente, nu i-am înţeles reticenţa, părea destul de dezgheţată la minte şi curioasă, părea genul care se dădea în vânt după ciudăţenii de astea, în fine, tu eşti un mag, iar el este un prinţ moştenitor, sunteţi un fel de fraţi de sânge, două caractere opuse, dar complementare, vă potriviţi de minune împreună, formaţi un cerc complet, cum s-ar zice, al

respectului, loialităţii şi tovărăşiei. Rolul tău e să-l deprinzi cu responsabilităţile şi obligaţiile unui viitor rege, alături de instrucţia ordinară în geometrie, latină şi studiul fiinţelor terestre şi cosmice. La schimb primeşti un loc de onoare la dreapta lui, însoţindu-l nu doar în calităţi oficiale la dineuri fastidioase, unde mulţi dintre comeseni moţăiau, iar oratorilor le lipsea simţul măsurii lungindu-şi nepermis discursurile şi divagând pentru a se întoarce ca un laitmotiv recurent la calităţile şi virtuţile celor de rang superior fără sprijinul şi călăuzirea cărora lumea civilizată n-ar putea exista, ci erai unul dintre invitaţii nelipsiţi ai petrecerilor somptuoase unde îşi făceau apariţia în rochii de seară de o eleganţă şi strălucire fără seamăn nubilele conţilor şi ducilor, nu neapărat cele mai frumoase arătări din ţinut, ce-i drept însă, atâta opulenţă acţiona cu oarece înrâurire asupra opiniilor estetice ale oricui, în compania cărora îţi petreceai seara conversând cu înflăcărare, pentru că farmecul prinţului părea să se răsfrângă şi asupra puterii tale de seducţie, o naivă iluzie, în realitate nu ai mare căutare, aici mi-e vag motivul, ori arăţi ca dracu, ori eşti foarte dificil, doamnele şi domniţele manifestă o uşoară teamă şi stinghereală în prezenţa ta, punct, situaţie căreia te resemnezi cu seninătate sau cu sentimente refulate, până în clipa când soarta capricioasă te conduce pe făgaşul unei întâlniri cu epifania angelică a unei fiinţe de o graţie

răpitoare, a cărei ţinută poartă o umbră de indiferenţă şi suficienţă specifice unei femei în care caracterul şi frumuseţea exterioară se îmbină ca părţile unei unităţi armonioase mimând perfecţiunea. Întâlnirea nu se iniţiază sub cele mai bune auspicii, fiindcă eşti plasat, din obişnuinţă, de la o distanţă arogantă, în rândul pretendenţilor neostoiţi, pisălogi, snobi şi libidinoşi care aspiră la un trofeu greu de cucerit, pe care îi provoacă adesea, amuzându-se copios, la întreceri stupide în contul unui dans şi a unei făgăduieli deşarte, unul dintre numeroşii peţitori şi-a rupt picioarele în urma unei asemenea competiţii, sărind, beat criţă, de la una dintre ferestrele de la catul superior ale palatului regal, pentru a imita scena dintr-o carte citită de adulata prinţesă, de fapt fiica unui nobil modest aproape ruinat de datorii, dar care găsea întotdeauna resursele necesare pentru a face din fata sa apariţia cea mai aşteptată a serii. Totuşi, în scurtă vreme, aburii convenţiilor se risipesc şi descoperindu-vă afinităţi spirituale, legaţi o prietenie sinceră bazată pe admiraţie, şi ceva mai mult din partea ta, dar un ceva căruia nu îndrăzneşti măcar să-i dai un nume; îţi apreciază intelectul şi non-conformismul, timiditatea şi spiritul retras, critic, înţelegi de la bun început că în tine îşi oglindeşte calităţile refuzate din pricina situaţiei financiare incomode şi a obligaţiilor care survin ca urmare a acestei condiţii, visurile înfrânte de aşteptările tatălui şi a

unei întregi clase de ochi iscoditori şi rigizi, aspiraţiile înăbuşite de tăvălugul de bârfe şi anecdote sau adevărate plăsmuiri ţesute cu obstinaţie în jurul legendei frumuseţii sale. Adesea trăieşte sentimentul dezolant că joacă într-o scenetă bufă, nu-şi refuză însă jocurile maliţioase şi inocente, chiar dacă uneori sfârşesc cu câteva coaste rupte şi orgolii rănite, cum nu-şi refuză nici bucuria desfacerii cadourilor trimise din toate colţurile regatului şi împărţirea lor cu celelalte surori, după ce s-au distrat pe socoteala cusururilor expeditorilor şi ale familiilor acestora. Ar fi un păcat şi o nelegiuire dacă ar neglija ceea ce natura i-a oferit cu atâta mărinimie. În tine află terenul fertil unde întregul ei potenţial se poate dezvolta şi manifesta în siguranţă, exprimându-şi nestingherită generozitatea şi opiniile, ideile năstruşnice, gândurile, unde îşi poate reflecta personalitatea şi elibera inima, spălându-se de solicitările vulgare şi complimentele sufocante şi duplicitare. Toată această revărsare ingenuă a unei fiinţe în albia restrânsă a unei intimităţi de care nimeni altcineva nu are ştire îşi făureşte delta dorinţei în adâncurile tot mai străpunse ale fiinţei tale. Până şi cele mai inofensive cuvinte au darul de a săpa în fundaţia unui zid care a ţinut la distanţă apele otrăvite ale lumii. Dorinţa n-a fost până acum decât un organ subdezvoltat, pâlpâirea unei lumini străine şi îndepărtate. Numai că scenariul dictează ca eroina să se îndrăgostească

lulea, sentiment pe deplin împărtăşit, în consonanţă cu întorsătura dramatică a poveştii şi întru desăvârşirea tensiunii sfâşietoare, cu prietenul tău cel mai bun, ucenicul, fratele de sânge, prinţul moştenitor şi viitorul rege, cel menit să devină pivot şi binefăcător al ţării. Rezultatul pe care năzuiai să-l dobândeşti în străfundurile ferecate ale fanteziilor tale, rod al unei educaţii foarte severe şi a unei timidităţi poate înnăscute, oricum, înlesnite de recluziune, cât şi de natura profesiei, prin tribulaţii interioare istovitoare – atât de puţină încredere rezidă în propriile forţe, aproape că îţi contempli visurile doar în sihăstria colinelor legendare de unde îţi culegi plantele pentru leacuri şi poţiuni magice –, prin frânturi de afinităţi nutrite pe seama unei compatibilităţi spirituale, luând avânt pe aripile unor fraze răsucite nopţi în şir, nedormite, în mintea ta, în mijlocul unei cămări dosnice ticsite cu pergamente şi recipiente murdare, conţinând substanţe obscure, şi cutii inscripţionate cu simboluri tainice, aceasta este însă puterea fermecătoare a iluzionării pe care o struneşti cu măiestria unui îmblânzitor de cai, s-a spulberat într-o clipită când două galaxii s-au unit sub privirile tale, mai înainte chiar ca propriile-ţi fantasme să prindă cu adevărat contur. Chiar la balul la care ai întâlnit-o întâia oară, povestea reală de dragoste se şi înfiripase, iar tu ţi-ai adjudecat cel mult locul scribului care să-i dea

suflarea eternităţii. Chinul dragostei a scormonit în viscerele tale lame sâmcelate, răsfirate de buzele adorabile ale iubitei înstrăinate. Tonul ei bonom, gingăşia gesturilor, atenţia pe care ţi-o acorda în răstimpul absenţei iubitului, plecat cu treburi princiare peste mări şi ţări, impenetrabilitatea sufletului pus gaj totuşi acelei prezenţe îndepărtate, dorinţa ta enormă de a iubi cu nemărginită mărinimie, îţi aduci aminte de fraza din filmul acela?, amintită de P, prin care un iubit nu renunţa la iubirea femeii adorate, deşi tocmai aflaseră că soţul crezut pierit în tranşeele războiului se întorsese teafăr de pe front, tu, cel mai probabil, ai fi comis gestul moral, conform moralei tale cel puţin, de a elibera o cale pavată înaintea ta, te paralizează, îţi hrănesc sentimentul unei uri mocnite împotriva sorţii implacabile. Fiindcă doar celor mărunţi, nepredestinaţi, Fortuna le oferă libertatea de a-şi trăi mizeria şi sărăcia după bunul plac. Este sectorul neîngrădit al vieţii unde legilor le este respinsă hegemonia. De altfel, tatăl prinţului se afişează drept un mare admirator al lui Henric al VIII-lea şi al jurisprudenţei anglo-saxone, mizând pe pedeapsa supremă pentru a reduce fărădelegile de la periferiile regatului, periferii care ocupă, în realitate, întinderea cea mai vastă şi unde vieţuieşte masa covârşitoare a supuşilor. Drumeagurile străjuite de ţepuşe cu capete de hoţi de găini, lizierele ce te preîntâmpină cu

priveliştea a mii de leşuri în putrefacţie, sfârtecate de păsări, spânzurate de crăcile copacilor, pata maronie ce înconjoară eşafodul ghilotinei din piaţa centrală, spre marele tău dezgust şi al prinţului cu idealuri reformatoare, sângele a pătruns până şi marmura de Carrara a Marii Săli de Bal de care atârnă candelabre imense de cristal, pe urma servitorilor păduchioşi şi nu numai, din cauza unei penurii de săpun provocate de scăderea drastică a stocului de gâşte şi alte zburătoare domestice, oficialităţile au dat vina pe o molimă bântuind de câteva săptămâni dinspre sudul cald, aspect parţial adevărat, dar mai curând pare a fi vorba de creşterea impozitului pe grâne şi de fuga de pe moşii a ţăranilor ce au profitat de scăderea drastică a numărului de soldaţi la mia de locuitori, pierduţi sau angajaţi în diverse războaie regionale, se sugera chiar în consiliile convocate în pripă pentru a rezolva acest gen de situaţii că se cunosc precis cazuri când aceştia se înrolau în armatele inamice unde solda era mai mare şi li se promitea uşurarea poverii fiscale, dacă puneau osul la cucerirea propriului pământ, zvonuri sau nu, multe familii din care bărbaţii absentau au fost executate, de la copii până la mame şi bunici, ca să descurajeze pe viitor asemenea tentative ruşinoase, sosiţi la casele lor răniţi sau în permisie, nenumăraţi oşteni şi-au găsit proprietăţile goale şi câmpurile pârjolite, viaţa în general intempestivă a cetăţii, familii reputate se

ruinau din pricina unor decizii economice păguboase sau a embargoului impus de alianţa navală a doi inamici puternici, continua în pofida tuturor greutăţilor în parametrii obişnuiţi, iar ea, tânărul prinţ şi unul din cei din urmă magi ai regatului nutreaţi sentimente confuze şi contradictorii în legătură cu această stare de fapt, faţă de rolul vostru în cetate şi propria perspectivă asupra lucrurilor. Prinţul semăna izbitor cu regele-tatăl, îi moştenise spiritul de acţiune, impulsivitatea, patima pentru desfătări costisitoare, naiv şi cu o minte nu prea înzestrată, dar condus de intenţii bune, generos, cu adevărat interesat de soarta supuşilor şi, mai ales, cu totul absorbit de dragostea pentru femeia visurilor voastre. O asemuia unei arătări mitologice, divine, şi prin aceasta niţel primejdioase, un motiv suplimentar să se îndrăgostească cu o pasiune mistuitoare, deşi ea nu avusese această intenţie, nu cu bună ştiinţă, ar fi preferat să se întâlnească pe un alt plan, despovărat de greutatea basmelor ce o înconjurau, oricum, cum ea nu mai credea de mult în perfecţiunea poetică a vieţii şi în idealurile ei înălţătoare, se asigură că în timp o legătură mult mai trainică şi mai pământeană se va înnoda între ei, în vreme ce prezentului îi va accepta cu chibzuinţă roadele unei patimi ce avu atâta înrâurire asupra bietului amorez şi trubadur improvizat, când nu se inspira din cântecelele şi poezioarele unor autori cunoscuţi apela la talentul

tău artistic pentru a compune scrisori şi serenade, o îndeletnicire cu totul nepotrivită şi anevoioasă, nu aveai asemenea veleităţi, dar măcar tu erai un improvizator iscusit, la asta vasta erudiţie ţi-era de folos, aşa încât modificările aduse unor poeme ale unor scriitori minori n-aveau cum să fie deconspirate nici măcar de un fin cunoscător, mai cu seamă că aproape toate epistolele şi operele lirice conţineau ca motiv literar un pom ce nu se găsea în mai tot ţinutul, cireşul, dar a cărui imagine ţi se implântase în memorie din ziua când, la o vârstă fragedă, efectuând primul pelerinaj iniţiatic pe calea sinuoasă a magiei, ai vizitat una dintre faimoasele livezi din regatele sudice, şi, într-o însorită şi proaspătă zi de primăvară, ţi-ai plimbat paşii printre rândurile ordonate de trunchiuri peste care parcă plutea un nor alb de flori, deci, într-o propoziţie, ea îl impresionase într-o asemenea măsură cum nici unei curtezane nu-i fu dat s-o facă. Cum dragostea nu este împlinită dacă aripile ei nu cuprind întreaga zare, tumultul trăirilor şi beţia senzaţiilor supun adesea spiritul unei frenezii din care se pot naşte de asemenea temeri şi griji, excesive sau ba, ori din banală vanitate, prinţesa – acest apelativ vag înlocuieşte de fapt unul precis, însă de un rang nedemn meritelor sale – hotărî să ţi se destăinuiască, să-şi împartă bucuria şi înfrigurările cu grabnic numitul cel mai bun prieten şi confident fără nici o obiecţie

prevăzătoare din partea ta, drept pentru care măscăriciul curţii te poreclea pe la spate eunucu-şef, se distra pe cinste pe seama îndrăgostelii caraghioase care se citea pe chipul unui cărturar bucşit de lecturi dintre cele mai dificile, angajat într-o muncă de şoarece de bibliotecă, ceva în genul statisticii actuale din psihologia mulţimilor studiată de multinaţionale cu ajutorul super-computerelor şi a super-algoritmilor, invidiată doar de pasionaţi. Aşadar, în calitatea de confident al viitoarei regine şi caraghios al ungherelor cu ochi şi urechi ale palatului, nu poţi acuza însă că nu ai parte şi de niscai compasiune în unele cercuri, mai calculate, mai cu seamă că, privind în perspectivă, vei deveni o persoană cu mare influenţă la curte, unele zvonuri încredinţează purtarea ta tocmai unei asemenea socoteli strategice, prinţesa ţi se destăinuieşte pe un ton prudent că, în mijlocul acestei fericiri fără grai, da, evident, nu poate fi vorba de o scrupulozitate exagerată, ea nu caută nod în papură, ştie prea bine că farmecul acestei lumi se ascunde în defectele ei, deci şi iubirea devine sublimă tocmai pentru că implică o luptă permanentă împotriva ameninţărilor din afară şi din interior, în primul rând o luptă cu tine însăţi, cu propriile sentimente şi iluzii, o luptă care o întăreşte şi o maturizează, el e singurul căruia nu i-a cerut să-şi rupă picioarele pentru ea, dimpotrivă, ea e pregătită să piardă un membru pentru fericirea lui, invocă şi

imaginea bucolică, dar neconvingătoare, a unei vieţi în doi petrecute într-o colibă în mijlocul pădurii, ca apoi să revină la realităţile prezente şi la tabloul limpede în care îi va fi zugrăvit viitorul, este perfect conştientă de ce presupune acest viitor, dar tocmai de aceea nu poate să nu ia aminte şi la acele momente, rarele momente, în care vălul visului alunecă pe podea şi se ivesc atât de vii semnele încercărilor viitoare, despre acele momente, iar tu scumpul ei amic, mai înţelept decât sfinţii, stâlpul de care să se sprijine, vocea raţiunii, să-i spui dacă toate sunt numai temeri nefondate şi copilăreşti, este convinsă că odată ce va închide uşa în urma ei se vor risipi precum firele de praf – care se depun întotdeauna înapoi, îţi veni în minte –, însă, te imploră să o ierţi – o afectare de care te ruşinezi, pentru o clipă

— trebuie să-ţi mărturisească despre acele momente când pare că între ei doi se cască un soi de prăpastie, ca în coşmarurile copilăriei, când prinţul ei adulat se comportă aidoma tatălui său, pe care îl detesta pentru că se purta oribil cu regina, l-a surprins regulându-i o servitoare chiar în iatac, dormeau separat, cu excepţia ocaziilor când venea să-i mai facă un fiu, deşi se ruga aprig să nu se întâmple o asemenea tragedie, căci se temea teribil să nu fie ucis într-o luptă fratricidă pentru tron, cu toate că în lungul şir de regi ai dinastiei se petrecuseră doar câteva morţi accidentale, cel mai adesea la vânătoare, unii

muriseră căzând beţi şi strivindu-şi scăfârlia de pietre sau de colţul mesei, câtorva le-a stat inima în timp ce se hârjoneau cu fiice de nobili, punându-şi coroana în joc prin periclitarea relaţiilor cu principalii finanţatori ai datoriilor regatului şi susţinătorii loiali ai familiei şi pierzând-o într-un final pe cale naturală, plus servitoare şi bucătărese, alte decese fuseseră pricinuite de abuzul alimentar şi consumul excesiv de alcool, puţini pieriseră de mâna unor rude sau linşaţi de sărăcimea răsculată, rezumând, ea îl detesta şi în acele momente rare i se părea că prinţul întruchipează aceste racile paterne, când se întorcea de pe câmpul de luptă retras în lumea lui, avid după petreceri şi dezmăţuri, hohotul lui acoperea pe cel al comesenilor, jocul lui îndrăcit era încurajat cu aplauze furtunoase, organiza distracţii după distracţii, întreceri sportive, vânători, apoi dona cu mărinimie din visteria regatului bani şi mâncare celor săraci şi mai ales veteranilor, şi toate lucrurile astea le făcea un alt om, un ipochimen ce aducea izbitor cu tatăl său. Te-a mâhnit rău spovedania prinţesei, parcă îţi răsucea în inimă stiletul pentru scrisori pe care i-l dăruiseşi de ziua ei, când ai ratat prilejul de a o invita la dans din pricină că arătai ca un bolnav cotropit de friguri. Găseai că rostul acelei purtări pornea din uşurinţa cu care consimţise să cadă în aşternuturile prinţului, înduplecată de dorinţă şi vorbe meşteşugite, plătind acum preţul cedării,

dar cel mai mult te mâhnea umilinţa acestei femei inteligente şi mândre ce-şi deplângea nu jignirea adusă de cel ce trebuia să o iubească ca pe lumina propriilor ochi ci neputinţa de a-i alina durerile. Ai fi vrut să uzurpezi locul prea fericitului moştenitor. Altfel însă stând lucrurile, te-ai erijat în rolul moralistului tăcut. Deodată, fiinţa ta căpătase o dimensiune în plus. Cea de la suprafaţă nu resimţea decât datoria de a o mângâia prin orice mijloace pe femeia iubită, ostoindu-ţi dureros poftele trupeşti în cuprinderea mâinilor catifelate şi albe în palmele-ţi transpirate, îţi făuriseşi o poţiune care să-ţi alunge anxietatea, să-ţi domolească freamătul, un fel de drog asemănător cu marijuana, un alt strat croia figura unui monstru al ranchiunei ca în gravurile lui Goya, împietrit de o ură răscolită de un strat mai adânc împotriva ta însuţi, apoi o voce suavă, părând să se prefire dintr-un împrejur atotcuprinzător, te ierta şi te îndemna să-ţi îmbrăţişezi tristeţea, fiindcă, lumina aceeaşi voce caldă, senină, ea nu-i decât ecoul unui vid, ilustrat de învăţături ancestrale în cărţile stivuite pe rafturile bibliotecii din turn, ai căror autori purtau nume uitate demult, acel gol absolut, tăcerea definitivă a fiinţei, pe care trebuia să-l răzbaţi prin mijlocirea tuturor înaintaşilor ce îţi îmbătau sângele cu refrenuri de netălmăcit, aducând cu strigătele unor jivine sălbatice, ca prin ţipătul asurzitor al acestora, prin cazna urletului lor să afli din desiş

calea dreaptă spre liniştea supremă, a celor despovăraţi de nevoia de a fi, a celor contopiţi cu trupul şi cu sufletul în inima marelui mister. N-ai fost niciodată pregătit pentru ultima treaptă a desăvârşirii, un simplu cuvânt şoptit de buzele prea iubite, şi ţi-ai fi depus întreaga viaţă – impulsurile patetice îţi înceţoşau suficient raţiunea încât să adopţi cu seninătate o minciună pe care o considerai, în virtutea drepturilor îndrăgostiţilor, cu nimic mai prejos decât alte legi ale firii, o apreciai drept nevinovată, şi anume că aveai puterea de a te lipsi de un obiect atât de imprecis căruia nu-i găsiseşi încă o definiţie mulţumitoare, un nume doar în minte reţinut al unui concept vag: viaţa, a cărei renunţare însemna, sub lupa rece a raţiunii, o jertfă în van –, toată ucenicia şi convingerile la picioarele unei muritoare. Înadins confruntai ca pe o antiteză irezolvabilă chipul ei cu cererea aberantă a absolutului, în pofida invitaţiilor figurilor necunoscute din trecutul suspect care pledau pentru absenţa oricărei diferenţe, pentru futilitatea oricâtor străduanii, oricărei raţiuni sau intenţii, alta decât golirea de sine şi umplerea indiferentă şi pasivă cu întregul, ce se putea revărsa foarte bine, iniţial, sub forma unui chip adorat şi fără nici un neajuns, însă totodată, fără viaţă, să primeşti atunci absolutul însemna să accepţi neantul, permanenţa vieţii şi a morţii într-un singur şi unic trup, în fiecare clipă a unui timp

aparent, adică în clipa unică a eternităţii. Ceea ce trebuia să fie tăcere se desfăşura, în ochii tăi, ca o pălăvrăgeală interminabilă, un comentariu inept şi incontinent asupra unei poze ce nu îmbătrâneşte. Dragostea avea darul acesta, de a te transmuta din starea unei permanente angoase şi griji pentru prezentul îngrozitor, în aula unor meditaţii tot mai abstracte, ca o emulsie de fotoni declanşată de explozia unei supernove, apoi, epuizat, gândurile te întorceau, precum stelele căzătoare, în lăcaşul simţurilor excitate de parfumul dulce de cireş pe care l-ai creat în laborator pentru ea, sau de inflexiunile vocii mult aşteptate care îşi încheia salutul, în închipuirea ta, cu mărturisirea unei afecţiuni năzuite. Îţi pierdeai oare minţile? Cum ai fi putut explica altfel deriva de la rutina cotidiană, travaliul zilnic în studierea arhivelor bibliotecii sau a locurilor tainice ori trecute cu vederea de minţile ignorante, dar acceptate, din sânul vast al naturii, pentru a urmări cu un interes fervent şi, dacă ar fi ajuns la urechile indiscrete, înjositor sau cel puţin nesănătos, ori chiar încălcând legile, acele ipostaze interzise care sunt însăşi sursa vieţii, principiul etern curgător, din cauza prejudecăţilor şi cutumelor sociale, fie abandonate spiritului de batjocură popular, nu din dorinţa de a te erija într-un pionier emulând nume destoinice, învăţaţi celebri pentru exotismul lor, virtute căpătată post-mortem, ci dintr-o pornire viscerală, febrilă, scufundându-te prin urmare în cercetarea

tulburătoare a procesului de împerechere la mamifere, dindărătul tufişurilor, la adăpostul copacilor, pitit după pietre şi acoperit de frunze, sau trăgând cu ochiul în grajdurile şi pe ogoarele ţăranilor, trăgând savant surprinzătoarea concluzie că nu se disting diferenţe vizibile între speciile sălbatice şi cele domestice privind modalităţile de reproducere, se părea că există o poziţie universală preferată, poate prin prisma unghiului optim de pătrundere şi a efortului minim depus în funcţie de timp, cu o notă de subsol în care observai că nu ţi-ai putut înlătura impresia că executarea actului pare să presupună un fel de jenă din partea ambilor participanţi, citită în privire şi asemănătoare cu cea întâlnită şi la oameni, după cum aveai să constaţi mai târziu, observaţie care te-a adâncit în lectura literaturii pornografice, precum povestea unui sultan turc care, înnebunit după vulva unei căprioare iţite la vânătoare, a poruncit să fie turnată o copie în aur şi să-i fie adusă acea fecioară a cărei comoară ferecată zugrăveşte fidel forma visată, ai cercetat falusuri şi zeiţe ale rodniciei desţelenite accidental de cazmale şi sape de lemn şi îngropate în subsolul Muzeului Regal, ai inventat chiar şi un dispozitiv alcătuit dintr-o placă în care ai crestat o fantă şi, frontal, o roată mobilă cu mâner pe care se putea amplasa un desen rotund. Ingeniozitatea consta în împărţirea de-a lungul circumferinţei în mai multe segmente a desenului şi repetarea unei

figuri în fiecare porţiune, cu mici deosebiri faţă de secţiunea anterioară, orientarea desenului fiind dinspre circumferinţă spre centru, astfel încât prin rotirea lui şi fixarea privirii în dreptul fantei scobite perpendicular pe partea superioară a roţii, să se obţină iluzia mişcării. I-ai copiat portretul suspendat deasupra baldachinului prinţului moştenitor, apoi l-ai miniaturizat şi l-ai amplasat pe primul film confecţionat. Micul tău secret. Dacă ţi-ai fi proptit privirea în dreptul fantei, ai fi zărit chipul îmbujorat al unei femei care îşi dezgolea languros sânii, apoi şi-i acoperea la loc, pe urmă şi-i descoperea din nou, roşind, şi tot aşa, cu mişcări grăbite sau lente, după placul spectatorului indiscret, incapabil să-şi dezlipească pleoapa, să strunească ritmul, să oprească mişcarea circulară, mereu proaspătă, surprinzătoare şi indecentă. Sânii unei statui adusă la mal de valurile sărate ale mării şi întruchipând perfecţiunea geometrică a proporţiilor corpului feminin, conform măsurătorilor efectuate cu migală de către un matematician antic. Statuia nu putea să aparţină decât unui ilustru sculptor din perioada de aur a unei insule scufundate ce adăpostise cândva un palat-labirint faimos şi o bibliotecă la fel de reputată. O vreme, curiozitatea satisfăcută de incursiuni în locuri insolite, neumblate de către cei din tagma ta, truda observaţiilor minuţioase şi a raţionamentelor pertinente ţi-au umplut timpul,

au dat strădaniilor tale un sens, dorinţelor iluzia unei împliniri, speranţelor o formă, până când şi aceste preocupări fură măturate, la capătul unui şir de săptămâni înecate în studiu şi teoretizări aride, sau experienţe răvăşitoare dublate de senzaţia unei impietăţi, trăiri mijlocite de fenomenul înspăimântător şi copleşitor al unei himere care străbate întreaga fiinţă ca un suflu vital, orb în faţa oricăror pretenţii umane, indiferent în faţa moralei, a legii şi a dreptăţii, surd la adresa scandalizării bunului-simţ, risipitor cu cei ce au din abundenţă şi parcimonios cu cei ce n-au, blând deopotrivă cu preoţii şi păcătoşii, intransigent cu copiii, până ce întreg peisajul tău interior fu pustiit de torente clocotitoare pentru a face loc disperării, golului ce se căsca cu cât aproprierea ei devenea mai dureroasă, precum simptomul unei boli. Purtai peste chipul schimonosit masca bunei-cuviinţe, a unei distanţări elevate, deşi ţi-ai împărtăşit prudent, drept o simplă curiozitate ştiinţifică, munca. Spre surprinderea ta deplină, ea te-a încurajat, te-a girat cu cea mai mare încredere, însă ai descoperit că soclul pe care te urcase, în acelaşi timp te îndepărtase de exalaţia nurilor adoraţi. Aşa că, nemaisuportând, ai plătit o femeie uşoară ca să asişti, dindărătul unui perete fals, printr-o gaură, puteai foarte bine să foloseşti un truc magic, dar te gândeai din ce în ce mai puţin la pelerine invizibile şi leacuri pentru tinereţe fără

bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, sau cum să vindeci scrofule cu ajutorul unei creme scârboase din scrot de porc şi fructe de pădure, la împreunarea ei cu un bărbat împuţit, cu mâinile crăpate şi ţărână sub unghii, ştirb şi asudat. A fost intens, şi suprarealist totodată, pe urmă actul te-a îngreţoşat, parcă lipsea ceva, un ingredient esenţial ce preschimba procesul mecanic într-o taină a împărtăşirii la care restul lumii nu avea acces. Cu alte cuvinte, ţi-ai închipuit cum ar fi dacă cineva, în speţă tu, ar asista la scena intimităţii în care fesele dezgolite ale prinţesei ar fi fost oferite generos spectacolului lumii. Aşa că ai decis să te amesteci tot mai mult printre cei de jos, până ce murdăria lor n-a mai părut atât de contagioasă, nici moravurile scandaloase sau stupide, întrebând în stânga şi-n dreapta, oprind oamenii la câmp, prin baruri sau ateliere de potcovit, ce e aceea iubirea, dacă ei au cunoscut vreodată sentimentul acesta prea cântat de poeţi şi beţivi, dacă îşi iubesc soţiile, soţii sau copiii. Femeile se dovedeau mai receptive, chiar dacă deseori nesincere, bărbaţii îndeobşte îţi aruncau o privire suspicioasă şi încruntată, în câte rânduri n-ai ghicit că ura era doar o altă formă de a iubi un vis ce pregeta să devină realitate, că unii ţineau la vaca lor sau la plug sau pogonul aproape sterp în aceeaşi măsură în care, la sfârşitul unei zile de muncă, epuizaţi, îşi blestemau soarta şi mâinile umflate în vreme ce într-un han mizerabil, de pe o

masă putredă, stacana de vin putea reinstaura liniştea sau, dimpotrivă, da frâu liber unui gând criminal. Ai iscodit cu abnegaţie printre oameni sperând că într-un târziu ai să găseşti o pereche de tineri îndrăgostiţi deadevăratelea dispuşi să se împreuneze în prezenţa ta în schimbul unei sume generoase. În van. Gândul a revenit mereu, precum cursul deviat al unui râu, la propriile frământări, la poftele simple şi irepresibile. Orice frază doctă, strecurată prin sitele cele mai severe şi rigide ale raţiunii, sfârşea deturnată de o banală, dar urgentă imprecaţie. Vreau! Şi ca să domoleşti jungla de sentimente şi meditaţii ce năvălea ca un tăvălug pentru a înnegura principiile recomandate, o viziune sănătoasă asupra existenţei, în conformitate cu locul tău cuvenit în acest angrenaj predestinat şi de neclintit, trebuia să te laşi ispitit de tentaţia de a sistematiza toate nelămuririle, de a purifica filonul curat al lumii de orice reziduu. Cu alte cuvinte, în claustrare, doar în tovărăşia nălucilor minţii şi a rafturilor bibliotecii, creierul şi mâna colaborau scrijelind inepţiile unui om bolnav, abandonat de ghidarea realităţii, în timp ce în prezenţa iubitei deghizate simţurile ţi-o luau razna, totul devenea mai viu şi mai dureros, iar sufletul se înfiera cu stigmatele nevăzute ale ruşinii. Această schismă interioară te abătea neîndoios de la preceptele ordinului în care fuseseşi crescut şi care, deşi încuraja studiul asiduu, aprofundarea materiilor şi

observaţia migăloasă a dimensiunilor vieţii, predica drept scop al acestei munci expurgarea înseşi a roadelor sale, a tuturor învăţămintelor, renunţarea completă la sinele slab, neputincios, îndârjit în propriile proiecte, supus legilor cauzalităţii, pentru contemplarea liniştită, distantă, fără griji şi o răbdare infinită. Ţi-era scris, îţi imaginai, fie să ajungi un geniu, fie un nebun sfârşind în cea mai cruntă mizerie. În consecinţă, ai umplut un mic tratat cu definiţii despre iubire, pe care ai împărţit-o preliminar în două părţi, egale ca importanţă: necesitate fiziologică, adică instinct, şi ataşament spiritual – te aflai în perioada în care loialitatea ta se îndrepta spre dihotomia minte-trup, cu toate că fuseseşi instruit că acesta este un aspect secundar şi irelevant al unei realităţi superioare, o etapă firească ce trebuia depăşită în drumul spre dobândirea adevărului ultim, al revelării singurului nume real faţă de care toate celelalte sunt sinonime înşelătoare; şi pentru că universul material îţi părea din ce în ce mai atrăgător, mai imperativ. Ulterior, declarând-o insuficientă, ai încercat să o rezolvi inserând o componentă tampon, numită instinct spiritual, pe baza observaţiilor că în limbajul curent se petrece o imixtiune inconştientă a percepţiilor senzoriale sub masca emoţiilor, crezuşi că ai dat peste ceva important, nu ştiai ce, o idee, un licăr promiţător care te-a trimis, în înşiruirea epuizantă a nopţilor

insomniace, astrele vegheau asupra-ţi ca nişte fiinţe mitologice readuse la viaţă, la raţionamentul unui învăţat obscur, un sclav eliberat de stăpânul său, în pragul morţii, în semn de mare respect şi admiraţie pentru geniul nemaiîntâlnit şi căruia îi lăsase o parte din avere ca să nu mai ducă povara supravieţuirii pentru restul zilelor. Cărturarul susţinea că locul unde fiinţa noastră îşi dezvăluie întreaga magnificenţă şi splendoare este spaţiul miraculos al limbii, o răscruce unde se întâlneau virtualitatea lumii interioare a eului şi incomprehensibilul univers exterior, drept pentru care, despovărată de balastul superstiţiilor şi al sofisticii, se cuvine să se clarifice că limba nu este, cum le place îndeobşte unor filozofi afectaţi să afirme, nici înşelătoare, dovadă eficienţa ei, nici abstractă, fără ea, specia umană nici n-ar exista, nu reprezenta mijlocul prin care oamenii comunicau cu zeii, s-ar fi rezumat atunci la o existenţă trăită în rugăciune, aidoma pustnicilor, ceea ce ar fi făcut viaţa socială improbabilă, însă, mai mult decât comunicarea utilă a unor nevoi imediate, limba constituia o formă novatoare prin care gândurile puteau fi unite cu senzaţiile astfel încât omul să-şi poată reprezenta fidel în minte o echivalenţă între propriile trăiri şi ale celorlalţi, nu numai a intenţiilor exprimabile, mare parte dintre experienţele vieţii fiind de natură senzorială, prin limbaj oamenii puteau împărtăşi pe lângă etapele unui proces, şi emoţiile şi

senzaţiile care îl însoţeau, era mediul prin care trupul se adresa minţii celorlalţi, uite, de pildă, zice el, am remarcat, pe parcursul experimentelor realizate într-un cadru privat unde sunt eliminate într-o proporţie semnificativă influenţele perturbatoare exterioare, că atributele senzoriale au un impact suplimentar în încercarea de a explica trăiri, emoţii sau trăsături de caracter, de pildă „este un om rece” produce un impact imagistic mai intens decât expresia „este un om taciturn” sau „ursuz” sau, propunându-le subiecţilor aceeaşi temă de discuţie în contexte diferite, mai precis, plasând în camera unde avea loc dialogul obiecte cu tematică diferită, aceştia au demonstrat o abordare distinctă, dependentă de natura obiectelor prezente în câmpul vizual. Ţi-a trecut prin cap că iubirea poate îmbrăca şi această haină sărăcită a unei dimensiuni unice, în absenţa unui orizont al împlinirii, numai că nu-i puteai vorbi trupului ei decât prin parabole şi versuri deghizate, fabule şi epopei eroice, rareori îndrăzneai poante populare, ţi-a trecut prin minte şi acea posibilitate mârşavă de a uza de darul înnăscut pentru a smulge din pieptul ei lumina năzuită, încă din copilărie ţi s-a revelat dualitatea perversă a realităţii materiale, iluzia libertăţii pe care un mag o putea rupe cu preţul propriului suflet, până şi descântecele populare ascundeau această mare putere de a încătuşa un suflet în mreaja propriilor voinţe, sau ai fi putut lua forma

prinţului moştenitor. Sufletu-ţi muncit aluneca pe pante întunecate de unde mijitul zorilor îl smulgeau schimbat, tot mai greu, l-ai hrănit cu dulceaţa amară a conversaţiilor şi sărutărilor lor, de cât de puţin avea nevoie viaţa pentru a răspândi mireasma, sâmburele tăriei sale, fraze succinte, insipide purtau încărcătura unei bogăţii fără seamăn, dansând pe buza prăpastiei jocul ignoranţei şi al iresponsabilităţii, destinele contopite îşi iertau şi îşi promiteau totul în vreme ce tu adulmecai aroma scenei absurde şi confirmai resemnat, tocmai de aceea de o mie de ori mai obstinat, că viaţa şi moartea sunt una şi nicăieri nu e mai vizibil acest lucru şi mai la îndemână ca în dragoste.

Curând, echilibrul fragil al poveştii avea să fie pus la încercare de înclinarea balanţei războiului în favoarea uneia dintre taberele inamice care îşi înzeci puterea prin robirea aliaţilor cu ajutorul unui mag necunoscut. Regele-tatăl moare răpus de boala despre care curtenii se convinseseră că făcea ravagii în rândul gâştelor, fără ca să poţi face ceva, este posibil chiar, în neştiinţă de cauză, să fi greşit proporţiile amestecului şi să-i fi administrat o doză de medicament care i-a grăbit moartea, dar este doar o chestiune ipotetică, în cazul firav al confirmării ei, de care nimeni nu putea lua cunoştinţă, motivele presupusei neglijenţe puteau varia de la o simplă neatenţie pricinuită de oboseală până la intenţia înăbuşită,

inconştientă, de a iuţi plinirea unui deznodământ, înfruntarea finală privea binomul prinţ-moştenitor-devenit-viitorul-rege cu regele inamic, era îndeobşte cunoscut faptul că dezavuai politica militară a regelui-tatăl, împreună cu o mână de aristocraţi de rang înalt ce îl susţineau frenetic pe fiu în aceste timpuri tulburi, de altfel regele-tatăl suferea şi de o formă incipientă de demenţă, iar celălalt binom al confruntării se compunea din cei doi magi. Războiul l-aţi pierdut. Regina şi regele fură transformaţi în stane de piatră şi încastraţi în zidul refăcut al cetăţii, iar tu te-ai refugiat într-o pădure fermecată sub protecţia unei bune prietene, o zână înnebunită după carnea inundată cu acid lactic a trecătorilor care se avântau în toiul nopţii printre meandrele domeniului interzis. Pentru cei mulţi, lucrurile nu se schimbară cine ştie ce. Execuţiile nici nu se răriseră, nici nu se înteţiseră, nu deveniseră nici mai săraci, nici mai bogaţi, nici nu fuseseră siliţi să-şi schimbe credinţele, o făceau şi de bună voie ori de câte ori un profet talentat imbrica cu iscusinţă credinţele noi peste cele vechi promiţând o viaţă de apoi mai îndestulătoare şi mai justă în ochii lor, adică iertătoare cu masele largi şi necruţătoare cu stăpânii înavuţiţi. Singurul aspect mai deosebit fu că îngroparea laolaltă a căpăţânilor nobililor, prizonieri de război, şi ale supuşilor pedepsiţi pentru diverse fapte îi inspiră pe artişti să citeze din dialogul lui Hamlet cu Polonius despre

indiferenţa morţii, deci a naturii, faţă de rangurile societăţii umane. Ceva cu un vierme ce se hrăneşte cu cadavrul unui rege şi ajunge apoi în burta unui peşte, iar acesta pe masa unui ţăran. Au trecut doi ani simbolici, profeţiţi între paginile prăfuite ale unui manuscris criptic, în care ţi-ai recăpătat puterile, ani de tribulaţii şi eforturi supraumane pe care i-ai îndurat doar cu gândul şi sufletul la răzbunare şi ispăşire. Şi întoarcerea te-a amăgit cu izbânda vremelnică a alungării magului malefic, regele uzurpator pierind în confruntare, şi izbutind să desfaci vraja care îi ţintuia în zidul cetăţii pe adevăraţii urmaşi ai tronului, în toiul unei revolte a supuşilor. Regina, peste care cei doi ani nici nu trecuseră, de-abia ai reuşit să o scoţi din mâinile răzvrătiţilor, doar ca să o vezi abandonându-se fericită în braţele regelui. În clipa în care ai realizat că răscoala fu colportată de o mână de nobili aflaţi în cârdăşia magului, fu prea târziu. Din mijlocul grămezii înfuriate, magul îşi dezvălui identitatea şi încercă, în învălmăşeală, să întoarcă sorţii punând mâna pe cei doi. Avea leverage, cum s-ar spune. Se fac afirmaţii declamatoare, de tipul „N-ai să mă înfrângi niciodată!”, pe care le consideri exagerate, exprimate în culmea disperării, tocmai de aceea periculoase, cum încă nu ştiai dacă acest pol al răului avea toate atributele specifice. Cei doi te îndeamnă să te salvezi, „Tu eşti speranţa noastră!” ţipă nădăjduită femeia iubită, „Tu eşti

unica şansă a acestui neam!” răzbeşte din neantul unei genealogii imemoriale regele, te-ar mai fi implorat să o salvezi pe regină, dar în situaţia dată vorba lungă prisosea şi părea şi neverosimilă, dacă nu chiar nedemnă, mai ales că fuseseră reduşi la tăcere,

„Tăcere!”, o poruncă în care ai putut citi întreg dispreţul magului la adresa fiinţelor mărunte aflate în mâna sa, nu ştii dar, de în aluatul lui se amestecă laşitatea cu semeţia, temeritatea cu onoarea, frica cu plăcerea, calculul rece, raţional, cu nebunia anihilatoare. Cert e că îşi pierduse puterile, fiind astfel silit să negocieze de pe poziţii repugnante, şi îţi propune un schimb al cărui câştig nu-l întrevezi încă: libertatea ta în schimbul vieţii lor. Fiindcă nu suntem niciodată cu adevărat pregătiţi pentru viaţă, ştii că una dintre cel mai bine antrenate forţe de poliţie din lume, cea columbiană, reuşeşte într-o foarte mică măsură să înapoieze tefere victimele răpirilor familiilor?, cele mai multe intervenţii eşuează, darmite când suntem obligaţi să decidem pe loc direcţia în care se îndreaptă destinul nostru, fără să putem privi nici în urma, nici în faţa noastră, totul atârnând de o alchimie momentană a inspiraţiei, de înclinaţia inextricabilă a unui elan al sufletului. Iubirea pentru regină, pe care cu toată silinţa încerci să i-o reverşi asupră-i din priviri, pecetluieşte hotărârea.

Douăzeci de ani zburară peste reînnoitul

regat, cu vechile-i metehne şi cutume. E vorba mai curând de o primeneală la nivelul elitelor, cu efecte minore asupra traiului general al maselor, orişicum, pacea uşura simţitor poverile zilnice, iar supuşii, indiferent de rang, tindeau să dea vina pe natura oarbă şi pe zeii cruzi pentru dramele lor mai mult ca altă dată, deoarece îşi iubeau conducătorii, cu îndreptăţire, o prinţesă neasemuit de frumoasă fu zămislită sub auspiciile unei epoci a liniştii, întregul cuprins al regatului fu învăluit de o ispită tainică ce înrâuri în vintrele supuşilor ardoarea împreunării, astfel că efectivele de nou-născuţi suplineau cu prisosinţă morţii îngropaţi sau putreziţi pe câmpurile de bătălie, se redusese şi numărul întemniţaţilor executaţi şi aninaţi prin locuri publice sau prielnice contemplării, ceea ce mai limpezi apele infestate ale râurilor de hoiturile umane, se îmbunătăţiră condiţiile de igienă, în clasele superioare, într-o frază, lucrurile se prefăcură şi rămaseră oarecum la fel. Deci a sosit vremea să reapari în scenă. Înlocuind regele defunct, ignobilul mag reconstrui armata ţinutului de sus, cu una mai puternică şi mai profesionistă, pe spinarea unei populaţii terorizate şi cu creierul spălat de o propagandă interminabilă la care ţi-ai adus aportul, magul ţinea adesea discursuri scrise de mâna ta, n-avea răbdarea să scornească blestemăţiile alea pentru o adunătură de viermi, în timp ce rostea smintit invectivele adresate

prietenilor tăi şi laudatio neamului păstorit, se otrăvea cu propriul venin, reitera până la epuizare că suferinţele poporului se datorau existenţei şi înfloririi impardonabile a acelui neam de corbi, cu cât siluetele lor sfrijite scad în oglindă, cu atât huzurul inamicilor este mai deşănţat şi mai obscen, a sosit vremea răzbunării, a dreptăţii divine, el va îndeplini destinul măreţ al acestui neam încercat, planurile bine puse la punct căpătau consistenţa realităţii, iar data decisivă se apropia. Când o boală curmă acest bulgăre ce ameninţa să zdrobească totul în calea sa. Noapte de noapte, la capătul unei munci istovitoare de perfecţionare a planului de atac, dublat de unul de uzurpare a puterii şi reorganizare din temelii a regatului cucerit pe bazele modelului implementat cu succes aici, plan divizat în mai multe etape, de la decapitarea elitei conducătoare şi înlocuirea ei cu una de rang inferior, mediocră, fragilă şi supusă, magul deţinea în temniţele sale sinistre prizonieri meniţi să împlinească acest rol, tot felul de indivizi de familii bune, dar vicioşi sau cu un caracter abject, pe care îi tortură şi asupra cărora aplică o paletă largă de experimente mentale şi vrăji, o bună parte sfârşiră în chinuri groaznice, consiliat de tine, alcătuirea în jurul său al unui grup de personalităţi marcante, iubite de popor, pe care să le întreţină în mreaja unei vieţi opulente şi cu satisfacţii profesionale, artişti, cărturari, oameni cu diverse talente, selecţionaţi

din rândul celor mulţi, până la împărţirea prăzii de război şi lărgirea iniţială a libertăţilor civile, împroprietărirea celor fără proprietate din avuţia înalţilor trădători, ca mai apoi societatea să fie redistribuită în două mari categorii antagonice pe care să le ţină în frâu cu o mână forte, repeta alte istorii şi ştia foarte bine că nu-şi putea desăvârşi opera, dacă voia ca domnia lui să dureze, fără elementul esenţial al proiectului – tu –, aşadar, la sfârşitul fiecărei zile te arunca în lanţuri fermecate în fundul unei grote, secătuindu-ţi puterile. Cel puţin aşa stătură lucrurile până în ziua, de fapt, noaptea, căci la o oră târzie se petrecu evenimentul, când magul muri. Pur şi simplu. O pneumonie netratată care, la vârsta lui, se dovedi fatală. În pofida tuturor speranţelor de a-şi recăpăta tinereţea cu ajutorul capacităţilor tale, ca apoi, folosind resursele celor două regate şi punându-şi toată priceperea la bătaie, să dobândească elixirul nemuririi, fie şi cu preţul sufletului, oricum nu crezuse niciodată în existenţa sa şi reuşise să te convingă şi pe tine de acest fapt, nici măcar nu trebui să te lămurească prea mult, regele-mag, taumaturg renumit, maestru al magiei negre, translator al spiritelor, cunoscător al forţelor latente ale naturii, executând experienţe precursoare bombei atomice, muri. De la o răceală. El muri, iar tu fuseseşi uitat în grotă de luptele intestine izbucnite odată cu decesul conducătorului. Grota

asta se afla la capătul unui întortocheat labirint de tuneluri, scobită parcă din spirit de prevedere chiar pe graniţa dintre cele două regate, undeva în apropierea mării, săpată în interiorul unei stânci străvechi de ape subterane şi împrejmuită de un desiş foarte încâlcit, încât nici animalele sălbatice nu se perindau pe acolo. Iată însă că din acest loc inaccesibil, tăinuit, istoria avea să cutremure din nou pământul, din pricina unei vulpi argintii care momi un copoi în laţurile unor mărăcini. Potaia sfâşiată de durere se zbătu amarnic. Şi în zadar. Fiecare mişcare îi agrava suferinţa şi schelălăi prelung, la limita puterilor, şi ar fi pierit dacă, scârbită de avansurile unui tânăr conte infatuat şi nărod, zice-se şi crud, îi plăcea, se zvoneşte, să-şi bată „hetairele" până ce erau scoase pe braţe şi oblojite de medicul familiei sau aruncate în pădurile moşiei unde erau mâncate de lupi, o pasiune cu atât mai stranie cu cât era considerat şi un pătimaş consumator de poezie şi un binefăcător al săracilor, la fel ca mama sa, deci, sastisită de insolenţa acestui boiernaş, prea tânăra prinţesă n-ar fi purces pe o cărare lăturalnică, lipsindu-se de vânătoarea organizată în cinstea aniversării sale. De altfel, detesta obiceiurile barbare, chit că multe animale nu-i ajungeau la inimă, cum ar fi iepurii, sau orice altă fiinţă ce avea năravul de a-şi devora odraslele. Jalea semănând cu ţipătul unui prunc a unui pui de iepure tras printr-o despicătură a podelei cuştii de

către un câine a marcat-o profund şi i-a curmat pe veci orice intenţie de a mai degusta din carnea unuia. După ce reuşi să scoată câinele din cleştii dureroşi şi asistă la omorârea acestuia de către un slujitor care ridică impasibil din umeri, n-avea ce să-i mai facă, fusese otrăvit, tânăra prinţesă observă un luminiş de o deosebită frumuseţe, iar curiozitatea moştenită de la mamă îi dădu ghes să înainteze. Pe o parte a versantului vegetaţia fu îndepărtată de o alunecare de teren, ironie a sorţii, cauzată de experimentele cu explozibili ale magului pe care localnicii din apropiere le luau fie drept furtuni pe mare, fie răcnetele unui monstru din străfundurile pământului, având ca argument forte mişcările tectonice. Mai apoi întâlni o crăpătură de statura a doi oameni şi îngustimea unuia. Pereţii interiori, acoperiţi cu un strat fin de pirită, erau udaţi de susurul permanent al apei ce îşi făcea loc prin mai multe făgaşe. Într-un final, tânăra prinţesă te descoperi prăbuşit în ţărâna jilavă şi rece, cu gleznele şi încheieturile mâinilor îngreunate de juguri metalice voluminoase, unite de un lanţ trecut printr-un belciug înfipt în sol. În faţa ochilor, sub forma unei năluci fermecătoare, ademenită de chinul sufletului din negurile vremurilor trecute, ţi se înfăţişează lumina dezrobitoare a morţii. Da, aşa e, viaţa şi moartea sunt totuna, iubirea şi moartea sunt amante purtând acelaşi chip, suflete gemene şi egoiste, retrase în raiul tăcerii sfinte. Eterne. E clipa să

primeşti cu toată fiinţa acest adevăr dincolo de timp şi de materie, să primeşti mărturisirea rotundă şi modestă a înţelepţilor care au văzut ceea ce îţi şade mărturie în faţa ochilor în această clipă, cea din urmă, cea care va opri toate ceasurile lumii, eliberând lumina pură şi orbitoare a fericirii. Care îţi desfăcu cătuşele. Şi-ţi mângâie pletele încleiate. Care te purtă în braţe spre cercul scânteietor de deasupra. În lătratul trâmbiţelor. Apoi… deschide larg ochii. Te afli într-o odaie primitoare, decorată într-un stil familiar. Într-un fel acasă, numai că nu te-ai întors cu totul. Ai lăsat ceva în urmă, în întunericul acela ca de smoală. O parte însemnată din fiinţa ta murise. Credinţa fundamentală şi naivă în antinomia valorilor, credinţă care-ţi guvernase voinţa, viaţa – certitudinea necesităţii efectului, acea confuzie comodă între vrere şi executarea acţiunii ca urmare a imboldului voinţei, de unde gustul savuros al puterii inspirat de succes. Cugetări adânc săpate în tine cu litere de aur de deşteptarea neaşteptată. Eşti cumva golit de această continuare absurdă, de această supravieţuire în faţa miracolului dezumflat grotesc de mijitul pleoapelor. La căpătâi… ea. Cine? Icoana vie a amintirii sau festa zeflemitoare a timpului, dovada unei ratări irecuperabile. Sub acelaşi zâmbet cald şi graţios, uşor superior şi prevenitor. Două stele îngemănate unind durate separate pe veci vegheau asupra ta. Fu anunţat şi

regele. O treime sfântă asista la miracolul unei întoarceri nesperate. N-am renunţat niciodată la tine, spun glasurile lor, te-am uitat, admit inimile mustrate, bucuria e întreită, se încuibă frica în aşteptările tuturor, magul… s-a întors, acea fiinţă de demult, umbra care însoţeşte persoana acestui străin – tu, oglindit fidel de privirile întrebătoare ale membrilor tineri ai curţii. Durata stânjenitoare se risipi uşor în freamătul voioşiei contagioase a familiei regale ce recuperă iute memoria abandonată, tu te încălzeşti la sânul acestui interes viu, eşti centrul atenţiei întregii protipendade şi sentimentul vechi şi trainic se reaprinde în măruntaie. Domolit, transformat, maturizat de viaţă, de absenţa ei, îndatorat, uimit, obosit, irascibil, chibzuit. Tot atât de frumoasă pe cât ţi-e de insolită deşteptarea. La dreapta ei, vlăstarul fraged şi cuminte, cu palmele împreunate graţios şi supus. Glasul tinerei prinţese poartă haina care ţi-a frământat sufletul şi ţi-a însemnat destinul. Regele, recunoscător zeilor care i-au purtat paşii fiicei pe cărarea regăsirii unui simbol al ţării şi al unui prieten mult prea drag, îţi dărui cu inima deschisă piatra nestemată a coroanei pentru a o şlefui. Ai primit sarcina de a îmbrăţişa din nou menirea de pedagog cu mintea plecată, ochii înlăcrimaţi şi sufletul îndoit. Dosnică lucrătură, teama şi patima măcinau din nou pacea cuvenitei înţelepciuni şi calmul raţiunii printr-o veche şi reîmprospătată

ispită sub lumina hâdă a unui infern ce ţi-a topit sufletul. Tânăra prinţesă primi cu veselie porunca tatălui său, sătulă până peste cap de babalâcii insipizi, căpoşi şi libidinoşi al căror singur rost şi adevărată contribuţie la instruirea ei fură acelea de a-i întări răbdarea punându-i-o la încercare. Chit că erai de o seamă cu unii dintre ei, legendele construite în jurul tău, povestea descoperirii al cărei protagonist fuseseşi, mina ta atât de misterioasă şi la o distanţă nevăzută de figurile obişnuite ce o înconjurau, îi făgăduiau un soi de aventură aidoma istoriei vajnice în care a trăit şi a devenit erou regele-tată. Şi mai mult de-atât, tânăra prinţesă întâlnea un mag – o fiinţă învăluită în mister şi eresuri, despre care glasul poporului scornea parabole greu de crezut, cântecele amuzante şi vulgare sau blesteme sinistre, învăţaţii păstrau tăcerea, iar timpul aşternea un strat gros de colb. De la prima lecţie îţi mărturisi interesul viu ce-l poartă trecutului pe care lumea îl lasă pradă uitării şi că, drept dovadă, îşi făcuse un obicei din a-şi scufunda după-amiezile în tihna fertilă a colţurilor umbroase ale vechii biblioteci, după ce scăpa de orele interminabile de lecţii cu diletanţii aduşi de peste hotare. Descoperi cu uimire că înghesuita încăpere din aticul turnului cu ceas, în care ai trudit ani în şir buchisind manuscrise, studiind şi creând leacuri, inventând şi construind maşinării pentru progresul regatului, a fost păstrată şi întreţinută de două mâini

gingaşe. „Nimeni nu ştie că vin aici”. Un secret în plus putea însemna picătura care umplea paharul, un strop de arsenic mărindu-ţi umbra. Alţi cinci ani trecură fără ca vântul să sufle cu boarea acidă a unei schimbări, ani în care ţi-ai ţinut sub lacăt, în coaja firavă a trupului, acel gol imens unde se năruia totul. Ani în care ai învăţat să ţii la fiinţa ce se transforma sub lentila atentă a ochilor cu sentimentele unei maturităţi reţinute, prezenţa ei a devenit elixirul care te resuscita de fiecare dată la ora vagă a zilei cu o apariţie revigorantă, dregându-ţi glasul, timorat de admiraţia sinceră cu care îţi sorbea învăţăturile şi sfaturile. Ca un ritual cotidian, la ora prescrisă, golul tău se împlea cu parfumul ei. Până într-o zi fatidică când ritualul fu întrerupt de o amânare. O duminică, zi de sărbătoare, odihnă şi bucurie, când prinţesa se lăsă aşteptată în van. Zadarnic te-ai perpelit la focul răscolitor al îngrijorării, urmărind cu angoasă cum limbile acelor se prelingeau lent în curgerea anevoioasă şi chinuitoare. Cea dintâi zi a noii veţi când singurătatea îşi manifestă din plin forţa adormită şi pizma. În prelungirea căreia, două amănunte însemnară ca un fier înroşit soarta unui suflet ce în pace şi fericire nu-şi află decât străină şi înfricoşată umblătură: încăpăţânarea de a nu aduce în discuţie impoliteţea prinţesei se produse sub privirile tinerei drept dispoziţia arţăgoasă a unui om asupra căreia viaţa îşi pusese o amprentă urâtă; iar al doilea lucru fu acela că,

jignită de purtarea ta, prinţesa se văzu nevoită să-ţi ceară socoteală, astfel că odată luminat misterul, îţi reproşă că ai dat uitării faptul că părinţii săi tocmai îşi celebraseră nunta de argint şi că absenţa ta putea fi interpretată drept o inabilitate de a-ţi ascunde sentimente vechi şi dezonorante, moment în care răbufneşti şi îi soliciţi să părăsească o încăpere atât de nedemnă pentru rangul şi preocupările ei. Odată trântită uşa, gest care-ţi trezi ruşinoasa veneraţie, pus pe seama unei lipse de maniere tipice pentru un spirit rebel şi inteligent, un regret adânc te îmbrânci după ea. Apoi, cu toate că nubila moştenitoare se întoarse spăşită ca o slujnică pentru a îndupleca sufletul ales, degrabă înţelegător şi iertător, al maestrului şi prietenului cel mai iubit, şi manifestă acelaşi devotament şi sârg în chilia orelor petrecute împreună, zilele în care îi primeai negreşit vizitele începură a se rări. Pe deoparte, chipul generos, vesel, matur şi luminos părea să-şi ocupe locul de la masă cu delicateţea şi onestitatea unor gesturi neschimbate, iar pe de alta, viermele îndoielii îţi scobea liniştea ca pe o cupă în care se aduna amarul clipelor suferite în singurătate şi revoltă, când aceeaşi gingaşă făptură părea să uite de existenţa ta. Cu graiul înţelepciunii decretând: măruntă. Aşa că ai întreprins nişte cercetări şi nu peste multă vreme, dar la mare distanţă de ultima ocazie ivită, încumetându-te să te amesteci prin

mulţimea ce forfotea pe străzile cetăţii, după ce renunţaseşi la ideea de a mai da ochii cu alţi oameni în afară de tânăra prinţesa şi perechea regală, plus câţiva apropiaţi, ai întâlnit-o în piaţa de legume, la braţ cu un tânăr de viţă nobilă, cu un mers cam înfipt şi cu o fină ironie, antrenată, pe buze. O arătare stupidă, dar altfel, cu nimic diferită faţă de alţi tineri de aceeaşi vârstă şi rang. În el putea zace un erou luptător, conducător de oşti, un menestrel, un scrib, un bucătar iscusit sau un şarlatan ce frânge inimile tinerelor ca, într-un final, să se căsătorească cu o bătrână văduvă putred de bogată pentru a plăti datoriile tatălui la cărţi şi a-şi întreţine propriile distracţii. Te dovedeai la fel de intolerant ca şi un tată, pariind pe varianta cea mai sumbră şi ignorând, orbit de orgoliu, abilitatea prinţesei de a face singură alegerile potrivite. Într-un proces accelerat, gelozia începe să erodeze şi ultimele ziduri ale unei aparenţe pe care cu atâta dificultate te-ai străduit să o întăreşti. Cu ocazia aşteptatei întâlniri, prinţesa trebuie să-ţi suporte înăsprita severitate. Şi-n răbdarea chibzuită a tinerei întrevezi cotitura ce-ţi îndreaptă, încă o dată, destinul spre o râpă adâncă. Ca un moşneag arţăgos îi critici fiecare eroare, acuzi altă dată adoratele reverii şi o învinuieşti pentru toate purtările, socotite capriciile unei prea răsfăţate şi indolente făpturi. „Te-ai lăsat pe o ureche. Să ştii că sunt dezamăgit”. Rana se deschise larg atunci

când copila consimţi să-ţi aducă la cunoştinţă cu o vădită prudenţă – cum ţi-ai socotit să ieşi întâmplător în calea lor chiar în dreptul unei poteci ce ducea spre pădurea sub care îţi fuseseră îngropate oasele în lanţuri şi pe care o băteai din când în când împreună cu prea frumoasa elevă, dizertând despre fiinţele vii şi natura lor divină, apelai inconştient la nişte tratate pe care le găseai ridicole, cu aerul lor preţios şi de un savantlâc categoric, doar pentru a savura emoţionat veselia şi înfiorarea cu care ea contempla suflarea vie din inima materiei organice, anorganice şi minerale, înduioşat de panteismul ce-i anima dorinţa de a cunoaşte şi de imaginea binecuvântată în atâtea tablouri a unei fecioare smulgând o floare pe care i-ai potrivit-o apoi după ureche, între pletele mătăsoase şi înmiresmate –, deci, rana supură la auzul cuvintelor precaute cu care femeia pe cale să devină încă un vestigiu al unui timp ce scurmă în carnea bătucită, flagelat de un zeu sadic, te informă în privinţa tânărului cu surâs stupid care o însoţise într-o preumblare suspectă. Era vorba de ingerinţa firească a naturii, magule. O ştiai, aidoma mamei sale, cât de curând, floarea îşi va desface petalele, iar rictusul îngâmfat îşi va înfige din şale membrul în sângele pur, curgând ca un jurământ al supunerii. Mâinile sale îi vor frământa brutal trupul în timp ce mintea ei se va căzni să-şi înfrângă neputinţa de a refuza această înjosire. Ceea ce tânăra domniţă priveşte acum cu semeţie

se va înălţa peste demnitatea înfrântă. Fiindcă e un mojic. Caricatura unui bărbat adevărat, nici măcar o iluzie. Un ticălos, un criminal. Chiar în noaptea respectivă, îţi propui să părăseşti pentru totdeauna pământurile înecate în durere şi sânge. Plutind deasupra lor, cântecele vesele din preajma focurilor înteţite cu vreascuri se risipesc ca nişte himere. Pe buze îţi joacă versurile unui blestem, dar se sting precum scânteile în puterea nopţii. Ar fi trebuit să strângi lucruri într-o desagă şi să te furişezi sub mantia de postav lungă până în pământ şi încinsă cu o sfoară groasă. Ce rost are însă? Nimeni nu te recunoaşte, n-ai nimic de luat cu tine. Poate doar amintirea tristă a uneia dintre ultimele lecţii când, în strădania de a-i explica, uşor distrat şi nervos, fecioarei nerecunoscătoare, sinuozităţile încâlcite ale limbii, unul dintre subiectele sale preferate, şi influenţa ei asupra ţinutei morale şi a senzaţiilor trupeşti, i-ai cerut să recite acel poem ce sublinia cu măiestrie sublimă corespondenţa dintre vocale şi culori, de pildă, alături de faptul ştiut că există asociaţii esenţiale între vocalele parietale (i şi e) şi obiectele subţiri, clare, strălucitoare, şi între vocalele o şi u şi obiectele grele, posace, lente, întunecate. Ea a susţinut cu îndârjire că suita aceea nu-i spune mare lucru, dimpotrivă, i se pare eronată, a este clar culoarea luminii, galbenul este o, u este negru şi altcineva ar putea găsi altă corespondenţă, după înclinaţia sufletească a fiecăruia. Magule, ţi-

ai dorit ca obstacole să se ridice în calea ta: ploi şiroind din înaltul înstelat, ţipete de spaimă cerşind ajutorul, potera să-ţi aţină drumul şi să te azvârle-n temniţă ca pe ultimul tâlhar, o căruţă cu un cal lovit de tăun să-ţi frângă picioarele, un beţiv voios să te cuprindă de grumaz ca să-şi cânte jalea şi extazul, pietrele să-ţi sfâşie poticnindu-te pulpana, un glas subţire purtându-ţi numele să-ţi curme înaintarea. Fiecare pas urcând pieptiş cărarea întunecată, îngustându-se usturător printre mărăcinii ce nici unui picior de om fricos grija nu-i poartă, un pustiu tot mai larg cuprinde şi-n răspântii fără capăt şi-nceput orice rugă trist se stinge. Poate că auzeai deja zgârciul strivit de dinţii ascuţiţi ai pădurii, poate auzeai cucuvele bubuind în timpane prevestiri fără sens, ochi rotunzi licăreau în tufişuri, povârnişul îţi întorcea ironic umbletul apăsat şi ai fi peregrinat neabătut zile fără sori şi nopţi fără stele, cu fruntea-n pământ, gândul înainte, durerea-napoi, până când ai fi atins marginea lumii, acolo, pe buza unei stânci străluminată de astrul palid, unde huruitul prăpăstios al apelor îţi mângâia chipul, dacă oboseala nu ţi-ar fi înmuiat picioarele şi somnul voinţa la poalele unui copac fără formă. Şi-n visul febril şi agitat al nopţii, când printre pleoape fierbinţi se prefirau năluci fără contur, căzând în propriile-ţi capcane, ai ademenit trupul delicat şi, întâia dată, din aşternut străin, pe covor de frunze l-ai culcat pentru a-i şopti vorbe neştiute. Râdeai

ca un nebun de moliciunea-i neîntinată şi tăcerea-i dulce şi docilă, uite, îi arătai spre cerul nopţii îndepărtat, acolo, printre stele, îţi desenez iubirea mea. E aidoma unei idei: nici nu există, nici nimic nu e.

Zorile au adus o perspectivă nouă asupra lucrurilor. O uşoară senzaţie de ruşine, însoţită de un rău la stomac, provocat probabil de un soi otrăvit de fructe de pădure – o repercusiune a experimentelor realizate de magul-uzurpator cu substanţe sintetizate din minerale scoase din adâncul pământului. Te-ai hotărât pe loc să uiţi toate poemele învăţate vreodată, ţi-ai luat angajamentul ferm, fiindcă nu te aflai în nici un loc sacru pentru a jura, de a uita totul, cu cea mai patetică şi disperată intenţie de a neglija prin însăşi producerea sunetelor respective urgenţele reale ale prezentului. Desigur, ai fi putut folosi o vrajă pentru ştergerea memoriei, dar, ai fi recurs împotriva tuturor puterilor tale la un gest drastic când tot ce te mângâia cu adevărat era furia hrănită de suferinţa ratărilor retrăite la nesfârşit. Îndelungata experienţă de viaţă te învăţă că poţi să contempli lumea în două moduri pe care, totuşi, n-ai reuşit să le practici decât ocazional. În cel dintâi, cel mai comun şi mai perfid, suntem distraşi de la experienţa nemărginită ce se întinde în faţa noastră de o legătură între un element al acesteia şi o preocupare curentă ce ne proiectează gândurile fie în trecut, fie în viitor. Cel de-al doilea

mod de a vedea vizează capacitatea de a rămâne în prezent, absorbiţi de pulsaţia lucrurilor, de mireasma unui câmp de flori, de avansarea greoaie a umbrelor proiectate de nori pe coline, de vocea melodioasă a unui vagabond, trepidatul produs de tropăitul cailor, cu tot trupul, permiţând senzaţiilor să te învăluiască şi să pună stăpânire. Este contemplaţia artistică de care şi un mag se foloseşte pentru a se instala în etapa necesară a meditaţiei superioare, cu ajutorul căreia se va desprinde de iluzia materiei şi va deveni una cu Unicul Gând. Cu ce diferea într-atât, te întrebai, obsesia vechiului duşman căruia, mort fiind, îi pălise umbra în asemenea hal încât existenţa lui căpătă dimensiunea absurdă a unui hop mărunt ce prăvăli o căruţă plină, iar portretul în creion sau culoare din tablourile ce au scăpat de furia flăcărilor purificatoare, aerul unei drame romantice sau al unei istorii eroice, prin ce anume obsesia magului-despot se depărta de uniformitatea şi unicitatea Unicului Gând, cel ce reprezenta regula tuturor fărădelegilor, vasul hazardului, repaosul mişcării, trădarea oricărei libertăţi, sursa tuturor invenţiilor, oglinda tuturor lucrurilor. Îţi călăuzeai şirul cugetărilor astfel încât să te poarte înapoi la locul familiar de sub tălpi unde, între idei şi senzaţii, firea îţi era ordonată de un şuvoi de emoţii. Brusc, avui inspiraţia răului, ca un pârâu ce-ţi potolea setea din întunecimea grotei, şi senzaţia strivitoare a

lanţurilor. Pe urmă, pe întreaga întindere ţi se desfăşură panorama unei urgii. Copaci smulşi din rădăcini sau arşi, câmpuri inundate, resturi de case şi animale moarte plutind cu burţile umflate în sus şi membrele ţepene, şiruri de nevoiaşi despuiaţi şi îngălaţi pribegind pe coamele dealurilor. Ştiai, magule, aşa cum îşi ştiu păsările migratoare drumul tomnatic, că imaginea nenorocirii fusese opera ta. În curând, trimişi ai prietenului-rege îţi dădură de urmă şi te duseră la palat. Eşti primit în audienţă privată de vechiul tău prieten, regele. Chipul tras purta însemnele adânci ale îngrijorării. „E un semn, dragul meu prieten" rosti cu amărăciune fruntea maiestuoasă. Un vultur gras şezând pe braţul său smulgea din pumnul strâns, smucindu-şi capul, hrana cuvenită. „Azi n-am avut nici un dram de noroc la vânătoare. Animalele parcă au intrat în pământ. Pădurea foşneşte goală". Stihiile răpiseră multe vieţi, alte mii fură alungate fără agoniseala de o viaţă, iar nori groşi se îngrămădeau parcă din ce în ce mai mânios deasupra hotarelor. Înspăimântat de priveliştea tulburătoare, ca în amintirea aceea din copilărie când, jucându-se de-a v-aţi ascunselea, se piti sub un colţ de stâncă care fu inundat de reflux aproape înecându-l, regele-prieten îşi exprimă temerea că magul-tiran, cumva, reuşise să se salveze şi iată că îşi făcea simţită prezenţa malefică din nou. În statura maiestuoasă a unui erou şi înţelept, mare cârmuitor şi prieten, se

învedera evocarea unei vieţi apuse de aventuri victorioase şi sângeroase, temperată de datoriile poziţiei sale şi maturitatea vârstei, precum şi de iubirea egoistă pentru familie. Pe ce treaptă te aflai tu, închipuie-ţi singur. Un demon nou se plămădi din solul acestei jigniri. Ai făgăduit că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă să pui capăt primejdiei, exprimându-ţi mai întâi îndoiala că nenorocirea ar fi lucrarea unei stafii. Ce e mort nu se mai întoarce… în veci. Cu atât mai nefastă se dovedea împrejurarea, mărturisi împovărat şi neîncrezător regele, întrucât necazul lovise în toiul pregătirilor nunţii princiare. Ai întors spatele smerit, uitând s-o saluţi pe bătrână. Nimic mai gustos nu poate fi, ai scornit pe loc proverbul, decât fructul de vlăstar al pomului din care a cerca la vreme rodul n-ai îndrăznit. De ai fi avut energia şi intransigenţa tinereţii, pe care o simplifici într-un tablou fie măgulitor, fie intolerabil, supus celor mai aspre judecăţi, prea rar te servesc de fapt înţelepciunea şi maturitatea dobândite, un alt adevăr amar învăţat pe calea dureroasă a propriilor contradicţii, ar exista şanse să ţii piept din nou amăgirilor, în numele unui ideal înalt sau pur şi simplu din cauza unei inapetenţe congenitale de a lua ceea ce vrerea îţi cere. Să te izolezi nu numai de ochii lumii dar şi de propriile-ţi nevoi, porniri şi gânduri, ar fi trebuit să-ţi aminteşti că este peste puterile oricui. Colţurile, ungherele primitoare ale atelierului-

dormitor din atic, aflat la câţiva zeci de metri deasupra solului, şi a colcăielii umane laolaltă cu cea a jivinelor aflate în întreţinere, de care unii îşi leagă sufletul, iar alţii nădejdea unei vieţi mai bune, se prefăcură în obiecte colţuroase şi vătămătoare ce dădură glas unor ameninţări de-abia stăpânite. Deodată te cuprinse o foame îngrozitoare, nemărginită şi apăsătoare ca norii plumburii ce se adunau peste regat aşa cum se strâng rândurile unei armate cuceritoare. Era calea pe care fiinţa măruntă mişunând ca o rozătoare pe lângă temeliile turnului nu o va cunoaşte niciodată, prin care natura răspundea dominată vrerii absolute a sufletului în a cărei existenţă nu credeai. Infamă creatură – şobolanul, al cărui gust spurcat îţi inundă gura. Farfuria de pe birou, înclinată peste filele îngălbenite legate cu sfoară ale unei cărţi, se încărcă cu mirosul fetid al temniţei, prinse viaţă emanând sunetul fojgăielii insidioase a siluetei nevăzute. Simţeai între degete zbaterea aspră şi alunecoasă a trupului în care ţi-ai înfipt dinţii. Cei ce au uitat rostul muncii primejdioase la adăpostul unei vieţi îndestulătoare şi comode. Incapabili să răpună animalul viu. N-a fost nici un răcnet ascuţit, nici privire întoarsă, ci doar buzele lipite de sângele mustind şi pleoapele strânse, şi scârba pe urmă înfrântă, după ce ai vărsat masa salvatoare, de timpul repetându-se şi repetându-te, recapitulându-ţi gândurile, percepţiile şi simţămintele ca pe o lecţie învăţată.

Dar acum… moartea azvârli un văl peste pieptul de fazan împănat şi fructele zemoase, stomacul răsucit dureros nu mai putea primi nici o fărâmiţură, iubirea umpluse totul, neîmplinirea îi oferea întreaga savoare, şi frica şterse restul. În mijlocul încăperii… ca în centrul nemişcat al lumii. Neclintit. Ţi-a trecut atunci prin minte, magule, viziunea unui om, un bărbat purtând mască peste chipul mistuit de flăcări ce arunca ultima lopată de ţărână peste mormântul unei fetiţe la umbra unui nuc sau stejar, n-avea importanţă, apoi trupul lui legănat de o cracă ca un semn ocrotitor.

Te-ai înfăţişat regelui-prieten pentru o mărturisire. Ai insinuat în tonul fiecărei fraze rostite cu deplină onestitate accentul unui reproş subtil. Viaţa indiferentă faţă de spiritul de dreptate omenesc, străină tuturor sforţărilor sale, dar oare nu ne-au rânduit zeii cu această datorie ar putea spune ochii ce urmau acest fir invizibil, sfânta servitute faţă de jurămintele ordinului magilor şi drept supus faţă de rege şi pravilele meleagurilor, taina prieteniei indestructibile, mai presus decât directivele propriei inimi, au condus la această vreme de restrişte în care duşmanul poartă un chip iubit. Cât timp vei trăi, nu va fi pace şi o umbră rea va eclipsa aceste pământuri. La orizont, o vâlvătaie roşiatică înnegrea pietrele străvechi ale turnului. În curând, nu va mai rămâne decât o ruină la care să se roage cei slabi de înger, cei ce cu credinţă vor înlocui spaima de a

înfrunta obstacolele şi-şi vor amăgi setea de dreptate. Mitul acestei profanări va răzbi în timp cu mai mare câştig decât cunoaşterea pierdută. Pierind, se năştea purul adevăr. Regele-prieten jură pe propria barbă că va găsi o soluţie, alături de regină care făgădui că nu se vor dezice niciodată de tovarăşul lor prea iubit ce îşi sacrificase cândva libertatea pentru binele regatului. Tânăra prinţesă, primind veştile printr-o reţea de comunicaţie înjghebată de servitorimea curioasă, în rândul căreia se ascundeau cei mai iscusiţi spioni, anume de la o cameristă ce trase cu urechea la bucătărie unde majordomul personal al regelui schimba opinii cu bucătăreasa, la rândul ei interesată de chestiunile de la curte cu nădejdea că fiul său, copil din flori dăruit de rege, având în vedere că acesta navea vlăstar masculin, va ocupa cândva tronul fie cerându-şi dreptul cuvenit, fie şi printr-o alianţă nu tocmai ortodoxă, căsătorindu-se cu prinţesa, incapabilă să-şi închipuie că regele ar mai putea avea şi alţi pretendenţi nelegitimi, se prezentă numaidecât pentru a întări jurământul cuplului prea mărit. Toţi ceilalţi fură izgoniţi din încăpere. Cu toate astea, informaţia se scurse în regat ca dintr-un burduf ciuruit şi un murmur grav deveni, prin gurile înfrigurate, un tunet de revoltă. „Să plece!” şopteau cu o urmă de recunoştinţă cei mai bătrâni, „Sau să piară!” conchideau firile pragmatice şi tinere. Trei zile fură suficiente ca să

constrângă regele la acţiune. O grindină cât oul de găină puse ce mai rămăsese în picioare la pământ, apoi o molimă necunoscută decimă vitele, oile, porcii şi păsările, grajdurile rămaseră goale, trăsurile abandonate pe marginea drumurilor, mormane de voiajori care purtau odinioară pe aripi de vânt mesajele poştei regale ardeau sub vâlvătăi roşiatice, fântânile fură otrăvite de leşurile nenumărate de oameni şi dobitoace îngropate în cimitirul mult prea aproape de râu, când se luă decizia incinerării fu deja prea târziu, furtuni necruţătoare desţeleniră livezi şi smulseră acoperişurile caselor, soarele încetă neputincios a-şi mai răsfrânge căldura, se făcea din ce în ce mai frig, dimineaţa, ţăranii mergeau la câmp pe pământ îngheţat, iar fulgerele necontenite stârniră focare de incendii în tot regatul. Soarta hotărî ca exact în acelaşi moment, mintea ta şi a tânărului peţitor să fie străbătute de aceeaşi cugetare. Unul, pentru că ştia prea bine mecanismul urgiei pripăşite, celălalt, pentru că, spre deosebire de familia muncită de necaz şi regret, îşi păstrase judecata limpede, poate că te voia, ce-i drept, şi dispărut din peisaj, găsirăţi amândoi deodată răspunsul în ceea ce a fost util altor vremuri şi altor împrejurări. În acelaşi răstimp în care tânărul peţitor se străduia să-şi convingă consoarta de justeţea soluţiei, tu pledai în faţa regelui şi a reginei parcă mai frumoasă ca oricând. Poate doar o închipuire, dar îţi părea că

regina, cu demnitatea şi graţia aduse la desăvârşire, se arăta de o strălucire amuţitoare, purtând tristeţea şi afecţiunea cu o nobleţe care-ţi urcară un nod în gât. Îţi reveniră în inimă sentimente înăbuşite, lămuriri ucigaşe. Te vor duce, ca soluţie provizorie, înapoi în grota în care te-au regăsit pentru a fi pus în lanţurile fermecate. Doar până vor afla un remediu, jură prietenul-rege. Cu o condiţie: să-l ai singur însoţitor pe bătrânul camarad, n-ai putea îndura altfel reinstalarea unei stări atât de detestate. Totul orânduit în perfectă taină, nici măcar tânăra prinţesă n-are să afle, de a cărei grijă jură să poarte regina. De când n-ai mai văzut-o? De suficientă vreme încât istoria încărcată să capete un aer ireal şi absurd. Pentru o clipă, ai ezitat. Te-ai întrebat dacă toate acestea, într-adevăr, se întâmplă sau sunt doar o părere, şi cine a făurit un joc atâta de bizar. Iată că, încă o dată, cântecul desfătător se îndepărtează, şi-n urechi îţi răsună batjocoritor vocea politicoasă a femeii care a crescut fără prezenţa ta, absenţă umplută de iubirea bărbatului ce te cuprinde temător de braţ privind în gol. Singur el ţi se adresează fără înconjur, ca unui cunoscut şi prieten, el singur vorbeşte aşa cum fac egoiştii încă înamoraţi de trecutul adorat la care pregetă a renunţa, ea ducea povara fricii pentru fiinţele dragi, „Îţi jurăm că vom face totul ca să te aducem înapoi!” spuse femeia încărunţită, cu suavităţi de demult, dar al

cărei patos, cu cât se dorea mai sincer şi mai frământat, cu atât părea mai neconvingător şi mai trist. „Se înnoptează”, constată pe drum regele-prieten, deşi orele sunt încă treze. Tăcerea fiind prea chinuitoare, trecutul – o ceaţă a rătăcirii de unde voci duşmănoase aduc învinuiri, tăgăduind s-adoarmă, preschimbate în monştri mitici ce calea luminoasă o destramă şi-n viitor şi-aruncă otrava –, pe buze, regele scăpă fraze succinte, banale, ca şi cum doi camarazi s-ar înturna la oşti după un răgaz de o zi ce deveni nădejdea visatei vieţi de zile de zăbavă şi desfătare, aşa cum semnele oarată în soarele ce-apune pentru ca în fiecare dimineaţă să-ncurajeze viaţa. Un vânt puternic se stârni din faţă. Drumul se îngustă înşelător căci, spre mirarea voastră, în curând avea să se lăţească, degajat de tufişuri şi de arbori, porţiuni mari de pădure de mâna omului în pajişti preschimbate, se duraseră o moară, pe malul blând al râului, un adăpost de vânătoare, câteva case sărăcăcioase, din loc în loc răsăriseră încropite grădini de zarzavat, acum toate părăsite, şi în scurt timp ajunseserăţi în luminişul de unde, printre siluetele rărite ale copacilor, intrarea lărgită a peşterii putea fi zărită de departe. Pe gura de beznă răbufnea aerul îngheţat al vremii îndârjite. Ştiai magule, căci doar îţi propuseşi acest deznodământ, ce va să urmeze. La văzul lanţurilor răsfirate pe piatra udă, te-ai întors către prietenul-rege şi i-ai cerut să-ţi curme viaţa, dacă

ţinea la familia şi regatul său. Să redevii fantoma care ai fost, să te hrăneşti din nou, pentru a supravieţui, cu şobolani, să fii captiv în timpul ce-alunecă atât de lent şi fără rost în jurul tău încât îţi pare că a încetat să se mai mişte… Dar n-are să fie atât de amarnic chinul, căci zi de zi ţi se va purta de grijă de servitorimea cea mai îndatoritoare, şi această grotă duşmănoasă va fi decorată mai scump şi mai desfătător decât palatul celui mai bogat rege, cu un şemineu imens de marmură şi aur şi un pat sculptat din fildeş cu baldachin, tâmplarii curţii vor monta o podea din lemnul ce răspunde fiecărui pas cu glas de mierlă, pereţii vor fi tencuiţi şi tapetaţi, iar de tavan va atârna un candelabru din cele mai limpezi cristale, ca soarele de orbitoare, lângă pat va trona o masă cu încrustaţii de aur şi argint, luminată de un sfeşnic tot din aur şi pietre preţioase, vei avea la dispoziţie slujitori care să-ţi îndeplinească toate poftele, îndeajuns doar să-i anunţi din clopot, ca un bolnav sau clovn ce-şi zornăie scufia, ba, nu!, iubite prieten, ci ca un stăpân!, ţi se va făuri o masă de scris şi o bibliotecă cu manuscrise din toată lumea, mai preţioase decât toate cele pierdute în flăcări, un scrin pentru haine, o latrină ce va fi golită zilnic şi curăţită cu var, vei bea cea mai curată apă de izvor, cele mai bune vinuri, dacă doreşti, făcu cu ochiul, îţi vor ţine de urât cele mai frumoase curtezane, ai încredere în gusturile sale alese, iar în răstimp, cele mai strălucite minţi vor

munci pe brânci, fără odihnă, până ce farmecul fi-va desfăcut, peste întreaga stâncă, de pofteşti, va construi un palat şi-ţi va alcătui o curte cu domni şi domniţe, cu grajduri pentru cai şi vite, ateliere pentru fierari, tâmplari şi potcovari, un han şi o baie turcească, şi un labirint din gard viu şi flori agăţătoare, o grădină cum nicăieri în întreg regatul nu se mai întâlneşte… Dar, prea iubitul tău rege nu ştie că aceste lanţuri sunt iadul însuşi, vei muri de nenumărate ori şi tot de atâtea ori vei redeschide ochii, stors de vlagă, cu neînchipuite dureri, şi toate prin câte ai trecut, pentru că vei sta în loc, prin faţa ochilor vor trece, şi trainicele ziduri, al căror cap zace îngropat sub ele, se vor surpa, mobila, devorată de carii, va deveni ruină, mai proastă chiar şi decât butucul azvârlit în foc, tencuiala de pe pereţi se va scurge precum machiajul de pe chipul gârbovit sub susurul neîntrerupt al apei, alimentele vor îndestula doar burţi de şobolani ori vor orna stricate cu flori de mucegai masa prăbuşită aşa cum înfrumuseţează zâmbetul figura unui mort, curtezanele, târfe crude, se vor distra pe seama ta, ţopăind despuiate prin iatacul sordid şi zăngănind din clopotul şterpelit în clipa stupidă a eliberării amăgitoare pentru a chema servitorii să asiste la spectacolul ruşinos, după ce se vor plictisi, aceştia vor pretinde a fi uitat că de sub pământ le vin poruncile şi nu de pe jilţul pe care se va căţăra acela ce, urmând tradiţia, va pretinde locul gol,

vor uita să te hrănească şi să te spele, nu-ţi vor mai goli latrina, înconjurat de propria-ţi scârnă, curtea îşi va rări vizitele şi peste intrare vor arunca o lespede pentru a zăgăzui duhoarea, lanţurile vor fi tot mai aspre şi mai grele. În ciuda tuturor făgăduielilor că el însuşi va veghea asupra bunului mers al lucrurilor şi că situaţia nu va dura prea mult, tu ştii că alte cale nu există. Pur şi simplu. Ai hotărât, alte răspunsuri sunt doar ispite, speranţele minciuni. Îl îndemni atunci să-şi scoată sabia din teacă şi să pună capăt suferinţei tuturor. „Eu nu sunt în stare s-o fac şi nici pe altul nu pot lăsa, afară de tine, rege”. Tu eşti acela ce durerea, în adevăr, i-o va curma, de aceea, regelui-prieten, crimă îi pare că e rugat să înfăptuiască. Cuprins de mânie şi tristeţe, regele-prieten ridică sabia spre zeii indiferenţi sau cruzi sau blestemaţi şi neputincioşi, aşteptând un semn, când se profilă pe peretele luminat de făclie silueta zveltă şi gracilă a domniţei. Obsesia iubirii, iubeai cu atâta patimă şi intensitate încât te observai iubind, umplu până la refuz sufletul în a cărei existenţă nu credeai, dar alt vas pentru acest sentiment nobil şi perfid şi absurd, demn de numele şi întinderea sa, nu exista, prea puţin ar fi fost o inimă, cu totul nepotrivită mintea, prea sărac spiritul; obsesia dragostei pârjolea totul, cu toate că nimic din grota obscură nu se clinti cu un vârf de ac din pricina acestei frământări, în vreme ce, afară, sub cuprinsul nemărginit, generos şi risipitor al

cerului acoperit, natura îşi devora propria carne, fierbinţeala dorinţei îţi scurma prin mădulare şi n-ai mai putut înţelege dacă iubeai făptura din pragul luminat sau sentimentul de a iubi, te iubeai cu atâta ardoare în adevăr pe tine însuţi încât nu puteai împlini acest sentiment decât prin sacrificiul suprem? Cu sabia despicând văzduhul, vedenia încremenită a fiinţei plăpânde cu mâinile împreunate la piept, frica îţi îmbrăţişă iubirea şi, teama şi iubirea ta se alipiră de sânii ei şi de tăişul ascuţit, nici măcar jertfa nu mai putea fi săvârşită la porunca voinţei tale, tot ce răcnea pieptul din datorie şi nesăbuinţă se frângea în gâtlej ca o sugrumare, cedai, cui cedai?, „Tată, te implor, cruţă-l!”, „Omoară-mă sau veţi muri!” se descătuşă răcnetul, disperarea, un urlet pe care poate că nu tu-l izbeai de braţul îndoit, mânia te orbi cu lumina voluptăţii şi a durerii tânjite, cedaşi unei nevoi viscerale, ci prin mâna nevăzută şi pofta oarbă a tuturor tragediilor ce pândesc la tot pasul ca nişte prădători veşnic înfometaţi, patetici, trebuia ca viaţa să fie suprimată, în numele unei iubiri mai mari, dreapta trădare să lase moştenire astfel stigmatul mânjirii sângelui cu sângele iubit, în smintirea ta cumplită nici cum prin minte nu-ţi trecea că firava legătură, făpturile muncite de îndoială şi regret, nici rude, nici semeni nu-ţi erau, cel mult ale minţii umbre, s-ar rupe şi iubirea lor, aidoma unui râu de secetă-nfruntat, domol se poate stinge,

„Omoară-mă sau vă omor!”, tu însuţi refuzi să cedezi cu adevărat neînduplecării morţii, ce putere poate însă avea singura idee ce nu va căpăta vreodată chip, idee a unui viitor inuman conţinând nesfârşite posibilităţi, identice şi de nepătruns, o bogăţie inimaginabilă în faţa căreia orice alt viitor păleşte. Nimic mai mult nu poate fi rostit, nici un alt sunet nu mai poate fi produs, limba atinge culmea tăcerii, piscul liniştii absolute, tocmai de aceea, povestea trebuie eliberată, visul trebuie exorcizat.

Le-a scris toate chestiile astea într-un jurnal. E foarte mândru de el. De născocirile sale. Cu atât mai mult cu cât şi-a ţinut în frâu pornirea de a insera amănunte ale experienţelor sexuale. Ar fi avut ce povesti. Mai ales eşecurile, ele rămân întotdeauna întipărite în minte. A renunţat la ele nu pentru că sunt considerate strategii facile, doar amatorii sau cei lipsiţi de practică ar afirma-o, un act sexual redat cu fantezie şi întreaga sa complexitate şi duplicitate poate constitui o bucată de text la fel de interesantă şi de bună ca orice alt subiect. Şi ca despre orice altă temă sau preocupare umană, indiferent de cât de uzată şi dezbătută, doar foarte puţini spun ceva demn de reţinut. A găsit însă, contrar opiniei răspândite că trebuie să scrii despre ceea ce ştii, se considera deja un fel de autor, că mai productiv ar fi să-şi lucreze vulnerabilităţile, chestiile care nu lau atras niciodată. Nu poţi să concepi o poveste

frumoasă dacă nu bagi descrieri pe măsură. Şi pe urmă idei. Ăsta a fost întotdeauna punctul lui slab. „Mă gândesc, desigur, după ce le mai şlefuiesc puţin, să le pun pe facebook”. I-ar fi lesne să scrie la modul brutal, laconic, despre bătăile pe care le împuşca ţiganilor la bâlci, pe când era jandarm. Fără nici o morală sau cu un rest de învăţătură, ca o concluzie aşteptată. Ca proştii care simt nevoia să-şi explice întotdeauna opiniile şi gusturile. Cel puţin aşa îşi întocmea rapoartele. Mai mult din lehamite. Acum îşi exersează verbozitatea. Capacitatea de a îndruga vrute şi nevrute fără să lase impresia unui escroc. Uneori se simte confuz. Scrisul îl îndepărtează de el însuşi, nu devine mai sofisticat, cum spera, dar mai sceptic, parcă a produs nişte găuri, nişte fisuri în personalitatea sa impunătoare. În clipa când a nutrit curiozitatea de a înţelege universul ei, a deschis cutia Pandorei. Se întâmplă câteodată să rememoreze evenimente clasate, dintr-o perspectivă diferită. Îi sar în ochi aspecte neglijate pe care le aşterne pe foaie unde le recompune, le recombină cu nesaţ, uimit, amuzat, intrigat, până ce zâmbeşte satisfăcut că a găsit încheierea potrivită. De fapt, mulţumit de întorsătura lucrurilor, de finalitatea lor. Din punctul de vedere al autorului, vreau să subliniez. Indiferent dacă eroul moare sau nu, relevantă e impresia pe care ţi-o lasă toată chestia, moartea, de pildă, în felul în care i-au fost dejucate planurile sau nu, important e să se întâmple ceva

semnificativ. Cu tâlc? E ciudat că unele lucruri te impresionează chiar şi după mulţi ani, ori că răsar pe nesimţite la suprafaţă cu o forţă surprinzătoare. Lucruri despre care nici nu ştiai că sunt îngropate în mintea ta, de parcă cineva ţi le-ar fi plantat acolo, ca într-un roman poliţist. Şi totuşi, îţi aparţin. Erai tânăr aşa că le-ai expediat cu nonşalanţă, gândindu-te că te ocupi de toate la timpul lor, dar dacă te gândeşti mai bine, aroganţa te putea costa mult, totul. Dai lecţii ca şi cum ai prevăzut totul şi aveai soluţiile la îndemână. Apoi căzu pe gânduri. „T.C. e proastă. E un fapt”. Le duce dorul zilelor când întrupa simbolul autorităţii, când frica era un declanşator al acţiunii, ingredientul necesar pentru a funcţiona, o frică stranie, o frică ce n-avea să se materializeze, nu-şi imagina o secundă că nuşi va atinge ţelurile. Nu-şi imagina nici că s-ar fi înşelat. Faptele, mai mult decât reflecţiile, au darul de a-ţi şlefui caracterul şi convingerile. Era o fabrică de bucşe falimentată pe vremea când patrula la bâlci, unde îi duceau pe scandalagii şi hoţi, îi încătuşau de scaun şi-i băteau. Nu se complicau cu secţia sau cu amenzi, o ciomăgeală bună şi le dădeau ciorilor drumul înapoi în natură. Unii tăceau mâlc şi primeau cu stoicism loviturile, apoi plecau cu săru’ mâna domn şef şi cu un rânjet umil, alţii însă îi sfidau şi drept urmare erau bătuţi până intrau în spital. Nimic ieşit din comun. Rutină. În toată cariera, n-a murit nimeni. Unul trăgea întotdeauna

semnalul de alarmă, dacă se întrecea măsura. Simte nevoia să scrie lucrurile astea şi să le deformeze. Până nu mai poartă nici o asemănare cu realitatea. Nu poţi să scrii de crimă, spre exemplu, aşa cum se întâmplă în realitate. Că oamenii mor pur şi simplu şi ceilalţi află şi ridică din umeri de parcă nici nu s-ar fi întâmplat sau e ceva firesc. Că unul s-a luat de altul pe stradă şi i-a dat un pumn şi ăla a căzut cu capul de bordură şi a mierlit. Şi nu l-ar fi prins niciodată dacă nu s-ar fi lăudat în stânga şi-n dreapta ca şi cum şi-ar fi dorit să fie prins. Sunt două tipuri principale de criminali: ăia care vin la secţie şi mărturisesc şi ăia care se confesează celor apropiaţi. Ăia care comit crime odioase care apar la televizor de obicei se laudă. Aşa procedează narcisiştii. Foarte puţini n-au remuşcări şi dorm liniştiţi. Recunoaşte, totuşi, că n-a văzut niciodată un om ucis. Stâlciţi în bătaie, înjunghiaţi, accidentaţi grav, destui, dar morţi, direct n-a văzut, a auzit cel mult de la alţi colegi, da, cel mai rău îi stăruie în minte moartea unui coleg, şi chiar dacă întâmplarea a căpătat în timp nuanţa unei anecdote, tot îl trece un gol în stomac de fiecare dată când o relatează, ca şi când ar fi fost martor ocular. Dar nu, n-a văzut niciodată un om mort, omorât. A văzut odată un vagabond într-un parc, înjunghiat în cap de alt vagabond, cel mai probabil din cauza drogurilor, îi ţâşnea sângele din ţeastă ca la o fântână arteziană, a asistat când l-a preluat salvarea, iar

vagabondul se zbătea să coboare, mai vioi ca niciodată, probabil din cauza drogurilor, n-ai idee cât de puternici sunt sfrijiţii ăştia de drogaţi, aflând pe urmă că ar fi murit. Probabil că nu-mi închipui. Îşi imaginează că în locul cerşetorului ar fi colegul său, iar în locul găurii din cap, beregata tăiată, aşa cum sfârşesc porcii la ţară la taică-su. „Mi s-a făcut o foame de lup. Vino să mâncăm ceva.” „Cunosc destui bărbaţi, de fapt ar reprezenta o majoritate confortabilă din punctul lui de vedere, care nu-şi ascund carenţele educative”, puterea şi banii sunt paşaportul lor diplomatic. Influenţele, proprietăţile şi maşinile îi prefac, asemenea unui truc de iluzionism, printr-un pocnet de degete, în specimene inteligente, frumoase şi amuzante. „Să-ţi dau un exemplu”. Din două maşini de lux ce trec una pe lângă cealaltă, şoferii, un bărbat şi o femeie, îşi aruncă ocheade. Un schimb complice de amabilităţi între două persoane aparţinând unei clase privilegiate, poziţie de recunoaştere ce presupune şi o complicitate erotică. Dindărătul a două perechi de ochelari fumurii. Şi cu toate astea, fac parte dintr-un club cât se poate de lax cu regulile de admitere. Nu contează că provii dintr-o familie de asistaţi social cu opt clase sau gunoieri din tată în fiu, nu are importanţă cum faci bani, odată ce îi faci, ar fi ca şi cum ai suferi o transfuzie de sânge albastru. „Ai auzit de ţăranul care şi-a pierdut averea câştigată la loto într-un an de zile? Ce

dobitoc”. De ce e B atât de limbut?

Şi-a permis libertatea de a-i contacta pe ceilalţi. Aşteptau la masă, într-un living spaţios, în prelungirea căruia, în bucătăria deschisă, TC aşeza nişte dishuri, cuvântul lui B. Îmi destăinui că experienţa de data trecută a stimulat-o să se filmeze gătind în pielea goală, pe când el participa la o conferinţă în Asia. Are filmuleţul de treizeci de minute pe telefon. Poliţistul din el iese din nou la iveală. Informaţia degajă aerul confuz al unei invitaţii pe care n-o subliniază cu subiect şi predicat, filmuleţul e acolo, n-am decât să decid dacă doresc să-l văd sau nu, în caz afirmativ însă, trebuie să îl cer. Îmi propune o complicitate în care mi-e prescris un rol secundar, în care trebuie să-mi smulgă un amănunt indiscret cu care să mai aibă la mână. Darnicul şi gureşul B, întinzând tacit o propunere… ca un joc serios. Cel căruia curiozitatea îi dă ghes mai abitir va pierde. Cine va pierde? Filmuleţul. Pesemne că ea, TC, nu contează în ecuaţie decât ca mizã şi mijloc ale unei confruntări între orgolii perverse, dezbrăcată fără ştirea ei înainte chiar de a comite gestul, supusă unei voinţe oarbe, mai presus de forţa sa de a protesta, de a se opune, se va arunca în braţele mele dacă el o va hotărî. Dacă eu, lipsit de tact şi autocontrol, mi-o voi dori. TC consumând goală, turceşte, o porţie de spaghete. Dintr-un bol mare de porţelan, şezând turceşte pe patul din dormitor şi mângâindu-şi în răstimpuri sânii

rotunzi şi plini şi ciupindu-şi delicat sfârcurile. M-am aşezat. Sub fund, câteva foi capsate. În scurt timp, TC aduse farfuriile. Sau este slăbiciunea lui. Incapabil să suporte tensiunea provocată de erotismul impudic, pe care nici TC nu izbutea să şi-l ţină în frâu, înspăimântat de jocul măştilor ce preschimbau chipul cunoscut în poze provocatoare fie prin indiferenţa lor, fie prin atitudinea obscenă, lejeră, îngrozit de lipsa oricărei stângăcii, oricărei reţineri, sau a unei pudori disimulate, B caută o metodă de neutralizare a acestei nelinişti. În faţă îmi apăru o mâncare dificil de descris. Un amalgam greţos de culori, deşi aromele par în ordine, textura, încercând meniul în diverse puncte, varia de la o consistenţă păstoasă la una ceva mai solidă, probabil o bucată de carne învelită în ceea ce părea sos cu legume şi verdeţuri fierte, poate şi crevete, nu ştiu, arătau gătiţi prea mult, nu mă încumetam să gust, încă. În plus, uitasem cum se folosesc tacâmurile. Erau acolo, la dreapta şi la stânga. Linguriţe, cuţite, furculiţe. Nu-mi aduc aminte. „La asta serveşte ghidul”, mă informă B. Indicaţii despre aşezarea la masă. Scoase la imprimantă. Nu mi-e foame. Sau mi-e foame, îngrozitor de foame, dar nu pot înghiţi nimic. Ceilalţi complimentară eforturile gazdei şi se aplecară asupra farfuriilor. Pe fundul castronului cu salată de legume şi fructe se lăsase o zeamă maronie în care fuseseră scufundate bucăţi mărunte de roşii, castraveţi, ceapă, lămâi,

ananas şi portocale, poate şi mere, ca un cocktail energizant. Urmează felul principal şi, ca desert, tort de fructe confiate. Nu îmi este foame. Ori sunt prea flămând pentru a mânca. A fost un chin. Am îmbucat din politeţe câte ceva din fiecare fel. Desertul îmi stă în gât. Un pahar de whisky pentru digestie. B se dovedeşte o gazdă grijulie. Încăperea se umple de fum de ţigară. Spre nemulţumirea vizibilă a lui TC. O fereastră este deschisă. Ventilaţia produsă nu degajă rotocoalele de fum dar măcar protejează bucătăria. Măcar de n-am fuma acolo. Este un viciu detestabil, mărturiseşte în glumă TC, pe care mi-o închipui consumând spaghete în patul ei. Am nevoie la baie. Pe hol, la stânga. Nimeresc debaraua. Câţiva paşi înapoi şi baia e acolo. Sub chiuvetă, un lighean. Cum mi-a zis, closetul e defect, va trebui să umplu ligheanul în cadă şi să răstorn apa în closet. Baia e mai răcoroasă decât restul casei. Atunci când te speli, e mai caldă. Întors, nimeresc în miezul unei dezbateri. „Va trebui să v-o demonstrez”. O trimite pe TC după o foaie A4, nu, două foi, şi un pix. N învârte paharul de whisky între genunchi. O să fie cât mai vigilent. TC apare cu foile şi pixul. „Bun, să vedem”. Rupe o foaie în patru părţi şi scrie ceva pe ele. „Trebuie să respectăm regula: dacă primeşti ceva, atunci trebuie să plăteşti. Pornim de la fraza: dacă îţi dau o sută de euro, îmi dai ceasul.” „De ce euro?”. TC zâmbi, N crezu că râdea de el, aşa că se afundă în

fotoliu. Cele patru propoziţii sunt următoarele: îmi dai ceasul, nu îmi dai ceasul, îţi dau o sută de euro, nu îţi dau o sută de euro. Împrumutase gestul lui N, învârtind pixul între degete şi punctând, în timp ce gesticula, bucata de foaie la îndemână. Presupunând că pe versoul fiecăreia se află cealaltă propoziţie din frază, negată sau afirmată, ce bileţele trebuie să întoarcem ca să verificăm dacă regula este respectată? După consultări, se ajunge la un acord. P luă cuvântul pentru a exprima rezultatul deliberărilor, în vreme ce TC îl susţinea pe B sprijinindu-şi palma de umărul lui. Dacă îţi dau o sută de euro trebuie verificat dacă îmi dai ceasul, deci mai trebuie întoarsă foaia cu negaţia „nu îmi dai ceasul”, ca să vedem dacă nu cumva ţi-am dat o sută de euro. Acesta este într-adevăr răspunsul. Dar dacă inversăm regula? Avem atunci: dacă plăteşti, primeşti ceva. „Dacă îmi dai ceasul, îţi dau o sută de euro”. În acest punct, părerile se împărţiră. P şi TC susţineau că trebuiau întoarse aceleaşi versiuni ca mai înainte, în timp ce BC şi N considerau că trebuie verificat dacă îmi dai ceasul, ca nu cumva să nu te fi plătit şi varianta „nu îţi dau o sută de euro” când exista posibilitatea să îmi fi dat ceasul. Cel din urmă raţionament îi convinsese pe P şi TC să se răzgândească. La drept vorbind, ar putea exista şi altă combinaţie. S-ar putea verifica „îmi dai ceasul” fără plată şi „îţi dau o sută de euro” fără primirea ceasului. N

intui că e o chestiune de ordine a evenimentelor. Ca să se execute plata, mai întâi trebuie să se primească ceasul, deci singurul mod de încălcare a regulii este să se primească ceasul şi să nu se efectueze plata. Drept urmare, conchise P, întoarcem şi foaia corespunzătoare neefectuării plăţii. TC se amuza teribil. Nu părea să-şi bată însă capul cu soluţiile. De asemenea B, pentru că ştia răspunsul pe care îl omise. Concluzia testului releva că în cea de-a doua situaţie, logica formală nu mai lucra infailibil, fiindcă dacă am fi abstractizat fraza şi am fi urmărit tabelul de adevăr, toate neclarităţile s-ar fi lămurit numaidecât. Deci creierul uman este conceput astfel încât să urmărească o logică particulară, cea a respectării contractelor sociale. După ani de evoluţie, prin metoda încercărilor şi a eşecurilor, s-a conformat acestui principiu mult mai folositor în lupta pentru supravieţuire decât raţionamentul matematic.

„Mintea mamei mele, în schimb, nu mai respectă nici o regulă”. Locuieşte într-un azil, într-o odaie mică, ca într-un vas pe mare, fără hublouri. Pe podea, mocheta zdrenţuită, gri, indică incriminator spre nepăsarea personalului. Pereţii sunt albi şi goi. Pe o comodă, în dreapta intrării, se află o valiză cu încuietori mari, metalice. „Parcă ar aştepta mereu s-o ia cineva de acolo”. De câte ori o vizitează, o găseşte la marginea patului la capătul căruia este împachetată o pătură groasă,

aspră, închisă la culoare, nu omite nici o ocazie să se plângă de ea, cu mâinile proptite în saltea. „De fiecare dată, însă, o surprinde apariţia mea. Se ridică ca împunsă în picioare”. Poartă părul scurt, în trepte, mai bogat în creştet, vopsit roşcat, şi are nişte ochi mici şi depărtaţi. De douăzeci de ani, aceeaşi coafură. Loburile urechilor atârnă sub greutatea unor cercei de aur, rotunzi, voluminoşi, singura pereche de podoabe pe care o mai are, împreună cu cele două verighete. O femeie mică, cu umerii înguşti şi şoldurile mari, peste care ţine strâns înfăşurat un capot înflorat de bumbac. Suferă cu rinichii. Spitalul a îmbolnăvit-o. „Nu eşti în spital mamă”. Ezită însă să-i spună azil, nu ştie de ce, dar parcă ar suna şi mai urât. Îl macină vina de a fi abandonat-o, în ciuda convingerii ferme în justeţea deciziei sale. Dacă episodul mutării ei n-ar fi fost atât de sordid. Îl străpung ca o lance rugăminţile fierbinţi, izbucnirile îndărătnice şi apoi… tăcerea, resemnarea, hăul în care s-a afundat, lăsându-se mânată ca o cârpă, iar el i-a imputat, iritat, că face spectacol, exact aşa i-a spus, nu-şi mai poate retrage cuvintele, care-i revin ca un bumerang din pieptul ei scofâlcit atunci când îi reproşează indiferenţa faţă de durerea unei mame, faţă de suferinţele sale, oasele care o dor, boala care o topeşte, spitalul ca o poartă către moarte, deşi femeile acelea îi vorbesc foarte frumos, dar o fac ca şi cum ar privi drept prin ea, adresându-se mai curând camerei

goale decât unei fiinţe în care încă pâlpâie viaţa. Capriciile, îmbufnarea se datorează împotrivirii lor de a o asculta. Aşa că el o însoţeşte uneori la coafor. Nu vrea să depindă de nimeni. Asistentele însă îl asigură că întreabă permanent de fiul său. Nu e nicicând mai volubilă şi mai fragilă, mai copleşită de emoţii şi tensiuni şi stări pe care nu şi le poate stăpâni. Lucrul pe care îşi doreşte cel mai puţin să-l afişeze e cel mai mic interes pentru traiul de acolo, nicicum nu vrea să creeze impresia că s-ar acomoda, sesizând însă că uneori îi scapă nişte detalii, cum ar fi părerea comună a multor spirite rătăcite în acest purgatoriu că au fost trădate, atunci izbucneşte,

„să vină, de ce nu vine?”, sora ei, moartă la câteva săptămâni după ce s-au împărţit pământurile părinteşti, când nu-şi mai vorbeau, el a făcut tot ce a putut, nu e vina lui că nici o femeie n-a rezistat mai mult de trei luni, nu mai ţine minte când era să arunce soba în aer?, umpluse casa de fum, cât pe ce să o găsească asfixiată, B simte că e îmbrâncit pe un drum bătătorit, nu vrea să se despartă certaţi, foarte bine atunci, ea nu mai poartă nici o nădejde, să vină sora ei să o ducă acasă. Departe de nebunii ăştia. Care-i dejoacă strădaniile de a-şi expune situaţia deplorabilă, ca bătrâna de la catul superior, o văduvă senilă angajată în dispute gălăgioase cu soţul defunct din pricina unei pisici pe nume Pufi. „Pufi, Pufi, vino încoace, fir-ai a dracului de bestie

tu să fii. Vino încoace, Satană. Numai tu eşti de vină bărbate, numai tu ai învăţat-o să se comporte ca o neobrăzată”. Urmată de o suită de dupăituri, ca şi cum ar arunca ceva, „Ce dracului face nebuna?”, o pauză în care liniştea nu anunţa nimic bun, apoi nişte scâncete semănând cu un cântec şoptit. „Acuma se piaptănă”. Cică o chinuia rău, când locuia singură în apartamentul de două camere. O alerga până ce realiza că e prea bătrână pentru a o prinde, aşa încât recurgea la un şiretlic: îi punea nişte pâine înmuiată în apă într-un capac de borcan şi o chema cu glas mieros. Când o răzbea foamea, chiar dacă ştia ce o aşteaptă…

B se sprijini de spătarul fotoliului şi mă privi cu nişte ochi mari şi sticloşi, de călugăr. Arăta răvăşit şi trudit. TC îi masa umărul. N sorbea liniştit din paharul de whisky, în vreme ce BC îşi curăţa şfichiuitor unghiile. Eram obosiţi cu toţii. Masa îşi producea lent efectul. Păream îmbătrâniţi şi lipsiţi de gânduri. De data aceasta, vom respecta ce am cuvenit. TC şi N plecară împreună, iar eu şi P suntem conduşi spre ieşire de B şi BC.

Prins şi bănuitor. Paranoic, ar zice P. Dar nu îi cunosc pe oamenii aceştia, nu îi cunosc, nu pot şi nici nu ştiu dacă mi-o doresc cu adevărat. Biografiile lor nu sunt nişte mistere care aşteaptă să fie rezolvate, ci nişte ape otrăvite ce, odată infiltrate în inimă, îţi spală voinţa ca pe o biată urmă în nisip, nu mai rămâne loc pentru nici un

dram de speranţă. I-am şters pe ceilalţi, pe cei din trecut, mă vizitează ca nişte făpturi din vis, învăluiţi de o înşelătoare senzaţie de previzibilitate şi uzură, i-am şters ori s-au şters, m-au şters, păstrăm relaţii mumificate, nu ştiu ce mai vor de la mine, ce vreau de la ei, au atâta încredere în vieţile şi dramele lor, pe când eu, mereu cu un pas în urmă, am tot căutat-o, poate şi altceva, întrebat fiind n-am putut răspunde desluşit ce, deci i-am ofensat, eu atârn greu ca o piatră de moară de gâtul lor, parcă spunea ceva de uzură şi îndepărtare, a, da, e un joc pervers, o confuzie a percepţiilor, i-am uitat cu totul, nu mă mai leagă nimic de ei, ce sunt toate conceptele ăstea ca viaţă, familie, poveri, instanţe ce, renegate, îşi pierd autoritatea şi noima, gândurile mi se îmbulzesc în cap cu rapiditate, sunt noi sau vechi, mincinoase, fii congruent cu tine însuţi, ce nebun!, atunci fii liber, ce nerozie!, nu pot fi în nici un fel, nimic, acum sunt… nimic, nu am nici o îndreptăţire de a vorbi despre mine, doar o nevoie urgentă, patologică, altfel gesturile, reflexele, faptele mă trădează, sunt contradictorii, aş vrea să mă eliberez, dar am nevoire de iubirea lui P, deşi acum nu sunt şi nu simt nimic, pentru că nu vreau, chiar dacă nu pot, ar trebui să fiu mai… orice epitet este însă venin pur injectat direct în vene, prin faţa ochilor mi se perindă camera goală şi duşmănoasă, obiectele vrăjmaşe împrăştiate în cruntă dezordine, piedici, nimic nu se află unde ar

trebui să fie, germeni dăunători, colcăie, aerul bolnav, irespirabil, nu înghiţi aerul plin de germeni, pe de altă parte, slobozeşte sângele cu o bucurie şi spaimă infantile, de ce îl simpatizez pe îngâmfatul şi mitocanul de B?, de ce îl simpatizez pe netrebnicul de B? Mă zbat să mă îndepărtez de mine însumi pentru a mă dizolva în intensa clipă a întâlnirii, dacă n-ar fi o scamatorie, răsar din nou la suprafaţă, iar şi iar, îngrozitor de conştient de imposibilitatea crcării unei legături, sunt naiv, nu pot scăpa de acest sentiment umilitor, naiv, P nu mă va iubi niciodată, nu mă va cunoaşte, ştiu că e imposibil, îmi muşc mâna până la sânge, nu, nu pot, nu când am cea mai mare nevoie, comit gestul doar într-o stare exagerată de afectare, o înduioşare patetică şi ineficientă de sine, prezenţa lor insistentă ar însemna de fapt o nouă criză, pe care nu mi-o doresc, nimic nu e gratuit, absolut nimic, mă dor îngrozitor muşchii, aş vrea să săvârşesc un gest semnificativ, final, atât de rău mi-e foame, mă roade stomacul, este a doua oară când dă târcoale pe la uşa ei, i-am spus-o, în cele din urmă mi-am luat inima în dinţi şi i-am reproşat inabilitatea de a pune punct, nu este doar a doua oară, în alte ocazii m-am prefăcut că nu văd, am întors capul, groaznica repetiţie mă hăituieşte ca un semn astrologic, câtă încredere poţi investi în propriul discernământ fără nici un strop de credinţă nătângă, fără nici un licăr de speranţă, în disperarea mea sunt un optimist incurabil, sunt

blestemat să trăiesc la nesfârşit, el a murit, am participat la înmormântare, am îndeplinit formalităţile cuvenite, politicos şi solemn, mort, eu nu cred că voi muri vreodată, mai bine urlam, eu nu urlu, ba urlă, mai mult decât să se învârtă ca un porumbel rătăcit sau un obsedat timid proferă ameninţări, printre dinţi, o bestie, zace un continent de ură în el, şi în el zace un continent de ură ce se va preschimba în frică, e unica cale, cineva mă împinge să ne măsurăm puterile, ar fi fost mult mai adecvat dacă îi expuneam cu o precizie chirurgicală fiecare întâlnire în parte, în amănunt, pretextele ei mă jigneau, „Tu te-ai născut jignit” mi-a spus odată, nu i-a spus niciodată aşa, neputinţa ei, trucată, „Crede-mă că nici eu nu ştiu ce să fac. Nimeni nu mă înţelege”. S sugerează, poate că-mi închipui, iartă-mă că n-o plac pe femeia asta, că aş fi cel mai norocos om din lume. Nici ea nu mă place. „Nu contează, eu ţin la amândoi. Şi din fericire, n-a fost nimeni pus în poziţia de a alege. Sunteţi adulţi, vă puteţi suporta”. Te susţine necondiţionat, iar mie îmi reproşează o insuficienţă emoţională congenitală, mie îmi reproşează de fapt totul. „E doar în mintea ta. N-a vorbit niciodată rău despre tine”. Minţi, altfel n-ai fi fost atât de categorică. De ce ai plecat? „Fiindcă devenise complicat şi umilitor”. A devenit, într-adevăr, complicat şi umilitor. Nici unul dintre noi nu mai avea slujbă. Continuam însă tradiţia de a cina duminica la un restaurant

elegant. Din snobism, nici unul nu avea gusturi gastronomice rafinate, cel mult un bun-simţ încurajator. Şi dorinţa de a cunoaşte. De un entuziasm moderat. Rădăcinile lui P s-au înfipt mult mai repede şi mai adânc decât ale mele. „Ai obiceiul de a critica cu aerul că totul e în ordine”. Nu e adevărat. „Crede-mă că aşa faci.”, acuză rotind furculiţa în farfurie. „Aştepţi prea mult, ştii, până aduci subiectul arzător în discuţie şi apoi te sperii de amploarea pe care o iau lucrurile şi te retragi într-o cochilie”. Nu o înţeleg. E un truism. Fiecare om de pe planetă le-ar putea reproşa tuturor celorlalţi acelaşi lucru. De ce o iau peste picior? „Ştii bine că nu foloseam vreun sens filozofic. Spuneam de fapt că refuzi să mă înţelegi, nu ştiu de ce, din spirit de prevedere poate”, nu o rosteşte răspicat, dar ea mă consideră incapabil de empatie, mai curând de gestionarea propriilor emoţii, care e tot o formă acută de egoism, un om inapt de introspecţie zice foarte des vreau şi nu acceptă să fie refuzat, P întoarnă uşor capul pieziş, am remarcat ticul ăsta al ei, de parcă s-ar asigura că nu e urmărită, detestă să fie privită din spate, să fie măsurată, cântărită, are nevoie să nu o judec, aşa cum nici ea nu o face atunci când aşteptăm la coadă pentru a cumpăra o bucată de şuncă, iar eu prefer sortimentul cel mai scump, deşi stăm prost cu banii, ea nu-mi respinge categoric cererea, negociază cu tact, să mai vedem, nu e bună şi aceea, firma mi-e

necunoscută, poate că reclama înşelătoare determină diferenţa de preţ, o parte din câştig se duce pe o pungă de madeleine, sigur nu vrei şi tu, resping tăios oferta, deci asta urmărea, m-a tras pe sfoară, cumpără împăciuitor un pachet de cafea mai scumpă, nu respectăm niciodată lista de acasă, renunţăm aşadar la autobuz, mă doare că nu sunt banii mei, că banii mei sunt atât de puţini, ea observă, fiindcă e femeie, trage cu coada ochiului sau mă înfruntă direct, şi-ar dori să nu-mi pese atât de mult, să nu întorc privirea de la slăbiciunile ei, aşa cum nici ea nu le ignoră pe ale mele, să le accept aşa cum un budist îmbrăţişează lumea ce, cuprinsă astfel, din afară, cu simpatie şi detaşare, îşi desfidă vârsta, reguli aberante şi istovitoare, obtuze, de ar fi atât de simplu, da, de ar fi atât de simplu, oricum, suntem spirite gemene, zice P, sau eu am spus-o, nu-mi amintesc. Amândoi evităm confruntările, confruntările în care să aruncăm cu invective şi învinuiri reprobabile, chiar dacă juste, avem oroare de acest cuvânt nedrept, preferăm să plăsmuim analogii sau apelăm la scene ilustrative din filme şi cărţi, în pofida certitudinii lui S că eşti o fire mai pragmatică, şi în acelaşi timp visătoare, nu găseşte vreo opoziţie irezolvabilă între aceste două aspecte, amândoi trăim mai curând din mila surorii tale, e singură la părinţi, a uitat?, din mila părinţilor tăi nemulţumiţi de această neliniştitoare tranziţie, timpul trece, iar tu îţi refulezi

năzuinţele, pentru a declama neconvingător independenţa fragilă, micul cuib imaginar creat în jurul nostru, ţesut din minciuni, din născocirile noastre incompatibile, de ce nu-i pui capăt, P?, „Eşti incorigibil”, îşi plecă fruntea în farfurie, „… nici nu ştiu ce să mai zic.”, adevărul, P, lamentabilul adevăr, de ce se strecoară el ca un şarpe în lumea noastră, arătăm ca un cuplu normal, nu crezi?, doi iubiţi blazaţi, ne-am împăcat pe loc, fără să ne fi certat, detestăm conflictele, fără să ne clintim din locurile noastre, afundaţi în perna moale şi caldă a scaunelor, mă amăgesc, ştiu că mă amăgesc, şi ea o ştie, P ocupă tot mai mult din spaţiul nostru comun, parfumul ei îmi inundă nările, îmi încâlceşte gândurile, intenţiile, voinţa ei mă subjugă, şi umbra sa intransigentă, batjocoritoare, care este S, de un umor nedigerabil, mă oglindeşte supărător pe toate suprafeţele. Amănunte mici, insignifiante, pot cântări cât însăşi întregul, adunate cu migală, cum ar fi că de la o vreme mâncam din ce în ce mai rar împreună, cu excepţia duminicilor, că pofta mea de mâncare suferise o scădere drastică, că uneori mă ignoră, pare a nu-mi detecta voit prezenţa, căutându-şi de lucru prin casă, de pildă şterge mobila de praf, scoate hainele din dulap pentru a le călca şi reaşeza în stive ordonate şi parfumate, aspirând probabil pentru a doua oară în ziua respectivă podelele curate, numai pentru a evita liniştea contagioasă, eu mă micşorez, anxios,

neputincios, nu fac altceva decât, încremenit, să-i urmăresc mişcările precise, agere, în lupta stoică cu degradarea neostoită a universului ei, al meu, al nostru, şi simt că pentru acest eşantion de existenţă, atât de concentrat, de limpede, neiertător, nu există un nume, trăiesc o clipă irepetabilă şi sufocantă, în care P, fiindcă a izbutit să mă evite, e mai relaxată, mai sinceră, mai frumoasă, cu toate că încă mă strecor în mintea ei în vreme ce dă cu aspiratorul, şi mă iubeşte, S m-a avertizat că trebuie să o protejez, să fac ceva pentru ea, şi voi face, P, orice ar fi, ea mă întreabă adesea unde mi-e gândul atunci când par distrat, eu nu pot, aş strica această clipă de fericire furată, eu ador când străbatem aleea nepavată, de la marginea oraşului, de lângă poligonul de tragere al unităţii militare, când călcăm sincronizaţi pietrele crănţănind, în stânga noastră se desfăşoară un şir de case bătrâneşti, joase, cu verandă şi grădini de zarzavat, iar în urma paşilor noştri se întinde un deal îmbrăcat într-o lizieră de fagi. P adoră plimbările nocturne. Sunetele se amplifică şi ne consolează intimitatea, zice ea, noi împreună, un cuplu solitar, bâjbâind pe desfundătura prost luminată, pare cel mai real lucru din univers, e credinţa fermă a lui P. Atunci mă conving că avertismentele lui S nu o dezarmează. În clarobscurul sălii de cinema cu doar câteva zeci de locuri, aproape toate goale, indiferentă la performanţa personajelor ce se

insinuează în vidul sălii ca printr-o pâclă lăptoasă, P încearcă să-mi şoptească la ureche pe o frecvenţă numai a noastră cuvinte banale şi drăgăstoase, atât de absurde, încât par adevărul însuşi, stăvilind curgerea meschină a timpului, preschimbându-l într-o frază de dragoste juvenilă, „nu-i aşa că totul este perfect? Că n-avem nici cel mai mărunt motiv de îngrijorare?”, oare cum arată P, copila, mă întreb, nutrind sentimente atât de puternice şi amăgitoare, purtându-le ca pe un stigmat, încătuşate, până ce li se va acorda libertatea de pe buzele îndrăgite. Îmi permite să-i trec şuviţa de păr pe după ureche. „Am urechile mari”. Sunt perfecte. Cu loburi roşii. Şi atât de vii în incinta ferecată. Umbrele se joacă pe chipurile noastre ca nişte zăbrele fluide. I-am spus că ador chipul ei albastru. Mi-a răspuns că nu-i plac necrofilii. Am râs. Scaunele erau comode. Pluşate şi maronii.

Armonie ruptă de tonuri distonante. Brusc. Eu sunt de vină, mi-am spus. Că n-am putut digera un fapt firesc, că n-am îndurat glasul blajin, ce mi se adresa de la o distanţă străină, în vreme ce mă adăpam cu naivitate dintr-o carte ca dintr-o fântână fără fund, „Auzi, mâine facem o vizită la mall”, cu iz ironic şi jucăuş, ca o cerere de nerefuzat, îmi frecam pulpele de picioarele ei calde, purta nişte pantaloni cadrilaţi, „vreau să-mi cumpăr bluza asta” şi îmi înmână catalogul, m-am înfuriat, cuprins de o mânie nestăvilită, scrâşnită

între dinţi, iam spus bine, faptul ineluctabil de a merge a doua zi acolo fără să fi protestat, acceptarea în absenţa unei minime rezistenţe mă umplea de fiere, aveam de gând să mă eschivez cumva, când ea îmi aminti că peste câteva zile era ziua de naştere a unui prieten comun, urma deci să-i cumpărăm un cadou, iar ea o bluză şi o eşarfă, fiindcă nu s-a oprit niciodată într-un magazin de haine fără să-şi achiziţioneze una. Ori fiindcă a vrut să pornească o discuţie pe care n-a fost niciodată în stare să o aducă în punctul culminant.

Ziua cu pricina a început cum nu se poate mai prost. Mă întorceam de la supermarketul din apropiere cu o sacoşă cu pâine, o sticlă de sana şi două baterii pentru telecomandă şi, când am ajuns la mai puţin de o sută de metri de scara blocului, l-am zărit. Adăsta pe o bancă cu căşti în urechi. Pe scări se mai adunaseră câţiva adolescenţi. Doi băieţi şi două fete. Unul părea să fie trecut de douăzeci de ani şi îi depăşea pe ceilalţi cu un cap. Pe jos, mucuri de ţigări, o conservă servind drept scrumieră şi un pet de bere. Cel mai în vârstă avea ochii injectaţi. Se aciuaseră ca nişte câini fără stăpân, după o noapte nedormită de pelerinaj prin baruri şi ganguri urât mirositoare. Eram nevoit să mă strecor pe cărarea îngustă dintre cercul lor şi picioarele întinse ale figurii sfredelitoare. Le-am cerut să facă loc. Cel înalt şi puţin adus de spate m-a fixat cu o privire greu de calificat. Nu părea să fie nici dispreţ, nici indiferenţă, nici

agresivitate, ori toate acestea la un loc se amestecau într-un fascicul ţâşnind din globii spălăciţi.

— Coaie, mi se pare mie sau azi e trafic intens de muşte?

Replica şefului de trib provocă râsete. În ceafă îmi sufla grimasa lui batjocoritoare. Precis redusese volumul în căşti. Ca să audă.

— Aşa e, mă. E naşpa rău, să-mi bag pula.

Celălalt întări în silă curăţindu-şi din priviri bocancii, apoi aţintindu-mă pe sub sprâncene cu un rânjet larg.

— De ce nu vă mişcaţi când trece lumea? Întrebarea produse sincere nedumeriri.

— De aia, că m-am căcat pe mine şi nu pot să mă ridic. Chicoteli mahmure.

Aş fi vrut să-l lovesc cu şpiţul în gură. O lovitură aplicată fruntaşului haitei i-ar fi dezarmat pe ceilalţi, i-ar fi alungat chelălăind. Dar dacă nu-l doboram? Dacă n-aveam suficientă putere? Cine ştie, poate că era înarmat cu un cuţit, dosit în buzunarul interior al gecii de piele. Străbătut de o cruntă dorinţă de a-i sfărâma ţeasta de muchia de beton a treptei, să-i şterg rânjetul imbecil pe veci.

Clocoteam, dârdâiam de indignare, simţeam că nu mai e cale de întoarcere, sosise clipa pentru acel ceva, pentru gestul necugetat, smintit, care să pună odată pentru totdeauna capăt. Aş fi vrut să-i văd pete vineţii acoperind coastele rupte, sufocându-se de durere, încordat de o tuse

convulsivă, o ameninţare voalată pentru membrele impertinente, retrăgându-şi umil bocancii hârşâiţi de asfalt, golit de vlagă, acceptând înfrângerea, apoi le-aş fi scrutat fiecăruia în parte mutra vexată şi înfricoşată, trupul îngheţat mimând involuntar moartea, chiar şi lor, târfelor nespălate, vulgare, le-aş fi strangulat până le-ar fi trosnit vertebrele cervicale, iar capetele ar anina neînsufleţite pe umerii rigizi, ca nişte jucării stricate, mai ales pe al ei, şnurul acela negru în jurul gâtului lung şi subţire, impalidat de frig, şnurul acela vreau să-l strâng până i-ar plesni pielea catifelată, le-aş strivi falangele cu călcâiul pantofului, le-aş afunda vârful în burţile moi. Nu-i iert! Nu-i iert, îi calc în picioare. El asistă împietrit, neputincios, el asistă, nemernicul, martor al unei viziuni, fiindcă ştiu, o va înţelege şi el, nu-mi pasă, nu-mi pasă de muzica răsucindu-se în adâncul spiralei timpanelor sale, poate să fie despre iubire, întotdeauna se-nchină iubirii, ca unui zeu dispărut, ca unui mit dezgropat de versuri inconştiente din urne uitate, ritmul e tot ce contează, ritmul loviturilor de tobă, ritmul bufniturilor dintre trupuri, izbiturilor cu ecou grav de betonul dur, ambitusul sângelui gonind prin vene, mistuind celulele, zvâcnetul muşchilor prea încordaţi, izul de rugină răbufnind ca o fântână arteziană în nări, acordurile aerului vâjâind, în sala concentrată a lumii, participând în tăcere, urmărind indiferentă spectacolul prea familiar, îi detest, urăsc mirosurile lor, căldura mişcărilor

risipind frigul, le voi preschimba în statui în descompunere, dăruite timpului absurd care va muşca din ceea ce a fost viu până nu va mai fi nimic.

Clipa eternă suspendată în vidul minţii congestionate într-un echilibru instabil, are nişte ochi mici, cataractici, indescifrabili, se preface în prezentul îngrozitor de urgent, când toate forţele potenţiale se risipesc aşa cum plesneşte o coardă prea întinsă, din cauza unei voci dominante, vocii care persistă ca un simbol al predestinării, al impotenţei, în frică, într-o frică atroce, ca o durere reumatică, nu pot, vreau dar nu pot, golit subit de orice pretenţie, anesteziat, dacă are un cuţit, dacă vor tăbărî cu toţii pe mine, dacă eu voi fi profilul desenat pe asfaltul rece, oare mi-a detectat încrâncenarea, oare fruntea mea a trimis semnele încruntării, cine ştie ce vulcan risca să erupă din înfăţişarea aparent abulică şi estropiată, eu nu ştiu să rănesc decât cu cuvinte, iar ele se pot întoarce împotriva mea pe tăişul unei lame, în degetele strânse ale unui pumn solid, uneori ajunge o singură lovitură ca să pierzi totul, eu nu lovesc decât prin cuvinte, aşa cum le răspunde uneori P inşilor agasanţi, aciuaţi la colţ de stradă sau la ieşirea din cluburi, cu sufletul cât un purice, sperând că nu vor da curs provocărilor sale, mă silesc să zâmbesc detaşat, mascându-mi spaima, ştiu că au observat, nu mai pot face nimic, decât să-mi doresc să ies basma curată…

— Voi case n-aveţi?

Şi am trecut pe lângă ei cu ideea naivă că în casa scării totul va fi trecut. Că nu-şi vor da osteneala. Să-i ia dracu cu zeflemeaua lor ostentativă. Mi-a alunecat talpa dreaptă pe o treaptă.

— Ai grijă să nu cazi. Mârâit.

Din nou râsete, dar episodul penibil se sfârşise. Nu şi furia şi ruşinea. Idei adânc înfipte în mentalitate de către societate fac mai mult rău decât răul ocolit. Îmi trece prin minte imaginea unui puşti la vreo paisprezece ani care îşi căra la pumni în curtea şcolii cu un unul cu vreo patru ani mai mare. Se căţărase pe un bloc de beton pentru a lovi de la acelaşi nivel. Se băteau ca orbii. Nu ştiu cum s-a sfârşit. Probabil, cu unul prăbuşindu-se şi căzând pradă picioarelor celuilalt, ori prin intervenţia unui profesor. M-am lovit. Am dat cu fruntea de colţul unei console din bucătărie. Mă gândeam la scena stupidă. La eşec. În ce hal mă cuprinsese frica. M-am lovit la cap şi am realizat, stors de nervi, că uitasem să-mi cumpăr ţigări şi că n-aveam curajul să cobor. Se aflau încă acolo. Poate. Unii vecini ar fi trecut pe lângă ei fără să le acorde atenţie, cel mult o dezaprobare tacită, chiorâşă, unii oameni găsesc firesc ca violenţa să nu facă parte din destinul lor şi nu se consideră laşi pentru asta, n-au nimic de demonstrat. Ori sunt ipocriţi, mai periculoşi decât par, genul oportunist care rabdă până se nimereşte prilejul

cel mai favorabil pentru a ataca. Cu arme ilegale. Inşi care recurg la plângeri anonime, procese costisitoare, care îşi împrăştie veninul prin intermediul celor apropiaţi, subversivi, ce construiesc infatigabili capcane invizibile afişând zâmbetul cel mai degajat şi bonom. Fiinţe subterane ce sapă tuneluri pentru a se înfrupta drept de la rădăcină. O să se umfle. În ditamai cucuiul. O compresă cu apă rece. Cu atât mai mult nu pot coborî. În halul ăsta. Împiedicat de un fleac. Şi de urmele fosforescente ale fricii. Lumină scânteietoare a unui far răzbind în ceaţa învăluitoare şi densă pentru a anunţa furtuna ce va să vină, pericolul suflând rece din miile de guri şuierătoare ce mătură faleza părăsită. Imensa apăsare a naturii oarbe şi duşmănoase îşi aruncă nada peste sufletele înfrigurate, neputincioase şi pătrunse de o teamă ce le hrăneşte speranţa. Credinţa. Singura apărare împotriva nimicniciei lor. Propriile lor maşini le privesc cu un ochi de sticlă de la sute de kilometri înălţime, dincolo de calmul neliniştit, dintr-un vid etern şi imobil. Rotindu-se cu viteze aiuritoare. Nici o teorie din lume nu poate acţiona ca un calmant. În solitudinea încăperii, cu imaginile rulând din proprie voinţă în minte, cu durerea ce radiază în întreg craniul, simţeam nevoia de a o suna. Ce anume să-i povestesc? Că m-am înfruntat cu nişte derbedei care m-au enervat atât de tare că m-am lovit singur la cap, şi că nu am ţigări? Omiţând

singurul aspect care ar fi conferit sens tabloului şi care, spre oroarea mea, ar fi luminat-o. Tânjeam mai degrabă după o mângâiere, m-ar fi alinat sunetul vocii ei, petele de culoare care sunt nimicurile ce pigmentează orele insipide, duc către nicăieri, până ce bunul simţ ar fi sesizat neorânduiala, primejdia descompunerii eului într-o mare letargică în care gândurile nu se mai pot închega, cel mult pot suferi ciocniri întâmplătoare, până ce ne-am fi realipit uimiţi de traiectoria vieţilor noastre trecute, aveam planuri, din nou, cu o implacabilă clarviziune viitorul vecin cu căldura unei respiraţii mi-ar fi reschiţat făgaşul aşternut în faţă. Ce planuri? De dimineaţă, telefonul a sunat de două ori. N-am răspuns. Era P. Cu siguranţă. Nu mă simt bine. Va trebui să facă singură cumpărăturile. A apărut la uşă după un sfert de oră. „Cum te-ai lovit?” I-am spus doar din neatenţie, fruntea mea a întâlnit un obiect contondent. În drum, a achiziţionat o cremă de la farmacie. Pentru un cucui? Mi-am zis nu te alinta. Totuşi… zău că n-am chef de plimbări. Nu mă simţeam bine. Dar nu i-am spus-o pe şleau. „Din cauza unui cucui?” Am meritat-o. Evitând să mă alint, să devin lamentabil, am eşuat într-o postură de copil cu ifose. Cumva, pe placul ei. Apoi mi-am amintit unul din sfaturile pe care le primise o prietenă de-a sa, bloggeriţă, de la mama, în privinţa bărbaţilor, subliniat cu roşu: nu te lega de bărbaţii taciturni, fereşte-te de cei tăcuţi. Ca o

ofensă îndreptată împotriva mea. În sensul că regula, graţie generalităţii sale, confecţiona iluzia că îmi cuprindea cazul şi mi se adresa direct, fără milă. Deci revin la aceeaşi soră de caritate, la P, protectoare, răbdătoare, inteligentă… un vis. Sau un coşmar. Fiindcă o învinovăţea în ochii mei. Aş fi preferat un diferend… nu, o ceartă, o umilinţă transpusă în cuvintele cele mai tăioase, numai că n-aş fi fost capabil să suport. Îmi ziceam uneori că sub un anumit prag nu pot coborî, nu admit, oricâtă plăcere mi-ar provoca invocata distrugere. Nu, nu este aşa, nu pentru mine, chit că nici un foc purificator nu e, că mă acopăr de zgură, de murdărie. Să caut atunci să mă adaptez acestei mizerii, foarte personale, care nu se numeşte însă abjecţie, nici atât de jos nu decad, nu primesc şansa de a mă reinventa, de a mă converti. Deci m-am manifestat ca şi cum aş fi fost bolnav, deşi, întrebat fiind, am negat cu vehemenţă. Ba chiar m-am iritat, ce vrei să spui, n-am nimic. Nu prea tare, suficient cât s-o înduioşez, pentru că ne gâdila sentimentul. Numai ca să nu-i adresez întrebarea care mă frământa, de fapt. N- am îndrăznit nici măcar să aflu dacă a dat peste ei. M-am plâns că o gloată gălăgioasă de adolescenţi, adunaţi la parter, deranja tot blocul. Îmi agravau durerea de cap, glasurile insuportabile răzbeau prin fereastra şi uşa imperfect izolate fonic, înteţindu-şi ecoul în interiorul craniului. Durerea de cap produsă de lovitură mascând poate o

migrenă. Nu se sesizase nici un vecin. De ce nu îi izgonea administratorul? Altfel, individ meschin, foarte prompt cu aluziile privitoare la plata întreţinerii şi a diverselor proiecte de înfrumuseţare a spaţiului locativ. Îşi însuşise degrabă limbajul de lemn. Un bandit care-şi ocupase postul mizând doar pe calitatea de a fi pensionar. Unde ar putea fugi el cu banii locatarilor? Nu mai erau acolo, nu am remarcat că zarva încetase? Nici el? Nimic din comportamentul ei nu-i trăda prezenţa, părea că nu fusese întinat cu reziduuri ale existenţei sale, ori se ascunseseră cu atâta străşnicie încât nici cele mai mărunte ticuri, grimase ori mişcări ale corpului nu exprimau întâlnirea nedorită. Nici eu nu ştiam sub ce chip lăturalnic să pun întrebarea aşa încât, involuntar, un cât de mic spasm muscular, ori un gest inconştient, o pauză prea lungă între fraze, o schimbare abia perceptibilă a tonului să-mi ofere răspunsul. A revenit târziu, pe înserate, cu sacoşe mari de plastic, aproape goale, cu un cadou frumos împachetat, un parfum prea scump, şi o sticlă de whisky, nu mai găsise la solduri bluza dorită, se mulţumise cu un fular tricotat, ceea ce se dovedise o decizie proastă fiindcă i se stricase maşina şi a pierdut o groază de timp până a dus-o în service, „De ce n-ai răspuns, te-am sunat de vreo trei ori”, iartă-mă, l-am pus pe silenţios, în fine, acum suntem nevoiţi să luăm autobuzul până la ea, ca să aleagă o bluză

potrivită pentru diseară, socotise că se va schimba aici şi vom pleca cu maşina, suntem în pană de timp, mai bine ne grăbim. Eu creionasem o altă traiectorie. Eu ne dăruisem mai mult răgaz pentru a ne lungi tihniţi pe canapea, mai avea câteva integrame nerezolvate în revista lăsată pe măsuţa televizorului, cu câte o cană de cafea în mână, unul la picioarele celuilalt, fiecare absorbit în îndeletnicirea lui.

— Scoică de ghicit… din cinci.

— Ai vreo literă?

— Începe cu g.

— …Ghioc.

Îi place să mă includă şi pe mine din când în când. Le completează întâi cu creionul pe al cărui capăt cu gumă de şters îl înmoaie negreşit în gură. După ce radiera înlătură erorile, degajă resturile cu măturări scurte şi iuţi ale degetului mic. Odată încheiată, literele sunt îngroşate cu pixul, iar rezultatul comparat cu soluţia de pe ultima pagină. Ceea ce n-are cum să se petreacă. Soluţiile apar deabia în numărul următor, alături de lista cu câştigătorii ediţiei anterioare.

Adoră să mă surprindă nepregătit, tatonând un răspuns, până ce rotiţele se pun în mişcare, ori mă dau bătut expediind întrebarea care m-ar fi distras de la lectură. Un bizar detaliu îmi captează atenţia. Un act se repetă. Mă obsedează. O brăţară de argint alunecând pe antebraţul gol. Cum de izbuteşte să menţină postura dureroasă,

cu integrama pe coapse şi gambele strânse sub fund? Citesc şi nu înţeleg nimic. Literele îmi trec prin faţa ochilor ca nişte hieroglife necunoscute. Parcă ard de nerăbdare să ajung într-un punct anume, la un paragraf esenţial, memorabil, lămuritor, care să descurce şi aranjeze iţele dezlânate ale tramei, să scoată la lumină figurile vii ale personajelor, autorul îmi face în ciudă, nu ştiu ce urmăreşte, încep să suspectez că nu urmăreşte nimic, poate că am ratat ceva, firul călăuzitor prin labirintul intenţiilor sale, citesc altfel decât trăiesc, aş vrea să sar drept la ultima pagină, P se ridică agale, îşi dezmorţeşte picioarele… „Auuu!”, abandonând integrama pe locul cald ce păstra amprenta fundului ei… Faci o cafea? Nu, trebuie să plecăm. Nu mai avem mult timp la dispoziţie. Bula s-a spart. P se îndepărtă pe o direcţie probabilistică. În şlapii pluşaţi. Lipăind reconfortant. În antichitatea iudaică, pantoful reprezenta semnul autorităţii, sclavii umblau desculţi. Cred că doar un artist îşi pune serios întrebarea dacă, în cazul în care nu s-a întâmplat deja, se va naşte vreodată un om cu patru mâini, aripi, coadă de vulpe şi cioc de vultur. Când mi-a destăinuit că preferă marea, m-am văzut nevoit de a alege muntele. De câte ori şade pe muchia căzii făcându-şi pedichiura, o văd alunecând şi zdrobindu-şi capul de fonta emailată.

N-a fost o petrecere memorabilă. Precedată de incidente nedorite. Mai întâi ei, el, unde se afla

acum, ce făcea, îmi ocupa o porţie tot mai consistentă de gânduri, apoi, contrele din staţia de autobuz. O să întârziem. Nu este o întâlnire de afaceri, nu s-a stabilit o oră precisă. Am face o figură frumoasă dacă am sosi printre primii. Adică în loc să luăm autobuzul, puteam să sunăm un taxi, nu? Nu-i vina ei că s-a stricat maşina, nici pentru ofertele proaste din magazine. Adăstam cu un pas în faţa ei, zgâindu-mă în direcţia de unde urma să-şi facă apariţia. Se înnoptase, sufla un vânt aspru, ne amorţea buzele, şi, în chip straniu, eram singurii care aşteptam în staţie. Plus timpul pentru toaletă. Vântul îi stricase coafura, lacrimile iscate de frigul pătrunzător îi ruinaseră fardul, aşteptarea buna-dispoziţie. Asupra-mi se răsfrânse datoria de a sosi la vreme, obligaţia de a ne prezenta la o oră, cu o ţinută şi atitudine adecvate. Când bărbaţii preiau solemn iniţiativa, îi pândeşte întotdeauna un deznodământ rizibil. Mai cu seamă când însoţesc o femeie frumoasă. Nu este neapărat cazul ei. P nu debordează de genul de frumuseţe care-i determină pe bărbaţi să se comporte ca nişte imbecili. Asta nu mă împiedică să regret că nu i-am urmat sfatul. Un trecător ne înştiinţează că transportatorii au intrat în grevă. Şi-a făcut milă de o pereche zgribulită şi mohorâtă. Cu greu ne-am mai vorbit până am ajuns la petrecere. Graba fragmentase temporar unitatea cuplului. Ştiam că firmele de taximetrie vor fi suprasolicitate şi vom face greu rost de o

maşină. Am ajuns târziu, lui P îi pierise cheful, ne simţeam obosiţi şi nervoşi. Se discuta fără patos despre politică, modă şi sport. Despre vedete, cu ironie şi o uşoară nuanţă de invidie. Surprinzător, după tatonările inaugurale, fireşti, nu se iscase încă nici o conversaţie mai înfierbântată, nu mocneau vreascurile nici unui conflict. Atmosfera lâncezea. Atmosfera a fost niţel reanimată de doi veri ai sărbătoritului, chercheliţi, picaţi cu chef de zarvă şi petrecere. Mie mi-au reconstituit o stare dureroasă. Aceleaşi aperitive îmbogăţind masa, s-a derulat un film binecunoscut, s-a cântat împricinatului un călduros şi fals la mulţi ani la miezul nopţii, s-au încurcat paharele, spre oroarea mea, băutura s-a încălzit şi răsuflat, vinul avea un gust de rugină, a fost şi prea mare înghesuială într-un apartament de două camere, la un moment dat soţia a trebuit să plece pentru a verifica ce fac copiii lăsaţi la părinţi, fusese sunată că se treziseră şi plângeau, vreau acasă, dar cel mai rău a fost faptul că nu cunoşteam pe nimeni. Mulţi dintre invitaţi erau profesori, prieteni sau colegi ai lui P, şi n-am putut să nu remarc răceala cu care au întâmpinat-o unii, în vreme ce alţii i-au transmis o vădită şi jenantă ocheadă compătimitoare. Antrenată în discuţii cu o exagerată solicitudine, ori ignorată discret, taberele întocmite o lansau în centrul atenţiei. Totul într-un calm şi o linişte bizare. Aerul vibrând la acţiunea temperată a unui murmur fin ca

dinainte de începerea unei piese de teatru. Cu P în rolul principal. Reflectoare abătute discret asupra ei cu gesturi subînţelese, priviri insistente, poate şoapte părtinitoare şi retrageri suspecte. În mod paradoxal, m-am simţit mai indignat şi mai neajutorat decât ea, P părea că se pregătise, că îşi exersase îndelung răspunsurile, frazele şi tonalitatea vocii, deşi în esenţă rostea propoziţii banale pentru întrebări comune, simple şi lapidare. Simţeam că ratam momentul, clipa la care se referea S, trebuia să o protejez şi mă dovedeam complet inutil, un accesoriu invizibil, ieftin, îmi revenea doar rolul de a fi acolo, lângă ea, nimic mai mult, de a asista stoic la schimburile de amabilităţi şi formale dovezi de curiozitate, şi nu izbuteam nici măcar atât, îmi făceam constant drum spre balconul unde mai epuizam o ţigară, contemplând mucurile aprinse ca nişte licurici în puterea nopţii, stâlpii de iluminat proiectând umbre galbene şi roşiatice pe maşinile parcate.

DOMNULE V,

NU MA CUNOASTETI, DAR EU VA CUNOSC FOARTE BINE. STIU CE FEL DE OM SUNTETI SI CE URMĂRITI!!! N-O SA VA MEARGA!!! SUNT CU OCHII PE DVS!!!

PS: DACA NU RENUNTI SA-TI MAI BAGI NASUL UNDE NU-TI FIERBE OALA CAINE LIBIDINOS TE OMOR.

Capotasem. Mă predasem inconştient literelor arzătoare. Mai mult decât un avertisment,

dobândeau forma unei premoniţii. Începeam să mă tem de adevărul vag dindărătul rândurilor ameninţătoare ca de o sentinţă inexorabilă, mă porneam să cred că acţiunile mele, mai mult decât mi-aş fi închipuit, urmau cursul trasat de verdictul necruţător al unei voci necunoscute. S îmi calculase cu o deprindere neverosimilă paşii? Părea că, pentru întâia oară, glasul devenea audibil, se contura ca un indicator real, serios, al unei destinaţii pe care eu nu mio reprodusesem. Ştie S într-adevăr ce urmăresc, deţinea S această cunoaştere, viziunea unui orizont de care eu mă văd incapabil a-l scruta? Cât cinism se ascunde atunci în indicaţiile şi cererile ei. Paragraful se transformă prin urmare într-o solicitare fără obiect, într-o îngânare papagalicească la finalul căreia cu atât mai răsunătoare se impune judecata frivolă, batjocoritoare, ce se răsfrânge asupra unei fiinţe inapte să ridice privirea asupra pumnului imens care o va strivi, în nimicnicia ei absurdă şi nedorită. Şi cine va îndeplini actul, cine va curma suferinţa unei făpturi care se opune, orbeşte, inevitabilei căderi? Cine îşi bate joc de mine cu atâta superioritate? Trebuia să fac ceva, acesta este îndemnul stupid al minţii paralizate, trebuia să acţionez, să o salvez pe P, ca să mă salvez pe mine, să înlătur cu prudenţă şi tenacitate fiecare fir care ducea la finalul îngrozitor.

Cum se explică senzaţia de a te deştepta brusc dintr-un vis într-un loc în care rămâi blocat,

nesigur că eşti treaz cu adevărat? Mă aflu în apartamentul meu. Şi am impresia puternică că nu ştiu cum am ajuns aici şi de câte ceasuri mă zgâiesc la tavan. Mă scol şi inspectez camera. Cu ochii închişi, mă îndrept spre vestibul. Cotesc şi, cu grijă, intru în bucătărie. Deschid ochii. Lumea se-nfiripă, uşor uşor, şi se aşează în bazinul familiar. Toate obiectele, îngheţate în locurile lor albe. O lumină intensă, albă, spitalicească curăţă suprafeţele. Le purifică. Pe platoul unei servante se întinde o pată cafenie. În miezul ei, o ceaşcă voluminoasă, de un roşu aprins. Înăuntrul ceştii, pe fund, zaţ. Deasupra ceştii, la câţiva zeci de centimetri, corpuri suspendate. Lângă fereastră, o chiuvetă. Lângă chiuvetă, aragazul cu un ibric violet. În stânga intrării, frigiderul. Afară e linişte. Nu se ivesc trecători, din loc în loc, maşini parcate.

Camera de zi. Canapeaua, centrul de atracţie. Miros de piele şi de om. Izul meu. Televizorul n-a fost mutat un centimetru din locul ştiut. Fereastra, încastrată în peretele exterior, absoarbe cu indiferenţă sunetele de afară, le filtrează: cutii care se rostogolesc, pocnituri, trosnituri, mai scoborâte sau mai tari. În dormitor, dulapul acoperă un perete întreg. Ca un nou perete, cu uşi şi sertare, totodată, vechiul şifonier din lemn masiv de nuanţă închisă. Pe noptieră, o stivă în spirală formată din cărţi. Trei cărţi. Sau patru.

În baie. Pe o poliţă de ceramică, înşirate,

flacoane cu pilule, fluide şi creme. Le citesc etichetele, multe nu le recunosc. Se simte un aer umed, cald, de parcă cineva tocmai a făcut baie. Nu văd nici un prosop, cada e uscată. Inima îmi bate zgomotos. O aud. Dup-dup, dup-dup, dup-dup, dup-dup. Respectă măsura fără greş. Sângele îmi curge uniform prin vene, transportând impurităţi ce se ataşează de pereţi. Coastele scârţăie când îmi presez pieptul. Rezistă. În creier, se stârnesc furtuni de fulgere. Se aud ca un rârâit: rrrz, pauză, rrrz, pauză, apoi iute: rrrz, rrrz, rrrz! Expir. Curenţii de aer accelerează în zona îngustă a laringelui. Şuieră. Celulele tălpilor sunt atrase de celulele pardoselii acoperite cu gresie. Ridicând piciorul, se desprind aidoma unor ventuze, întâi opunându-se aprig, apoi eliberându-se brusc. Ca o ruptură. Ştiu că toate astea se întâmplă. Mă gândesc la ele.

Ca să-mi fac curaj, apelez la un truc. Un şiretlic firav, inconsistent. Îmi mângâi sprânceana dreaptă cu buricele degetelor. Şed calm pe scaun şi-mi eliberez mintea. Aşa. Trebuie să fac asta. Intenţia devine realitate. Ştiu. Ştiu că prin dreptul apartamentului se perindă paşii unui ins costumat în trening şi cu un lănţişor de aur la gât, deasupra lui, exact deasupra lui, o verticală imaginară străpunge placa scărilor şi intersectează un puşti, nu are mai mult de zece ani, care scuipă peste balustradă, ţuguindu-şi buzele şi eliberând treptat ca pe o gumă întinsă stropul albicios, ascultând

plesnitura subţire la contactul cu podeaua dură, o fetiţă îl urmăreşte dezgustată, eşti scârbos, îi spune, tu nu poţi, o întărâtă el, deasupra lor, fix deasupra lor, un bătrân în nădragi şi un maiou decolorat îşi înjură vecina congeneră din pricina liotei de pisici purtătoare de purici, din locuinţa ei îl izbeşte o miasmă îngrozitoare, când îţi faci curat la subsol, ă?, când arunci toate gunoaiele alea, nu vezi că ne-au năpădit şobolanii din cauza matale?, crucea mă-tii, îi răspunde printre dinţi şi trânteşte uşa, deasupra lor, cu tălpile exact pe scăfârlia bătrânului, un bărbat înalt, adus de spate, în salopete, cu o geantă sub braţ, citeşte contorul de gaz, clipind des pentru că şi-a uitat ochelarii, o să-l ia durerea de cap, pe acoperiş, un pescăruş cocoţat pe un horn îşi desface larg pliscul… Ies afară. Pe scări, umărul meu atinge umărul bărbatului îmbrăcat în trening. Treningul e subţire, îi simt pielea prin ţesătură. Pătată de mici puncte roşii şi maronii, de fire răzleţe şi răsucite de păr. Sunetul paşilor coborând treptele, amplificat de pereţii jilavi îşi însoţeşte ecoul. Băiatul sare două trepte. E rândul fetei. Să treacă nenea, zice cu mâna sprijinită de perete. Ajung în stradă. Câţiva corbi graşi se răfuiesc. Îşi feresc ochii. Îşi protejează armele de ultimă generaţie. Peste drum, la o scară vecină, sub o cupolă de vie, alţi indivizi îmbrăcaţi lejer, sportiv, joacă table pe nişte bănci de lemn cu picioare de fontă. Un om peste care timpul şi-a săpat adânc şanţurile, peste

care alcoolismul şi-a lăsat crunta amprentă, poate avea la fel de bine patruzeci de ani sau peste şaizeci, purtând un costum de stofă ponosit, supradimensionat, cu umerii scoşi în afară şi lăsaţi, cu manşetele acoperindu-i mâinile murdare, o pălărie cu borurile roase îi acoperă scalpul, îşi zâmbeşte în barbă examinând partida. Atent aplecat peste umărul unui jucător şi cu genunchii îndoiţi. Mâinile lipite de trup, cu palmele întoarse îndărăt. Un chibiţ profesionist. Traversez, bună ziua, bună ziua, străbat scara de bloc, pietrişul terenului de joacă pe care pluteşte scrânciobul metalic, îmi alunecă tălpile pe covorul mobil, şi ajung la marginea canalului colector ce împrejmuieşte o porţiune de teren viran. Din loc în loc sunt răspândite moviliţe folosite de amatorii de motociclism pe teren accidentat. Solul musteşte de apă. Calc atent pe clisa moale, să nu nimeresc în excrementele lepădate de vaci. Mă pitesc în dosul unui gorgan şi aştept. După o vreme, dincolo de carapacea jilavă a ridicăturii, se desluşesc două glasuri tinere: o fată şi un băiat. Râd. Cei doi. Îi aud perfect. Sunt aici.

— Nu te grăbi. Chicoteşte ea, scoţând note nazale.

— Băi, ce de căcat eşti.

— Nu aşa se vorbeşte cu o fată, băi. Îl îngână. Un foşnet.

— Ia o gură. Te rog. Fundul mi-e ud.

— Nu mai vreau, am băut destul. Eşti futere. Termin-o!

— Hai băi, o gură. Zău… nu vezi cât mai e? Amândoi zâmbesc, tonul îi dă de gol.

— Uf… bine. Una şi gata. Alt foşnet. Cred că e beată.

— Aşa, până la fund. Eşti cea mai de gaşcă fată pe care am întâlnit-o.

— Uf… eşti belea, să mor. Lasă-mă să respir. Fata râgâie. Amândoi izbucnesc în hohote. Timbrul ei ascuţit conţine ceva răutăcios, uşor isteric şi vindicativ. Parcă şi o dojană subtilă la adresa propriei persoane. El pare mai degajat, chiar dacă puţin impacient.

Alte foşnete, zgomote surde şi intime.

— Hai tu, nu fi aşa… Nu vrei?

— Ba daa… neconvingător.

Lipăituri. Se ating. Se sorb gălăgios. Îşi acoperă gurile cu bale. Gâfâie.

— Auu!… protestează el.

— Ce e?

— Pierce-ul… vezi, ce pula mea, băi!

— Scuze… ăă… Aburii bahici o toropesc.

Se aud nişte capse dezghiocate. Una câte una. Alte zgomote în surdină, genunchi loviţi, trupuri fremătând, icnete înfiorate.

— Nuu… Un nu mâţâit, confuz, poate implicit, obligatoriu, ca o măsură de prevedere.

— De ce, băi? Nervos, străduindu-se însă să-şi înfrâneze nemulţumirea.

Poate că totuşi eşuând să-şi mascheze exasperarea. Un singur gest şi atât.

— Nuu… Alte sforţări, smucituri, o luptă a voinţelor, victorii mărunte, retrageri usturătoare. M-am udat până la piele. Umezeala mi-a pătruns în oase.

— De ce pula mea eşti aşa? Iritat şi curtenitor. Glasul lui poartă rezonanţa plăpândă a speranţei şi a impulsului incontrolabil.

— Nuuu, mă… Nu vreau aşa, ăă… Abia mai leagă două vorbe.

Sticla goală fu lovită de un pantof. Se rostogoleşte scurt pe iarba udă.

— Nuu vreau aici… Sunt murdară.

Voinţa ei a decis. Renunţă. Capsele înapoi în lăcaşul lor. El îşi expune cazul pe un ton scăzut, resemnat. Senzaţia memorată în palme, în buze, în cutremurarea firavă a trupului încă îl locuiesc. Veşmintele acoperind netezimea catifelată a moliciunii calde îl aţâţă. Ţinutele sunt scuturate de ţărână şi iarbă. Membrele se urnesc greu, ea încolăcită de grumazul lui. Siluetele se îndepărtează pe dâra de lumină reflectată de stâlpii ce străjuiesc cvartalul sumbru. În siajul lor, înaintarea mea prudentă. Cred să fi nimerit pe ceva alunecos, o urmă bovină. Strada descinde uşor. Trecem printr-o piaţă cu tarabele goale şi întunecate, apoi pe sub un pod rutier cu grinzi mari de beton scorojit şi seringi folosite la tot

pasul, câţiva aurolaci dormitează ciuciţi în penumbră, nu, se clintesc, deasupra, câte o maşină în goană scapără un şuierat prelung şi personal, culorile estompate ale buticurilor şi pavajului pietonal atrag ochiul asupra unor detalii ignorate la lumina zilei, cu lăsarea nopţii parcă toate obiectele capătă personalitate, pătrundem pe o stradă îngustă, flancată de tufe de gard viu desfrunzit şi ne oprim. Cei doi se despart după o îmbrăţişare şi un sărut aproape convenţional. Rămas singur, continui să-i ţin urma prin circuitul de alei şi străzi, apropiindumă din ce în ce. La un moment dat, ieşim la bulevard. Îmi aprind o ţigară. Nu ştiu exact ce urmăresc. Ştiu doar că vreau să-l înfrunt. Trecem pe lângă biblioteca universitară, frumos decorată de reflectoare ce aruncă o lumină ovală peste ferestrele înalte, parcă alungindu-i silueta şi atenuându-i masivitatea, contururile estompate devin fluide, în tăcerea solemnă edificiul pare mai impunător şi demn, amănunte pe care el nu le-ar observa, sentiment pe care probabil el nu-l va nutri niciodată, nu şi-a întors nici o secundă capul pentru a-i detecta măcar existenţa, unora le lipseşte cu desăvârşire capacitatea de a percepe miracolul imaginaţiei şi ingeniozităţii speciei din care fac parte, vorbeşte la telefon, insensibil la atmosfera stranie degajată de aceste clădiri, inima bate altfel în preajma lor, unde şi timpul pare captiv într-o buclă, suntem la un sens giratoriu,

traficul s-a înteţit puţin şi din depărtare răzbate o larmă neînţeleasă. Cred că m-a zărit. Grăbesc pasul. Fie ce-o fi. Se întâmplă însă că întâlnim un grup de jandarmi şi poliţişti în patrulare. Nimic deosebit, ne apropiem de primărie. Un alt cvartet de oameni ai legii se iţeşte la un interval scurt. Sunt oprit şi legitimat. Sunt întrebat dacă port arme albe. La câteva sute de metri, în faţa primăriei, se întrezăreşte un pâlc de oameni răsfiraţi de-a latul bulevardului. N-am armă albă la mine. Unul dintre ei pare a şovăi dacă să mă perchiziţioneze. În cele din urmă mi se înmânează buletinul. El nu mai este. L-am pierdut. S-a amestecat pesemne în mulţimea adunată pentru a protesta. Rumoarea paşilor mici, în cercuri concentrice, sau angajaţi pe traiectorii sinuoase, noi participanţi se alipesc protestatarilor, alţi trecători se insinuează printre ei, căutându-şi drumul, vociferările ţâşnesc în valuri, acompaniate de fluiere şi pancarte cu caricaturi sau injurii, mă îndepărtează. Sleit de puteri, doborât de frig. Într-un ungher unde lumina artificială nu răzbate, într-o piaţetă cu nenumărate vitrine de magazine peste care s-a tras cortina, nişte siluete zvelte în blugi, hanorace, cu şepci acoperite de glugi şi fulare sau baticuri tăinuindu-le feţele lovesc cu călcâiele în bordurile şubrede. Am senzaţia că execută mişcările cele mai naturale, că se află acolo de o bucată de vreme, că acolo e locul lor şi că nu fac altceva decât să-şi petreacă timpul în nota altor

nopţi, laolaltă cu prietenii şi stricând mobilierul urban nu pentru altceva decât pentru a-şi marca teritoriul şi pentru a-i indigna pe ultragiaţii de profesie, veşnicii nemulţumiţi de starea lucrurilor, cărora nu le trece prin cap că tocmai ei pot fi vizaţi de propriile critici şi că dezaprobările şi stigmatizările lor sună ca nişte tonomate stricate. Ei urăsc pe cei care urăsc. Cu nonşalanţă. Dar în seara asta, isprăvile lor, aidoma atâtor alte seri, nu anunţă nici o finalitate. Gestul lor nu poartă însemnul nici unei tensiuni, deşi dinapoi, un cor al cărui glas sporeşte cuprinzând arii tot mai extinse, pare să-i încurajeze şi să le legitimeze prezenţa ireală. Nu-mi pasă de ei, de ţelul vocilor ce-şi înalţă răzvrătirea în văzduh, când gândurile îmi sunt dublate de pânda îndârjită a unui singur glas, fără timbru, fără identitate, inuman, de ce inuman?, de ce a devenit inuman?, pentru că mă torturează, îmi chinuieşte fiecare clipă, fiecare răgaz, îmi însoţeşte ca o contestaţie permanentă şi sardonică orice pornire, fiecare contracţie a inimii, orice strădanie de a mă ataşa de o realitate distantă şi meschină, deşi aparţine unei persoane cunoscute, anonimitatea lui, acurateţea şi siguranţa cu care îmi sfredelesc firea şovăitoare, pentru a mă nimici pur şi simplu printr-o judecată imperativă şi sumară, declamă cu litere arzătoare futilitatea unei existenţe mincinoase, mutilate, o farsă. Nu vreau să-mi pierd minţile. Trebuie să aibă chip!

Fiindcă el s-a contopit pentru o vreme cu masa compactă şi gri de revendicări congruente, a devenit o moleculă anonimă antrenată într-o mişcare browniană accelerată a unui lichid în fierbere, pentru că n-aveam cum să-l extrag de acolo fără să risc pierderea contactului cu propriile intenţii, mă temeam îngrozitor de lozincile îndreptate împotriva unui mecanism gripat a cărei funcţionalitate mi-era străină, şi P subliniase cândva, influenţată probabil de o lectură recentă sau sub înrâurirea unei discurs impresionant, că uneori se simte sufocată de complexitatea unui sistem care pare să ne depăşească puterea de înţelegere, o fi o idee romantică, dar cred că suntem cu toţii copleşiţi de propriile creaţii, ceea ce inspiră un sentiment tragic şi, paradoxal, reconfortant, ştii, adevărul este că nu putem exista fără să ne luptăm şi ce adversar mai vajnic poate înfrunta un om decât cel pe care el însuşi l-a inventat şi i-a scăpat de sub control, dovedind o voinţă proprie indescifrabilă şi rezistenţa unui colos cu picioare de lut, nu crezi că e puţină vanitate în nevoia de tragedie?, nu atribuia Aristotel specia tragediei aristocraţiei, nu ştiu, P, mă depăşesc lucrurile astea, zău că mă depăşesc, tocmai de aceea, pentru că nu voiam să fiu măturat de valul lor, surd la orice altă realitatea decât la realitatea mea vie, imediată, şi primejdia ei iminentă, nu vreau să dispar, P!, te rog, rămâi, şi fiindcă simt că mă pierd dacă nu

reuşesc să te ţin lângă mine, nu-mi pasă cine eşti, jur că nu-mi pasă, ea trebuie să înceteze, să moară, iar eu trebuie să fac ceva, P, simt că dacă nu fac ceva…

Aşa că am ucis-o pe S. Nu ştiu cum, privind înapoi, să descriu întâmplarea. După crimă, trei zile am dormit în neştire, închis în apartament, fără să răspund la telefon, să deschid calculatorul şi să-mi verific mailurile, zăcând semiconştient între aşternuturi, adâncit într-un somn fără vise, din care nu ştiu cum m-am trezit. Pur şi simplu a treia zi am deschis ochii. Storurile erau trase. Buimac de somn, am avut iniţial senzaţia că m-am deşteptat în cea mai primitoare încăpere din lume, amăgit de greutatea trupului amorţit, de textura fină a cearşafului, de aerul îmbâcsit din cameră, şi golit de orice gând care m-ar fi urnit din neclintirea indiferentă. Ca şi cum, deşi ştiam că eu mă aflu acolo, întins pe acel pat, parcă mi se luase responsabilitatea propriei existenţe. Cineva, în sfârşit, îmi recunoştea incapacitatea de a o gestiona. Toţi oamenii de pe pământ sunt nişte roboţi. Nişte roboţi înzestraţi cu o viaţă psihică care neagă permanent acest fapt. Care-i sileşte să poarte zadarnic grijă cărnii. Un efort uriaş, ca şi cum te-ai afla în fiecare clipă a vieţii în travaliu, pe punctul de a-ţi naşte nemurirea. Dar mie mi-a fost dăruit privilegiul de a renunţa la acest vis. Eşti un robot! Fiecare intenţie a fost pusă deja în mişcare de un mecanism fără intenţie. Tu nu ai nici o vină!

Nici un ţel, nici o răspundere. Până s-au pus roţile în mişcare. Şi această iluzie s-a destrămat. Un pumnal înfipt în stomac a dat tonul. Scena mi-a străfulgerat prin minte fără să mă pot agăţa de vreun detaliu precis. Comisesem crima. Filmul ei revizionat părea să fie tocmai asta: un film. Ceva trucat. O ficţiune. Un moment neverosimil de scurt, fără noimă, de neconceput, imposibil să-l mai plasez într-un spaţiu şi un timp reale. Atâta tot doar: ştii că ai făcut-o, eşti propriul tău complice. Criminalul era doar un personaj, proiecţia unui fir narativ, al unei povestiri. Nu simţeam nici un pic de teamă sau regret. Dar nici uşurare. Trăiam impresia că dacă eu ştiam, atunci toată lumea ştia, că cineva acolo avea acces la realitatea din capul meu. Că deşi o amintire suspectă, lăsasem o urmă de neînlăturat. Ca un bilet iscălit în care mărturiseam totul. Mă străduiesc să îmi aduc aminte. Nu ştiu cum s-o fac. Cum să retrăiesc momentul când am ucis-o pe S. Mobilurile acestei fapte, mi se par, acum, neverosimile. Crima însăşi e mai importantă decât orice pretext care a provocat-o. Dar crima, deşi mi-o doresc, mi-e imposibil s-o reconstitui în toată concreteţea ei. Ştiu sigur că am ucis-o pe S, că S nu mai este, că S a fost ştearsă din univers şi că eu am fost cel care a făcut-o. Nu mă pot acuza. Pur şi simplu nu pot. Nu ştiu cum şi dacă am dreptul să o fac. S nu mai este. Remuşcarea ar fi de prisos, la fel de nedreaptă. Folosesc un cuvânt

obligatoriu care, pentru mine, de fapt, nu înseamnă nimic. Nedreptate. Nu a existat vreodată şi sunt convins că nici nu va apărea cândva o instituţie care să judece şi să îndrepte nedreptăţi. S gândeşte ca mine. Şi lui S îi este silă de acest cuvânt. Îl rostim pentru că aşa se cuvine, pentru că simţim adeseori nevoia de a-l pronunţa şi de a invoca acea instanţă fictivă, adevărul crud este, însă, adevărul nostru, al meu şi a lui P, că dorinţa de a împărţi o dreptate comună, în numele tuturor, este nocivă şi nerealistă. Ce-i drept, nu cunoaştem vreo alternativă. Ne complăcem doar în aceste comentarii critice nevinovate, pentru că aşa fac oamenii inteligenţi, descoperă erori de raţionament acolo unde logica n-are nici o putere. Presupun că dacă ştii că ai omorât o persoană, că te frământă cumva gândul că ai săvârşit un asemenea act, se cheamă că ai conştiinţă. Adică te aştepţi la consecinţe. Am vrut s-o omor pe S… Mă tem că mă aflu, inconştient, sub influenţa stării declanşate de actul uciderii. Voiam să spun că eu şi P gândim la fel, că pe noi doi ne dezgustă lupta fără sorţi de izbândă împotriva nedreptăţii. Ştiu lucrul acesta acum. Nu mai e un simplu comentariu. De aceea nu mai am cum să mă mai tem. Aş putea spune că am devenit un om nou. Nu mă mai tem. Nu atât de mult şi, mai ales, nu de propria mea umbră. Nu, acum că am ucis-o pe S. S nu mai există. Cea mai bună prietenă a lui P a dispărut. Cum ar trebui să mă simt oare? N-aş

putea afirma cu toată convingerea că simt uşurare. Deşi nu mă mai tem, nu înseamnă că lucrurile, viaţa mea s-au simplificat substanţial. Cel mai probabil este o stare de moment. Determinată şi de modul în care s-a petrecut totul. A fost ceva între premeditare şi impulsivitate.

Decizia am luat-o numai în ultimul moment şi mi-a fost, practic, servită pe tavă de împrejurări. P, implicată într-un scandal dureros, profitând de greva generală din sistemul public, care a paralizat efectiv oraşul, a plecat pentru câteva zile la părinţi. Nu i-am întâlnit niciodată. În ciuda strădaniilor ei susţinute de a ne aduce laolaltă, am refuzat toate invitaţiile de a-i vizita. Drept pentru care am primit un telefon plin de reproşuri de la prietena ei cea mai bună, de la străjerul insomniac, incomparabilul companion şi consilier pe probleme personale, S. Cine ar putea concura cu umorul caustic al unei femei în fond insipide, o prezenţă publică ştearsă, umbra strânsă în ceafa lui P. Cine ar putea destrăma iluzia unei contopiri solide a două destine, S îşi zicea cu siguranţă, complementare. Surprindeam repetarea indezirabilă a unei istorii care mă expulza. S avea darul de a mă face să mă simt întotdeauna în plus în prezenţa ei, de a-mi accentua nepotrivirea, stângăciile, chiar şi tăcerea ei, postura îmbăţoşată şi instigatoare mă prigoneau, îmi făcea sângele să clocotească în vene. O uram. S putea fi cea care… Dacă mă gândesc bine, nu-mi pot explica de unde

am avut forţa de a o... A fost neverosimil de simplu. Lucrurile se înrăutăţiseră între noi din pricina situaţiei complicate a lui P şi a incapacităţii mele de a o consola. De câte ori n-auzeam din gura ei imputări deghizate, otrăvuri iscusit plasate, faţă de, până la urmă, refuzul de a mă conforma unor circumstanţe pe care P nu le elucida. În jurul ei orbitau doi sateliţi carnivori ca două păcate capitale. Cel mai rău mă dureau acuzaţiile lansate în numele absentei P, lăsându-mă fără apărare. Nimic n-avea să şteargă, exulta S, faptul că P a plecat într-un moment de cumpănă, ceea ce demonstra cu prisosinţă eşecul relaţiei căreia ea, ţinea s-o ştiu, nu i-a acordat niciodată vreo şansă. Şi că nu sunt un bărbat adevărat, că P a realizat asta, slavă Domnului, şi, prin gestul ei, mi-o spune răspicat. Brusc, mi se făcea pielea de găină, începeam să conştientizez posibilitatea că P nu se va mai întoarce. Căpuşa asta blestemată. Vrednicul şi sârguinciosul pristav al nevoilor lui P. Căci trebuie să o ia de la capăt. Cu cineva capabil să o înţeleagă prin ce trece şi să-i ofere sprijinul de care are nevoie. Nu-mi mai vorbise niciodată atât de direct şi asta mă înfuria, şi mă înfricoşa în acelaşi timp. Ca şi cum ar fi primit mandat să pună lucrurile la punct. Fraze după fraze rostite într-o sâcâitoare limbă de lemn. Era o şaradă, asta era, îşi bătea joc de mine şi îi ieşea de minune. S nu mai este. Toate acele promisiuni şi ameninţări care sălăşluiau şi

fremătau în pieptul şi în mintea ei, toate acele gânduri şi năzuinţe, nădejdi şi frici iraţionale, decupaje deformate de viaţă, memorii vii tocmai prin prefacerea lor permanentă, s-au evaporat. Nu mai sunt. Rămăşiţele existenţei sale se zvârcolesc ca nişte trupuri decapitate în jalea celor care îi conţin istoria curmată. Dar S nu mai este. Cea care le mai vorbeşte nu este S, este o sosie, o cabotină, o impostoare. Ei vorbesc cu trecutul ca şi cum ar fi reînviat. Dar nu pentru mult timp. S nu mai este, eu am ucis-o, şi nimeni nu mai poate face nimic, nu mai e nimic de îndreptat. Unii, mai rezistenţi, mai realişti, vor renunţa la ea în scurtă vreme, după ce vor fi purtat conştiincios doliul cuvenit. În definitiv, ei sunt vii, iar cei vii sunt mai importanţi decât morţii. Pe deasupra, orice durere are termen de expirare. Nu poţi suferi la nesfârşit pentru cineva care nu se mai află acolo unde sunt ei, când atâtea alte necazuri aşteaptă la rând. Orice suferinţă care îşi va fi încetat cauzele, va expira. E simplu, aşa stau lucrurile. De ce am omorât-o? Nu ştiu. Cred că mi-am dorit foarte mult să termin cu ea, dar hotărârea, impulsul decisiv nu le-am resimţit decât în acel moment în care părea cel mai logic şi firesc lucru din lume. Şi nici măcar n-a fost o crimă propriu-zis. S nici măcar n-a aflat că a murit. N-a ştiut o secundă ce i se va întâmpla. Cum nici eu n-am ştiut. Până în clipa în care… Îmi propusesem să stăm de vorbă. Să purtăm o conversaţie serioasă, ca între doi

adulţi, cu toate că anticipam eşecul oricărei tentative de pace, cu ea, compromisul părea imposibil. Aveam să cad victimă încă o dată unor ironii acide, aluzii umilitoare, chiar şi felul ei de a sta în faţa mea, privirea-i senină şi trufaşă, zâmbetul mustind de conotaţii şi subînţelesuri, toate astea din partea unei femei pe care P o descria ca o timidă incurabilă, un suflet sensibil cu o inimă bogată, mă scoteau din sărite, nu mă mai simţeam în largul meu, mă forţau să greşesc, să eşuez, orice rugăminte politicoasă suna ca o linguşire, ca şi cum aş fi venit cu ploconul la mai marele curţii. S îmi azvârlea verdicte neînduplecate. De unde ştia ea? De unde naiba ştia ea? Nu, acum nu mai are importanţă. Punând bucăţile ăstea de puzzle cap la cap, nu se întrevede nici o explicaţie. Oricât le-aş cerceta şi analiza şi întoarce pe toate feţele, nu mai prezintă absolut nici o relevanţă. Deasupra întregii afaceri pluteşte actul în sine, clipele impalpabile, ireale care s-au succedat cu o viteză ameţitoare. În sensul în care timpul nici nu mai era măsurabil. Am fost foarte calm. Îmi amintesc foarte limpede că n-am avut nici un fel de emoţii. Şi deşi n-am premeditat, deşi conversaţia telefonică a încetat aproape brutal, mam trezit urmărind-o. În apropierea locuinţei lui S, la o stradă distanţă, se găseşte un parc mic şi cochet. Era frig. Vremea aspră alungase trecătorii în case sau în clădirile de birouri şi fabricile unde îşi câştigau existenţa.

Luptau pentru ea, luptau orbeşte pentru toate angajamentele pe care le luaseră şi care apăsau ca o mână grea pe creştetul lor, o mână ce îi afunda cu putere sub luciul apei. De ce am făcut-o oare? Sunt o persoană ce niciodată în viaţa sa n-a izbutit să-i determine pe ceilalţi să o remarce. Da, cu adevărat mă simt un om nou. Dar poate că e doar un sentiment provizoriu şi prost înţeles. Fiindcă nu este însoţit de o firească uşurare. Nesiguranţa încă mă tulbură, zăboveşte doar cât să-şi tragă sufletul înainte de a ţâşni revendicându-şi poziţia fruntaşă, tronul şi datoriile. Tratat fie cu indiferenţă, fie cu o politeţe distantă, un surâs fals. Sunt singur. Am omorât-o pe S şi am dormit trei zile. Senzaţia crimei a înlăturat temporar orice grijă, orice teamă, singurătatea înseşi mi-a conferit, cât de cinic sună, realizez că nu există altă motivaţie în spatele ei decât o aberantă necesitate, ca o nevoie carnală, mi-a dăruit un soi de echilibru, iluzia infailibilităţii în faţa sorţii sălbatice, a unei situaţii fără ieşire, am trecut, aidoma atâtor precursori, iată că mă şi pun în rândul unei specii, pragul fără întoarcere, da, câtă nevoie am, ce sete febrilă îmi mistuie măruntaiele, de… mi-am zis că de fapt sfidam lumea întreagă, că îi voi şoca pe toţi cei care m-au cunoscut vreodată în aşa hal că nu vor mai fi în stare, oricât s-ar osteni, să mă desconsidere pentru restul zilelor lor. Poate că aş fi capabil s-o fac din nou. O forţă proaspătă,

minunată mă fortifică, îmi redă tinereţea. Doar că nu e nici ea o uşurare. Nimic nu e. Şi oricum, deşi am aşteptato în acel parc, concentrat, absorbit, pregătit să rezolv definitiv conflictul dintre noi, atunci încă nu ştiam că aveam s-o ucid. Un om nu ştie că va ucide decât în momentul când va comite efectiv gestul. Când va înfăptui ultrajul suprem, când va încălca interdicţia sacră a unei morale neputincioase. Îmi imaginez că trebuia să se întâmple un salt. Aşa îmi imaginez. O ruptură definitivă. Că aşteptarea aceea în frig, apoi urmărirea precaută cu bărbia înfiptă în reverul ridicat al hainei, cât de frig era, străzile parcă înadins pustii amplificând întovărăşirea noastră mută, da, da, mă speria complicitatea aceea, apoi secunda răscolitoare când S mi-a sesizat prezenţa, înteţindu-şi paşii, scările răsunătoare din incinta cu lumină scăzută a blocului, parcă şi aud clicul becului cu senzor de mişcare deasupra unui apartament, cu numărul 32, o uşă metalică, masivă, imitând lemnul, toate acele încercări dureroase, epuizante se cuvenea să sfârşească într-o explozie orbitoare. O eliberare. Mă simt un om nou, un om puternic, doar că nimic din toate astea, nimic din insolitul acestor stări nu aduce o alinare veritabilă. Poate că am s-o fac din nou, poate că uciderea lui S a lăsat în urmă un rest, un reziduu, un murmur îngrijorător. Uciderea lui S s-a petrecut atât de rapid, un act spontan şi improvizat, lesne, fără nici un strop de

împotrivire, se pierde deja, ca o închipuire evanescentă a unui văl vaporos purtat de vânt. Ce a fost crud şi real, îngrozitor de prezent, a trecut ca fulgerul într-o amintire ce se descompune cu fiecare secundă. Poate că acum sunt lucid şi constat că, punând mâna pe arma crimei şi întâlnind trupul încă viu şi cald al lui S, am acţionat ca un robot, copleşit de confuzie, aproape lipsit de discernământ. La fel de bine, însă, pentru că S nu mai este, pentru că cel care i-a suprimat existenţa ca şi cum ar fi mâzgălit brusc şi neglijent ultimele rânduri ale unei povestiri a devenit el însuşi parte din ea, mă leg de o realitate dispărută cu o nostalgie potrivnică prezentului, prezenţei mele aici, între cutele aşternuturilor, între graniţele minţii protejată de facto de orice experienţă nemijlocită a lumii, dar fără de care ea însăşi nu poate fi concepută. Sclav al unei mişelii. Astfel mă acuză un bun-simţ bizar, pe care nu-l pot stăpâni. N-am ucis-o cum s-ar fi cuvenit. Prea simplu, prea uşor, iar S nici măcar n-a aflat. S a trântit uşa de la dormitor şi m-a invitat afară. Eu am rămas într-o neghioabă postură verticală, ţintuit în vestibul cu privirea captivă în oglinda parţial dezvelită. Dacă nu mi-aş fi surprins înfăţişarea, poate că aş fi plecat, poate că aş fi întors resemnat spatele şi aş fi ieşit. În schimb, mi-am întrezărit uluit determinarea din priviri, în irisurile hipnotice ale unui străin mult mai îndârjit, a câta oară renunţam, mi-am spus, ştii că dacă S

va accepta, dacă S nu va avea de ales, P se va întoarce, şi o dată cu P… mi-am stăvilit acel mic fir afluent care tulbura cursul râului năvalnic, nu, P nu e un pretext, nu pot socoti nici o altă fiinţă umană, cu atât mai puţin pe ea, drept un pretext, altfel n-aş avea nici o şansă, absolut nici o scăpare. Cât timp se scursese de când mă holbam la năluca distorsionată prizonieră în acea lume bidimensională? Mult, puţin, nu ştiu, certă revine senzaţia unei muţenii stranii, de parcă toate zgomotele lumii, fundalul ei nevăzut, încetaseră, se aciuaseră într-o expectativă severă, trebuia să fac ceva, aşa că am apăsat încet clanţa uşii şi am întredeschis-o. Surprins din nou. S continua să-şi bată joc de mine chiar şi fără să vrea. Chiar şi atunci când îşi abandonase vremelnic identitatea, îmi dejuca planurile. Îmi respingea involuntar propunerile. Priveliştea ei, ca o momâie a cărei scânteie fusese stinsă de nevoi nebănuite, fragilă, delicată, fără nici un fel de apărare în faţa unui atac fulgerător, mă liniştise. Eram… calm. Mâinile îmi atârnau pe lângă corp. Presupun. Fiindcă întreaga atenţie îmi era îndreptată spre prilejul oferit de clipa vulnerabilă a unei S tăcute, a unei S rătăcite, răpite unei lumi de unde, prin depărtarea ei, îmi dăruise şansa de a-i reteza pentru totdeauna legăturile cu un tărâm în care înălţarea periodică, netulburată a astrului orbitor îi garanta consistenţa. Oare chiar aşa simţeam atunci? Oare m-a uimit stranietatea acelei coerenţe fără

argument, lumina care cădea oblic şi palid pe trupul inert decupându-i cu minuţie toate defectele, toate imperfecţiunile năucitoare, cât anume din stupefacţia aceea care îmi aţâţa simţurile o confecţionez pentru a-i da greutate, un adevăr imposibil de ignorat, cât de tare mă îndepărtez de secundele inconştiente, amnezice când am recurs la un gest clandestin? Mişelesc! Îmi pare că se transformă într-o minciună. Nu pot, de fapt, să cuprind, nu mai pot să retrăiesc, niciodată nu voi mai putea… odată cu S a murit însăşi crima! Odată cu S am murit chiar EU! Acesta este crudul adevăr. Angoasantul vierme care roade din carnea gândurilor mele, gerul aspru ce-mi răceşte din interior trupul. Sunt prins între atingerea catifelată şi căldura îmbietoare a unei închideri protectoare, până când?, în nări îmi pătrunde izul putred al trupului, şi peisajul câinesc şi schimbător în care hoinăresc fără busolă. Unde şi când se vor întâlni oare? Vreau să trăiesc! Vreau să fiu! Vreau să retrăiesc însemnătatea clipei când toată fiinţa mea a vibrat ca un acord unic şi armonios de chitară.

P mi-l descrisese – pe amicul la a cărei petrecere fusesem invitaţi – drept un ins excentric, cu o fantezie bogată şi care-l făcea uneori dificil. E genul care deambulează pe străzi ore în şir, contemplând fiecare colţ de oraş, în deplinătatea aspectelor sale derizorii şi sumbre, mizeria constituie, zice el, nu atât delăsare, ci o

resemnare în faţa vieţii, căreia oamenii îi recunosc întâietatea, aplecându-se astfel mai mult asupra problemelor spirituale, căci în privinţa omului se dovedea un optimist irecuperabil, motiv pentru care oscila adesea între vituperări sulfuroase la adresa confraţilor să-i şi elogiile cele mai mărinimoase şi îngăduitoare, despărţea clar apele între bine şi rău, sprijinind fără rezerve o morală superioară oricăror subminări relativiste. O fire pătimaşă, intolerantă şi reţinându-şi o furie mocnită. Cu cât ura mai mult, acest ipochimen al contrastelor, cu atât iubea mai pasional, zice P. În ochii lui, călăii erau victimele cele mai demne de compasiune. Probabil că ar fi fost spulberat în clipa când i s-ar fi demonstrat fără putinţă de tăgadă imposibilitatea salvării. Ceea ce ar fi fost oricum improbabil, evidentă fiind incompatibilitatea unei asemenea idei cu modul său de a gândi. Numai cu el m-am întreţinut pentru un răgaz scurt la acea petrecere anostă. Ceea ce nu m-ar fi deranjat nicicum dacă, fie şi cu cea mai curtenitoare discreţie, majoritatea privirilor n-ar fi căutat-o pe ea. Şi de n-aş fi fost martorul acelui murmur insultător. A zis la un moment dat că un om fără trecut, se referea la lipsa acută a unor experienţe de viaţă bogate doar prin împărtăşirea cu fiinţe apropiate, ba nu, cu oameni cât mai diverşi din locuri cât mai îndepărtate, vorbim de experienţe sincere şi dorite, în care ne implicăm cu toată fiinţa, se vede

forţat să-şi îndrepte toate sentimentele şi trăirile, pe care s-ar fi cuvenit să le împartă cu ceilalţi, doar către el însuşi, ceea ce el nici nu poate concepe, e o sminteală, nimic mai înşelător în lume. Fără să-ţi ridici spiritul către piscuri mai înalte, unde vei întâlni, în absenţa acestor nevoi definitorii, însoţitorul suprem, doar puţini confirmă asemenea aspiraţii, vei sfârşi negreşit în nebunie, într-un somn bolnav din care nu te vei mai trezi. Este doar un alt mod de a muri. Căci, îl simpatiza P, adora să se erijeze în avocatul oamenilor, invitându-i neobosit să se întâlnească. Doi oameni nu pot diferi mai mult chiar şi când au aceeaşi idee despre viaţă. Un om care ţine cu dinţii de fantezia lui, locul salvării sale. P, dar el îşi va amâna întotdeauna şansa fericirii de dragul unei speranţe pe care mai bine nu o calific. Nu eşti de acord? Dacă mi-ar fi răspuns afirmativ, aş fi bănuit-o că mă minte, şi mi-ar fi pricinuit o cascadă de îndoieli, o depistam oare când minte, indiferent de motiv, ca să-mi facă pe plac, să se acopere, nu cumva opiniile importante le împărtăşea cu mine din datorie, dintr-o duioşie mămoasă, mă dovedeam atât de infantil şi de orgolios şi asta însemna să fim împreună, zi-mi, să minţim când credem că divergenţele ar pune în primejdie relaţia, dacă ar fi negat, dacă şi-ar fi susţinut punctul de vedere, aş fi dezgropat atunci ocazii când a pretins a accepta idei similare, ceea ce un îndrăgostit ar fi luat drept inconsistenţa

firească a unui om departe de perfecţiune, nu eu, care calc în picioare propriile mele trăiri, impresii, expediez trecutul ca şi cum n-ar fi, bântuit permanent de suflarea sa, eu nu, eu aş suspectao de minciună, de înşelătorie, manipulare, înţelegi P, o fi normal, doar că eu nam reuşit niciodată să manipulez fără să fiu demascat îndată, nu mi s-a acordat acest privilegiu, da, ai dreptate, insist cu obstinaţie asupra oricăror fleacuri, caut nod în papură, este un cretin, trebuie să fii de acord, simpatic?, nu-l găsesc simpatic şi nu scuză cu nimic stupizenia de care suferă. Te rog să mă ierţi, eu sunt prostul.

Şi totuşi, într-un fel avea dreptate. Nu mi-a răsărit degeaba în minte. Nevoia acelei repetiţii, secondată de perspectiva că viaţa nu va înceta odată cu ea, necesitatea de a-mi potoli foamea, de trei zile n-am pus nimic în gură, mi-este îngrozitor de foame, nu cred însă că aş fi în stare să îmbuc ceva, un om rezistă patruzeci de zile fără mâncare, stomacul mi s-a lipit de şira spinării, le conferă viziunilor sale smintite, complet neîntemeiate, un soi de stranie legitimitate. Parcă nu contează decât să fii de acord. Sunt aici. Îmi simt cu acuitate prezenţa. Ceea ce mă sileşte să mă mişc, să mă ridic din pat şi să fac ceva, în fiecare clipă a existenţei, cât mi-a mai rămas, e imperativ să fac ceva. Zbate-te!

Pas cu pas. Am tras storurile. Lumina amiezii a năvălit în camera răscolită. Praful se aşternuse

într-un strat consistent. Particulele de mizerie îi schimbaseră aspectul. Multe mucuri de ţigară în scrumieră ori în recipiente improvizate răspândite peste tot. Ea ar fi atins cu bagheta magică şi totul s-ar fi aranjat ca prin minune. După o oră de efort. Hainele în lighean. Ligheanul în baie, lângă maşina de spălat. Sunetul reconfortant al aspiratorului. Sprayul pentru mobilă pulverizând o pulbere înmiresmată. O cameră ordonată după gustul ei. Nenumărate apeluri nepreluate. Multe de la B. Am să pun de o cafea.

A doua cafea am băut-o la un bar din centru. Greva căpătase amploare, pe drum am întâlnit un număr sporit de uniforme patrulând, în miezul zilei. Nu contează, o gură de aer îmi făcea bine. Barul l-am găsit aproape gol. Potenţialii clienţi se aflau undeva afară, în mulţimea de figuri de vârste şi ocupaţii diferite, de la asistaţi social cu haine ponosite şi mine tumefiate de alcool la pensionari şi tineri studenţi la arte, în ţinute viu colorate care atrăgeau privirile. Străzile se aglomeraseră destul de mult, iar iniţial n-am surprins tensiunea pumnilor strânşi în buzunarele celor care mărşăluiau pare-se spre o ţintă precisă, într-o atmosferă pe care o etichetasem de târg, cu poliţişti rutieri care dirijau circulaţia pentru a degaja arterele congestionate, n-am observat scrutările zădărâte ale plutoanelor de pietoni împotriva maşinilor care căutau să se strecoare spărgându-le rândurile, cu copii purtaţi în braţe,

cordoane de jandarmi însoţind alunecarea greoaie dar fermă a miriapodului cu mii de picioare, undeva în frunte, dacă m-aş fi ridicat pe vârfuri, s-ar fi zărit pancartele clarificatoare, am înaintat în ritm de melc, umăr la umăr cu necunoscuţi, unii angrenaţi în grupul de protestatari, alţii, ca şi mine, simpli trecători, surzi la îndemnul corului de voci pestriţe de a ne alătura, unele subţiate caraghios de efortul amplificării volumului. Răzleţiţi prin colţurile localului, parcă ferindu-se de priveliştea exterioară, doar câteva siluete. La o masă dinaintea barului, mă aşteptau. Poate pentru întâia oară aveam senzaţia că grupul arăta incomplet fără mine. Ne-am întâlnit la insistenţele lui N. Subiectul care aprinsese discuţia indica evident spre scenele de afară. N părea cel mai informat. B, mai curând agasat. Şi niţel îngrijorat, remarcă TC.

— Şi-a parcat BMW-ul în apropiere şi îi e frică să nu-l zgârie.

— Mai bine să fii precaut. Îndată ce lucrurile o vor lua razna… N îl întrerupse.

— De ce eşti aşa de sigur că o vor lua razna? Eu văd un protest paşnic.

Avem tot dreptul să protestăm.

— Nu te văd printre ei.

— Poate că am să mă duc.

— Ăsta-i motivul pentru care ne-ai convocat, să ne inviţi la miting?

B îşi aţinti privirea la mulţimea în mişcare,

calmă şi disciplinată. Ochiul lui expert părea să surprindă calmul dinaintea furtunii.

— Mă duc să caut alt loc de parcare. Nu o văd de aici. Nu se duse. Dar spera că nu vom zăbovi prea mult.

— Poate că ar trebui să mergem şi noi, nu credeţi? Adică… noi stăm aici când tot oraşul e în stradă şi… eu zic că ne priveşte şi pe noi, nu? BC îşi răsuci întrebător capul spre B. Comisese o gafă? De unde curiozitatea asta pentru o situaţie atât de deosebită faţă de intimitatea pe care ne străduiam să o crcăm? Se simţea împărţită între un sentiment vag de responsabilitate faţă de o presupusă

datorie cetăţenească şi sarcina, în ochii ei, de a ţine închegat un grup heteroclit? Ori doar se contagiase de entuziasmul încrâncenat al celor care defilau prin fereastra mare şi opacă cu numele clubului tatuat într-un auriu murdar. B strâmbase superior din nas, nemulţumit mai curând de aluzia ei involuntară, că ar privi părtinitor lucrurile. Oricine le priveşte cu un grad de interes, nu se poate altfel, dar asta devine o învinuire dacă te afli de partea nepotrivită, minoritară, a baricadei, cum se vor afla întotdeauna oamenii prosperi. Măcar, continuă BC, să vedem despre ce e vorba. Ca şi când rumoarea stradală nu-şi făcuse din ce în ce mai simţită prezenţa de vreo săptămână încoace.

— Despre ce să fie? Comentă aspru B. Aceeaşi poveste veche de când lumea. Explicaţie pe care o consideră suficientă.

Cea mai puţin interesată de subiectul discuţiei părea TC. Afişa totuşi o oarecare nelinişte, neplăcerea de a se găsi aproape de o manifestare cu un viitor imprevizibil, cu un echilibru instabil. Deşi îşi luase soţul peste picior, cuvintele lui reuşiseră să o tulbure. În evaluările sale TC avea încredere oarbă. Iar spaţiul pietonal era sufocat de o mulţime care bloca ieşirea din club. Părea că o doză din nervozitatea de afară pătrunse în interiorul elegant şi se aciuase la toate mesele ca un observator sever. Numai chelnerii îşi continuau imperturbabili activitatea. De maşină îi păsa într-adevăr prea puţin. Dispensată de obligaţia de a cunoaşte cât şi cum îşi câştiga banii B, veniturile ei erau cu siguranţă incomparabil mai mici, n-avea un temei solid de a se lega afectiv de plăcerile costisitoare pe care şi le procura soţul ei, şi din pricină că se dovedea un egocentrist incurabil excesiv de protector cu bunurile sale, mai mult decât cu ea, victimă ocazională a apostrofărilor rostite fără nici un pic de consideraţie în prezenţa altora, a noastră, de pildă că nu ştie să conducă şi parchează îngrozitor, efectuând prea multe manevre. La auzul unui zgomot ale cărui sursă şi înţeles erau greu de descifrat, BC tresări.

— Tot mai vrei să mergi? O înghionti B. Da!

Tabloul se zugrăvi clar în mintea lui N. Un trio clasic: soţul bogat, sigur pe sine, pragmatic, autoritar,

grosolan, conducându-şi cu mână de fier atât afacerile cât şi soţia, culpabilă de a nu-i fi oferit încă fiul mult râvnit, soţia ascultătoare, snoabă, dispreţuitoare, îngâmfată şi amanta visătoare, îndrăgostită până peste cap, cu o voinţă îngenunchiată, incapabilă de a-i depista minciunile vădite pe care el nici măcar nu se străduieşte să le facă mai credibile.

Am comandat fiecare câte o cafea. În vreme ce încercam să ne adunăm gândurile, afară, şirul de oameni se rarefia. Ne apropiasem, pesemne, de ora începerii manifestaţiei. A reînceperii. Demonstraţia se prelungea de aproape o săptămână, participanţii îşi redădeau întâlnire zilnic la aceeaşi oră, dar cei mai rezistenţi veneau dis de dimineaţă. Valurile de scandări se propagau la intervale periodice iscându-mi un firav gol în stomac. La fel, cel mai probabil, şi lor. Te-ai fi putut pierde în contemplarea dinamicii monotone a unui corp insolit, strângându-se ca un cheag de sânge pe platoul de pe care stoluri de porumbei fură alungate pe acoperişurile vecine. În coada împuţinată, convoiul se compunea acum mai mult din tineri, adolescenţi cu feţele acoperite cu baticuri şi fulare, băieţi şi fete, şi o mână de fotografi purtând veste reflectorizante şi

legitimaţii la gât. Înaintarea lor se înscria pe traiectorii mai haotice şi exuberante. Câte unul, şef de ceată, înainta cu spatele pentru a le da tonul celorlalţi cu mâinile ţâşnind spre înalt ca la un meci de fotbal. Camarazii asmuţiţi se amuzau copios.

— Ce derbedei! Izbucni B.

Unul dintre ei îi va scrijeli maşina scumpă, sau chiar mai rău.

— Pe ăştia trebuie să pună ochii.

— De ce, şi ei au dreptul să-şi spună părerea. Ei sunt viitorul…

— Sunt nişte golani. Uită-te la ei. S-au adunat din teribilism, ca să producă scandal, să distrugă, de ce şi-au acoperit feţele? B îşi lansa argumentele cu teamă şi iritare. Bănuiala cea mai alarmantă era că mulţi dintre aceştia făceau parte din galeriile de fotbal. Chit că se interzisese consumul de alcool pe o rază de o sută de metri, N ne informă că venind încoace a văzut destui inşi opriţi de jandarmi şi

duşi la secţie după ce, la o percheziţie sumară, le-au găsit băuturi pitite pe sub haine, la subraţ, dar ca de obicei, multe dintre intervenţii constituiau abuzuri la adresa cetăţeanului liber, îi luau şi pe cei cu biciclete, pe părinţi cu copii, ce aveau cu ei, ce credeau că sunt în stare să facă oamenii ăia, ne băgau pe toţi în aceiaşi oală, deliberat, pentru a ne defăima şi pentru a-şi

motiva reacţiile brutale. B fu de părere că lipsa de promptitudine, probată de absenţa unor forţe consistente pe căile de acces secundare, grija forţelor de ordine pentru titlurile din ziare, ştiau foarte bine cu ce se confruntă, că nemernicii din galerii sunt capabili să transforme o manifestaţie paşnică în ditamai revolta, nu l-ar surprinde să vadă chiar şi bunici aruncând cu diverse obiecte înspre oamenii care îşi făceau datoria, aţâţaţi de nişte golani al căror unic scop declarat în viaţă este să distrugă, nu în numele vreunui ideal anarhist, în general nu au adeziuni politice, ci din pură şi sadică plăcere, nu se regăsesc într-o clasă socială distinctă, unii dintre ei au studii superioare şi provin din familii bune, capii cel mai adesea au o stivă de dosare penale aşa că îi folosesc pe cei mai tineri, de preferinţă minori, pentru a le pune în aplicare poftele nimicitoare, şefii de la jandarmerie şi poliţie îi cunosc foarte bine, dar stângăciile şi ezitările lor ne vor costa scump pe toţi. Mai bine să plătească acum un preţ mic câţiva nevinovaţi, decât să tragem ponoasele cu toţii mai târziu.

— Nu înţeleg de ce insişti cu viziunea asta apocaliptică, lumea protestează paşnic de câteva zile şi nu s-a întâmplat nimic grav.

— Tocmai aia e, sublinie B, că până acum nu s-a întâmplat nimic. Se pregăteşte ceva. O ştiu. Dacă nu se plictisesc curând şi se întoarce fiecare cuminte la casa lui, să-şi vadă de problemele

reale… o să vedeţi. Expectativa asta nu e bună deloc.

N combătu cu înflăcărare.

— Păi ceilalţi ce aşteaptă? Ei de ce nu spun nimic? Aleşii noştri. Zău aşa. Tăcerea lor e şi mai vinovată. Dacă o să se întâmple ceva, păi atunci avem tot dreptul să îndreptăm degetul spre ei, spre lipsa lor de reacţie. Ce cred, că după ce

ne sfidează cu indiferenţa lor, o să dea vina tot pe noi? Vezi? Vezi? Ei vor asta. Ca şi cum l-ar fi luat de guler pe B: voi vreţi asta. Dar, deşi îi susţin din tot sufletul, locul meu nu e acolo, n-am să te las singur, să-ţi râzi de noi în timp ce te lăfăi cu nevastă-ta şi cu amanta departe, pe vreo insulă exotică. Mie n-o să mi se spargă capul în timp ce ţie o să ţi se sugă pula pe plajă la soare. Fusese una dintre frustrările timpurii ale lui N: că nu-şi putea împlini această fantezie, ca o femeie frumoasă, un model din Sports Ilustrated, să-i ofere o felaţie pe o plajă privată de pe o insulă din Pacific. N visase întotdeauna o soartă asemănătoare cu a traficantului de arme din Lord of War. Dacă avea să ajungă faimos, atunci nimic nu-l va împiedica să aibă o soţie râvnită de toţi bărbaţii, nimic nu va fi mai simplu şi mai natural.

Fidelă observaţiilor soţului său, TC interveni.

— Poate că e adevărat. Sunt prea agitaţi şi camerele de vederi îi întărâtă şi mai rău. În orice caz, Universităţii este destul de departe. Ipoteza

soţiei nu-l linişti. Pe nici unul dintre noi. Sorbind din ceaşca fierbinte, am resimţit cum o oboseală teribilă pune stăpânire pe mine, cum mi se scurg toate puterile din trup. Tremuram. Un film documentar îl prezenta pe Hitler drept un depresiv cronic. Isterie, paranoia, megalomanie, m-aş fi aşteptat să le regăsesc la un asemenea mobilizator de mase, dar că cel de-al doilea război mondial fusese provocat de un om care lua antidepresive, copleşit de oboseală şi letargie, pesemne că şi problemele cu flatulenţa aveau o obârşie nervoasă, nu mi-aş fi închipuit. Aşa că orice se poate întâmpla. Deşi într-o incintă încălzită, frigul de afară mi se încleştase în oase şi nu mă mai elibera. TC intuise bine. Unii dintre ei păreau să pozeze în faţa reporterilor, pe când alţii îi înjurau şi ameninţau. Cu un ochi artificial pe umăr şi cu un microfon în mână, cameramanii şi jurnaliştii creau impresia unei lipse de prevedere inconştiente. Spectacolul îl dezgusta vădit pe B, ceea ce îl ofensa la culme pe netrebnicul de N, care căuta rost de discordie cu orice prilej, în fiece frază rostită. Ori, tocmai pe dos. Se inversaseră rolurile. B se străduia să-şi mascheze înfiorătoarea înfrângere într-o detaşare pe care N o

scociora nemilos sau abătându-şi atenţia către un subiect a cărui semnificaţie o exagera. Îşi turnă o porţie zdravănă de rom în ceaşca de cafea dintr-o butelcuţă de inox extrasă din buzunarul

interior al paltonului lepădat pe spătarul scaunului, ca un vajnic personaj de roman englez. Incult, dar emanând superioritate şi vigoare. Mai ales vigoare. Trufia lui bătea toate manierele. Pe ale lui N le ridiculiza, le reliefa aşa cum erau în realitate: încropite, servile şi patetice. Doar că se răsturnaseră poziţiile. Acum N părea să triumfe şi să îi caute nod în papură. Exultând cu o imprudenţă asemănătoare cu a ziariştilor din stradă. A pregătit acest atac. Lovitura de graţie.

— V-am invitat ca să vă propun să ne schimbăm între noi. Bineînţeles, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Faţa lui B se congestionase. Lăsaţi-mă să mă explic. O scrută pe TC care îl înfruntă scârbită. Am rămas cu o persoană în minus şi cred că unii dintre noi au dubii, nu prea mai vor să participe, poate nici n-au vrut de la bun început. B se silea să se gândească la maşină, pericolul care ne paşte, la norii întrevăzuţi la orizont… Surâsul lui N, un defect, menit mai degrabă să jignească, un neajuns demn de milă. Când zâmbea, colţurile buzelor tremurau. Deci m-am gândit să mai găsim pe cineva, căutăm tot pe site, iar după aceea schimbăm perechile, n-ar fi corect să-i impunem cum ne-am ales noi, sau, dacă vreţi, poate pleca unul dintre noi, dintre bărbaţi. Dacă nu mai doreşte să facă parte din înţelegere. Ticălosul, după ce şi-a satisfăcut poftele… Probabil, B nu mai găsea nici un temei pentru a continua ceea ce fusese evident o eroare. O

experienţă irepetabilă şi regretată. În pofida dorinţei sale, grupul rezistase unui experiment fără scop. Îi părea lucrul cel mai absurd obligaţia de a crea legături dincolo de „curiozităţile” iniţiale, culminate cu noaptea ce, reiterată, n-ar fi decât o pastişă jalnică şi reprobabilă. Oricum, pentru el şi TC asta a fost tot.

— Nu văd ce rost mai are să continuăm, replică B. Este destul de clar că am obţinut ce ne-am propus. Părea că i se adresează lui TC. Că venise pentru ea, din orgoliu, pentru a întări că nu va ceda în faţa unui oportunist fără clasă. A unuia care făcea parte evident dintre aceia care, în ciuda tuturor eforturilor de a profita

de prilejurile ivite, delatori de profesie, intriganţi, linguşitori, deci deţinând toate calităţile necesare pentru o viaţă de succes, îşi iroseau energiile neizbutind să obţină niciodată mai mult decât o victorie momentană şi neînsemnată. Oricât l-ar fi scormonit gândul că îşi vârâse coada în relaţia lor. Va trece. BC interveni, incapabilă să priceapă dedesubturile discuţiei, îmboldită de o temere personală.

— Eu zic că N are dreptate. Nu credeţi că, nu zic nu, poate că la început a fost puţin bizar, şi eu am avut reticenţe, dar de ce să-i punem capăt, suntem siguri că asta ne dorim? Eu zic să ne mai gândim.

— Greşeala mea, ripostă B. Poate nu am

obţinut cu toţii ce ne-am dorit.

— Nu asta e important, dar nu vreau să renunţăm la posibilităţi. Refuz să cred că asta a fost tot. Aşa cum îşi ratase cariera de fotomodel. Poza care mi-a atras atenţia, prima fotografie ce mi-a îndemnat arătătorul să apese butonul declanşator, o surprindea într-o atitudine specifică, afişând un zâmbet larg în poziţia fericită de miss la balul bobocilor din liceu, încununată cu o diademă cu pietre false şi un buchet de flori. Să nu uităm, privi spre mine, cuvintele pregetau să iasă, aşa cum păţise un politician care, în mijlocul unei adunări, căţărat pe un postament „pentru a fi receptat de toată lumea", inaugurându-şi voios discursul cu un „ce vreau să vă spun…", primi ca o lovitură în moalele capului o replică anonimă, „că ne-aţi betonat parcul", după care tot ce mai putu scoate fu un rânjet forţat, descumpănit, o bâlbâială murmurată minute în şir până ce unul dintre aghiotanţi îi oferi sprijinul necesar pentru a redeveni o maşină mestecând vorbe goale cu o mutră neclintită, că ce avem noi se numeşte libertate, o libertate pe care nimeni nu o poate înţelege şi de aceea, nu credeţi, nu putem renunţa la ea dintr-o dată. Ştiu că ne-am promis că, în numele acestei libertăţi, ne putem retrage oricând dorim, şi că a împiedica pe cineva s-o facă înseamnă să încălcăm promisiunea, dar dacă am renunţa acum atunci e ca şi cum am rupe o floare înainte să înflorească.

— Exact ce vroiam să zic şi eu, draga mea. N calcula probabilităţi, chit că matematica fusese întotdeauna o adevărată piatră de moară pentru un ins

familiar mai curând cu aritmetica simplă a relaţiilor umane şi a ierarhiilor pe care le implică. Nu ne-o spusese, dar N fusese mai degrabă fascinat de acele demonstraţii care scoteau rezultate diferite de calculele clasice. Că exista o realitate subterană în care 2+2 dădea 5. Graţie unei voinţe necunoscute care făcea realizabilă o asemenea operaţie. BC îl ignoră. Îşi descoperea un spirit de solidaritate nebănuit, BC nu fusese niciodată fata care ţine grupul unit, care păstra legătura cu fostele prietene din liceu trimiţându-le invitaţii la reuniunea de zece ani, primind la schimb invitaţii la nunţi şi botezuri.

— Pentru mine, zise BC, chestia asta dintre noi a fost ca o călătorie peste mări, o călătorie visată şi care nu se putea împlini decât astfel. Omitem lucruri, BC. Ne aplecăm asupra unei visări cu ochii deschişi. Defilând pe un podium de modă la New York, alături de cele mai celebre top-modele din lume. Pe pagina ei de facebook, BC posta cu regularitate linkuri către adresa unei vedete autohtone care-şi împlinise acest vis şi care oferea gratis sfaturi vestimentare şi noutăţi legate de ce se mai poartă în marile capitale ale modei. Pentru a deveni plauzibilă, alătura poze efectuate

cu telefonul în care proba veşminte scumpe în magazine de lux din New York, unde deţinea un penthouse, Paris sau Milano. Şi care nu s-a încheiat. Totuşi, am trăit o experienţă care ne-a legat strâns, nu-i aşa?, nu ne mai putem despărţi ca şi cum nu ne-am fi întâlnit niciodată, dimpotrivă, după mine, de-abia a început, şi chiar acum mi-a venit în minte, ce-aţi zice dacă ne-am prelungi călătoria cu un voiaj pe bune?

— O idee nemaipomenită, draga mea, întări N. Mai întâi însă, trebuie să rezolvăm problema cu perechile. De aia ziceam, că dacă unii dintre noi nu se simt în largul lor şi vor să se retragă, de ce să-i oprim? Dacă nu, atunci trebuie să mai căutăm pe cineva. TC arăta lipsită de orice gând, scrutând umilă fruntea încruntată a lui B.

— Şi pe urmă, facem şi Crăciunul împreună? o ironiză B.

— De ce nu? Poţi să faci mişto dacă vrei, dar eu consider că ne aflăm aici cu un scop, că nimic nu e întâmplător. Şi am face o mare greşeală dacă am abandona

lucrul acesta, nici eu nu ştiu cum să-i spun, hai să-l numim proiect. Proiectul nostru!

Ca o gumă care ţi se lipeşte de degete şi nu o mai poţi desprinde. Despre ce dracu vorbeşte cu atâta însufleţire? Simple vorbe păreau să-şi tragă o forţă nebănuită din trăirile noastre, paralizându-ne. B, aproape că nu-şi găsea cuvintele, uimit de

propria slăbiciune, de inabilitatea de a se opune „proiectului”. Ce proiect? În stradă, goarna mulţimii înfierbântate răsuna tot mai nervos. Nu conta ce cereau, atâta timp cât o făceau cu vehemenţă. Până şi un străin ar fi înţeles, fără să i se traducă, starea care străbătea cele câteva mii de piepturi înlănţuite în piaţă. De pe drumuri secundare, pavate, flancate de clădiri de epocă în paragină sau renovate, cu cafenele şi restaurante întâmpinate de ghivece mari de lemn cu arbuşti ornamentali, glasurile nedezvoltate ale adolescenţilor sub acoperire se suprapuneau uneori mai limpezi şi prezente peste tumultul grav. Azvârleau cu furie insulte şi înjurături, ameninţări confuze, hohote stridente şi urlete descătuşate. Adorau să urle în mijlocul civilizaţiei, tulburându-i liniştea, negându-i ordinea şi disciplina. B, în numele trecutului sau din ingerinţa prezentului, îşi accentuă dezacordul. Nu-i plăceau complicaţiile. Avusese parte de destule. Îşi închipuia pesemne că dacă mai zăboveşte ascultându-i pe BC şi N, va da de una, dar şi că, de va ieşi acolo, afară, se va vârî în miezul alteia. Încă un sentiment ciudat îl încerca: se temea să nu fie citit, să nu fie luat la ochi, pentru că îmi adresă această îngrijorare.

— Ştiai că vânzătorii de maşini profesionişti cer mai puţini bani pe o maşină decât amatorii? Fiindcă îşi imaginează că cumpărătorul are aceleaşi cunoştinţe despre maşini ca şi el.

— Am putea să mergem undeva la munte. BC

insista. Ce spuneţi? Chiar weekendul ăsta, dacă se poate. TC răspunse în locul lui.

— Nu putem, avem planuri.

Apoi, de nicăieri, o piatră a străpuns fereastra largă şi a lovit-o în cap pe BC, care s-a prăbuşit la pământ. Geamul s-a făcut ţăndări. Două seturi de sunete distonante. O gamă de acorduri ascuţite, înalte şi rezonante, prelungi şi două izbituri surde, înfundate, scurte, ambele provenite din ţeasta lui BC. Una de la contactul cu bolovanul greu şi a doua de la ceafa trântită de podeaua dură. Sângele ţâşni şiroaie groase din creasta crăpată. N a sărit ca ars de pe scaun. TC a pălit brusc, iar B s-a întors pe scaun. Câte pe ce să-l fi nimerit pe el. BC, frumoasa BC, sprijinită în coate, cu capul puţin ridicat, privea în gol. Gura strâmbă şi sângele gros care-i acoperea faţa o schimonoseau. Atât de frumosul chip a lui BC. Ne-am repezit cu toţii la ea, mai puţin B. B căuta în poziţie defensivă duşmanul ce dădea târcoale. Întorcându-şi zăpăcită gâtul spre fiecare dintre noi, BC ne cerşea ajutorul. Ce s-a întâmplat? Spaima îi înfrânse nevoia de a plânge. Ochii umezi nu vărsau lacrimi. Răsufla greu, simţindu-şi probabil chipul inundat de o senzaţie rece. E grav? E grav, băieţi?

— Doamne sfinte, ce derbedei! zise TC. Doamne dumnezeule! Dârdâia ca cuprinsă de friguri.

— Doamne dumnezeule, ce ţi-au făcut!

B sună la salvare. Un chelner ne-a adus nişte prosoape cu care i-am acoperit practic frumosul chip al lui BC. Ne străduiam s-o calmăm. Să nu-şi facă griji, ambulanţa va sosi în curând, nu e nimic grav. Cine ştie, poate că ni se făcuseră şi poze. Tot răul spre bine. Incidentul poate că o va transforma într-o vedetă. N o şi vedea în turneu pe la toate televiziunile, disecând cu metafore impresionante scena. Va emoţiona milioane de telespectatori. Da, poate că tot răul e spre bine. O să vezi. Dacă nu va muri. Trosnetul groaznic ne vuia în urechi şi amplifica priveliştea înfiorătoare a prosoapelor înroşite. Cine avea curajul să se uite, să verifice cât e de serioasă rana?

Ne aşteptasem ca ambulanţa să fie însoţită de un echipaj de poliţie. Se adunaseră curioşi, cine ştie, B îi cerceta încordat, printre ei se putea afla cel care a lansat proiectilul.

— Mă duc să văd dacă mai e. O să profite de vânzoleală ca să pună mâna pe pietroiul însângerat. O bucată de asfalt grunjoasă mai mare de o palmă. Putea

ucide uşor un om. Îl puse într-o pungă de plastic cu sigla unui hipermarket. Asistenţii şi medicul de pe ambulanţă le cerură curioşilor să facă loc, cu atât mai zeloşi cu cât intraseră în vizorul camerelor de filmat şi al microfoanelor. Spre groaza mea, reporterii sondau în jur după informaţii, ce s-a întâmplat, a fost o altercaţie cu

forţele de ordine, o tentativă de jaf, n-a văzut nimeni nimic? Curând aveau să ajungă la noi. Medicii se mişcau cu dificultate, îmbrânciţi de mulţimea ce se îmbulzea în perimetrul tot mai restrâns, mulţi încurcau încercând să ajute, B aştepta nervos să fie băgată în ambulanţă, ca pe urmă să putem pleca şi noi. Agitându-se pe lângă targa ridicată, N fu oprit de şofer, nu avea voie să urce împreună cu pacienta care începuse să se vaite, TC se agăţase de braţul lui B, trebuia să mergem la spital, unde dracu sunt?, poliţiştii întârziau să apară, medicii erau prezenţi, mulţimea curioasă şi întărâtată, la fel reporterii, se prezentaseră printre primii, numai ei se lăsau aşteptaţi, la dracu să-i ia, evident că incidentul nu fusese întâmplător, aici aveau să conducă indecizia şi slăbiciunea autorităţilor, le cunoştea prea bine cusururile, avansase cu un picior pe trotuar, mai bine plecăm, TC se ofuscă, numai la blestemata de maşină se gândeşte, ar lăsa-o în urmă pentru ea, fals, pentru ea nu s-a fi implicat niciodată în încurcătura asta, dar el scornise ideea, doar că n-o făcuse pentru el, dar îşi răceşte gura de pomană, aşa sunt femeile, născute să speculeze orice neclaritate, să-i fie învăţătură de minte dacă n-a spus-o răspicat, cu subiect şi predicat, va nega până în pânzele albe, ambulanţa a plecat cu farurile şi sirena pornite, n-a mai rămas nici o urmă de autoritate, iar din toate părţile B citeşte indicii ale unei debandade

imposibil de stăvilit. Unităţi foarte mici de jandarmi cu căşti şi bastoane se diluau ineficient în urmărirea huliganilor, se strigă lozinci de stadion, laolaltă cu scandări împotriva guvernului şi a politicienilor în general, un fum gros – gaze lacrimogene – răspândea confuzie pe străzile în clocot, părea că geografia se transformase subit, că oraşul îşi schimbase înfăţişarea, iar noi naveam să mai găsim lesne calea până la maşina care, prin prezenţa ei inoportună, îngâmfată, risca să atragă furia manifestanţilor, să mergem până n-o să-i dea foc, de acord, dar trebuie să aşteptăm poliţiştii, se tânguise TC, alături de B care ţinea plasa îngreunată de bolovanul însângerat, în hainele lor elegante, ca nişte ţinte mobile. Faţadele imobilelor, în încremenirea lor sumbră, deveniseră decoruri pasive de film american, proştii, zise, în vreme ce trecem pe lângă câteva matahale înarmate până în dinţi cu echipament anti-revoltă, oare nu-şi dau seama că ţinând luminile aprinse îi atrag ca muştele, cu reclamele lor ţipătoare, N glumi cum că mâine centrul devastat va arăta ca după un concert rock, sau mai bine ca după petrecerea de revelion, cu schilodiţii de rigoare, dar nu răniţi de vreo petardă sau o căzătură la beţie, ci cu membrele rupte de bastoanele şi bocancii celor care ne servesc, scuipă înăcrit într-o parte, B îl invită din nou de a se alătura demonstranţilor dacă aşa simte, celor care i-au spart capul ştii tu cui, TC reflectă oarecum mai

lucidă, nici n-are importanţă, zise ea, lumea odată împărţită în tabere nu va ţine cont decât de sfaturile propriilor conducători, incapabili şi nedoritori să amorseze situaţia, s-o dezamorseze se zice dragă, pardon, să dezamorseze, ba o agravează cu bună ştiinţă aruncând acuzaţii în stânga şi dreapta ca nişte nebuni, atunci fiecare pentru el, conchiseră B şi N, primul din punctul de vedere al celui care avea mai multe de pierdut, care îşi parcase maşina la o distanţă cât mai mare de epicentru, de fapt, pentru că n-ai găsit un loc, îl contrazise TC, ai uitat că te-ai plimbat vreo zece minute până ai întors şi ai parcat-o în dreptul farmaciei veterinare, în fine, nu mai contează, important este să plecăm odată naibii de aici, deşi nu era de acord N ne urma paşii, renunţând să mai protesteze, trebuie să mergem la spital, această soluţie o aprobam cu toţii, sper că nu e grav, zise TC, doamne dumnezeule, în ce hal arăta săraca, ce i-au făcut, era toată plină de sânge, mă cutremur numai când mă gândesc, trecurăm prin dreptul unor tineri mascaţi, antrenaţi într-o luptă acerbă cu un coş de gunoi luat în şuturi, aţi observat, continuă N, că nu mai sunt câini pe străzi, exact ca la revelion cum am spus, mai e mult până la maşină, se impacientă TC, nu mai e mult, îi răspunse soţul, neconvins, uitase oare unde o parcase, parcursesem, înaintând prevăzători, vreo trei străzi, dar limuzina nu se ivise încă, sunt convins că, în ciuda aerului

reprobator, pe N îl înghiontea curiozitatea şi o admiraţie tăgăduită, până la urmă avea o limuzină reală cu interior de piele şi jante cromate, linii rafinate şi computer de bord, doar că nu-i mai dădea de urmă, ceea ce, făcând abstracţie de împrejurări, l-ar fi amuzat, întrebarea ei însă începu să îmbrace un reproş asortat cu o îngrijorare care-l iritară pe B, nu e atât de prost încât să uite unde şi-a parcat maşina, dar n-a răbufnit, a evitat orice prilej de a-i întări suspiciunea, n-ai instalat o chestie de aia cu GPS, îl chestionă N, ca să ştii tot timpul unde se află, la ce-ţi serveşte dacă nu cunoşti străzile fu răspunsul, poate se ferea să-şi scoată telefonul, tot scump, de teamă să nu fie tâlhărit, o teamă surprinzătoare, căci în jur se distingeau destule puncte luminoase iradiate de celulare duse la ureche, conurile de la becurile camerelor de filmat, bliţurile aparatelor de fotografiat, dacă situaţia o impunea B şi-ar fi predat toate bunurile, s-ar fi dezbrăcat la piele împreună cu TC, numai să nu se atingă de ei, nu văzuse niciodată un om ucis, eu da, B, dar zău că n-am nimic să-ţi spun despre asta, nici eu nu mai sunt sigur dacă am văzut-o, adică era acolo, întinsă, cu faţa în jos, şi sunt încredinţat că era moartă, dar că i-am zărit chipul adormit pe vecie… asta n-o pot susţine, era moartă, dar eu n-am văzut-o, poate de groază, groaza care te macină şi te paralizează pe tine, oroarea de a fi bătut, stâlcit în bătaie şi omorât,

nimic nu e mai preţios ca viaţa, ca o viaţă sănătoasă trăită ca om întreg, distrându-mă odată cu P emiţând aforisme stupide, îmi cită din filozofia unui personaj livresc, un universitar divorţat de două ori, ce pretindea că atâta vreme cât eşti în viaţă vei avea întotdeauna lucruri pentru care să fii recunoscător, oamenii inteligenţi sunt nişte laşi, nu-i aşa, mă amăgeam, ca şi el, că eram inteligent, dar că povara asta insuportabilă mă apropia de lucrurile năzuite doar pentru a le pierde, pentru a eşua, mă amăgeam că P îmi adora laşitatea, mişelia care îmi interzice să deschid prea des gura, ne rătăcisem şi B se enervase rău, iar eu n-aveam forţa, nici nu dispuneam de dorinţa de a spune ceva, absorbit de primejdiile care ne înconjurau, convins de fricile noastre, de neputinţa aproape candidă, aproape că o uitasem pe BC, nu ne doream decât să găsim blestemata de maşină, n-ar trebui să fie prea greu, zise N, la câte maşini scumpe circulă acum pe aici, vezi vreuna?, protestă B, mai bine ne gândim puţin, propuse zgribulită TC, ne auzeam mai bine, fiindcă ne îndepărtasem de zona fierbinte, prea mult, după calculele lui B, va trebui să ne întoarcem, unde, acolo, unde se auzeau bubuiturile petardelor şi ale grenadelor cu gaz lansate de scutieri, da, chiar acolo, mai bine luăm un autobuz, recomandă N, primi ca pe o împunsătură privirea intransigentă, îşi înghiţi umilit cuvintele, nu ne vom duce acasă pe jos, ne întoarcem, pe aici

am venit, nu?, întrebă ea calmă, în zare e înălţau vălătuci groşi de fum alb, sau negru de la anvelopele incendiate, da, pe aici, dar ne-am învârtit destul de mult până am găsit locul acela liber, nu ştiu cât ne-am abătut de la bulevard, nu trebuie decât să găsim farmacia, insistă TC, de ce să ne împărţim, zise N, eu n-am de gând să mă întorc, parcă voiai să luăm parte la manifestaţie, fu luat peste picior, ăsta nu mai este un protest paşnic, e o bătaie generală şi… de unde ştii, n-am ajuns până în centru, zise TC, nu se vede?, arătând spre dârele de fum care-şi împrăştiau mireasma în toate direcţiile, acolo-i măcel, au băgat printre ei îmbrăcaţi în civil ca să-i provoace, de ce i-au lăsat pe ăia din galerii… se vedea de la o poştă care venea cu chef de scandal… acuma îi snopesc în bătaie pe toţi la un loc, fără să facă deosebire între bătrâni, copii şi vandali, la ce bun să mă duc, ca să mi-o iau pe cocoaşă şi să fiu batjocorit, B, manifestând o toleranţă foarte scăzută faţă de interesele lui, de căcatul de viaţă care-l privea, zise mai mult pentru sine, niciodată nu mi-au plăcut politicienii, pentru el pălăvrăgeala incontinentă la tribună sau la televizor constituia o mostră a unei virilităţi scăzute, nu ţinea cu nici o tabără, dar detesta haosul care pusese stăpânire pe oraş, a uitat oare ce a păţit BC, în vreme ce atât eu cât şi N îi suspectăm părerile ca fiind contaminate de poziţia privilegiată de care se bucură, de ce am aprecia astfel, este un

antreprenor privat până la urmă, expediind deci toate complicităţile şi coteriile, imaculat de o distanţă angajată verbal, cuvintele şterg atât de uşor totul, schimbă vieţi, alegeri, rezultatul unor evenimente, convingeri, de ar fi atât de simplu, suntem nişte paranoici, eu şi N, rataţii, se ştie, sunt nişte paranoici maniaco-depresivi, convinşi de naive teorii conspiraţioniste care sunt un soi inferior de religii, dar nu-mi pasă, B, de politică, de vreo solidaritate cu N, de tabere, toate astea, frământările care survin din planuri mai înalte n-au nici o importanţă acum, acum simt frica ce îmi încordează muşchii, aproape cu un soi de veselie, frica în aer liber emană mireasma florilor de câmp, mânjite de sângele ei, revărsând torenţial din capul ascuns, tentativele mele de ami încorseta suferinţa nu valorează un sfanţ, faţă de nevoia tot mai copleşitoare, cum vrei, îl abordă cu tact TC, în virtutea unei nopţi petrecute împreună, da, orice conversaţie dintre ei scormonea adânc şi dureros rana lui, dar noi vroiam să mergem să vedem ce face sărăcuţa de BC, tu nu vrei să ştii dacă e bine?, cum propunea să procedăm, fiecare va coti pe o stradă secundară, pe una dintre ele ţiai parcat maşina, nu?, B încuviinţă, şi după aceea, interveni el, facem tot dreapta sau stânga ca să ţinem direcţia spre piaţă, optând numai pentru străzile cu magazine şi firme luminoase, într-un final este imposibil să nu dăm de crucea în dreptul căreia şi-a oprit luxosul vehicul, ca nişte

crai de la răsărit, îşi expuse analogia cu un surâs sarcastic N, ce facem în caz că o găsim?, bineînţeles, îi informăm pe ceilalţi prin telefon, bun, dacă locul e cunoscut, toate bune şi frumoase, ce ne facem însă dacă nu recunoaştem locaţia, întoarce pe toate părţile problema N în vreme ce, hotărârea odată luată, ne îndemnam paşii înapoi spre centrul răvăşit de zgomote stridente, sirene agonizante, lumini intermitente, păi, rezumă B, ori memorăm toate cotiturile efectuate, N pufăi, un plan nerealist, dar cel mai bine ne uităm în jur după repere familiare, după universitate, zise TC, universitatea este vizibilă din orice punct ne-am afla, farul călăuzitor nu doar al istoriei prinse în focurile scrierii, ci şi al unor rătăciţi nocturni, al cărei edificiu potenţat de reflectoare trona peste acoperişurile vechi şi nerenovate, lăsarea nopţii ne înăsprise senzaţiile corporale, coborând pe o porţiune în pantă parcă pântecele noastre se lăsau în jos atrase de pământ, picioarele ni se înmuiau, nu mă pot opri de a împărtăşi aceste impresii vii cu ei, cu tovarăşii înfiguraţi, mai ales în clipele tăcute, păşind sincronizaţi, părea ideea cea mai firească, am trecut pe lângă o tavernă subterană, loc preferat de rockeri soioşi şi drogaţi, probabil închisă, graniţa de unde siluete răzleţe îşi făceau apariţia înscrise pe trasee necunoscute, părea o retragere provizorie, bubuiturile şi pocnetele ca şi pâcla deasă de fum ce plutea la câţiva centimetri

deasupra solului ca un nor artificial sporiseră, deveniră tot mai puternice şi frecvente, undeva pe platoul îndârjit corul de voci îşi exclama decizia, NU PLE-CĂM! NU PLE-CĂM!, unii pândeau lipiţi de ziduri, B avusese dreptate, peste tot magazine devastate, am zărit trupe de bocanci în cadenţă cazonă şi membre vânjoase protejate de mănuşi groase şi cotiere lovindu-şi ameninţător scuturile, apoi plonjând într-un atac avântat, degajând asfaltul împânzit de mobilier urban distrus, pietre şi diverse obiecte incendiate, demonstranţii violenţi fugiseră pe aleile laterale, nu fără a arunca cu bolovani, goana lor fu stăvilită ca un tren oprindu-se în staţie, probabil de ordinele de a păstra poziţia cucerită, priveliştea impunea datorită uniformităţii cromatice, aproape că nu-i remarcai pe cei care, din pricina greutăţii şi rigidităţii echipamentului alunecau şi cădeau, pe margini ziarişti entuziaşti, temerari, ăştia o caută cu lumânarea, preciză B, şi poate manifestanţi deghizaţi, unii, răsuflând cu năduf, cu extremităţile înroşite şi figura impalidată de lipsa de oxigen, şi efort, îşi lepădaseră fularele, jandarmi derutaţi pescuiau trecători cu figuri suspecte, ca o operaţie de triere, în principal bărbaţi tineri, eleganţa hainelor lui N şi B făcea notă discordantă, puteam fi loviţi oricând ca biata şi neasemuit de frumoasa şi atrăgătoarea BC, puşi la pământ de gazele usturătoare şi înecăcioase, sau arestaţi de luptătorii surescitaţi şi vârâţi sub o

ploaie de lovituri în camioanele blindate, întocmai ca la un concert sau ca la revelion larma asurzitoare, ţipetele şi trăsnetele inumane, detunăturile şi vuietul ce împresura teatrul ca un fundal sonor, reverberau în trepidaţia ferestrelor, declanşau alarmele maşinilor şi ne zguduiau trupul, spaima şi ura creşteau hrănite de ambiguitatea nopţii, amplificate de ecourile ei vagi, haosul se înstăpânise peste sufletele încrâncenate, muncite de năluci şi de iminenţa unui sfârşit decisiv, ca să nu ne pierdem minţile, ca să nu devenim nevrotici, am pornit fiecare cu inima strânsă pe un drum, aşa se spune, P, cu inima strânsă, e ciudat, că deşi trăiam toate emoţiile acelea, o făceam de la o anumită distanţă, deşi mă impresionau scenele vii, deşi mişcarea, agitaţia, colcăiala tot mai alertă îmi înteţeau frica, atât de aproape se petrecea totul, cu toate astea parcă nu mă priveau, cel puţin nu până m-am trezit singur, pe o stradă lăturalnică, universitatea veghea din miezul clocotitor ca o instanţă morală, singurătatea, ea a declanşat cu adevărat spaima, ea purta chipul monstrului înfricoşător care manipula marionetele de carne, momâile neînsufleţite ce foşneau în jurul meu, mi-am dorit intens să întâlnesc crucea aceea blestemată, năduşit, bezna cuprinse locul străin, ca să-şi piardă urma unele dintre umbre spărseseră becurile stradale, hârtii aprinse, scaune şi table contorsionate mai proiectau câte un halou de

lumină în bezna groasă, paşii lor îmi însoţeau paşii, mi-era teamă şi de gurile flămânde, să nu-mi smulgă genunchiul, dar N lămurise fără rest că toţi câinii pieriseră, se volatilizaseră în ganguri, departe, la periferie, sub maşini, sau pe colinele înconjurătoare, într-o noapte limpede, eliberată de urzeala zgomotelor diurne, de la fereastra apartamentului lui P s-ar fi distins sirena puternică a trenului vuind în defileul marcat de calea de fier, iar mi s-a făcut foame, o foame de lup, aş devora un porc întreg dacă nu m-ar înfrânge greaţa, nu-i de mirare că n-am găsit-o, nici măcar firmele diverselor companii nu mai pâlpâie pe firmamentul scoborât al nopţii, o fi pană de curent?, este într-adevăr ciudat întunericul uniform şi autoritar aciuat parcă de o lege a naturii peste străduniile mele de a distinge obiecte, de a separa lumea în regiuni distincte, cu propria identitate şi propriul lor avânt, nu văd la doi paşi în faţa mea şi pun mâna, mă sprijin scârbit de locul umed ce poate fi pervazul unei ferestre sau trupul sfârtecat al unui animal, e straniu că totuşi, acolo, la câteva sute de metri, de unde ţâşnesc zbierete şi încurajări exasperate, piaţa e alimentată cu curent electric, un umăr mă atinge, alţi paşi se îndepărtează în timp ce noi trepidaţii şi tropăituri se întretaie din diverse direcţii, mi-e teamă nu numai că n-am să o mai găsesc, ci că mă voi rătăci de ei, nu mai am baterie la telefon, mai bine mă întorc, mă răsucesc

pe glezne şi mă cuprinde un vertij, tot pământul se învârte, de parcă aş face echilibristică, înaintez prudent să nu cad în gol, burţile din asfalt îşi transmit forma în coşul pieptului, în furnicăturile ce-mi invadează corpul, îndărăt întunericul se instalează suveran, pana a paralizat o bună parte din oraş, se întrezăresc câteva luminiţe şi mici puncte roşiatice, ţigări aprinse, înjurături printre dinţi, apoi linişte, planul nu mai are nici un sens, să o ia dracu de maşină, mai bine mă întorc, nu-mi place să bâjbâi prin atmosfera neprietenoasă, înconjurat de răcnetele smintite, aici domneşte o linişte relativă, tensiunea se simte ca un zumzet ameninţător, şovăiala simţurilor, cecitatea zămislesc năluciri, uneori sub forma unor senzaţii fizice imprecise, mă obligă sămi examinez fiinţa cu o minuţie crudă, ca atunci când am vizitat cu P o expoziţie de artă într-un cadru formal, glacial, sever, ipocrit, pe simeze şi pereţi atârnau manifeste ale libertăţii spiritului, unele purtând mesaje politice, predicând nevoia individului de a se exprima sub constrângerea a tot felul de dictaturi, financiare, politice, religioase, înşirate în faţa vizitatorilor într-o ordine predeterminată, implacabilă, care înghite şi acceptă orice refuz, orice protest, orice revoltă, nici un obiect nelalocul lui, încadrat de un fundal potrivit, discret, totul fusese subtil integrat în logica dominantă, de-o prefăcută toleranţă, nimic nu scăpa vederii, uram lucrul acesta, uram mulţimea

de aplice montate pentru a răspândi o lumină neutră, nu o experimentam nicicum aşa, neutralitatea ei ostentativă îmi producea un disconfort profund, absenţa totală a umbrelor, pronunţarea maladivă a tuturor formelor, chiar şi firele de praf deveneau vizibile sub acţiunea microscopică a „luminilor neutre”, neruşinate, despuiau totul, atacându-mă, P nu găsea nimic anormal în ambianţa plăcută, „fertilă”, limbaj de lemn dezumanizant, doar că obiceiul maniacal de a ordona totul la linie nu ne suprima, nu pe mine, care uram curăţenia absolută, intransigentă, incinta imaculată şi insidioasă, frământat să nu-mi fac simţită prezenţa prin urme de pantofi, fire de păr lepădate pe parchetul impecabil, amprente sonore imprimate prin atingeri stângace pe textura sacralizată a exponatelor, fie ele şi banale cutii de conserve, la fel de mult cum uram descompunerea şi mizeria, legea fundamentală a acestei lumi, contaminarea şi atacul constant asupra individului în vreme ce viaţa însăşi proliferează ca un cancer, detestam apropierea alarmantă a mirosurilor şi sunetelor, textura uleioasă, alunecoasă, cameleonică a lucrurilor vii, a tuturor obiectelor ce răspund la atingeri, celor care îşi pot manifesta repulsiv intenţia de îndepărtare, de respingere, de la câini şi pisici până la copii şi adulţi, frământaţi până la anxietate de apropierile străine, aşa cum eram eu, caremi muşc carnea pentru a-i suporta prezenţa,

libertatea rău-voitoare, exageram, ştiam că toate aceste închipuiri excesive atârnau ca nişte pietre de moară de gâtul meu, şi că ele îmi falsificau existenţa împreună cu ea, adoram deseori să mă ţin deoparte, ca un observator distant şi suveran, urmărindu-i mişcările în timp ce făcea curăţenie, rânduiala personală, emanând izul şi viziunea particulară a unei fiinţe singure, imperfecte, strădanii sortite eşecului şi improvizaţiei, poate că şi atunci încercam o anumită nelinişte, da, o urmăream încântat cum deretica prin apartament pentru a ţine cu eforturi costisitoare locuinţa vie, robustă, prietenoasă, urând zilele ploioase, nu ploaia în sine, nu asfaltul întunecat de torentele nemiloase, nu răpăitul melancolic în ferestre şi pe pervazul de tablă, ci micul ei defect, atât de nefeminin, de a-şi stropi pantalonii, s-a născut într-un oraş mic unde, după ploi puternice, peste tot pe străzi şi prin case pătrundea un miros pestilenţial de canalizare, cam cum te izbea în nări prin căminele studenţeşti, dar mult mai intens, a, sau la unchii ei din partea tatălui, care deţineau o casă la periferie, cu grădină de zarzavat şi pomi fructiferi, ce pomi?, nu ştiu, un măr, un vişin, corcoduşi, toamna, pentru că nu curăţau curtea de frunze, acestea putrezeau şi răspândeau un odor uşor fetid, amestecat cu izul fructelor în fermentaţie, mă îngrozea ştii, să le facem vizite seara, fiindcă ne strângeam afară la lumina becului care atrăgea o puzderie de gângănii, ştii,

şi gândaci din aceia zburători care scoteau un zumzet înfiorător, ţi se făcea pielea de găină, şi ţi se vârau în sân sau... mă dezgustă numai amintirea lor, când era mică nu se ferea de murdărie, murdăria făcea parte din viaţa ei, deşi învăţase că trebuie să-şi ascundă aceste sentimente, că trebuie să se revolte împotriva necurăţeniei, să se plângă mamei când venea de la şcoală altfel de cum plecase, cu uniforma mânjită, boţită, dar nu e vina mea, C m-a murdărit, m-a tras de ghiozdan şi m-a stropit de noroi, cum te-a stropit de noroi?, eu nu văd, P, că ai fugit şi te-ai făcut până sus, aşa se poartă o fată?, dar el m-a fugărit, că mă trăgea de ghiozdan mamă, jur, ştii, o plăcea, şi ea îl plăcea, doar că spre deosebire de el, care primea câteva scatoalce şi era dojenit că iar îşi pune mama la frecat manual, fiindcă nu aveau maşină de spălat, fiind patru copii, totuşi nu se contesta faptul că băieţii trebuie să se murdărească, tratând cu o indiferenţă insolentă aceste aspecte secundare ale existenţei, ceea ce nu era valabil în cazul ei, ea trebuia să arate ireproşabil, ea învăţa foarte bine, primea coroniţă în fiecare an şi avea să ajungă şefă de promoţie, şi maniere alese, în casa ei nu se ridica tonul, uneori mama mai încălca acest consemn, în rest disputele se rezolvau prin discuţii rodnice, argumentate, ce bine ar fi fost dacă şi lumea din afara căminului său ar fi urmat aceleaşi reguli, atunci n-ar mai fi fost nevoită să-şi mintă părinţii în privinţa

profundei antipatii nutrite faţă de unele colege, altercaţiile plecau de la insulte şi ameninţări voalate până la gesturi răutăcioase cum ar fi că îşi smulgeau bentiţele, bretelele uniformei, îşi mâzgăleau caietele şi trânteau penarele, ori îşi furau stilourile, ceea ce o mânia pe doamna învăţătoare la culme dacă afla, şi într-un caz se ajunsese chiar la contact fizic, la îmbrânceli şi tu eşti aşa, şi tu eşti pe dincolo, odată a prilejuit un val spontan de râsete, mai cu seamă printre băieţi căci, scriind după dictare la tablă, stâlci cuvântul eroic, îl înlocui cu unul pe care nu-l cunoştea, îşi dorise să devină mai „dezinvoltă”, ceva mai prezentă şi nu neghioabă ca fata provenind dintr-o familie numeroasă şi care se prezentă odată învăţătoarei pentru a o întreba despre icoana ţinută în palmă, ce fel de semn o fi, că maicii domnului i-a mai răsărit o mână de sub mânecă ţinându-l pe pruncul Isus, o fi de la diavol sau de la Dumnezeu, învăţătoarea îmbujorată o îndemnă să se adreseze unui preot dar ea are convingerea, cunoscându-i familia, că trebuie să fie un semn bun, să nu-şi facă griji, sala de clasă era mică şi încălzită cu sobă de lemne, în intimitatea aceea scena iscă o impresie vie asupra tuturor, fata fusese calificată aproape o sfântă, drept consecinţă nimeni nu mai îndrăznea să facă glume pe seama ei sau să o deranjeze în vreun fel, nici nu exista un motiv solid, fata dovedea o sfiiciune şi o cuminţenie exemplare şi afişa o figură ştearsă, o

personalitate ternă, dar generoasă, la antipodul lui S, care era capabilă chiar să imite anumite personaje de film sau publice, o, da, S, cine este ea?, un murmur din depărtare, nu eşti în stare nici măcar să montezi o priză, ba eram, doar că atunci când urăsc un lucru foarte rău, dezgustul mă împiedică să mai am vreo tangenţă cu el, de ce nu poate înţelege cineva că fiecare avem felul nostru propriu, un drept inalienabil, de a ne raporta la momentele semnificative ale existenţei, ba nu, este o necesitate, aşa cum sugera nevroticul de Herzog, cel mai amuzant prototip de evreu în opinia lui P, pentru că şi tu încalci acest drept, unii nu-şi pot compătimi suficient dezolarea dacă nu-i convertesc cu sila şi pe ceilalţi, pare-mi-se că tot Herzog exprimă această idee, de exemplu sărbătorile de iarnă, pe care P prefera să le petreacă în familie, fără pregătiri excesive, fără multă gălăgie, consum abundent de alimente şi băutură, şi o mizerie de nedescris lăsată în urmă, fără schimbul de săruturi şi cordialităţi forţate cu străini sau amici nu prea apropiaţi, dimpotrivă, BC, mândră de calităţile sale de amfitrioană, aplecată aproape maniacal asupra detaliilor decorative şi culinare, nutrind o nevoie maladivă de a fi înconjurată de bună-dispoziţie şi complimente, de râsete şi conversaţii înflăcărate, se sacrifică muncii confecţionării unei scene de familie perfecte, chiar dacă prin consumarea ei un gol îi ocupă inima, sentimentul unei nedreptăţi şi

al unei amăgiri, va relua ciclul, nu va învăţa nimic din experienţele trecute, insuficiente, aproape că era mistuită de o dorinţă absolută, ca un sentiment religios, aproape că îmi doresc să fiu acolo, la masă, strecurat umil printre ceilalţi, suportându-le flecăreala, nici nu ştiu măcar dacă mai e în viaţă, dacă BC nu zace cumva cu capul sfărâmat într-un pat de spital, ţinută în viaţă doar de aparate, în timp ce noi ne căutăm calea spre nenorocita de maşină, riscându-ne cel puţin sănătatea, sper să nu mă fi tras în ţeapă şi să fi plecat fără mine fiindcă nu mă pot suna, dacă mă gândesc bine, ce i-ar reţine, cine ar interveni moralizator că a rămas unul în urmă, că nu-i drept să-l abandonăm, fiar al dracului de întuneric blestemat, nu văd, nu mi s-au acomodat nicicum ochii, orbecăi în continuare, încerc să mă calmez imaginându-mi-o pe TC gazdă a unei petreceri elegante cu cocktailuri şi barmani, bucătari şi programe artistice, ar plăti probabil pentru o firmă de organizări evenimente, servitori în livrea, confetti şi artificii programate la ore precise, la fel şi servirea meniului, TC ilustrează genul de prestanţă adecvată oricărei împrejurări, deţine acest fler de a crea impresia că ştie mai multe decât în realitate graţie eleganţei şi posturii sale seducătoare şi al aerului uşor înfumurat, perfecţionate sub îndrumarea soţului nesuferit, ea nu mi-a aruncat niciodată o privire îngăduitoare pentru că ea ar fi gazda perfectă a unui dineu

aruncându-şi ochiul expert cu care şi-a potrivit ţinuta ca răsărită din paginile unei reviste glossy asupra fiecărui detaliu mărunt, TC are pretenţia de la femeia care-i întreţine casa de a o curăţa regulat şi complet, nici un cotlon nu trebuie ratat, să nu care cumva să nu adune mizeria de sub mobilă, să nu aspire sub pernele canapelei, să nu culeagă toate scamele, să nu golească lunar toate sertarele, şifonierele şi dulăpioarele pentru aerisire, să nu omită prizele şi întrerupătoarele, electronicele cu claia de cabluri şi prelungitoare, suvenirurile de vacanţă şi tablourile cumpărate la licitaţie despre care crede că a deprins o cunoaştere competentă de pe urma celor câteva şedinţe de pictură tolerate de soţul său, până s-a lămurit că tânărul profesor se erijează în postura unui artist vădit impresionat de cercurile ucenicei în egală măsură ca şi de nurii acesteia, P o etichetează fără milă drept o fiinţă bovarică, izvorâtă dintr-un gineceu luminos şi imaculat, o femeie miraculoasă, căreia nu-i va atârna niciodată un fir de aţă de reverul taiorului impecabil, cu un simţ excepţional pentru vreme, TC nu va permite nicicând ploii să o prindă pe picior greşit şi să-i ruineze coafura, frumuseţea ei severă şi derutantă constituie totodată şi o pavăză misterioasă împotriva operaţiilor insidioase, jenante şi incontrolabile executate asupra trupului său îngrijit de entităţi nevăzute, TC nu răceşte, nu a suferit de nici o boală a copilăriei, ori de acnee

ca celelalte adolescente, deoarece odată cu ea i s-a convertit tot trecutul, care e poza unei şcolăriţe nătânge, tăcute, abandonată de mamă la o vârstă fragedă, al cărei model a fost înlocuit de o mătuşă înaltă şi solidă, emigrată ca bucătăreasă în Italia, printre puţinele rude rămase cu care încă mai ţine legătura, TC este ireproşabilă, cu mine, TC nu uită niciodată uşa deschisă când se află în baie, nu când B sau femeia în casă sunt prin preajmă, sistemul imunitar şi digestia sa funcţionează perfect, mare parte din cosmeticele folosite îi sunt de fapt de prisos, TC nu are nevoie de o perie de călcâie sau de un gel special pentru zone intime, sau de trei feluri de cremă pentru mâini, TC a învăţat să-şi gestioneze gesturile, replicile, mimica, să-şi reţină pornirile, să-şi domolească elanul, ca o veritabilă lady, o caricatură se hlizea P, mi-o închipui dând generos sfaturi despre cum ar trebui aşezată vesela şi servit meniul la o petrecere cu grătar în curte, nu e amuzant să te gândeşti la burta lui B ca la burta unui consumator de mici sau fleici de porc la grătar?, nu e atât de proeminentă, nu, probabil că merge la sală, dar toată extravaganţa şi galanteria unei sindrofii se cam duce naibii când bărbaţii s-au îmbătat ca porcii, şi mai sunt şi sclifositele alea care apucă absolut orice obiect cu vârful unghiilor, dar care pălăvrăgesc ca nişte gâsculiţe de la ţară, ştii, aveam o colegă la facultate din această specie care îşi dădea cu spray în chiloţi, recunoscând

senină că o ustura ca dracu, de ce făcea aşa ceva, ei, ştii tu, pentru orice eventualitate, TC nar face niciodată aşa ceva, până nu apare ca recomandare în Elle, nu, nu cred, TC e chiar tăcută, iar această discreţie a ei, poate înşelătoare, un om taciturn livrează adesea impresia că ar fi mai reflexiv, oglindeşte o stăpânire a propriilor mijloace de exprimare, o recunoaştere lucidă a propriilor capacităţi, ceea ce îi displăcea lui P, slăbiciunea mea pentru femeile puternice, impunătoare, o înclinaţie tăgăduită spre a fi umilit, înjosit, maltratat, exploatat de o asemenea femeie, faţă de care îmi declar inferioritatea, doar că nu e vorba decât de tensiune sexuală, de atracţia erotică şi irepresibilă faţă de exotic, faţă de necunoscutul primejdios, dorinţa de a te apropia o clipă de obiectul anihilării, care este tentaţia morţii, aşa pleda P împotriva simpatiei mele faţă de… a, refuzi să-ţi aminteşti cum s-a purtat la masă, acolo, la terasă, total anapoda, şi râdea strident, aruncându-şi ostentativ privirea faţă de N, zici că vorbim despre o altă faţă a ei, despre chipul Emmei ajunsă în pragul isteriei, P exagera, eu eram de-a dreptul subiectiv, P îmi exploata o altă gravă debilitate, aceea de a nu izbuti a recompune plauzibil trecutul, nu am o memorie proastă, ci fantezistă, schizofrenică, bolnavă, aş vrea să o şterg, dar ea revine mereu şi mereu, mai crudă şi mai brutală, cum ştii că un obiect este real, perceput?, te uiţi la el şi simţi că îşi impune

prezenţa, pe când, dacă închizi ochii, ştii că toate imaginile sunt create de tine, trecutul, de aceea e atât de… oscilează constant între aceste poziţii, chiar ziua de ieri devenind subit un miraj vreau să mi-o şterg din minte şi nu izbutesc, e prea dureroasă, şi totul pare deodată atât de recent, concentrat, nu-mi aparţine şi e împotriva mea, de parcă m-am ivit în lume chiar în clipa asta, cu un set de amintiri contrafăcute, o lume care mă ofensează şi mă bruschează, crudă şi brutală, aidoma întunericului blestemat, ce sentiment crâncen, o stare care te provoacă să ţâşneşti involuntar de pe scaun, să-mi accelerez pasul, trebuie să ies de aici, trebuie să ies dracului de aici, doar că universul sau Dumnezeu sau eu însumi nu răspundem salvator la implorаţie, deşi cu o ocazie mi s-a întâmplat să pierd cheile de la maşina ei, nu mai ştiu unde plecam, doar că era urgent, şi mi-am dorit foarte mult să le găsesc, începusem să-mi imaginez că le scăpasem prin gura de scurgere a chiuvetei sau în coşul de gunoi pe care tocmai ce-l golisem în container, pătruns de vina unui osândit la moarte, prăbuşit în abisul disperării când şi-au făcut apariţia, le găsise agăţate de clanţa uşii ce dădea dinspre living spre vestibul, acum nu se întâmplă însă, bezna stăruie ca o prezenţă imuabilă, mă împresoară cu vuietele sale sălbatice, străinii cu sângele clocotindu-le în vene aleargă ca pe scena unui teatru, actori mai mult sau mai puţin iscusiţi, altfel totuşi cum ar

trebui să se termine, fiindcă trebuie să se termine, n-are cum să continue la nesfârşit, în cele din urmă eu voi ceda, dacă nu-i găsesc, telefonul e închis, de aş socoti secundele, poate că timpul n-are sfârşit, dar ele trebuie să mă îndrepte către un capăt, intonarea lor mă va salva din hoinăreala asta bezmetică, foloseşte-ţi mintea, judecă, calculează, refă traseul, unde eşti, unde sunt, uite un taxi, cred că m-am îndepărtat îndeajuns de focarul efervescent, ei, futu-i, nu-i nimic, am să găsesc altul, acum că sunt pe bulevard, sau aş putea ruga un trecător să-mi împrumute telefonul, de pildă pe domnul acesta, pare în regulă, ipochimen mai puţin agitat, mai puţin transfigurat de masca unei melodrame deşănţate, s-au smintit cu toţii şi isteria lor este singurul lucru care pare să mai conteze în lumea asta predată nopţii, mânată de convingeri noi, inteligibile, rezonabile, precum şi de impulsuri atavice, de frici iraţionale, amplificate la paroxism de oglindirea reciprocă, de consensul strigătelor la unison, de nevoia nesecată de a sfârşi printr-un plonjeu scăldat în propriul sânge, mi-e frică de el, de dârele de sânge în care am călcat orbecăind, vreau să mă îndepărtez numaidecât, nu înţeleg vântul acesta al crimei culegând aleatoriu victime, ce stupid, parcă o simt deodată pe S prin preajmă, zâmbindumi sardonic, nu asta îţi doreşti, îmi spune, nu, S, eu vreau să plec de aici, asta e tot ce ştiu, bună seara, nu vă supăraţi, mi s-a descărcat telefonul,

sunt prea amabil, pot trezi suspiciuni, aproape că eu însumi îmi par suspect, aş vrea să nu am o voce atât de sugrumată, arăt telefonul, încerc să-l deschid, baterie descărcată, aţi vrea să fiţi amabil, vă rog, dacă se poate, să chemaţi un taxi, n-aş vrea să vă deranjez, de parcă s-ar putea altfel, cine nu doreşte să fie deranjat se odihneşte îndărătul ferestrelor acoperite, complet amuţite, nu, nu e nici o problemă, şi dânsul este excesiv de amabil, dar un refuz ar fi acum lucrul cel mai primejdios, suntem convinşi în mod naiv şi visceral că diplomaţia constituie întotdeauna abordarea providenţială, de ce altfel ar fugi atât de puţini din calea unui tâlhar, evitând să provoci prin orice mijloc rugămintea parşivă a unui ins dubios de a te opri sfârşeşti prin a-i cădea victimă, dar eu n-am avut niciodată alura unui călău, senzaţia trăită, înşelătoare, se răsfrânge asupra figurii mărinimoase filtrată prin prisma nopţii, vă mulţumesc mult, îmi pare nespus de rău că v-am deranjat, puteai s-o faci, nu-ţi bate joc de mine, nu mai judec limpede, tot ce am nevoie acum este să ajung la spital, să văd de sănătatea lui BC, poate ceilalţi sunt acolo deja.

La secţia de primiri urgenţe am dat peste o îmbulzeală îngrozitoare. Răniţi din timpul evenimentelor, cu capetele sparte sau membrele rupte, cu cămăşile înroşite şi sfâşiate, cu bocanci desperecheaţi, acoperindu-şi cu batiste umede frunţile sau gurile, adăstau în picioare sau ciuciţi

pe holul sordid mirosind a dezinfectant şi medicamente, însoţiţi de jandarmi echipaţi până în dinţi, unii şedeau tăcuţi, alţii virulenţi, vocali, agitaţi, cu toţii tulburaţi, umbrind masa de pacienţi obişnuiţi, o femeie cu năframă şi cu o plasă de rafie sprijinită de pestelca soioasă îşi frângea nemulţumită mâinile, toată ceata asta venetică, insolită îi confiscase durerea, îi înăbuşea tânguirea, iar fiul ei a bătut-o crunt din nou, a dato cu capul de toţi pereţii, nu mai poate de şale, o omoară, cu pumnii şi cu picioarele, maică, asistenta o repede ca pe un cerşetor, poate că e nebună, dar poate că în nebunia ei spune adevărul, un ins înalt de la compania de gaz le asigură pe o femeie şi fiica acesteia că bătrâna e în ordine, cunoştinţa cu care a vorbit la telefon i-a garantat că se află pe mâini bune, cineva iese pe uşa cabinetului şi le strigă numele, avea dreptate, el trebuie să se întoarcă la serviciu, au ceva probleme în seara asta, dar nu îndrăzni să clarifice sursa lor de teamă să nu deranjeze, trăncănitul metalic al tărgilor grele îmi vuia în creier, colcăiala înfrigurată a asistentelor, sastiseala doctorilor, cei mai tineri se purtau mai amabil şi cu mai multă bunăvoinţă, căldura trupurilor şi a caloriferelor îmi stârneau o uşoară greaţă, mi se tăiase elanul de a întreba de BC, dacă mai e măcar în viaţă. M-am întâlnit însă cu N. Ieşea la o ţigară. Cu un amestec de satisfacţie şi oripilare în glas mi-a spus că arăta îngrozitor, în pofida asigurărilor

medicului care a primit-o, lui i se părea că arăta foarte rău şi numai un doctor putea afişa optimism faţă de starea ei.

— Poate ne trezim deodată că moare, doamne fereşte, bat în lemn, şi după aia dumnealui ne zice cu seninătate că a apărut o complicaţie neprevăzută şi asta e. Ştiai că mulţi pacienţi mor din cauza infecţiilor intraspitaliceşti, dar nu recunosc de teamă să nu fie daţi în judecată? Să-i vezi numai salonul. Îşi zgârci gura. Când o să vezi cât de slăbită arată… Este de nepermis să tratezi un om e.

astfel. Domnul doctor e ca ţăranul obişnuit cu bălegarul: nu-i mai simte putoarea. Pentru că dumnealui le-a văzut pe toate, dar noi nu suntem aşa. Noi o vedem în ce hal arată, fiindcă e o persoană în carne şi oase, şi ne facem griji. Pentru noi, ea este importantă, nu-i un… Făcu un gest sugestiv cu ţigara. Corect? Doctorii ăştia… Nu-şi putu reţine o nuanţă de reprobare.

— Se cred mici dumnezei, dă-vă bă în… zău aşa. Ridică uşor tonul, plângăreţ şi contestatar, ciocnindu-şi degetele, între care ţinea ţigara, în piept. Noi îi plătim. Noi! Ei cred că suntem prea proşti ca să înţelegem, socotesc parşiv că… ştii ce fac, ştii de ce ne vorbesc printre dinţi, ca să evite, dacă le crapă pacientul, să dea explicaţii după aia, dar nu se gândesc că tocmai pentru că nu ne spun nimic ne face suspicioşi. Dacă tu îi spui omului că maică-sa sau taică-su nare nimic, fără să dai

amănunte, şi după aia moare, atunci de ce te miri că te acuză de…

— Malpraxis.

— Exact. Zău aşa.

Într-un salon prost luminat, sumbru, văruit într-o culoare rece, apăsătoare, cu câte trei paturi vechi pe ambele laturi şi mobilier sărăcăcios, BC zăcea învelită până la gât pe o saltea cu bortă la mijloc, unde slăbiseră arcurile somierei. Prima remarcă a lui TC fusese că avea ochii schimbaţi, sărăcuţa de tine. Asta trebuie să-i fi spus, pentru că asta o frapează întotdeauna pe o femeie la un bolnav. Apoi trăsăturile trase ale feţei, buzele vineţii şi uscate, ţeasta, fruntea şi un ochi învelite de un turban de bandaje, perfuzia înfiptă în antebraţul izvorât de sub cuvertură întregind tabloul deplorabil. TC şi B asistau cu naturaleţe şi maturitate, se erijaseră cu succes în cuplul angajat cu gestionarea situaţiei delicate. Pe noptiera de lângă pat, prompţi, îngrămădiseră o cană, o farfurie, tacâmuri, şerveţele, trusă de machiaj, BC nu avea de ce să nu se mai îngrijească, un prosop, pieptene, chiar şi un pieptene, periuţă şi pastă de dinţi, săpun, toate proaspăt cumpărate, încă izolate antiseptic în ambalajele lor, un set de pahare de plastic, o cutie de suc natural de mere, obiecte noi şi sclipitoare, o cutie de lemn ceruit cu intarsii aurii, compartimentată, în care să-şi ţină bijuteriile, câteva suluri de hârtie igienică parfumată şi o

stivă de medicamente cumpărate de la farmacia din curtea spitalului. Obiecte noi, scânteietoare, pure şi înmiresmate, o bucată în miniatură din universul cotidian în care instinctele sunt frumos îmbrăcate în straiele înşelătoare ale unor impulsiuni stringente şi inutile. Luându-şi rolul în serios, degajă acea atitudine care pretinde că nu există alternativă, ei fac ce trebuie să facă, ceea ce e pertinent şi necesar. De aceea am sesizat nuanţa de reprobare în glasul lui N. La întrevederea cu medicul, nu făcuse decât să asiste cuminte la o conversaţie între adulţi. Bietul şi cretinul de N. Silit să depună eforturi considerabile pentru a-l imita pe celălalt, cel înzestrat din plin de natura risipitoare şi nedreaptă, de Dumnezeul misterios şi inconsecvent, căruia îi place să se amuze pe seama creaturilor sale. Un grup încropit. Aşa arătau. Ce să caut eu acolo? Nu. Nu m-am priceput niciodată să fiu politicos. Cât de greu mi-era să mă apropii. Habar n-am să mă port în preajma unui bolnav. Pe P, când se îmbolnăvea, o tratam îngrozitor, dându-i târcoale cu vorbe stângace, neştiind cum s-o alin, mizând mişeleşte pe S, pe legătura lor inextricabilă. Ca atunci când S a pus cu o mişcare degajată ibricul pe foc, în vreme ce eu mă dovedeam incapabil de a-i asculta lui P strădaniile însănătoşirii, invocând nume care nu-mi spuneau nimic, leacuri şi reţete fără nici o însemnătate. De ce nu-i înduram flecăreala?

Dimpotrivă, mă irita la culme, tonul ei, detaliile, simţeam că încerca să mi se strecoare sub piele, să-mi deturneze atenţia, ca un spion care-mi testa punctele slabe. În sinea mea, o acuzam de a-i fi convenit prea mult acea condiţie privilegiată. Doar un gând îmi trecea prin cap, că mă umilea, tot mai prezent, mai insuportabil, ridiculizându-mi subtil neîndemânarea către omniprezenta soră de sânge, nu-mi puteam stăvili bănuiala maladivă că îşi băteau joc de mine, că P îi expunea exasperată toate defectele şi greşelile mele. Aşa încât i-am convertit suferinţa în abuz şi nedreptate, în pretextul unei răzvrătiri. Pe dos stăteau lucrurile când eu eram cel bolnav. Atunci P se comporta ca o veritabilă asistentă medicală. Eram tratat cu gingăşie, tolerându-mi-se ţâfna provocată de aversiunea faţă de propria suferinţă, de propria slăbiciune, de nevoia de a fi îngrijit ca un copil neputincios. Am urât gesturile excesive, le-am găsit întotdeauna impudice şi false. Că ele ascund un reproş şi nişte aşteptări nejustificate de la ceilalţi. Pe care tot eu le-am solicitat. Eu şi numai eu. Şi atunci preţul plătit de P pentru atenţiile ei a fost dispreţul meu, răceala gesturilor şi ingratitudine, mai mult, eul meu ranchiunos a fabulat o pleiadă de suspiciuni, căşi simula tandreţea exagerată, interesul caritabil şi îngrijorarea pentru a-mi servi drept contraexemplu şi a-mi dovedi astfel propria cruzime. Câteodată, totul îmi părea suspect la ea,

fiecare nuanţă a vocii, fiecare cuvânt sau act generos, dar mai presus de toate afecţiunea furişată în traiul comun ca o sentinţă irevocabilă. Cred că mă îmbujorasem. Mă panicam. Ce aveam să-i spun?

— Bună.

N rânjea cordial şi obraznic. Vecinătatea lui agasantă.

Spre deosebire de tatăl ei, suferind de ulcer, care, atunci când se închircea străpuns de dureri, azvârlea farfuria cu piure adusă la pat, vărsându-şi nervii pe îngrijitoarea sa fidelă, BC cerşea atenţie ca un căţel plouat. O clipă numai m-a petrecut un uşor sentiment de silă. Nu mă simţeam deloc în largul meu, înconjurat de suferinzi capricioşi şi rude îngrijorate. Mai mult decât impresia vizuală a decăderii lui BC, mă rodea imposibilitatea de a rosti măcar o frază cinstită. Iar ea aştepta cuvinte de alinare aşa cum florile râvnesc după razele soarelui, BC trebuia să primească garanţia că durerea nu va lăsa urmări pe chipul ei de manechin, BC prezenta simptomele unei alienări insuportabile. Efectul calmantelor. Dificultatea de a vorbi nu se datora vreunei afecţiuni neurologice, ci analgezicelor.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

Ca un atlet în poziţie de start, ochii ei jucau o lumină arzătoare. BC simţea nevoia cronică de a vorbi, de a expulza pe buzele uscate, livide, un

şuvoi de cuvinte smulse drept din vintre, aşa cum un dizenteric îşi deşartă cuprins de frisoane fluidele. Îi trecuse glonţul pe lângă ureche şi trebuia să se convingă că e încă vie, că lumea a rămas la fel. Vorbind, exorciza microbul morţii care-i găurise ţeasta. Amintirile aveau darul de a-i hrăni această nădejde. Izvorau ca un puhoi nestăvilit din sufletul zdruncinat. Şi o făcea, în chip bizar, aproape ca un muribund, adresându-se tuturor cu privirea fie ţintită în gol, fie căutând să cuprindă totul dintr-o mişcare.

— Aţi fost foarte drăguţi că aţi venit cu toţii.

— Ne mulţumeşte a zecea oară, îmi şopti N, etalându-şi rânjetul crispat, ironic. Încep să mă întreb dacă nu o fi o grimasă de spaimă care i s-a întipărit pe chip. Mi-e atât de dificil să mă apropii de ea. Faţa i se întunecase din pricina loviturii. Întreaga BC se schimbase. Aveam strania impresie că în locul ei dă reprezentaţie un robot.

— Ai văzut ce mi-au adus? BC îmi întinse o pereche de pijamale. Nu-i aşa că sunt foarte frumoase? Vocea ei suavă, seducătoare, se rostogolea în gol din gura unui cap greoi, pe jumătatea acoperit de feşe. Au şi volănaşe, iar pantalonaşii sunt pe trei sferturi, cum îmi place mie. Ne privi cu ochiul nevătămat cu cea mai duioasă şi recunoscătoare mină. Vă iubesc.

— Am făcut şi noi ce am putut. B, încercând să pară modest.

— Am vorbit cu doctorul şi a spus că ceva mai

târziu o să faci un tomograf. Mi s-a părut de treabă. TC îşi coborâse tonul de parcă s-ar afla într-o sală de teatru, o făcuse intuitiv, pentru a da greutate cuvintelor. Arătau bine împreună, îi confereau un sentiment de siguranţă pe care eu şi N nu i-l puteam oferi. În orice caz, noi o să fim aici şi o să-ţi cumpărăm tot ce ai nevoie.

— Promiteţi să nu mă lăsaţi singură?

— Sigur că nu.

— Ah, cât de rău mă doare. Simt că-mi plesneşte. Roti uluită capul. Încăperea lugubră duhnea a morgă. Urăsc spitalele. Nu-mi plac deloc. Doamne, cât le urăsc, deoarece le cunosc atât de bine. Sunt nişte locuri îngrozitoare. Aici venim ca să murim, nu credeţi? Aici, chiar dacă eşti sănătos, te molipseşti de la

ceilalţi. Când vezi cum moare câte unul în jurul tău, parcă începi şi tu să-ţi faci gânduri. E plin de microbi!

— Nu mai vorbi aşa, ce a spus doctorul de gardă, că o să fii bine, dar mai trebuie să rămâi puţin internată pentru analize. Să fie siguri. Mâine, de la prima oră, dacă o să te simţi mai bine, te luăm acasă.

N-a spus asta, păru să-mi facă semn N, care îşi exagera optimismul afişat.

Îl teroriza spitalul, ori situaţia în sine?

— Ştiu, dar aşa simt… că aici venim ca să murim. Aici aflăm cât de fragilă e viaţa noastră.

Ce uşor putem deveni amintire. Parcă îi era teamă să vorbească, să nu spună ceva greşit, ca şi cum moartea de-abia aştepta să comită o greşeală ca so înşface. După ziua de ieri, totul devenise extrem de important.

Are chef de butade, mă scrută sugestiv N, ceea ce dovedea, fiindcă oamenii, la fel ca şi animalele, sau mai bine spus pentru că sunt animale, percep când le vine sorocul dar, spre deosebire de rudele lor cretine, ei se chinuiesc să-i dea evenimentului o semnificaţie copleşitoare astfel încât să le rămână în memoria colectivă în speranţa că astfel, în cele din urmă, o să dea de capăt şi acestei probleme, deci N „considera" că BC nu mai avea mult timp printre noi. De unde patetismul ei răscolitor. Cuvintele îi ajungeau direct la inimă şi-l impresionau ca o amintire din copilărie. Da, zice imbecilul de N, frica de moarte este exorcizată prin eufemizarea ei, prin rostirea carnală a cuvintelor căpătând o încărcătură magică. Cuvintele îi dau formă. Ceea ce are trup, cunoaşte şi leac. După ce BC va pieri, noi vom lupta în continuare cu moartea păstrând amintirea celor răposaţi. Cretinul de N. Mort de frică, rânjea afişând un optimism constipat, de la o distanţă pe care o considera protectoare împotriva contagiunii.

— Eu am tot alergat prin spitale cu tatăl meu. Vedeţi, mă sculam cu noaptea în cap ca să-i prepar piure cu piept de pui fiert şi mă grăbeam în drum

spre spital să nu se răcească. Iarna înveleam caserola în ziare şi prosoape, ne certam întruna din cauză că nu puneam suficientă sare, deşi ştia că i se interzisese să mănânce sărat, prăjeli sau dulciuri, da’ el nu asculta, făcea numai ce voia, mânca pe ascuns

biscuiţi cu cremă de unt şi după aceea voma, îi aducea un amic cu care a fost coleg de serviciu înainte să iasă în şomaj cu ordonanţa aceea, cu salariile compensatorii, bani din care n-am văzut un sfanţ bineînţeles, îmi arunca în faţă de câte ori îi aduceam aminte că nu trebuie să-ţi dau eu ţie socoteală, sunt banii mei, fac ce vreau cu ei, uita că vorbisem că o să folosim banii ca să cumpărăm un frigider nou şi o maşină de spălat şi o parte îi depunem la CEC, în casă dădea numai cât avea chef şi când era în toane bune, adică cel mai adesea când îi risipea cu prietenii lui în parc la table, eu sunt bolnav, aşa zicea, era argumentul bun la toate, da, voia să spună de fapt că noi l-am îmbolnăvit, că ne-a crescut singur şi din cauza noastră a ajuns de nerecunoscut, aşa spunea, că nu se mai uită nici prostituatele la el. Nu conta că îi spălam hainele duhnind a alcool şi vomă, şi băteam din uşă în uşă să fac rost de bani de medicamente, degeaba pentru că nu ţinea regim, mă trimitea cu bileţel, du-te la D, fiu-su a luat salariu’ sută-n sută, după aceea mă trimitea la magazin să cumpăr salam şi un bidon de bere,

restul şi-i băga în buzunar, şi după o săptămână rămâneam iar lefteri, până m-am angajat şi am pus piciorul în prag, şi el slăbise foarte mult şi nu mai putea să-mi ţină piept, lipsea însă din ce în ce mai mult de acasă, habar n-am de unde făcea rost de bani, fiindcă se întorcea beat criţă şi trebuia ca eu şi cu soră-mea să-l cărăm şi să-l dezbrăcăm, vai ce chin, şi apoi îl vegheam toată noaptea, nu vă puteţi închipui, veneam şi îi ascultam respiraţia pentru că atunci când era foarte beat horcăia şi icnea de mi se strângea inima cât un purice, câtă spaimă pentru nişte copile, nu-i aşa, uneori trebuia să mă învoiesc de la şcoală ca să merg la spital, când suferea o criză voma din jumătate în jumătate de oră, doamne, cât îl uram când se strâmba la mâncare, iar carne fiartă şi cartofi pisaţi şi supă fără nici un gust, după ce mă spetisem cu curăţenia, cu spălatul, la mână bineînţeles, pentru că n-aveam maşină de spălat, aceea a fost una din cele mai fericite zile din viaţa mea când am cumpărat o maşină de spălat în rate din salariul meu, era primăvară, dacă nu mă înşel, tot într-o primăvară ne-am băgat şi cablu, printre ultimii de pe scară, ceilalţi copii se jucau deja cu arme din alea confecţionate din tuburile lăsate de băieţii de la cablu şi cornete de hârtie, noi ne chinuiam mereu să îi ajungem pe ceilalţi, să fim în rândul lumii, cheltuiam banii pe medicamente, pe doctori, ştiţi cum e pentru o copilă să bage banii în buzunarul unui doctor, cât de stânjenitor era să

dai banii unui bătrân venal care te lua peste picior, dă-mi cât crezi tu, aşa îmi spunea, tu cât crezi că merită un doctor ca să aibă grijă de tatăl dumitale?, ce voia să spună prin tatăl dumitale, şi apoi privirea aceea libidinoasă, care mă scormonea, ce fată mare şi frumoasă eşti îmi zicea, dar parcă se întreba oare o fi şi prostuţă, sau când mergeam la bunici, pentru că locuiau într-un sat din apropiere nu plăteam niciodată biletul de tren, tata le dădea şpagă controlorilor, ceea ce făceau majoritatea călătorilor, dar mie nu-mi plăcea deloc chestia asta cu luatul deoparte şi vorbitul în şoaptă şi strecuratul banilor în buzunar, de aceea nu i-am permis niciodată sorei mele să înveţe obiceiul ăsta murdar, tu trebuie să înveţi bine, i-am spus, pentru amândouă, am încercat să o feresc cât am putut, asta înseamnă să fii o soră bună, nu credeţi, am încercat întrun fel ca prin ea să simt că mi-am răscumpărat copilăria, să mă uit la ea şi să-mi spun uite aşa trebuia să fie copilăria mea, nu ştiu, poate a fost o iluzie, poate că m-am amăgit, poate că nu e nimeni acolo care să-ţi cântărească bunele şi relele, poate că suferim mult prea mult din cauza viselor la care nu renunţăm niciodată, de ce, de ce nu putem renunţa la ele, poate că ar fi mai bine, poate că am fi mai pregătiţi dacă am şti că nu există nici o răsplată, că nu poţi decât să lupţi şi să lupţi fără să ai speranţa că vei obţine vreodată măcar o bucăţică din ceea ce meriţi.

Perora ca o moară stricată. BC avea febră şi trebuia vizitată de un doctor. Poate că rostea inepţii, poate că era un robot defect, dar vorbele ei, oricât de triviale, ne prindeau ca refrenul unei melodii. Tânguirea ei se plia pe epuizarea noastră. Mele. TC şi B şedeau la căpătâiul suferindei ca o icoană a speranţei.

— Tu nu eşti tatăl tău, rupse tăcerea N, cu o replică de cinema. Şi nimerise fără să vrea punctul nevralgic.

— Nu sunt. Şi nu vreau să sfârşesc ca el.

Da, BC, lăsasem deoparte partea asta. Partea în care orice poveste trebuie să-şi aibă încheierea. Simţea nevoia de a o expune. Prin urmare, îi dărui, dintr-o încordare insuportabilă, probabil, un sens. O descărcare terapeutică care atenuă, în van, trauma inexplicabilă. O suferinţă care nu-şi găseşte debuşeul va creşte ca o tumoare, hăituind prin absurditatea ei mintea. Dincolo de haina cuvintelor, de forma imprecaţiilor şi a invocărilor, instinctele izbucnesc la suprafaţă, nevoile primare, melodia din gândurile noastre. Îşi va face auzită muzica. Continuă cu glas sugrumat.

— Nu mai ţin minte ce anotimp era. Am uitat cu desăvârşire. Se încruntă. Ce anotimp… Oricum, s-a întâmplat… din senin. Eu îmi închipuisem altfel scena, că după încă o criză puternică ficatul lui nu va mai rezista, mi-l imaginasem pe doctor că ne spună în sfârşit ceea ce ştiam şi aşteptam cu

teamă, că nu mai are ce să-i facă şi că mai bine l-am lua acasă, iar eu şi sora mea urma să veghem la căpătâiul lui cu schimbul. Să nu-l găsească moartea fără lumânarea aprinsă. Dar, n-a fost aşa. S-a întâmplat într-o noapte. Sora mea dormea, împărţeam amândouă acelaşi dormitor, iar eu îl aşteptam în dormitorul lui, unde ţinea televizorul. Probabil că am aţipit o clipă. Sau adormisem profund, nu-i aşa, când eşti foarte obosită, deşi crezi că ai adormit doar pentru o secundă, te uiţi la ceas şi observi mirată că a trecut o oră. Cred că aşa mi s-a întâmplat mie. M-a trezit un zgomot teribil, ca o bufnitură surdă care a făcut să se zgâlţâie patul. Nu ştiam dacă visasem sau se întâmplase cu adevărat ceva. Apoi i-am auzit glasul. Mă striga. Ştiţi, BC ne cuprinse lacomă cu singurul ochi teafăr, fremătând îşi duse mâna la piept, mormăia aşa, cu glasul înfundat, mă chema, BC, BC, iar eu, fiind trezită brusc, devenisem nespus de agitată şi m-am enervat îngrozitor, răstoarnă vasele, lua-l-ar dracu', face vraişte! mi-am zis, fiindcă de câte ori se întorcea beat acasă şi eu spălam sau aveam altă treabă, îşi punea singur de mâncare trântind oalele şi buşind uşile, şi nu mă gândeam decât că îmi face de muncă dar, dacă mă credeţi, poate din cauza sperieturii, mă ţinea ceva aici în piept, ca o greutate, îmi spuneam, dacă a păţit ceva? Am ieşit amândouă pe hol cu sufletul la gură.

Auzise şi ea. În clipa următoare, l-am văzut. Zăcea pe jos. Mi s-a pus un nod în gât. Căzuse prin uşa de la sufragerie care avea un geam pe toată înălţimea şi, deşi era întuneric, eram convinsă că se tăiase destul de rău. Mă striga încontinuu cu voce stinsă. Am aprins lumina şi am evaluat îngrozită situaţia. Se adunase deja o baltă de sânge în jurul lui, iar el mă tot chema cu ochii în pământ. Doamne, cât sânge pierduse. M-am dus la el, încerca să se ridice, dar nu se uita la mine, eu îi ziceam stai liniştit tată, nu te mişca, şi i-am văzut tăieturile de la gât şi de pe mâini, răsufla greu şi bolborosea ceva de neînţeles. Am trimis-o pe sora mea să sune la salvare, cât am adunat cârpe ca să opresc sângerarea, respira greu şi se văieta, Au!, Au!, dar nu sunt convinsă că conştientiza cu adevărat ce păţise, cum nici eu nu o conştientizam pe deplin în momentele acelea, mă mişcam mecanic şi îi presam cârpele îmbibate pe gât şi pe mâini, nici nu mai ştiu pe unde se tot aduna, îmi amintesc urmele papucilor mei lăsate în balta îngroşată, de-abia mai respira întins pe spate, mi-era teamă să nu se înece, aşa că mă chinui să-l întorc, dar e atât de greu, nu ştiu cât am stat aşa, ghemuită lângă el, cu genunchii umezi şi hainele pătate, încercând din răsputeri să opresc sângerarea, presând prosoapele până mi-au amorţit degetele, el tot caută să ridice mâinile şi eu îi zic nu, tată, stai liniştit, că vine A şi te ducem în pat, ai puţină răbdare, dar el nu mă priveşte,

duhneşte a alcool şi a rugină, respiraţia lui e putredă, are buzele vineţii şi dinţii i s-au înroşit… şi a murit acolo. Înainte să ajungă ambulanţa. Murise şi murdărise covoarele, pereţii şi uşa de sânge, cum a căzut. Am aflat mai târziu de la doctori că nu tăietura de la gât îi fusese fatală, ci cea de la rinichiul drept unde i se înfipsese un ciob mare. Aveam un vecin deasupra noastră care îşi ţinea piatra de la rinichi extrasă la operaţie într-un borcan. BC zâmbi melancolică şi tristă. Cum ar fi fost dacă aş fi colecţionat ciobul de sticlă care mi-a ucis tatăl?

Cel mai indecent găseam faptul că unii dintre pacienţi ascultaseră cu urechile ciulite. Nu, mai rea mi s-a părut mărturisirea în sine. Melodrama sărmanei BC. Ce voia de la noi? N avusese proasta inspiraţie de a-i fi formulat încurajarea liniştitoare înaintea destăinuirii, inversase sensul cauzal. Ce urma?

Reiterarea nătângă a acelei asigurări? Autovictimizarea ei, proclamată în mijlocul altor năpăstuiţi, ce îmboldea la o solidarizare lacrimală, îmi făcea silă. Parcă mă mânjisem cu istorioara stridentă. N părea mulţumit. Vezi că am avut dreptate, părea să spună.

Analizele i-au fost efectuate în dimineaţa următoare. Am aşteptat vizita medicului până s-o putem vedea şi împărtăşi veştile bune pe care le primirăm cu o umbră de rezervă. BC se afla în afara oricărei primejdii, dar lovitura avusese unele

urmări neprevăzute şi greu de calificat. Conform tomografiei, mai prezenta câteva mici cheaguri de sânge care vor fi resorbite în totalitate cu ajutorul medicamentelor ce puteau fi administrare în afara instituţiei spitaliceşti, totodată însă, se putuse observa o intensificare a activităţii neuronale a centrilor vizuali. Ceea ce nu însemna ceva precis, dacă BC n-ar fi dezvoltat peste noapte unele veleităţi. Ce fel de veleităţi? Descoperirăm şi singuri când ne întâmpină cu un zâmbet larg şi îşi reiteră dragostea imensă pentru nişte suflete faţă de care nu găsea cuvinte pe măsură pentru a-şi exprima recunoştinţa, aşa că hotărâse să ne ofere o mostră sub forma unor desene executate în timpul nopţii. Nu putuse închide un ochi. Regreta nespus că nu ne-a urmat sfatul, dar pur şi simplu somnul n-a vizitat-o cu aceeaşi conştiinciozitate ca şi noi. Insomnia ei se datora însă şi unei lumini orbitoare care o înconjurase încă de când încercase să închidă pentru prima oară pleoapele. Şi care nu o mai slăbise de atunci. Chiar şi acum.

— Vă văd pe toţi înconjuraţi de nişte aure multicolore deosebit de strălucitoare. Dacă aţi vedea ce văd eu! BC, învăluită de o exaltare învăpăiată, ca cuprinsă de febră. N-avea febră, de aceea doctorul îşi exprimă opinia că ar trebui efectuate o serie de teste care să-i explice condiţia. N fu de părere că doctorul se entuziasmase la gândul că şi-ar putea construi o carieră pe seama acestui caz neobişnuit. Mie îmi

părea la fel de plictisit ca şi înainte. Pentru el, era vorba de o afecţiune neurologică ce necesita un diagnostic precis şi un tratament adecvat. Dimpotrivă, particularitatea afecţiunii lui BC l-ar fi putut agasa din pricina dificultăţilor suplimentare. TC ne informă că, iniţial, medicul fusese tentat să o

trimită la un alt spital, dar renunţase la insistenţele ei. Într-un fel, sugestia externării veni chiar de la TC cu care doctorul căzu de acord fără prea multă chibzuire. Ne explică pe un ton indiferent, în vreme ce N îi suspecta o anumită strălucire în ochi, pe care numai BC ar mai fi văzut-o i-o tăie scurt B, că se mai întâlnesc câteva cazuri similare în lume şi că înafara caracterului lor maniacal, afecţiunea nu prezenta altă influenţă sau un risc pentru sănătatea mintală.

— N-ar mai trebui totuşi ţinută sub supraveghere?

Ce pericol se ascundea în spatele straniului impuls al lui BC?

— Voi v-aţi uitat la desenele ei? Întrebă N.

În chip paradoxal, din ele lipseau culorile pe care BC le vedea inundând realitatea. Iar artista părea să nu distingă între propriile opere, încurcându-ne portretele… inedite. Acolo unde domnea claritatea cea mai luminoasă, în viziunea noctambulă a sărmanei suferinde, căreia îi pieriseră sentimentele de spaimă ce o năvăliseră

doar cu o zi înainte, pentru noi restul se-nfăţişa o dizarmonie de linii îngroşate grosolan sau estompate într-o discontinuitate tulburătoare ca o juxtapunere obsesivă de indicii maniacale, cercuri peste cercuri ilustrând perechi de ochi care parcă se reflectau unele în altele într-o profunzime anxioasă, linii rotunjite conturând sprâncene şi pomeţi pudraţi de degetul umezit care difuză culoarea în atmosfera diafană a unor nori, guri proiectate neîndemânatec prea aproape de nasuri abia schiţate bidimensional, largi şi strâmbe, împietrite într-un rânjet imprecis şi instabil, urechi ascunse de treceri numeroase ale şuviţelor zbârlite. Degetele şi muchiile palmelor lui BC, mânjite de grafit, păstrau urmele transelor artistice, aşa cum foile albe acceptaseră nu doar atacul vârfurilor tocite de creion, ci şi amprenta pielii asudate şi murdărite. Reuşi să-şi mâzgălească, în plus, nu doar obrajii şi gura, deşi se spălase la chiuveta din salon nu îndepărtase toate petele, ci impregnă dâre risipite pe aşternuturi şi pernă. Coşul de lângă pat îl umpluse cu încercări eşuate. Acolo unde jungla de semnături distonante se depunea în straturi succesive de sedimente ca un machiaj ţipător, azvârlind măşti peste chipuri şi feţe irecognoscibile peste măşti moarte, solicitându-ne atenţia încordată la maximum, BC răspândea aburul nătâng al unei certitudini juvenile precare. Un portret îi revenea când unuia când altuia, după

cum privirea ei nestatornică decupa un strat pentru a aduce la suprafaţă un altul din ceea ce îmi părea o suprapunere ilizibilă de forme şi texturi. Părea, de fapt, că fiecare desen ne conţinea concomitent pe toţi, retuşaţi, reinterpretaţi, adăugaţi şi camuflaţi de viziuni proaspete, tot mai luminoase, însoţiţi de acelaşi halou cromatic incandescent ca o mandorlă a fericirii. O fericire disperată. O fericire a zvârcolirii, a aparenţei îndărătul căreia nu operează nici un principiu ordonator. Ochii ei se scăldau în jocul curcubeielor în vreme ce mâna le convertea prinosul în iluzia unei mişcări frenetice a formelor simple. Fericirea se împletea cu angoasa cea mai abisală.

— Nu e chiar aşa, zise B. Asta vedem noi. E interpretarea noastră.

— Păi dacă vedem toţi la fel înseamnă că avem dreptate, replică N. Ne-am uitat cu atenţie la mâzgălelile astea. Nu e vorba numai că nu se pricepe la desen, zău aşa, dar desenează ca un copil cu probleme. Domnul doctor de ce n-a remarcat acest aspect?

B mirosea a alcool. Se şpriţuise de dimineaţă. Cuplul însă, se prezenta în continuare ireproşabil, emanând forţă şi distincţie. Îndărătul acestei poze desigur, un univers inaccesibil pentru public, geamăn poate cu surescitaţia sărmanei năpăstuite. Apelativul îi fusese alipit iremediabil de TC, care îşi manifestă calm, înduioşător

îngrijorarea. Ochiul tumefiat i se umflase atât de rău încât i se distingea forma moale sub bandaj, iar pata vineţie îi cuprinsese mare parte din chip. Mă străbăteau fiori imaginându-mi momentul când i se schimba pansamentul, cred că singur B ar fi îndurat priveliştea. Neastâmpărul greu încercatei neofite, rodul loviturii zdravene la cap, care doctorilor nu le ridica nici o sprânceană, îmi evocă nişte consideraţii teoretice ale lui Ricoeur, nu întâmplător, ci legate de propriile sale mărturii. El zicea că mişcarea este diferenţa care face imposibilă, în principiul ei, unitatea fiinţei, şi datorită căreia fiinţa este afectată de diviziunea dintre esenţă şi accident. BC ne împărtăşi momentul declanşator al zbuciumului neostoit, al impulsului mistuitor. Neputând dormi, ieşi puţin pe hol să-şi mai limpezească mintea, cu toate că se simţea sleită, cu perfuzia după ea întrebă N, nu-şi mai aminteşte, probabil, şi începu să-l parcurgă de la un capăt la celălalt, recăpătându-şi în mod surprinzător puterile, probabil că asistentele erau ocupate peste cap cu beteşugiţii din confruntările cu poliţia, altfel nu se explică lipsa crasă de supraveghere, propuse N, da, aşa o fi, până ce a observat în salonul pentru copii, uşa fiind deschisă, un băieţel cu ochi căprui şi o coafură brunetă tip castron umplându-şi timpul cu ajutorul unui bloc de desen, care avea o maşină roşie pe copertă şi câteva pensule schiţate, şi al unui pachet de creioane colorate. Desena în fund, pe

genunchi. Ce au vorbit? Nu-şi mai aduce aminte, dar i-a rămas întipărită impresia plăcută. Întâlnirea s-a încheiat cu băiatul întinzându-i blocul de desen şi cutia cu creioane colorate. Restul nopţii, n-a făcut altceva decât să deseneze cu o aviditate crescândă.

— Pe întuneric? întrebă TC.

— Da. Uite, nici nu am realizat până acum că am desenat toată noaptea fără un bec aprins sau o veioză. Mi s-a părut că aveam toată lumina de care aveam nevoie. Nu v-am spus că… Dar cred că v-am spus. Ce straniu, nu-i aşa? Ştiaţi că la Paris a trăit un pictor, Victor Brauner se numea, care a prevăzut pierderea propriului ochi? Este adevărat. În 1930 a compus un tablou cu titlul Autoportret cu ochiul scos, iar opt ani mai târziu intervine în cearta dintre doi prieteni, Dominquez şi Esteban Frances. Esteban aruncă un pahar înspre Dominquez, pictorul se interpune pentru a-i lua apărarea şi-şi pierde ochiul drept, exact ca în portret. Cazul apare şi într-un roman de Ernesto Sabato, Despre eroi şi morminte. Eroul romanului, care l-a întâlnit pe Esteban în 1953, îşi aduce aminte de întâmplare şi exclamă înmărmurit: NU EXISTĂ ÎNTÂMPLARE! L-am citit azinoapte din scoarţă-n scoarţă.

— Tot pe întuneric? întrebă uimit şi admirativ N.

— Da. Doar că mie îmi părea că de peste tot izvorăşte o lumină plenară care mă copleşea cu

sentimentul unei fericiri fără grai. Când zâmbea, ochiul tumefiat

se strângea într-o gâlmă dureroasă sub bandajul ferm şi BC scăpa o grimasă de disconfort. Probabil că îi zvâcnea întreg capul. Mă simţeam mai vie ca niciodată. Dacă aţi vedea prin ochii mei! Sunteţi cu toţii înconjuraţi cu o lumină de o frumuseţe îngerească. Îşi întoarse capul spre obiectele de pe noptieră.

— Poate că ai intrat în comă, sugeră N.

Noaptea trecută fu greu de recuperat. Se iscă o dezbatere în legătură cu ceea ce se întâmplase cu adevărat. B şi TC ar fi acceptat doar ipotezele cele mai simple, fără complicaţiile stârnite de mărturiile sărmanei BC ce părea să se găsească într-o stare mai gravă decât estimaseră. Poate că TC se pripise în negocierea eliberării din spital. Cum putea o pacientă să se strecoare neobservată pe coridoare, printre asistente, infirmiere, medici de gardă şi personalul de pază, în starea aceea, cu un bandaj voluminos înfăşurându-i capul. N se aplecă din nou asupra desenelor. Nu era vorba numai despre nepriceperea ei, cine poate deveni un artist iscusit peste noapte, dar nişte lucruri atrăgeau atenţia.

— Voi aţi observat că desenele nu sunt centrate? Le-a făcut uşor spre stânga. De ce le-a desenat aşa?

Şi-apoi, de unde putea culege informaţii

despre un pictor defunct sau obţine un roman care nu se mai găsea prin librării? Cel mult îl putea comanda online, ceea ce însemna că ar fi primit volumul de-abia peste câteva zile. Exclusesem şi posibilitatea de a fi ajuns tocmai până acasă. Chit că, aidoma muribunzilor, ar fi tras spre confortul culcuşului domestic, nu precum câinii care, atunci când simt că le-a sosit clipa, o şterg în pribegie, înzestraţi cu un simţ aproape spiritual faţă de moarte, ce ar mai fi determinat-o să se întoarcă? Faptul de a nu muri, ar spune N. În plus, nimeni nu-şi imagină că BC ar deţine o bibliotecă. Despre Brauner s-ar fi putut informa, dacă am da crezare unei premize neverosimile, de la internet-cafe-ul de vizavi, de la parterul unei clădiri înguste, cu un singur etaj şi un aspect jalnic. La catul superior activa un salon de înfrumuseţare ce-şi expunea, pe întreaga lăţime, o reclamă insipidă cu profilul alb al unui fotomodel, în stil franţuzesc, cu bărbia ridicată şi buclele în vânt, pe fundal albastru. Bun, dar cum de a pomenit tocmai de el, precis nu auzise de Brauner până atunci. Exact aşa-i zicea N, pronunţând e şi accentuând r-ul.

— O fi inspirat-o copilul.

Prinse curaj. Şi dacă nu e singurul canal de comunicare posibil?

— Adică? Ca să-şi alimenteze dispreţul, B îl ascultă, fiindcă îi suspecta această slăbiciune: indiferent de subiect, conştient de riscul de a cădea în ridicol, N îşi reţinea cu greu limbuţia.

Fiecare pentru el, zicea B. În sinea lui reflectată în globii severi, sticloşi, stupizi. Nu întâlnisem prea des un om lipsit de inteligenţă capabil de o asemenea prestanţă. Puterea suplineşte orice handicap. E virtutea supremă, pe care o respiră prin toţi porii. Un bărbat adevărat. O canalie. Fiecare pentru el, deci. Singur, N stătea în bătaia puştii. B părea că se concentră exclusiv pe vocea lui, pe inflexiunile sale sugrumate, nesigure, stupide. Vocea lui N deveni cel mai detestat lucru de pe pământ, ca un cerşetor pocit, damnat să-şi alunge binefăcătorii. Există oameni pe lume care pot deghiza orice idee, oricât de absurdă, de smintită, sub veşmântul cel mai rezonabil, cum există năpăstuiţi din gura cărora realitatea cea mai firească sună ca o minciună sfruntată. N ar fi riscat ca, intrând leoarcă pe uşă şi exclamând tulburat că afară toarnă cu găleata, să fie bănuit de aş fi turnat efectiv o găleată cu apă în cap numai pentru a impresiona, numai pentru a acapara un fapt banal astfel încât ceilalţi să nu-l mai poată constata de unii singuri fără să se raporteze la el. N confiscase ploaia şi, totodată, distrusese toate scenele romantice din lume petrecute în acel moment. S-ar fi apărat, N. De ce ar fi ploaia romantică, de vreme ce ne udă până la piele pricinuindu-ne o pneumonie urâtă. Dacă ploaia e romantică atunci trebuie să admiţi că şi tusea face parte din ritualul seducţiei, iar febra nu e altceva decât un cosmetic natural care pune

roşeaţă în obrajii îndrăgostitului. Deoarece ploaia, argumentă B, scrisese undeva, are darul de a ne izola, fizic şi auditiv, deci, pe cale de consecinţă, creează simbolic intimitatea propice stimulării gesturilor romantice. Este cel puţin ciudat că B gândea aşa. Ca jandarm, lucrase adesea în condiţii meteorologice nefavorabile, făcându-şi traseul pe ploile cele mai reci,

dezgropând case de sub troiene pe viscolul cel mai aprig, încălţat în bocanci proşti care absorbeau apa ca buretele, mărşăluind kilometri întregi pe soarele cel mai dogoritor, încât hainele din dotare iarna se dovedeau prea subţiri, iar vara prea groase. Deci trebuia să mai fie o cale de comunicare. Atât de dificil de împărtăşit această descoperire. Dar N ştia un truc.

— Nu eu am spus-o. Oameni de ştiinţă serioşi s-au ocupat de aceste fenomene. Apoi, analogia revelatoare luată din una din cărţile care tratau acest subiect. E la fel ca şi cu televizorul. Imaginea de la televizor nu e realitatea adevărată. Îşi pungi buzele, din pricina scăpării. Trecu peste. Ea este doar o proiecţie a realităţii transportată prin cablu, prin televizor, şi după aia pe ecran. Televizorul este un mijloc pentru a ne reda o realitate la care nu avem acces direct. Există oameni… arătă aproape speriat că trebuia să continue, că nu mai putea da înapoi… care din naştere, sau după o traumă, îşi descoperă această

capacitate de a comunica… N se înroşi uşor, găsindu-şi cu greu cuvintele, căznindu-se să-şi exprime ideile într-o formă cât mai argumentată, la fel de firesc cum şi-ar prezenta un candidat la postul de primar proiectul pentru un aeroport într-un oraş în care jumătate din străzi nu sunt asfaltate şi nu au canalizare.

Pe scurt, BC trecuse printr-o experienţă în preajma morţii, a near-death experience. Descrierea episodului nu se potrivea însă cu cazuistica la care făcea referire. Nu străbătuse un tunel luminos, nu întâlnise rude decedate şi nu simţise nici o prezenţă divină. Dimpotrivă, desenele stau mărturie că îşi petrecuse noaptea printre cei vii, chiar dacă în miezul unei transe. În termenii domnului doctor, zise ironic N, un episod delirant.

— Adică? insistă B.

Să-i spună pe nume. Dacă nu e NDE, atunci? Uzurpare de…

Poartă un nume: proiecţie sau dedublare astrală. Ceilalţi pacienţi din salon nu ne putură lămuri fiindcă dormiseră, deşi un bărbat între două vârste, care suferise o congestie pulmonară, ne împărtăşi că auzise unele zgomote şi că e posibil să fi văzut o siluetă părăsind încăperea. Dar la fel de bine putea pune impresia pe seama calmantelor. TC se revoltă că nimeni nu avusese grijă de sărmana BC, deşi a plătit generos personalul medical tocmai ca să nu o scape din

ochi. Nişte lucruri erau evidente: portretele. Lui B îi trecu prin minte să-l trimită pe N prin saloane ca să găsească puştiul care îi dăruise uneltele trudei nocturne încărcate de mister. De ce îi dădea apă la moară? Oare pentru că i se făcuse milă, îl pătrundea o urmă de regret văzând o femeie tânără şi frumoasă pierzându-şi minţile? N se făcuse nevăzut.

— Unde mă-sa a plecat?

TC se îngrijea să i se adreseze lui BC pe tonul cel mai blajin.

— Mai ţii minte unde l-ai văzut pe copil?

— Da, desigur, într-un salon, mai încolo. Indică spre uşă. E un puşti adorabil, am stat mult de vorbă. Îl cheamă… îmi scapă numele. Dar are şapte ani şi mai are o soră mai mare de zece ani care îşi doreşte să ajungă cântăreaţă. Zâmbi complice, înclinându-şi corpul. Cred că încerca să imite tonul băiatului, dându-şi ochii peste cap. De aceea se poartă de pe acum ca o divă nesuferită. Dar el e un băieţel cuminte care învaţă multe despre cer ca să ajungă astronaut. Chicoti. El m-a învăţat să deosebesc meteoriţii de meteori. Ştiţi care e diferenţa? Meteorii sunt dârele luminoase pe care le lasă… A, şi meteoroizi. Deci meteorii sunt dârele luminoase lăsate de corpurile cereşti numite meteoroizi când intră în atmosferă. Dacă aceştia ajung pe pământ atunci se cheamă meteoriţi. Simplu, nu? Apoi se aplecă asupra unei foi albe. Trasă câteva linii, contemplă rezultatul,

noi linii mâzgăleau coala, mâinile, din nou se distanţa pentru o analiză temeinică, BC învăţa să deseneze desenând. B inspectă saloanele de pe întreg palierul, dar nu găsi secţia pediatrică. Copiii erau internaţi într-o altă aripă a spitalului.

— Nici acolo n-am avut noroc. Nimeni n-a văzut o femeie cu capul înfăşurat sau un copil cu bloc de desen. Se găseşte într-adevăr acolo un copil care se potriveşte descrierii, dar nu are bloc de desen şi nici nu s-a întâlnit cu vreo femeie.

Apăru şi N cu o cafea cumpărată de la automatul de la parter. Se interesase la internet-cafe, în zadar, căci alt administrator fusese de schimb în noaptea precedentă. Nu-l putea suna pentru că omul era obosit tun şi cel mai probabil dormea.

— Dacă halucinează, săraca, se îngrijoră TC. Doctorul n-a spus nimic despre halucinaţii. O fi de la cheagurile de sânge…

— Doctorii… pufăi N.

Atâtea capete sparte câte văzuserăm pe holurile spitalului îşi puseră amprenta asupra noastră. Deşi, sub îndrumarea soţiei sale care părea să manifeste o implicare excesivă, ca o persoană vinovată cuprinsă de remuşcare, se comporta exemplar, pe B îl irita vizibil toată afacerea, se complicase într-un mod cu totul nedorit, iar acum îşi luase un angajament faţă de nişte străini care îl obligau la nişte gesturi de

generozitate ce nu-l caracterizau deloc, tovărăşia noastră nu-i producea nici cea mai mică plăcere.

Cea mai mare schimbare însă o suferise N, pe care accidentul lui BC, mai mult, starea prin care trecea acum aceasta, păreau să-l fi dezarmat. Întreaga lui atenţie îşi schimbă direcţia dinspre discursul ţinut în clubul fatidic şi se concentră într-un singur punct, privirea lui se fixa asupra unei entităţi unice, o fiinţă care deşi putea fi identificată cu cea care fusese cândva BC, copiindu-i înfăţişarea, nu se afla acolo decât pentru a indica un alt loc, un loc în care nu puteai pătrunde decât dacă reuşeai cumva, printr-un efort inuman, să faci obiectul din faţa ta să dispară, înlăturând pânza înşelătoare a lumii, distrugând figura aceea amăgitoare care încă te deruta cu inflexiunile unei voci familiare. Dacă N nădăjduia să devină obiectul unei experienţe mistice aidoma celei avute de BC, trebuia în primul rând să profite de contactul cu sursa uneia, contact ce îl aducea mai aproape de confirmarea propriilor viziuni. Astfel se explică, probabil, agitaţia care-l cuprinsese, înclinaţia de a-şi tempera brutal exclamaţiile în deziceri, retractări şi delegări de răspundere şi dorinţa de a încerca să infirme explicaţiile alternative, de unde zelul de a se duce la internet-cafe. Îmbrăţişă confuzia cu sentimentul religios al revelaţiei. Deodată, ca şi BC, se simţi uşurat şi absolvit, convins de propriile argumente, pe care nu le împărtăşi, de teamă să

nui fie sfărâmate. Conchise doar că realitatea noastră este, aşa cum au analizat-o capete luminate pe care nu le enumeră, iluzorie, o proiecţie a unei realităţi mai profunde şi esenţiale cu care BC deschisese un canal de comunicare. Ceea ce mă determină să revin la cuvintele lui Ricoeur. Mişcarea este cea care face ca ontologia să nu fie o teologie, ci o dialectică a sciziunii şi a finitudinii. Mai încolo, ele se legară strălucit de nişte rânduri din Tartuffe. Vizionasem recent o variantă cinematografică pe postul naţional de televiziune care m-a îndemnat să pun mâna pe carte.

Cum? Nu-i vreun semn, nici unul
Să poţi să osebeşti făţărnicie şi evlavie?

Greşeşti! Cum nu simţi între ele ce larg abis se cască? Cu aceeaşi cinste-ntâmpini obrazul viu şi-o mască?

Aşezi pe-aceleaşi trepte dreptate şi tertip, Spoiala şi-adevărul să poarte acelaşi chip? Pe om, ca şi pe umbra-i acelaşi preţ se pune, Şi banii falşi să umble tot ca monede bune?

TC vorbi din nou cu doctorul şi-l convinse, de astă dată, ca BC să mai rămână internată câteva zile, sărmana nu obiectă deloc, sperând că o serie nouă de analize şi examene medicale va elucida enigma. Ea şi soţul vor suporta toate cheltuielile. Pe urmă, m-am sucit. P îmi relatase amuzată o discuţie purtată cu prietenul la a cărei aniversare luaserăm parte, în care acesta îşi exprimă opinia

că pentru a eradica stirpea trainică a filozofilor-flecăritori, triviali îndrăgostiţi de propria minte, nimeni nu poate nega că ideile lor sunt rezultatul unor traume, Nietzsche e bănuit de a-şi fi contaminat filozofia cu o dragoste neîmpărtăşită, reducând-o practic la o declaraţie de ură la adresa unei femei, ceea ce o distra pe P, căci dragul ei nonconformist, alt paradox pentru un tradiţionalist şi un conservator categoric, tocmai de aceea însă un paradox, că tradiţionalismul devenise desuet, tot el emise acest aforism, deci scumpul ei excentric care lega sute de prietenii cu uşurinţa cu care le dezlega, fără a le da uitării însă, deţinea o memorie incredibilă, era fireşte un misogin, dar să trecem peste asta, soluţia lui de a eradica filozofiile nocive propunea limpezirea fără rest a debilităţilor inerente, că tot veni vorba de Nietzsche, acesta susţinea că adevărul este o iluzie aclimatizată, ei, nu este ateul subminat în principiile sale aristocratice, adică transcendente, de miezul propriei sale gândiri, nu!, fiindcă nesimţiţii ăştia împacă cu neruşinare orice contradicţie, în capul lui acea iluzie merită să dobândească instituţia adevărului absolut, nu deplângea el prăbuşirea idealurilor cotropite de senzualismul animalic al vulgului? Ce o frapa la diatribele sale era că deghizau cu pricepere faptul că înflăcăratul coleg nu terminase niciodată de citit o carte, asta mi-o mărturisise mie, nu ştiu ce anume la făcut să creadă că merit această

destăinuire, căci eu l-am pârât lui P, silind-o săşi recunoască uimită naivitatea. Cine ştie ce anume o influenţa la el, poate mărinimia nemăsurată făcând casă cu spiritul intolerant, sever, poate faptul că uneori se prăbuşea în melancolie şi dezolare. Nu avea mulţi parteneri de conversaţie, monomania lui ajungea fără excepţie să plictisească, îşi purta marota peste tot şi deranja aşa cum stinghereşte o discuţie avută cu un ventriloc prin intermediul marionetei. Da, dar trebuie să recunoşti că oamenii de acest fel sunt fascinanţi, sunt ca nişte personaje livreşti. Deci, personajele de carte caracterizate de o trăsătură definitorie, în realitate ar fi cazuri clinice. Ştii, eu cred totuşi că cu toţii tindem spre genul ăsta de stabilitate. I-am spus lui P că o asemenea idee ar presupune să trăim într-o lume fără compromisuri, de unde şi tendinţa naturală a cărţilor clasice de a se isprăvi într-un debuşeu dramatic care să reordoneze universul, să-l reaşeze în matca lui. Este o concepţie mistică acolo, un salt metafizic. Istoria noastră în schimb, fără noi, micşoraţi până la aneantizare, continuă şi continuă şi continuă… Până simţi nevoia să-i pui punct. Tu, un punct infinitezimal, un nimic. Aşa cum… Dar ceva, o senzaţie fără nume şi fără chip, căreia i te adresezi ca un schizofrenic, vorbind de fapt cu tine însuţi, toate nelămuririle mele, toate angoasele, frustrările, supliciile, speranţele deşarte şi entuziasmele caraghioase, dispar sub

vălul acestei conversaţii schizoide, nu putem suporta şi-i dăm un nume acelei intuiţii, acelei trăiri indicibile, ea ne dejoacă aspiraţiile, iar eu, în disperarea mea, în aroganţa mea nemărginită, hybris şi vanitate, sinonime ale singurătăţii, îmi închipui că o face înadins, că sunt privit, urmărit, filat, că destinul îmi precede paşii, fie şi ca un zeu farsor, punând noi piedici în calea mea, creând din mers un relief străin, emblemă a forţei şi imaginaţiei sale, când spiritul încuibat în vecinătatea unei certitudini fragile, caraghioase, nu poate călca decât ca şi cum în faţa sa s-ar întinde o cale netedă.

Pe seară, telefonul a sunat de două ori. N-am răspuns. N ar fi stăruit cu neobrăzare. TC şi B m-ar fi scutit de deranj, deţinători profesionişti ai bunelor maniere. De ce îi spăl cu apa Iordanului? Mai ales pe el, nu-l sufăr. A demonstrat-o. Un bădăran în straie aristocratice. În el fierbe o brutalitate de bestie. A demonstrat-o, şi-a vădit cu vârf şi îndesat caracterul tiranic şi batjocoritor. Prestând calmul, arată ca un taur făcând echilibristică la înălţime. Nu. Viciul îi eliberează firea. Alcoolul îl scoate din crisalidă o făptură nouă, melancolică, inspirată, limbută, un avatar cum ne se poate mai distinct, în vreme ce în mâinile noduroase, în muşchii vânjoşi şi pântecul proeminent şi solid, nu flasc, în irisurile cristalizate dansează demonii turbării pocăite, un uriaş lucid, surprins de propria-i tărie, ajuns din

urmă de trecut pentru a-i discredita iluzia voinţei neîndurătoare mustind de vitalitate. Templul se clatină din pricina acţiunii subterane a îndoielii. S-a înşelat. Puritatea năzuită e ca o pulbere de aur suflată pe o tinichea, nimic n-a fost vreodată şi nici n-a devenit la fel de simplu precum curgerea necurmată a apei pentru care nu există stăvilar s-o zăgăzuiască. Îmi place să cred că nici el nu dispune de patronajul unui destin care să sape în lume, în realitate, precum un râu îşi sculptează albia, s-a contaminat pe nesimţite cu fantasmele şi desfătările ei, în vreme ce se fălea cu dictoanele omului, cu preceptele sale smintite, amăgitoare. În cele din urmă, P, nici măcar această distincţie nu poate fi operată, pardon, B, nu duci o bătălie împotriva vânturilor vrăjmaşe, fiind de natura lor. Şi totuşi, mă-mpotrivesc. De aceea n-am răspuns la telefon. N-am vrut să merg la spital. În seara aceea, n-am fost în stare. Mă simţeam îngrozitor, plin de furie, mă sufocam la gândul insuportabil că însăşi sursa suferinţei mele cele mai adânci, cele mai lăuntrice, mai intime, putea să nu se afle în mine, ci îmi fusese prescrisă de o mână oarbă. Unii oameni, conform unui studiu ştiinţific, se nasc fiinţe solitare. Şi iată destinul redus la o combinaţie genetică. Dar ce ştiu studiile astea? Un altul demonstrează că 75% din toate cercetările efectuate vreodată sunt false. De ce m-ar scoate din minţi lucrurile astea? De ce se leagă visceral de şederea mea putredă pe canapeaua pe care o

urăsc, în unele poziţii parcă mă prinde ca o plantă carnivoră, de nervozitatea mea însoţită de hiperaciditate gastrică şi transpiraţie, îmi vine să ţâşnesc în picioare şi să răcnesc la pereţi, doar ca să nu le permit obiectelor să se apropie, purtând amprenta mea odioasă, de ce mă neliniştesc? Vreau să-mi muşc mâna! Nu! Nu din nou. Vreau altceva. Vreau să trăiesc. Doar că încă sunt aici. Totul mă încornorează, voci mincinoase, sunt produsul unei erori grave, un defect, un rebut de care nu se debarasează nimeni. Aproape că e o bucurie senzaţia asta, aici, în încăperea întunecată, afundat în canapea, zapând la întâmplare. Poate că e veselia profetului care anunţă apocalipsa, chiar dacă degajată de perplexitatea moderatorilor şi analiştilor care comentează evenimentele din stradă. Să se ducă totul dracului, asta vreau! La dracu! Să vină odată sfârşitul! Pe care-l trâmbiţează tâmpiţii ăştia în faţa camerelor. Fără repaus. Staţi în casă, ipotezele sosesc din toate direcţiile, mai mult sau mai puţin credibile, televiziunile de scandal împroaşcă cu previziuni sumbre, smulse de la clarvăzătoare ţicnite sau vrăjitoare analfabete, mişcarea nefastă a astrelor anunţă agravarea confruntărilor, P mi-a relatat o istorioară despre doi soţi tineri care şi-au găsit liniştea conjugală abia după ce un călugăr le-a înlăturat dihonia din casă indicând locul de sub pardoseala de lemn din camera copilului sugar unde era îngropată o

punguţă cu monede şi oase de pui, nu ieşiţi afară decât dacă este neapărată nevoie, având în vedere că transportul în comun la această oră este paralizat, păi şi cum rămâne cu slujbele, ce slujbe?, serviciul, a, credeam că vă referiţi la... da, păi, da, autorităţile ne sfătuiesc să mergem de la muncă direct acasă şi invers, ocolind zonele fierbinţi, vor fi afişate imediat pe ecran, la spitale medicii efectuează trieri conform unor liste de priorităţi afişate pe culori în toate ambulatoriile şi secţiile de primiri urgenţe, vă rugăm, în caz că trebuie să mergeţi neapărat la medic, să vă uitaţi pe aceste liste, numai dacă este o urgenţă, altfel adresaţi-vă farmacistului de la farmacia cea mai apropiată, da, aşa, unele farmacii s-au închis, dar nu cele din cartiere, vă rog, domnilor, să nu-i confuzăm pe oameni, deci, repet, adresaţi-vă unui farmacist din apropiere, da, cum spuneam, de la farmacia cea mai apropiată de zona în care locuiţi, sau medicului de familie, unele cabinete de familie şi-au pus lacătul pe uşă, dar nu toate, cele din cartierele rezidenţiale sunt încă deschise, fiţi foarte atenţi pe unde mergeţi, purtaţi o batistă umedă pentru orice eventualitate, zilele astea oraşul a fost acoperit de fum, parcă am fi la poalele unui vulcan care a erupt, aşa este, şi mai este şi vremea asta înnourată, mohorâtă, care împiedică fumul să se risipească, să nu uităm că se dau lupte continue între manifestanţi şi forţele de ordine, din unele surse ne-au parvenit

informaţii că guvernul ar vrea să scoată armata pe străzi, după părerea mea aceasta ar fi o greşeală fundamentală, dragă doamnă.

Dimineaţa următoare, după un duş rece, apa caldă nu curgea, m-am încumetat să ies şi să merg la spital pe jos. Străzile vălurite de fum se întindeau pustii şi murdare. Plutea o mireasmă de plastic ars şi din loc în loc, prefirate, obiecte de mobilier uman devastat, gunoi din containerele smulse şi azvârlite, fâşii de sticlă pisată mărunt, probabil geamuri ori parbrize sparte şi călcate de mii de picioare ca-ntr-un mojar, carcase înnegrite de maşini devorate de văpăi încă nestinse complet, cu roţile despuiate de anvelopele consumate de flăcări, pancarte jilave, mii de bucăţi de rocă parcă presărate în urma unei ploi de meteoriţi, unele zone mai austere aduceau cu un peisaj selenar, şi peste toate aceste instantanee ale unei nopţi scelerate domnea o linişte apăsătoare.

Nu înseamnă că lumea dormea. Dinspre universitate se auzea un zgomot compact, ca un uruit de tren. Puteam să ocolesc oarecum zona pe un pasaj rutier ce traversa un talcioc imens, centrul contrabandei din oraş. Înspre răsărit, pasajul lega centrul de periferie, învecinând practic universitatea cu un cartier muncitoresc de blocuri cenuşii şi cu gara secundară. Doar câţiva negustori cutezaseră să-şi expună marfa ieftină şi de proastă calitate pe tarabe. Şi nelipsiţii bişniţari

de ţigări de contrabandă. Apoi continuam drumul până la CET, în dreptul staţiei de tramvai, luându-o pe bulevardul nou construit pentru cele două hypermarketuri amplasate unul lângă altul, pe urmă spre vest, la vale, pe strada care se lega de şoseaua naţională şi, dacă nu voiam să fac turul oraşului, urmând un circuit complicat de străduţe şi alei nepavate, împletite cu intersecţii mari, semaforizate, pornind din dreptul unei clădiri de birouri cu trei etaje, vişinii, unde îşi desfăşurau activitatea mai multe firme de software. Coridoarele spitalului se umpluseră de rudele celor vătămaţi accidental în timpul incidentelor sau a „huliganilor din mahalale" aflaţi sub dublă observaţie: medicală şi poliţienească. De fapt, masa arestaţilor nu era aşa de omogenă cum părea la prima vedere. Unii se văitau, căci ei protestaseră liniştit, nu se uită nemernicii că sunt oameni în etate, respectabili, alţii, foarte tineri, erau anarhişti şi ecologişti care profitaseră de prilej pentru a-şi aclama propriile sloganuri, exista şi o specie profesionistă de oportunişti, cea a tâlharilor cu caziere groase, chitiţi pe jefuirea magazinelor, apoi studenţi mai mult sau mai puţini solidari, surprinşi de violenţa scenelor, de degenerarea protestelor în acte de rebeliune, membri de galerii înotând ca peştele în apă în atmosfera încinsă, deprinşi cu confruntările sângeroase cu poliţiştii, se orientaseră spre cameramanii jandarmilor şi ai mass-mediei spre

care aruncaseră cu tot felul de obiecte şi proiectile lansate din arme artizanale, confecţionate anume pentru astfel de împrejurări, unii dintre ei purtau măşti de gaze şi izbutiseră să smulgă câteva scuturi şi căşti de protecţie de la forţele de ordine. Fără uniformă, printre internaţi se strecură şi un număr apreciabil de poliţişti, pompieri şi personal de pe ambulanţe. În vâltoarea evenimentelor, mânaţi de instinct şi însufleţiţi de un partizanat devotat, de furii descătuşate, îşi împărţiră pumni, picioare ori scânduri rupte din garduri şi bănci, fiecare după setea sa lăuntrică. O pletoră de comportamente se desfăşură sub ochiul glacial al camerelor de luat vederi. Îmbulziţi unii în alţii, scutierii şi mulţimea revoltată îşi cărară lovituri pe deasupra capetelor, năuciţi de furie şi de avântul ce-i îmboldea la o acţiune unică, aidoma întâlnirii dintre două alunecări de teren de pe versanţi opuşi, în grămada aceea sufocantă nici măcar nu vedeau ce fac, cu inimile spărgându-le pieptul şi adrenalina pompându-le în vene, oasele membrelor şi capului cedând loviturilor de baston, ori se întărâtau ca la coridă tropăind provocator unii înspre alţii, fără a iniţia un contact, civili prinşi în cleştii autorităţii îşi azvârleau bezmetic braţele în stânga şi în dreapta pentru a se apăra, ori se supuneau ca nişte oi adunate în staul, afişând figura patetică a martiriului, în genunchi, dansurile în perechi se trasau pe direcţii caraghioase, cu fandări inutile şi dezarticulate,

executate de la distanţe prea mari pentru a-şi atinge ţinta, ori compuneau figuri de înot cu pumnii strânşi şi capul aplecat pe spate, aici membrii ordinii aveau avantajul echipamentului greu, unii fuseseră răpuşi de gloanţele de cauciuc sau de grenadele cu gaze, prăvăliri speriate, pantofi pierduţi, dosuri dezvelite cu pantalonii reţinuţi în pumni, derapări necontrolate, dezertări şi retrageri strategice. Comentatorii derulau „filmul evenimentelor”, amorezaţi de ingeniozitatea propriilor ipoteze şi gâdilaţi de sonoritatea formulelor stereotipice ce confereau o aură de competenţă unei adunături de diletanţi a căror preocupare principală consta în a se contrazice între ei. Acolo, la spital, căldura emanată de toate acele trupuri producea asupra mea o impresie mult mai vie decât toată poliloghia şi imaginile de la televizor. Mă reconectasem la atmosfera tensionată, sumbră, bolnăvicioasă. Minele acestea posomorâte, potolite, care nu trădau încrâncenarea trăită, devoalau, în zorii oţeliţi ai unei zile friguroase, nişte artişti ai înfrângerii. Păreau că regretă cu toţii răsculareа unui timp dement, marcaţi de imposibilitatea întoarcerii, reflecţie evidentă pe figurile descumpănite, răvăşite, adâncite în străfulgerarea sporită a gândurilor, a nedumeririlor şi întrebărilor fără răspuns, oare ce urma, ce dumnezeu avea să se mai întâmple, nu cu lumea, ci cu vieţile lor, izolaţi în ambianţa convalescentă,

se dezlipiseră de săgeata lumii ce se revolta într-un singur glas, urlător, pentru a se întoarce la frământările mărunte, chinuitoare ale prezentului, iminent, tiranic, egoist, la sentimentele uzate, mediocre, acum puse sub semnul întrebării, oare ce se va întâmpla cu mine, un ideal universal, superior, înălţător, încălzind ca o mantie mii de inimi bătând la unison, se evapora în orizontul îndepărtat de şirul de necunoscute microscopice, ordinare, de urgenţe disparate, fracturate, imprevizibile, legându-se disperat de detalii familiare, mi-ai adus puloverul bej, ăla care îmi place mie, uite, ţi-am făcut o supă de găluşte, nimic nu e mai mângâietor pe lume ca o supă caldă, păcat că nu pot s-o mănânc, hai, încearcă totuşi, câte o guriţă, te doare tare?, au reuşit să plătească şi restul facturii la lumină, slavă domnului, că-mi stătea în cap, ce dracu caut eu aici?, poliţiştii aflaţi de pază nu trebuie să-şi pună aceste întrebări, ei îşi fac datoria, ei nu sunt traşi la răspundere, ca şefii lor probabil, ei vor întocmi cuminţi rapoarte după dictare şi vor urma temeinic ordinele, atât şi nimic mai mult.

— Recunosc că am suferit enorm (cuvânt împrumutat) din cauza naivităţii mele şi a încrederii oarbe în oameni, am surprins-o intrând în salon. Trecea printr-o nouă fază de spovedire. Doar că nu-şi spăla păcatele. BC se analiza ca pe o străină.

— Este purul adevăr. Sunt o naivă şi n-am

învăţat nimic din necazurile mele, nu credeţi? Dar acum nu mai contează. Îmi dau seama că este irelevant, că nu trebuie să-mi pun cenuşă în cap pentru cine sunt. N-am să mă schimb, câte zile mai am de trăit. Îmi place să fiu înconjurată de fiinţe dragi, chiar cu preţul trădării, îmi place să încerc experienţe noi, cât mai… neconvenţionale şi îndrăzneţe, chit că am să ies înfrântă din ele, am păţit-o… o, nici nu mai ştiu de câte ori, am suferit îngrozitor şi n-am învăţat niciodată nimic din suferinţa mea. Asta sunt. În viaţa mea n-am fost capabilă să spun nu, n-am putut refuza pe

nimeni, nu din generozitate, deşi mi-a plăcut să cred că sunt o fire generoasă, ci pentru că am avut nevoie să par o femeie generoasă, pentru că am vrut să îmi ascund slăbiciunile. BC se hlizi. Nu-i aşa că sunt proastă?

— Nu ştiu de ce o bucură chestia asta, îmi şopti N.

Ciudată fiinţă, se desolidariza atât de uşor, la cel mai mic semnal de alarmă.

— Sunt o proastă. Sunt o proastă. Ce uşurare să-ţi dai seama cine eşti cu adevărat. Asta sunt. O proastă. Şi e OK, aşa trebuie să fie. Ăsta mi-e destinul. N- am să mă schimb niciodată. Voi fi minţită de cei dragi, iar eu le voi înghiţi minciunile, şi complimentele prefăcute, nu-i aşa? De aceea mă voi căsători cu un bărbat pe care îl voi slugări, spălându-i chiloţii şi strângând după

prietenii lui beţivi pe care îi va aduce acasă la orele cele mai nepotrivite fără ca eu să protestez în vreun fel, o soţie devotată trebuie să aibă grijă de fericirea soţului său, nu-i aşa?, o soţie cuminte şi îndrăgostită nu trebuie să-i ofere niciodată motive de gelozie… O soţie trebuie să ţină privirea plecată atunci când toarnă în pahare ca să nu dea vreo impresie greşită, ca soţul să ţipe la ea, de ce te zgâiai aşa la ăla, curvo, ă, dacă nu sunt eu aici, tu… ţi cristosul mă-tii, eu nu-ţi sunt de ajuns, panarama dracului! Dar, e în ordine, aşa trebuie să fie şi, cu puţin noroc, vom avea un copil sau doi, sau câţi o să vrea el, pe care o să-i cresc singură, nu-i aşa, nu-i aşa că am dreptate, că văd limpede lucrurile, dar serios că nu e nici o problemă, pentru că el va muri prosteşte într-un şanţ şi voi rămâne singură cu copiii mei adoraţi, pe care îi voi iubi mai mult decât viaţa însăşi, iar ei mă vor răspunde cu dispreţ pentru că au o mamă proastă, voi cum aţi trata o proastă? Dar nu-i nimic, pentru că pot fi fericită cu viaţa mea, am înţeles lucrul ăsta acum, chiar pot fi fericită. Ştiu că nu mă voi schimba niciodată, pentru că aşa trebuie să fie şi eu ştiu asta.

N o fixa perplex, silindu-se să nu râdă. Se înroşise din pricina efortului. TC căuta ajutor de la soţ. Cu toate că îi fuseseră administrare somnifere, din nou nu putuse dormi şi îşi petrecu noaptea confecţionând colaje cu tăieturi din reviste.

— Mă întreb de ce se mai întoarce? Spuse B.

Făcuse rost, de data aceasta, de nişte reviste de modă şi de lipici de uz didactic. Peste siluetele unor manechine, toate de gen feminin, redate aşa cum apăreau în vitrinele magazinelor, aplicase ţinute vestimentare decupate din reviste şi cataloage de la firme de cosmetice. Exceptând accesoriile, prevalau tonurile închise şi materialele groase. BC îşi îmbrăcase manechinele din cap până în picioare cu paltoane, fulare, căciuli şi mănuşi căptuşite cu lână. Peste rochiile de seară, la care potrivise pantofi cu toc, lipise blănuri voluminoase cu gulere înalte şi pufoase. Vine iarna! În dreptul fiecărui model mâzgălise cu o cariocă roşie valoarea totală a ţinutei. BC surâdea tandru împrăştiind candoare cu singurul ochi teafăr. Peste aşternuturi şi noptieră trona o dezordine de neînchipuit: rămăşiţe de alimente şi fărâmiţuri în hârtii mototolite, coji de portocale şi banane, cutii de suc, resturi de pagini decupate şi urme de lipici, unde îţi sunt machiajele şi bijuteriile?, deşi nu-i păsa cât negru sub unghie de amănuntele derizorii ale toaletei femeieşti, pe B îl interesau costurile acestor capricii, iar constatarea soţiei că investiţia făcută din propriul buzunar pentru binele unei zănatice s-a volatilizat îl enervă la culme, ori năroada le-a pierdut, ori i-au fost furate, TC avea să primească o săpuneală pe tema asta, fiindcă fusese iniţiativa ei. Presupun că acelaşi gest poate înduioşa sau trezi

nemulţumiri în funcţie de unghiul de abordare şi de persoanele implicate. N-avea cum, în vreme ce curăţa măsuţa degajând resturile în coş, să nu resimtă căldura respiraţiei mustrătoare în ceafă. Poate că era un tip de nemulţumire cu care un cuplu convieţuieşte o viaţă întreagă şi care, la origini, e posibil să fi fost cu totul altceva, constatarea unui defect fermecător de pildă. Aşa să fi păţit şi eu în ziua aceea, când am observat-o aplecată peste parbrizul unei maşini de un verde murdar, cu bretonul măturându-i sprâncenele şi o coadă până la ceafă, ce vreţi, parfumuri?, da, parfumuri, excitat instantaneu de tonalitatea scăzută, şi irizată de o dorinţă reţinută a vocii, ca un adult controlându-şi comportamentul în faţa unui impuls copilăresc, altfel părând o scenă obişnuită. Îmi spusese că se afla la vârsta la care îşi doreşte lucruri pe care ştie că nu le mai poate avea decât prin mijlocirea altora, ştii, să fii profesoară înseamnă să înveţi de la elevii tăi să te dezveţi, adică?, adică mai ales noi, femeile, care suntem urmărite cu lupa, trebuie să alegem dacă vom scandaliza bunul simţ sau ne vom încălca propriile sentimente, ştim că îmbătrânim, dar mai ştim şi că nevoia noastră de a iubi nu se veştejeşte, o asemenea atitudine ar putea atrage dispreţul colegilor şi batjocura puşlamalelor pe care îi dăscăleşti, P ridică din umeri, n-am mai văzut-o niciodată până atunci ridicând din umeri drept răspuns, ca şi cum ar fi jucat rolul unei eleve

indisciplinate surprinsă fumând la baie, de ce fumezi, P?, de aia, ca şi cum ar descoase, pe mine în ultimă instanţă, pentru că eu eram acolo, că de ce nu mai avem dreptul la acea libertate, sunt eu conştient de atracţia ei, de spectacolul senzual şi irezistibil al libertăţii trăite cu intensitate şi răzvrătire, crude şi inocente, iraţionale, eu îi învăţ pe ai mei, aşa cum am învăţat la rândul meu, şi am descoperit pe propria piele, să citească cât mai mult la vârsta lor, care e o vârstă invidiată, fiindcă atunci când vor creşte, nu se vor mai pierde în lectura unui roman cu aceeaşi intensitate, atitudine visătoare şi putere de imaginaţie, şi ardoare şi totală implicare, domn profesor ce mai face?, te rog frumos nu mă întrerupe, trebuie să recunoşti că are un mers haios, legănându-şi punga de plastic după el, ce tot cară în ea?, dacă n-aş fi comis eroarea să-ţi spun de asta nu ai fi avut de ce te lega, iartă-mă, încerc să mi te imaginez în postura de elevă îndrăgostită de profesorul matur, ceea ce tu nu eşti, într-adevăr, vă compătimesc, eu n-aş îndura o asemenea meserie, fiindcă este o vocaţie, nu oricine o poate face, dar, ca orice lucru pe lumea asta, oricine o face, nu-nţeleg, mă tachinezi deşi ştiu că nu eşti gelos, nu eram, nu pe el, îi invidiam duplicitatea, în realitate n-am urâto cu adevărat decât în absenţă, prezenţa ei avea întotdeauna un impact copleşitor, ştii, revenind, înfăptuind un atrăgător semn cu mâna, o spirală iute dinspre exterior spre

interior cu pumnul strâns, am o colegă psiholog care mi-a mărturisit că lectura unei cărţi bune îi produce o bucurie atât de mare încât simte nevoia să o împărtăşească cu toată lumea, zici că e un copil care vrea să-şi împartă jucăriile, şi mi-a mai zis că poartă o mare admiraţie pentru acei scriitori care, în febra creaţiei, uită cu totul de lume, uită până să şi mănânce, care e o necesitate de bază a piramidei nevoilor, nu i-am mai spus că, la fel de bine, gamerii compulsivi de jocuri pe calculator se pot detaşa cu lejeritate de realitatea exterioară, sau i-am spus şi s-a ofuscat, eşti tendenţios mi-ar fi spus, ştii foarte bine că nu e acelaşi lucru, pentru că actul de creaţie implică folosirea tuturor resurselor, e un act lucid, pe când jocul pe calculator este o acţiune zombificatoare, termen preluat dintr-un articol recomandat de prietena psiholog, bun, dar prietena ei nu e la curent cu sfatul unor colegi de breaslă care propun jocul pe calculator printre metodele principale de dezvoltare a capacităţilor cognitive, trebuia să fi tăcut, poate că am făcut-o sau poate că am fost infectat cu un vierme recalcitrant, îmboldit să continui discuţia în contradictoriu, devenind tot mai virulent şi ridicol, mai ranchiunos, până ce aş fi răsuflat uşurat, P cedând, şi ruşinat de o victorie urâtă, absurdă, sau poate, într-o ultimă tentativă de a stabili justeţea argumentelor sale, P ar fi admis că îţi poţi antrena creierul ca orice alt muşchi, aşa cum unii studiază

tehnica citirii rapide, reţinând automat optzeci la sută din ce citesc, dar fără priceperea textului, ar fi un soi de dresaj al minţii, poate că nu mai avem nevoie nici de creativitate, nici de iluzia libertăţii, de emoţii, de suferinţă, să nu mai riscăm viaţa nici măcar a unei singure persoane, poate că într-un viitor apropiat, lumea civilizată, corectă, perfect raţională nu va mai trebui să înveţe din greşeli, cum nu va mai fi nevoită să suporte durerea fizică sau emoţională, sau poate că am râs împreună, de toate inepţiile astea, cotropiţi de senzaţia plăcută produsă de alunecarea catifelată pe gâtlej a unor felii de chec cu cacao şi a unei ceşti de cafea cu lapte. Chiar şi câştigând o dezbatere, am pierdut, fără excepţie, am pierdut mereu în faţa ei, a parfumului, a felului cum îşi prindea părul la spate, întinzând elasticul pe trei degete, apoi pe coada catifelată şi dreaptă, eliberându-l la rădăcină, adoram mirosul groaznic al vopselei de păr inundând baia, capacele de pix ronţăite cu care nota lucrările elevilor şi dădea şi mici sfaturi de îndreptare.

Vizita medicului se sfârşi fără lămuriri suplimentare. Testele nu relevaseră nimic în plus faţă de cele anterioare, iar BC putea fi externată. Condiţia sărmanei paciente părea să aibă mai curând o origine de natură psihică. O serie de şedinţe la psiholog, dacă nu chiar la psihiatru, era indicată. N declară că tot e mai bine decât să-i pună un diagnostic de demenţă. Cum păţise tatăl

unei verişoare, internat sângerând pe nas şi urechi din cauza hipertensiunii. 23 cu… Omul delira. După ce a luat medicamente, fiindcă aiura în continuare, deşi tensiunea îi scăzuse la o valoare normală, l-au diagnosticat cu demenţă. Noroc că acasă, familia, mai zdravănă la cap ca experţii ăia, l-a lăsat să-şi revină singur şi nu l-a drogat cu sedative. Bun, cine îi va purta de grijă, se întreba TC.

— Poate să se îngrijească singură.

— Da, are dreptate, interveni sărmana pacientă. Mă voi îngriji. Singură. Ca şi până acum. Nu, nu, vă rog, nu vă simţiţi prost. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, vă sunt foarte recunoscătoare pentru câte aţi făcut pentru mine, dar l-aţi auzit pe domnul doctor. Sunt în ordine, nu-i aşa? În afară de câteva migrene, nu am nimic. Nu mai am nevoie să stau aici. În curând o să scap de bandajul ăsta şi o să ieşim din nou în oraş. Împreună. Nu-i aşa? Nu trebuie să spuneţi nimic acum. Dacă credeţi că totul s-a încheiat şi fiecare trebuie să o luăm pe drumul nostru, e în ordine. După ultimele zile, ştiu că pot suporta orice, voi supravieţui oricărei încercări. Am moştenit genele mamei. În familia ei, toţi au murit la vârste înaintate. Doar că eu… nu voi pleca. Nu port acest virus. Voi veţi şti întotdeauna unde să mă găsiţi.

— Poate că o să organizăm, totuşi, călătoria aceea, regretând în vreme ce înaintă propunerea, N. Inconsecventul, laşul, empaticul, generosul,

nevolnicul. Şi comic, în tonul nostalgic pe care nu-l dezvăluise până acum. Puteau însemna orice, vorbele lui. În miezul lor, înconjurată, BC le primea cu pasivitate, drept ţinta unui farse. O sursă de umor involuntar şi de nelinişte. Poate că N, nădit de

înfăţişarea jalnică a unei exaltate, dar nu se potolise oare acel extaz halucinant, nu se aşezase în albia unei împăcări cu sine, cine era sărmana făptură pătimind cu zâmbetul pe buze şi forfecând ipostaze ale unei frumuseţi instituţionalizate din reviste cu hârtie lucioasă, care ard cu flacără albastră, poate că, năduşit de propriile fantasme, o lungea frumos în carul funebru, trimiţând-o în catacombele creştinismului timpuriu, poate că îi deschidea porţile sanatoriului pentru tuberculoşi din creierii munţilor elveţieni, acolo unde, odată cu sănătatea, bolnavii îşi pierdeau şi discernământul, trăind într-un concubinaj depravat cu moartea. Desigur, nu nutrea asemenea gânduri. Superstiţios, N nu se lăsa pradă nici unor reflecţii care l-ar transporta în vecinătatea primejdioasă, eu confecţionez imaginile amuzante, inspirat de uimirile celui care îmi relatase, deşi ştia că nu trebuia să-i scape nici o mărturisire despre noaptea petrecută împreună, că TC… el gătise, ea a admirat această calitate, deşi nu i-a plăcut mâncarea, avea alte gusturi, în general cu totul diferite de ale lui, de pildă n-ar fi

comis niciodată eroarea de a suna, beată, la un număr greşit până ar fi intervenit un ins, înjurându-l de toţi dumnezeii şi ameninţându-l că dacă mai sună din nou o să-i rupă capul, până la urmă este un detaliu insignifiant, voia să-mi spună doar că TC îi mărturisise o mâhnire a sa legată de propria nuntă, perfectă cu excepţia unui moment singular, sau a câtorva momente unice, sau a unui moment replicat în câteva exemplare, băuse şi ea din Mont Blancul pe care N dăduse o groază de bani sperând că va produce o impresie plăcută, doar că nu era băutoare, fără un strop de dulceaţă orice băutură i se părea insipidă, greţoasă, voia pur şi simplu să se îmbete, să-şi facă curaj, să simtă aburul desfătător al afrodiziacului, experimentând libertatea egolatră şi indiferentă, se îndrăgostise brusc de propriul trup, ceea ce îi amplifică roşeaţa din obraji, ceea ce omisese N fu că TC îşi exprimă obida în timp ce făcea sex cu un obiect îndemnat să posede atingerea electrizantă a unei blăni, despre acele mici episoade, antracte ale unei nunţi perfecte, când şi-a observat cu o uşoară iritare mirele discutând afaceri cu invitaţii, aşa cum obişnuia la petrecerile banale, la fiecare în parte. Ce fericire să te pierzi în desfătare, să nu-ţi pese. Dar N o va ţine pentru totdeauna sub tăcere, căci se trezise mânjit şi umilit.

Pe N îl deranja, de asemenea, legătura tot mai strânsă dintre femelele din grup.

— Se ştie că femeile nu ştiu să ţină un secret.

Nici el nu putea. Nu indiscreţia în sine îl preocupa, ci anumite lucruri care i-ar fi primejduit relaţia pe care nădăjduia s-o înfiripe cu sărmana iluminată.

Îmi destăinui că ajunsese la performanţa de a se împăca cu o fostă iubită după ce îl convinsese că îl înşelase din vina lui. Dincolo de problema justeţii pretextului, el era pur şi simplu incapabil să se desprindă de o stare de fapt, disconfortul unei ruperi i se înfăţişa ca o înfrângere pentru care se găsea principalul culpabil. A fi părăsit îi provoca o oroare mai mare decât a fi înşelat şi exploatat cu ferocitate. El trezea aceste sentimente în femei. El le îndemna, din pricina firii slabe, să-şi deturneze intenţiile iniţiale într-un abuz neruşinat. Planurile îi eşuau sistematic. Ca-ntr-o comedie proastă, tot femeile erau cele carei stricau relaţiile, prietena cea mai apropiată, mama, sora sau o verişoară, iar N, drept reacţie, dezvoltase o aversiune instinctivă faţă de orice cerc feminin. Îi repugna lesbianismul şi vedea în orice tovărăşie femeiască un astfel de pericol dezgustător. Deci, aparenţa unei intimităţi tot mai accentuate între cele două, perspectiva unor lungi campanii de cumpărături la braţ, presărate cu şuete interminabile prin cafenele, împărţirii de reţete şi articole din reviste pentru femei, precum şi a participării la tot soiul de evenimente mondene, îl terorizau. BC era resuscitată la o viaţă pe care doar o visase şi pe care, înfrântă, o

lepădase în termenii cei mai religioşi, ai unui jurământ. Paranoia lui căpătase proporţii nebănuite. M-am convins de asta când am acceptat invitaţia de a-l vizita.

„Veţi şti întotdeauna unde sunt”. B îi descifrase mesajul. Ne-am înţeles cu medicul să o mai ţină sub supraveghere încă o zi, mai mult nu putea, fiindcă spitalul se suprapopula cu răniţi. Între timp, B îi căutase rudele. În afară de sora ei, A, nu mai găsi pe nimeni. Au purtat o singură conversaţie, pe mail, dar fără sorţi de izbândă, căci A refuză ferm să se întoarcă din Cipru, susţinând că n-are cum să-şi părăsească locul de muncă, şi oricum n-ar fi făcut-o de dragul surorii sale. Îi trimite lunar bani şi asta, din punctul ei de vedere, era îndeajuns.

— Nu ştiu de ce n-a vrut să vină, nu mi-a spus, dar e clar că ceva s-a întâmplat între ele. Poate reuşeşti s-o descoşi tu.

— Mai bine nu dezgropăm trecutul.

Înainte de a lansa propunerea, N o derobă de răspundere.

— Am eu grijă de ea. Îi provocă lui B un surâs ironic. Pârlitul ăsta era individul pentru care… Dar poate că era mai bine aşa. Cel puţin îi fusese servită o lecţie. Într-un moment de surprinzătoare introspecţie, lui B i se păru amuzant cât de neputincios se dovedeşte omul când îi sunt încălcate concepţiile, realizând înspăimântat că se poate obişnui cu mai multe lucruri decât credea că

poate accepta. El, care se considera un ins pragmatic, se trezise pus în situaţia de a-şi examina flexibilitatea într-un mod foarte…

— Mai ţii minte procurorul ăla care s-a sinucis în cazul acela celebru, de prin două mii… ăla cu cazul cu contrabanda de ţiţei? Mulţi şi-au dat cu părerea că o făcuse din slăbiciune. Că era tânăr şi n-a rezistat la presiune… Nimic mai fals! Dimpotrivă, acela a fost gestul suprem, singurul posibil, al unui bărbat adevărat care-şi vedea cariera năruindu-se în faţa ochilor. Că un lucru să fie clar, băiatul ăla îşi putea lua adio de la viitorul în procuratură. Sau în avocatură. Băiatul ăla ştia cu cea mai mare claritate că de mâine trebuia să înveţe să fie altcineva, cu totul altcineva decât îşi propusese el să fie. Cineva îi impusese să-şi construiască altă viaţă, care avea să stea sub semnul unui eşec fabricat. A ştiut foarte bine că aia a fost. Vârfu' existenţei lui! Şi atunci el a spus simplu: Nu! Nu vreau! Plec în termenii mei.

Violenţa, ura l-ar fi „mântuit". Simţul propriei valori, însă, umilite, a cântărit cel mai greu. Pentru un asemenea individ, nici un sentiment nu poate compensa destrămarea unui edificiu construit cu migală şi asiduitate. Ei joacă totul. Până la ultimele consecinţe. Îl înduioşa ideea că ne definim ca o specie mânată de spiritul cooperării. Falsă. Cel puţin atunci când mizele cresc simţitor. În acest caz, competitivitatea devine marca cea mai de preţ, farul călăuzitor,

instinctul autodistructiv; etica, morala, riscurile inerente unei aviditãţi neţãrmurite cad în plan secund. Corupţia înaltă, de aceea, nu va putea fi stârpită niciodată. În mod straniu, N şi B nimeriră pe acelaşi teren. Cel puţin aşa considera N care, neîndrăznind să-şi expună teoria în prezenţa acestuia, profită de vizita mea pentru a se lansa într-o diatribă veninoasă, exaltată, coaptă îndelung, la adresa sistemului funciar stricat al omenirii. Viciat cu bună intenţie. Deci avea dreptate. Nu erau atât de absurde ideile sale. Exista o conspiraţie la nivel mondial a celor puternici împotriva celor mulţi şi naivi. Dintotdeauna. Grupul Bilderberg… Masoneria, Iluminati… Biblioteci întregi ticsite cu dovezi că evreii… Simboluri arhaice ale puterii, consilii care au hotărât destinul plebei. Nimic nu poate stăvili această foame. Avea dreptate. Americanii invadaseră Irakul la ordinul marilor companii de armament, băncile elveţiene finanţaseră ambele părţi în timpul războaielor mondiale, familia Rothschild, o familie de escroci, îşi făurise fabuloasa avere speculând de pe urma sorţii bătăliei de la Waterloo când au răspândit, printr-un spion de la faţa locului, zvonul fals că englezii ar fi pierdut, reacţia imediată a fost scăderea drastică a bursei şi, până ce informaţia corectă a parvenit la Londra, cumpăraseră mare parte din Anglia, din josul paginii de pe ecranul intermitent puteai descărca un raport al Federal Reserve

Bank, stătea scris cu verzale roşii că de pe la jumătatea secolului nouăşpe aceasta era o instituţie privată, dovadă indubitabilă că o mână de persoane influente controlează finanţele Americii printr-un sistem generator de inflaţie, scrie negru pe alb că în ultimii o sută de ani dolarul s-a devalorizat cu 99%, începutul acestui proces coincisese cu preluarea controlului băncii printr-un decret prezidenţial de către aşa-zişi capitalişti care îşi trăgeau obârşia din vechile familii de stăpânitori din Europa, să nu mai pomenim că crahul de pe bursa newyorkeză din ’29 fusese mâna evreilor. Avea dreptate, cu buzele şi gura iască, cuprins de febra revelaţiei, purtat de un val de ură şi admiraţie faţă de superioritatea inaccesibilă a ordinii malefice, răul îi făcea rău şi bine în acelaşi timp, îi sporea frica, îi înteţea nevoia de justiţie, convingerea că lumea, demascată drept loc al pieirii, un infern gnostic, trebuia să se supună unei judecăţi neiertătoare, unui cataclism care s-o măture biblic. N avea de partea lui Adevărul izvorând din Dreptatea promisă de Nevoie, iar Nevoia survenea din strigătul sugrumat al instinctului domesticit de experienţă, statornic în esenţa lui precum copacul cunoaşterii implântat în solul rodnic al raiului lăsat în paragină. Cel mai adesea, conform unui studiu care avea şaptezeci şi cinci la sută şanse să fie greşit, violenţa se naşte din moralitate. Coborând pe tulpina arborelui cauzal, N putea

ajunge la rădăcină, la adevărata sursă a existenţei sale: Nimicul dinainte de Tot. Foamea lui N, deşi în aparenţă concretă, deriva din dorinţa absolută de a umple un gol care îl predestinase, pe el, pe mine, pe B, BC şi TC, pe toţi şi întreg universul. În definitiv, Dumnezeu nu avea nimic să ne spună. Iar de ar face-o, orice va fi zicând, lumea s-ar prăbuşi. Fiindcă ar încălca principiul sfânt al conservării energiei. Informaţia este tot o formă de energie. Dacă ar adăuga fie şi o picătură în oceanul imens de vibraţii, textura firavă a realităţii s-ar destrăma, întorcându-se la starea iniţială de clocot şi haos. Pe de altă parte, dacă şi-ar întoarce fie şi o clipă atenţia de la creaţie, realitatea ar înceta brusc. O idee borgesiană. Dumnezeu nu poate face decât ceea ce poate face. N avea şi nu avea dreptate. Fiindcă era liber şi era capătul unei sfori invizibile, plămădită din neant de un Dumnezeu mut şi indiferent. Neputincios. Dacă aş fi închis ochii, l-aş fi zărit urmărind hipnotizat torentele de informaţii: în America, oamenii îşi aruncă cumpărăturile după şase luni de folosinţă, furnicile ajută la curăţirea oraşelor într-o proporţie modestă dar sensibilă, anual, zece milioane de copii mor de foame sau din cauza unor boli provocate de malnutriţie, un milion de oameni sunt răpuşi de malarie, două milioane de copii pier din cauza lipsei apei potabile, în Haiti, pe un platou sterp, înfipte în praf ca nişte ace de acupunctură, trei mii de cruci negre expun un

panoptic al holerei, comerţul cu arme însumează două mii opt sute de miliarde de dolari, chinezii sunt cei mai mari producători de legume de pe glob, iar în anii optzeci, pe americani îi interesau în primul rând ştirile negative despre război, condiţiile climatice nefavorabile şi veştile proaste din economie. Crizele. Tâmplele îmi pulsează, ochii uscaţi mă ustură, buzele sunt alipite de saliva îngroşată, degetele tremură pe tastatură, încheieturile sunt dureroase, îmi îndrept spatele cocoşat. După preaplinul unui adevăr cu majusculă, parcă m-am golit. Mă scot din încremenire gesturile simple, automate, fireşti, zilnice, ignorate, fundaţia existenţei mele fizice.

Mai mult decât lumina faptelor evidente, N purcede în căutarea acelor incantaţii prin care să ne transpună în starea de conştiinţă modificată pe care a experimentat-o BC. Fără s-o ştie, întreprinde călătoria unui şaman. Începem cu o cafea. Pe post de muscariţă, nişte jointuri slabe. Pelerinajul prodigios din evul mediu ar putea fi rodul consumului de pâine de secară infestată cu un parazit toxic, cornul secarei. În anumite culturi, paznicii lumii de dincolo sunt ademeniţi ritualic cu seminţe de mac şi cânepă, pentru a le fi adormită vigilenţa. I s-au dilatat pupilele. Cred. În permanenţă scociorât de îndoială. Ceea ce văd pare mai curând rodul aşteptării, fără să ştiu precis ce anume. Nu ştiu de ce m-am lăsat târât în vizuina lui. Se dovedeşte o gazdă atentă însă.

Înclinată spre bârfă. Spre evocări nostalgice. Punând accent pe înfruntări. Contorizându-le. De pildă, disensiunea avută cu un coleg de cameră pe vremea studenţiei, care i-a reproşat că nu schimbase becul la baie, eu?, eu l-am schimbat de atâtea ori fără să fac gălăgie, am văzut că e nevoie l-am schimbat, nu m-am dus şi i-am bătut în uşă pentru un amărât de bec, adevărul este că se ardeau destul de des după renovări, până şi-au dat seama că trebuie să dea globul jos fiindcă se încingea foarte tare, ce să mai, aşa sunt unii, numai să critice, se dădea toată ziua cu apă prin păr şi parfum, vara se spăla la subţiori de zece ori pe zi, iar chiuveta lor era plină de jeg. Nu mi-l puteam imagina student. La ce-mi foloseau confesiunile sale? La nimic. Dar venisem.

Sărea de la una la alta cu tot mai puţină coerenţă. În capitala Statelor Unite făcea ravagii un drog lichid, aproape imposibil de depistat, care putea cauza schizofrenie. Un negru înalt, gol puşcă, bine făcut, fusese filmat cu telefonul mobil umblând prin oraş cu maţele atârnând în afară. Nu simţea nici un pic ce durere. O femeie, probabil cea care îl filma, i se adresa pe un ton înfiorător de calm, o, man, îţi atârnă maţele. O să mori. O simplă constatare. O să mori, spusese vocea desensibilizată, fără nici un pic de dramatism, o să mori şi eu trebuie să ajung acasă să fac de mâncare nenorociţilor de plozi nerecunoscători. Probabil că şi ea consuma. Toată

lumea consumă în ghetouri, susţine un dealer cu cagulă. Unii o iau razna rău. Bunăoară, un rapper îşi ucisese iubita cu un cuţit, apoi îi desfăcuse pieptul şi îi consumase plămânii. O femeie sună la poliţie: miam ucis copilul şi am dat foc la casă. Poliţiştii nu-i mai întreabă de ce. Acţiunile lor par să nu fie motivate raţional. Drogul i-a determinat să se poarte aşa. Asta-i tot. Singura cauzalitate acceptată. Într-un laborator clandestin fuseseră depozitate două tipuri de substanţe toxice din care se fabrica drogul. Unul era inflamabil în contact cu aerul, altul cu apa. Oamenii, revoltaţi, îşi plâng de milă, plâng în continuare la înmormântări, dar singura expresie convingătoare de pe chipul lor se iveşte în toiul unei furii incontrolabile, atunci când se adresează himerelor din mintea lor. Atunci când simt impulsul nestăvilit de a curma în modul cel mai barbar viaţa cuiva. Chiar şi pe a lor. Aduşi la spital şi legaţi de pat, unii rod barele până rămân fără dinţi. Cineva s-a prezentat la urgenţe, însoţit de poliţişti, fiindcă şi-a scos ochiul. Spre deosebire de stupefiantele naturale, cele sintetice te ţin captiv într-un fel de purgatoriu din care nu-ţi mai revii. Totul se întâmplă foarte repede, pe nesimţite. Şi nu pot regreta ceea ce nu înţeleg, deşi încearcă. Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci. E adevărat că şi drogurile naturale pot fi periculoase, s-au născocit multe poezioare macabre închinate setei de răzbunare a zeilor de pe urma experienţelor psihotrope, deoarece este o

înclinaţie firească a fiinţei umane de a răspunde fricii de moarte prin sadism, prin crimă. Eu ar trebui să ştiu lucrul ăsta. Dar nu-l ştiu. Mie îmi răsună în urechi propoziţia banală a unei soţii, mame şi gospodine. O să mori. Şi asta e tot. Nu te poţi hrăni la nesfârşit din scena morţii ca dintr-o lume de coşmar, oboseşti. Rămâi fără explicaţii. Fără cuvinte. Aşa cum am rămas eu. Care am ucis-o. Nu mă aşteptam să uit atât de repede, să mă comport ca şi cum nici nu s-a întâmplat. Sunt un criminal, dar nu mă simt unul. Eticheta nu se lipeşte de mine. O fi din pricina jointului. Încerc să-mi închipui scena ca-ntr-un episod de desene animate. S este prinţesa din pădurea adormită. Eu am adormit-o. Ce ar fi fost dacă i-aş fi făcut o poză şi aş fi pus-o pe net? Nimfă rubicondă, lascivă, senzuală, caut armăsar vânjos. Nu mă întorc până ce n-am să simt atingerea fermă a unui mascul pursânge pe umărul gol şi… rece. Dă-mi sărutarea caldă a vieţii. O schimbare termică ne influenţează sentimentele. Nu i-am văzut chipul. Probabil că n-am vrut. N-am vrut să-i surprind rânjetul caraghios. Cu gura întredeschisă. Tuturor animalelor care mor brutal li se întipăreşte un rânjet sinistru pe moacă. Şi ochii sticloşi, tulburi, opaci. Porcul sacrificat, o pisică sfâşiată de câini, un câine călcat de maşină. Uneori, în mod ireverenţios, îşi iau adio scoţând limba. Atârnând inertă într-o parte. Semăna cu un urs Koala, cred. Neîntruchipând şi blajinătatea animalului.

Docilitatea ei era perversă. Energofagă. Cum se chemau spectrele acelea care consumau energie în Titan Quest? N nu prea e fan jocuri pe calculator. Dar e fan reţele de socializare. Şi-a făcut profil pe facebook şi a adunat până în prezent peste o mie de prieteni. Îi plac filmele cu cowboy. Western, se zice. Ştiam şi eu. Filmul preferat: serialul Bonanza. A fost difuzat timp de paisprezece sezoane, în 430 de episoade, din 1959 până în 1973. Titlul este un cuvânt folosit de mineri pentru a desemna un depozit de minereu bogat. Acţiunea se petrece în anii 1860 în Virginia City, Nevada. Slavă Wikipediei! Ştiai că John Wayne era homosexual? Este doar un zvon! Pe Wiki nu scrie aşa ceva. Exagerasem. El şi Clark Gable fuseseră socotiţi bisexuali. Doar n-aveam de gând să insist pe subiect, dacă nu căutam să fiu scalpat cu toporişca sacră a indienilor Sioux. Oricum, în sertarul de sus al dulapului din bucătărie zăcea un mănunchi de cuţite. Unele tocite, altele sâmcelate. Cred că la un moment dat s-a perindat prin cameră un ins îmbrăcat elegant, nu B, cineva cu ani buni mai tânăr, a purtat un dialog scurt cu N, căuta ceva, N părea să se disculpe, nu e vina lui că nu ştie pe unde îşi pune lucrurile, zău aşa, apoi am auzit uşa închizându-se zgomotos. Iritarea provocată de vizita nedorită îi aminti de o veche năzuinţă. Fără s-o ştie, încerca să reproducă, în propria viaţă, scene din filmele americane care, în viziunea lui, exprimau un

standard universal al experienţelor importante. Îmi relată bucuria de a nu fi fost însoţit de un cortegiu de unchi, mătuşi, bunici, veri, la absolvirea facultăţii, anxietatea cu care îi aşteptase pe treptele clădirii şi mulţumirea de a nu se fi prezentat decât părinţii săi. Mincinosul de N îmi expunea în negativ filmul unei sărbători ritualice a maturizării, a traversării unui prag obsesiv marcat în cinematografia americană. Ca o întoarcere triumfală din război a fiului care, deşi profund afectat de orori, transfigurat, dezumanizat în aparenţă, găseşte calea de a se bucura, într-un final apoteotic, de primirea cuvenită unui erou. Filmele iniţiatice de război, în care adolescenţi piperniciţi se întorceau bărbaţi căliţi, descoperindu-şi marea dragostea în eroina discretă, nevăzută dar prezentă, angajată caritabil, loial şi destoinic în oblojirea rănilor fizice şi afective ale protagonistului, trecut ca un climax al dramei şi prin eşecul unei relaţii cu dama mondenă, superficială, egoistă ce îl înşeală cu, de regulă, cel mai bun prieten, un mascul fals, castrat de neparticiparea la lupta purificatoare, un uzurpator, constituiau de asemenea o importantă hrană spirituală. Fiindcă tot acolo unde se punea la cale ruina lumii, N, ca şi mulţi alţii, îşi afla visurile trăite de nişte străini. Deseori, folosea la serviciu idei scoase din filme, iar unele avură, spre marea sa surpriză, efect. Prilej să se simtă, deodată, contaminat cu o existenţă superioară.

Până în ziua de salariu când realitatea îi răspundea cu o cruzime întreită. În ajutor, oarecum, îi sărise însă un site de citate tocmai potrivite pentru a-i rosti nelămuririle şi frustrările. Numai nume de calibru. Einstein pusese problema corect: întrebarea este dacă trăim într-un univers prietenos sau nu. De aicea pleacă totul. Prietene, câştig prea puţin pentru capacităţile mele. Aici, nu-i pasă nimănui că muncesc mai mult şi mai bine decât toţi colegii mei la un loc. Şeful se aşteaptă să fii slugă, nu tu ore suplimentare plătite, nu tu concediu de odihnă… Trebuie să fii pe fază, aia e. Nici o problemă.

Nu o să accept să îşi bată joc de mine la nesfârşit. Îmi găsesc eu alt loc de muncă. Ştii ce îi zic… nu-i zic nimic. Plec. Uite aşa, ies pe uşă şi la revedere. Mai trase un fum. Camera se umplu de vălătuci groşi şi otrăvitori. Pe de o parte, tulumbe înălţate din mucurile aprinse, pe de alta, din închipuirea noastră. Prindeau forme aşa cum se preschimbau norii îndepărtaţi şi imenşi din copilărie. I-a plăcut ce a scris unu pe un site de joburi. Caut loc de muncă fără pretenţii salariale, dispus să muncesc moca în weekenduri şi fără concediu, şi să fiu umilit şi… înjurătura nu fu acceptată de moderator. Apoi a dat numele fostului angajator. Dacă angajatorii ne citesc profilurile pe facebook, atunci şi noi ar trebui să ne unim şi să le facem reclamă pe siteurile de recrutare. Chestia este că eu nu prea stau aşa, pe

internet, că mă plictisesc repede. Prefer să ies în oraş cu prietenii. Experienţa vie, dacă mă înţelegi, asta mă pasionează pe mine. Jointul e, în această ecuaţie, un soi de supliment alimentar. Nu e mişto să se poarte toţi aiurea când fumează şi să nu-i pese nimănui? Poate că trebuia să fumeze o ţigară în noaptea aceea, cu TC. Mi-a trecut prin cap un gând. Nu cumva ai pus poze cu noi pe facebook? Nu-mi răspunse. Cât anume din propoziţie suna a acuzaţie şi cât a simplă curiozitate, cântărea cu grijă. Ce n-ar fi trebuit să spună? Şi totuşi, pagina e acolo. Poţi vedea şi singur. Acum, mai mult ca niciodată. Ce voiam eu, vedeam. Şi ce n-ar fi vrut N să se observe, nu trecea neobservat. Să nu se interpreteze. Cum se putea altfel? În ce consta obiectivitatea absolută a unei imagini, a unei fotografii? Mai ales dacă conţinea figuri cunoscute, dacă făcea referire la memoria personală. Spera doar să nu trec cu mâna prin masă. N realizase, poate pentru întâia oară, că nu chibzuise îndeajuns înainte de a posta mesaje şi fotografii în spaţiul virtual, fiindcă nu socotise până acum că ar putea avea vreo influenţă efectivă asupra realităţii. Simţea, nervos, că i se cere să dea seama. Protestă pufăind din ţigara infinită. Nu mai am OCB-uri. Râse. Foarte amuzant. Nu mai are OCB-uri. Am putea folosi foiţa din interiorul pachetului de ţigări. O udăm ca s-o dezlipim de staniol, apoi o uscăm, cu grijă, la brichetă. Exclusiv, fotografii cu TC şi BC în care le

cuprindea timid umerii. Fiindcă îşi exagera gestul. Surprinşi cu ochii injectaţi.

Avusese grijă să realizeze instantaneele cu cadre foarte înguste, la o oră la care prindea un colţ de masă încărcat cu sticle pe jumătate goale şi pahare murdare, scrumiere ticsite, în semi-întuneric, imagine înceţoşată de fumul gros de ţigară şi de amatorismul său în ale fotografiei. La club, cu prietenii. Aicea nu se vede, dar e deja dimineaţă. Privind într-un ochi glacial, de sticlă, păreau oarecum… morţi. Fiecare, izolat în solitudinea sa inexpugnabilă, ţinea cu dinţii de o intimitate sacră în timp ce devoala, inconştient, o identitate trădată de expresie şi intenţia celor care admirau fotografiile. Nu puteau face nimic în privinţa asta. Mă simţeam uşurat că nu mă găsisem printre ei. Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că aş fi semănat izbitor cu ipochimenul acela alb negru vulnerabilizat de tunsoarea periuţă, tentat să-şi tot mângâie ţeasta golaşă. Ce s-ar mai fi putut desprinde din prezenţa mea tăcută? Ce judecată tăioasă, nemiloasă? S-ar fi sesizat poate rictusul unui criminal? BC zâmbea mai degajat. Lui TC nu părea să-i facă o plăcere deosebită. Cu toate că îşi trecuse şuviţa după ureche de nenumărate ori, ascultând frazele afectate ale fotografului de ocazie. La muncă, cu chef. Emoticon. Imersat într-un grup de bărbaţi tineri, în blugi şi tricouri inscripţionate cu numele firmei şi un slogan. În poza de grup trebuie să te

simţi bine. E ca o întâlnire oficială. Nu e nimerit să răzbată animozităţi sau griji personale, o crampă la stomac matinală. Deşi nu apare, parcă percep prezenţa cafelei de la automat. Zece sortimente. Colectiv. Rezistenţă la stres. Stăruinţa în a familiariza orice loc, oricât de neprietenos. Şi N, care vrea să plece. De ce? Poate ca să se pună bine cu şeful, prevăzător, cu colegii, cu prietenii. Teren mlăştinos. Eu am ştiut de la bun început că nu suport atmosfera, că nu mă pot adapta. Nu ştiu dacă e lucrul cel mai bun, faptul că n-am regretat că am plecat, după ani de zile. Că nam reuşit să mă agăţ de nişte lucruri, să creez nişte legături, deloc, absolut deloc, rememorez cu un sentiment de frustrare, de nelinişte, o perioadă tenebroasă, motorul unui imbold care s-a prefăcut în nu ştiu ce. Vreau să trăiesc, N! Îmi pare însă că îmi aştept sfârşitul. Care nu mai soseşte. O fi din cauza efectelor de final ale jointului. Sunt copleşit de emoţii, asta e sigur. De emoţii şi istovire. Ca-ntr-un vis în care cazi în gol fără teama de a atinge vreodată fundul. Doar că şi în vis suntem lipsiţi de imaginaţie. Ne trezim pentru că atingem, totuşi, fundul. Abisul se înfăţişează, atunci, ca o senzaţie bine delimitată în timp, de fapt, ca polul unei nedeterminări matematice, o clipă fulgurantă, un zvâc aproape inexistent. O senzaţie infinit de prăpăstioasă, în zbaterea infinitezimală a unui timp invizibil.

N prinse curaj, un obstacol trecut cu brio şi

deschise o altă pagină. Creaţie personală. Un blog în care îşi împărtăşeşte gândurile. Parcă spuneai că nu prea stai pe internet.

— Nici nu stau, doar când am timp. Sau când nu am nimic de făcut, dar asta nu prea se întâmplă. Compusese un colaj de articole menit să redea fidel o mostră a preocupărilor şi intereselor sale. N rămăsese în maiou şi pantaloni scurţi. Şi-n tălpile goale. Mocheta se simţea aspră chiar şi-n şosete. O mochetă cenuşie, ca-n căminele studenţeşti sau birouri. Uşor de aspirat.

— O spăl singur. M-am fript când am făcut comandă online la o spălătorie, cică la reducere, şi când m-am dus acolo m-a luat cu alte chestii, că cică trebuie să plătesc detergentul, care nu apărea pe site, şi uscatul… Zău aşa. Am plătit, ce era să fac, dar m-am învăţat minte.

Eşti ca robotul ăla defect din Transformers care vorbea din fragmente îmbinate de pe posturi radio. Fiecare bucăţică de text cu tonul şi stilul ei. N se interesa îndeaproape de evenimentele curente. Da, evenimentele curente. De stradă. Plantase o imagine cu steagul naţional şi-şi încuraja comentatorii să iasă în stradă, deşi el era convins că totul era doar un foc de paie, că forţele oculte vor face din nou ordine, ordinea lor, ca întotdeauna. Cumva, vor întoarce revolta, după ce o vor înăbuşi, în favoarea lor. Toate revoluţiile au sfârşit prin a fi integrate sistemului dominant, iar fruntaşii revoluţionari, prin a fi asimilaţi sau

înlăturaţi. Un catastif de capete „luminate” care au condus lumea, în vreme ce din umbră erau manevrate de lojele masonice. De la politicieni până la artişti şi oameni de ştiinţă. Un academician suedez se întreba retoric de ce oare sunt atâţia evrei nobelizaţi. Chiar, de ce? Cele mai elocvente se dovedeau astfel întrebările ce nu necesitau răspuns, fiindcă îl conţineau implicit. Şi cu cât sporea şirul de asemenea interogaţii indignate, ca şi cel al dezvăluirilor stupefiante, îmi bat joc de el, dar chiar el îmi ilustră, de pildă, dintr-o carte despre consumul de droguri în rândul claselor de elită, de la origini până în prezent, accentuă cu toată emfaza cuvântul, că vocabula chef înseamnă haşiş, deci, involuntar, ne identificăm adesea stările afective cu consecinţele consumului de halucinogene a căror interzicere este de dată recentă, triburile de prin părţile necivilizate ale lumii trăiesc bine mersi delectându-se cu aceşti mijlocitori naturali de miracole, zău aşa, bine, dar cu cât creştea mormanul de informaţii şocante, cu atât N ceda ceva din el, delega zicea cineva, căpătând un ton fals, isteric, ridicol afectat, ceea ce, într-un sens, îl completa pe N aşa cum îl cunoscusem, dar la o amploare neverosimilă, ce nu putea fi susţinută, în încâlceala ei, decât rămânând loial acelor stări care îi inspirau verbozitatea şi paranoia. E rău să detectezi urmele paranoiei la altcineva. Mă simţeam înşelat, nedreptăţit, diminuat. Îmi venea

să o contrazic pe plecata P, atât de lesne entuziasmată de unicitatea fiinţei umane, a tuturor fiinţelor în general, ai dreptate, suntem unici, doar că atributele care ne fac unici nu contează, ci ceea ce avem în comun, o sursă inepuizabilă de comic, de farsă şi nelinişte. Nu cred. Uiţi că şi experienţele ne definesc, mai mult decât orice, ceea ce avem în comun, cred eu, este ce vrem să punem fiecare dintre noi la un loc. De aceea, ştii, compromisul nu este o chestie prestabilită, evoluează odată cu noi, şi ne luptăm pentru el cum luptăm pentru democraţie. Înţeleg ce vrei să spui, poate că ai dreptate. Este până la urmă eterna comparaţie dintre moştenire şi liber arbitru. Dar la credincioşi ca P nu exista nici o contradicţie. Ştiam prea bine că predestinările nu pun la îndoială propriile alegeri. Soarta, în măreţia sa impunătoare, nu exercită nici o presiune asupra micilor opţiuni cotidiene, în tăvălugul lor distonant şi chinuitor. Exceptând marile crize. Ştirea unei boli incurabile, concedierea, un accident grav, emigraţia ca exil… O revoltă. N repetându-se, agravase termenul înlocuindu-l. Revoluţie! Apoi, ultimatumuri. În sfârşit! Să ne trezim! Amarnic! Amarnic? Amarnic. Eu vreau să mă simt nevolnic acum. Şi poate josnic, ar fi o uşurare dacă m-aş convinge că sunt o persoană josnică. O pot spune într-o mie de cuvinte, dar… Da, ştiu, eşti un încăpăţânat, când îţi intră un lucru în cap, nu-l mai poţi scoate nici

cu cleştele. Te rog, P, să nu ne certăm. Ne-am certat noi vreodată? Ai dreptate, nu ne-am certat. Să ştii că era un semn de normalitate dacă am fi făcut-o. Te cred, scumpa mea P. Te cred. Dar n-am făcut-o. Şi tu ai plecat. Nu de asta am plecat. Ştiu. Vrei să mă auzi rostindo? Vreau. …Nu pot. Mă… mă scormonesc cuvintele alea, P, din pricina lor, nu pot. Cum adică? Câine libidinos. Cine dracu mi-a trimis afurisitul de mail? Îmi vine să mă duc şi eu în piaţă şi să urlu. Ar fi caraghios? Toţi ceilalţi strigându-şi nedreptatea, dorinţele, manifestând pentru mărirea salariilor, pentru idealuri, împotriva facturilor, a stării proaste a drumurilor, pentru un aer mai curat, pentru politicieni de calitate, contrazicându-se, toţi pot aclama în cor acelaşi obiectiv, fiecare având o altă perspectivă asupra semnificaţiei sale, iar eu, urlând din toţi bojocii, în rând cu lumea, propriile dureri, înjurându-i chiar, nu cred că aş fi auzit. Poate că ai dreptate, de aceea limbajul de lemn politic, cu termeni ca unitate, consens, direcţii de dezvoltare, reformă, progres, solidaritate, sună atât de gol. Doar că acum mă agasează rău, mă sfredeleşte ca un demon, orice asemănare cu individul ăsta unsuros. Eu, care am vrut să mă implic. Ştiu ce fel de om sunteţi şi ce urmăriţi! Nu o să vă meargă! Într-adevăr, nu merge. De ce nul omoară pe N, atunci, de ce nu-i omoară pe toţi ceilalţi, care-şi pun atât de puţin problema asupra acţiunilor lor. Nu, sunt arogant, sunt lipsit de pământul de sub

picioare. Cristosul mamii lor de cuvinte! Pătrund în carne ca un fier înroşit.

— Da’ ăsta?

Punctul culminat. Un text aşternut proaspăt ca rahatul împrăştiat al unui sugar pe pampersul alb şi fin. Un text aproape literar, o filă de jurnal, despre experienţa extraordinară purtând aroma unei epifanii. Cretinul de N, abstractizându-şi excitaţiile. Oare chiar exişti? Oare chiar suntem aici, noi doi? Evident, nu ştiu de ce am pus întrebarea asta stupidă. E suficient să-mi întorc capul de la ecranul incandescent către mina înfrigurată a lui N, la încăperea străină, emanând un miros necunoscut, ca să tac. Textul însă, este o altă poveste. Născocită de mintea acestui ins cu care semăn prea mult. Ar trebui să te omor. Doar aşa, din curiozitate. Sunt capabil. Am mai comis o crimă. Nu arăt, dar sunt un criminal. Chiar te-aş putea omorî. Atunci de ce nu o fac?

Acesta este adevărul pe care l-am trăit cu ochii mei. Ea este fiinţa cea mai angelică de pe pământ ea este asemenea fecioarei care a primit de la Dumnezeu datoria de a purta sarcina fiului său prea-iubit care a fost aleasă pentru sufletul său pur pentru a întâlni…

— Asta cu fecioara este o metaforă. L-am scris înainte să aflu mai multe. B nu se prea pricepe, cum crede dumnealui, să descoasă oamenii. Mai spune că a făcut parte din… Zău aşa. Dar eu nu m-am lăsat, eu i-am trimis un mail lui A,

adică sora lui BC. Am vrut s-o întreb de ce nu mai vorbeşte cu sora ei de atâta amar de vreme. Mai vrei un pahar?

De cât timp?

— A, nu ştiu. De mult, oricum.

… minunea divină. De ce nu trăim cu toţii aceste întâlniri? Păi nu s-ar mai numi minuni dacă le-am găsi la tot pasul. Ei sunt cei aleşi dintre cei puţini.

Un club exclusivist. Raiul a fost construit neîncăpător, dar până la urmă este vorba de o risipă, de vreme ce atât de puţini sunt acceptaţi.

Ea a fost aleasă să se întoarcă drept mărturie iar eu am fost printre cei aleşi să audă această mărturie. Ea este un suflet simplu şi nici nu există cuvinte pământene să poată exprima ceea ce a văzut. De aceea şi mie îmi vine greu să vă conving. Dar pot să vă asigur că este adevărat. Am văzut cu ochii mei. Este exact ca în cazul bărbatului care şi-a pictat toţi pereţii din casă după ce şi-a revenit din comă. Numai că în plus ea a primit darul divin de a vedea câmpul de energie invizibilă care ne înconjoară.

Un link cu un video despre un aparat ce putea detecta aura fiinţelor vii.

— Unde ai ajuns?

Vrei să-mi explici textul?

— A, nu, nu, ziceam şi eu.

Ce? Dărâma un mit pe care tot el îl clădise?

— Dacă mă crezi, vezi aici, am un link cu un

cont de bancă. Vreau să strâng bani ca să cumpăr un aparat din ăsta pentru ea. Dar ce voiam să zic? A, am vorbit cu soră-sa pe mail.

Mi-amintea de o scenă la care am asistat, între doi bărbaţi. Unul salută scurt, celălalt, la braţ cu o femeie, răspunde:

— Salut, salut. Uite şi noi, am ieşit la plimbare.

— Nu o să-ţi vină să crezi ce a spus despre ea. Cică a fost ca o mamă posesivă pentru ea care i-a pasat toate visurile ratate. Aşa s-a exprimat. Tiranică a zis la un moment dat. Cică când era mică îi rupea caietul dacă nu-şi făcea temele ca lumea şi o punea să o ia de la capăt. Ţipa la ea din orice, o urmărea la geam când venea de la şcoală ca să vadă cine o însoţeşte, fiindcă din gelozie n-o lăsa deloc în preajma băieţilor, dar eu cred că era din cauza la tatăl lor şi, doar îţi aminteşti ce a spus BC cu gura ei despre bărbaţi, poate nu mă crezi, îţi arăt dacă vrei. Cică când intra pe uşă primul lucru pe care îl făcea o mirosea să vadă dacă n-a fumat şi ţipa la ea că a luat gumă mentolată ca să ascundă duhoarea…

M-am gândit la această întâmplare ca la o nouă naştere. De aceea, m-am gândit că o nouă naştere înseamnă un botez nou şi un nume nou. Încă nu i-am găsit un nume potrivit, aştept sugestii. Dar sunt convins că ea îl va accepta fiindcă acesta va fi numele care o va caracteriza pe ea ca persoană şi nu va fi un nume pus la

întâmplare. Ştim din biblie şi din alte scrieri foarte vechi din toate culturile lumii că numele trebuie să aibă o însemnătate aparte el este după exemplul creatorului simbolul identităţii noastre, de aceea această experienţă cred că va scoate la iveală numele ascuns al acestei fiinţe purificate.

— Se ducea la părinţii băieţilor cu care îşi imagina ea că vorbeşte A şi le făcea scandal să-i lase sora în pace. Şi avea ciudă pe ea pentru că tatăl lor i-ar fi dat bani de buzunar numai ei şi cică ea ar fi refuzat să îi dea măcar o parte pentru întreţinerea casei, dar A mi-a scris că de-abia primea de-o eugenie şi ar fi împărţit-o bucuroasă cu soră-sa, dacă nu le-ar fi aruncat pe jos, strigând că nu vrea nimic de la alcoolistul ăla. Mi-a povestit că a dus-o cu forţa de la patru ani la

o sală de gimnastică, deşi ea ura gimnastica, aşa că nu-i vina ei că când a mai crescut n-a mai acceptat să-i îndeplinească toate fanteziile în contul sănătăţii ei mintale, aşa s-a exprimat, aşa că, deşi nu-i ieşea din vorbă, făcea cum ştia ea, de exemplu în loc să meargă la meditaţii pentru bacalaureat ieşea cu prietenele în oraş. Da’ odată a văzut-o pe stradă când trebuia să fie la sală şi s-au certat rău din această cauză, iar acela a fost momentul când A s-a hotărât să plece definitiv de acasă, pentru că a făcut-o hoaţă.

Norocul de a fi cu ea mi-a deschis mintea şi sufletul. Să fii atât de aproape de o fiinţă atinsă de

providenţă naşte o emoţie care nu poate fi descrisă în cuvinte.

Da, întocmai ca serviciul rapid de împrumuturi cu acelaşi nume. Cu un simplu telefon poţi obţine în cel mai scurt timp o sumă rezonabilă. La o dobândă pertinentă pentru un asemenea risc. În ochii celui disperat.

Mai jos v-am pus nişte poze cu desenele făcute de ea în toiul unor călătorii astrale.

Parţial adevărat. Se găseau şi desenele ei pe acolo. Într-o paletă cromatică mai largă, servind prin contrast unei argumentaţii însufleţite de convingeri adânci. Icoanele luminii şi ale bucuriei, ale fericirii extatice, ţâşnind din aureolele de culori pure, completau o dihotomie arhaică a opoziţiei dintre bine şi rău, în mod curios, reflectată în întregime de desenele reale, întunecate, tulburătoare, înşelătoare, dizarmonice, ale lui BC. Amintind, acestea din urmă, că uneori spiritul poate fi lesne escrocat de latura infernală a universului. Vădeau primejdia ce pândeşte un suflet lipsit de sprijinul unui însoţitor destoinic în multiplele dimensiuni cosmologice. Fără de care riscai să te pierzi în bula infinitezimală şi multidimensională de pe vârful propriului nas. Sub poze, o altă adresă virtuală spre un videoclip-mărturie al unei octogenare, supravieţuitoare al celui de-al doilea război mondial, o evreică cel mai probabil, pictoriţă expunând în Franţa, Canada sau SUA, o tematică inspirată din întâlnirile avute

într-o cafenea germană cu un bărbat bizar, pe nume John, care fusese într-o viaţă anterioară flaşnetar în Hamburg, acum un înger chemat într-ajutor, mai mult în spirit de glumă, printr-un fel de mandală creionată pe un şerveţel. Orice fericire, în sublimul ei, se învecina cu frica, cu moartea. Acesta era Ianus, zeul lui N, hotarul dintre nimicire şi renaştere, austeritatea iernii mohorâte şi şopotul izvoarelor dezgheţate, dintre tragic şi comic, şi pentru că N nu avea obârşie de vază, masca verde a clovnului de Jim Carey, un funcţionar patetic de bancă.

Urma promisiunea unui interviu. Profesionist. Şi dezgustător în acelaşi timp. Motiv pentru care, pesemne, N umplea permanent şi cu abnegaţie paharele. Însă planurile i-au fost dejucate. Încercam să-mi limpezesc creierul inspirând la fereastră aerul tare de afară când i-a sunat mobilul. Trecuse încă o noapte fără dată. De când renunţasem la ceasornicul care-mi ghida existenţa întro cadenţă fără greş. Mă înştiinţă de dispariţia lui BC. De data aceasta, nu se mai întorsese. TC purtase o discuţie încinsă cu personalul medical, soţul îşi lansase acuzaţiile în direcţii cât mai diverse pentru a căpăta dimensiunile unei luări la trântă cu un sistem întreg, să nu pară cumva o simplă gâlceavă particulară, şi vremea purta o vină, cu atâţia răniţi surescitaţi şi forţe de ordine prezente problema risca să pară insignifiantă, am îmbătrâni la cozile secţiei de poliţie pentru o

declaraţie. BC dispăru fără urmă. Ieşise în căutare de inspiraţie, dar nu se mai întorsese cu roadele ei. N calculă. Cât au trecut? Trei zile? De unde vine vorba că nici un miracol nu ţine decât trei zile? A trebuit să mergem la spital, din nou printre resturile unei confruntări, taximetristul ocolind destul de mult zona fierbinte. The ground zero. Locul unde renăştea canibal universul. Lui N i-a plăcut metafora şi şi-a notat-o. Târfa! Nu, nu-mi iese. Nu ştiu ce am, nu pot să mă enervez. Atunci eram destul de iritat. Mă simţeam ca gealatul care călătorise şezând, din pricina spaţiului insuficient, pe cadavrele împuşcate ale perechii dictatoriale. BC se volatilizase, într-un fel, ca şi S. Mă simţeam vinovat. M-am simţit acuzat. Mă aşteptam, odată ajuns, să fiu în sfârşit luat la întrebări. Să izbucnească. Unde e? Cine? Cum cine, nemernicule! Spune unde e, mă! Metodă modernă de tortură: te legăm de tavan şi te lăsăm să te pişi pe tine. Scuipă tot, canalie, unde e?, cine?, cum adică cine? Nu insista să afle motivul. Ştia, din vasta lui experienţă, poate cu excepţia tânărului coleg, proaspăt absolvent de academie, care avea în buzunar un stick de un terrabyte, imposibil de citit de majoritatea calculatoarelor, că nu contează. Explicaţia, dacă exista vreuna, o auziseră şi răsauziseră. Importante, ca la o melodie, erau începutul şi sfârşitul. Că crima fusese comisă şi că ei rezolvaseră cazul. Foarte puţini dovedeau veleităţi pentru a deveni

romancieri de intrigi poliţiste. Expresionism abstract sadic. Da, mult sânge curge prin corpul uman şi poate ajunge în locuri unde nici cu gândul nu gândeşti. Ţăranii care taie vite şi păsări ştiu prea bine. Unde e, stârpitură? În semn de respect faţă de meserie, ori fiindcă nu avea nici un efect, nu mă fac pe şleau criminal. Ca şi cum dacă mi-ar smulge mărturisirea, ar primi implicit răspunsul la întrebarea nerostită. Spovedeşte-te ca la preot. N-am făcut-o niciodată. Nu crezi că a sosit vremea? N-ai idee ce povară ţi s-ar descărca de pe piept. La ce ar ajuta? Nu trebuie să ajute, ci să servească scopului general de ordine şi disciplină. Dar accidentele? A fost un accident, carevasăzică? Nu asta voiam să spun. Dar, ca şi dispariţia sărmanei paciente, ar putea fi considerat tot un accident. Noi nu le considerăm pe nici unul accidente. Dar dacă te face să te simţi mai bine… Nu contează cum îi spui, numai cântă. Hai, păsărico. O să vezi, o să te simţi uşurat. Nu ne mări bila, că am mai consumat un munte de resurse într-un caz care ne-a scos peri albi. Doamne ajută şi păzeşte pe ăia care trebuiau să iasă la pensie atunci. Doar că n-am ascuns nimic. Păi, ce e atât de greu atunci? Dacă te ţii mult, te balonezi, şi pe urmă te constipi şi te doare burtica. Hai puiule, că pierdem vremea. Zii după mine, dacă ai o reţinere, mă numesc cutare şi cutare… Mă numesc cutare şi cutare… şi în data de… Şi în data de… am ucis-o pe… lasă în grija noastră detaliile, tu numai spune

aşa şi te iscăleşte la sfârşit: am ucis-o pe…

Şi pe urmă ar trebui să izbucnesc în lacrimi. Numai că există o specie de indivizi pe lumea asta care îşi înghit mucii şi de-al naibii nu varsă o lacrimă. Căci nu vor să scadă din intensitatea urii lor. Nemângâiaţii. Mângâierea poate surveni doar din două surse: de la doamne-doamne, sau de la ei înşişi. Or, nu-şi permit să fie mai generoşi cu sine decât cu ceilalţi, s-ar numi ipocrizie. Oricum, nu le-ar sta bine. De la o anumită vârstă, nu-ţi mai şade bine să plângi, cu atât mai mult cu cât, ca şi râsul, plânsul necesită confirmarea unui martor, acceptarea anturajului. Chiar şi în privat, ne manifestăm aceste stări emoţionale cu gândul la un spectator fictiv. De unde frica imensă de ridicol.

Deci n-am fost în stare să procesez dispariţia sărmanei BC, ce nu lăsase nici un indiciu în legătură cu intenţiile sale. Probabil că nu-şi propusese un scop precis. Plecase pur şi simplu. Iar noi ne comportam ca şi cum suferisem o despărţire definitivă. Unde a plecat săraca în pijamale şi bandajată la cap, fără bani la ea, fără telefon. Cine ştie, poate că acum doarme pe o bancă, într-un parc. TC exprima griji punctuale. Ar fi bine, fu de părere soţul, fiindcă ar da un poliţist comunitar peste ea. Sau poate e violată sălbatic de vreun boschetar, opină N. Ar fi tot o formă de martiriu, presupun. O exaltată insensibilă la ororile lumii încetează de a i se mai opune, cu

zâmbetul pe buze. Bănuiesc că n-ar afecta-o deloc, nici măcar dacă slinosul i-ar tăia gâtul cu un briceag, după ce şi-ar satisface nevoia. TC şi B însă, se mobilizau. Există poliţie, mijloace media, nu a ajuns prea departe fără bani. O să punem afişe prin oraş, în caz că nu se întoarce.

— Săraca de ea, zise TC, mi-e teamă să nu păţească ceva. Dacă se înnoptează şi nu o găsim, având în vedere situaţia de afară… Trebuie să o căutăm. B o să acopere mai mult teren cu maşina, eu şi N, cât om putea, vom străbate oraşul la pas. TC dezvoltase o fixaţie. Trebuie să o găsim numaidecât până la lăsarea întunericului. De acord. Nu doream să repet experienţa din noaptea în care am internat-o.

N-am nici un „chef” să merg. Luaţi-o înainte. Vă ajung din urmă. Trec întâi pe acasă unde mă întind pe canapea şi deschid televizorul. Cele două acte se leagă organic. Laptopul de la serviciu. Nu l-am înapoiat. Voi primi o înştiinţare cât de curând. O legătură aparent ruptă s-a mutat în subteran. O înştiinţare oficială redactată la calculator şi o întrevedere scurtă, vie însă, şi veninoasă. Prilej de ghionturi şi aluzii, niscai insulte. Îndepărtându-mă mânios că nu m-am ridicat la înălţime, că nu mi-am păstrat calmul, deşi nici n-am dat curs unei înfruntări.

Eu şi N facem parte dintre aceia care, bombardaţi cu confesiuni, arborăm o mutră jignită. În ciuda caznei de a asculta, de a fi

implicat. De a înţelege. Nu este nimic de înţeles. Nu termin nimic, o iau mereu de la capăt, momit de gândul că decizia îmi aparţine. Necesit un impuls dureros. Am deschis laptopul, am pornit winampul şi am dat drumul muzicii, cum ai da cep la butoi. Ray Charles. Georgia on my mind. I say… Georgia! O frumuseţe trecută invocată de un orb. Corul: Georgia on my miiiind. I say… Georgia! Glasul ei răscoleşte sufletul aidoma lunii răsărind din pădurea de pini, aşa cum i-a rămas implantat în mintea copilului de şapte ani. Ultimul răsărit de lună care şi-a ferecat pentru totdeauna misterul. Acum, lumina se răsfrânge ca o undă sonoră în spaţiul vast şi arid al amintirii… cu fratele înecat în balia cu rufe. Şi femeia fatală, nemiloasă, n-are nimic altceva de dăruit, nicicând nu-i va întinde sărutul păcii, doar o melodie… Georgia! Trebuie să găseşti neapărat un mod prin care să-ţi aduci aminte. Jalnic, patetic, impetuos. Şi să faci din memoria ta un muzeu al memoriei colective. Ray cântă… albii ascultă. Eu ascult. Ray! Razã. Dacă n-ar fi fost botezat astfel… BC şi-ar fi amintit cu siguranţă de Brauner. Cineva comentă că Ray e cel mai bun pianist orb de jazz din lume. De n-ar fi fost orb… Cântecul ar trebui să fie mai lung. Cântecul este mai lung. Şi este scris, de asemenea, de Stuart Gorell şi compus de Hoagy Carmichael. Ray Charles nu a scris acest cântec, dar pe moştenitori nu-i deranjează să lase lucrurile aşa. Onestul Ray Charles, în versiunea

proprie a omis două strofe. În ultimele două versuri, se întorcea. Ca râul în matca lui. Nu, sufletul său nu se mai întoarce. Niciodată. So I say Thank you for the music, the songs i'm singing Thanks for all the joy they're bringing… Cui? Ce importanţă are atâta vreme cât oamenii se opresc pentru a asculta, pentru a recepta memoria colectivă falsificată. Momente privilegiate pentru spirite vanitoase, în care se bucură de atenţia unor mase mari de adulatori. De unde izvorăşte muzica asta cristalină? Preschimbată într-o băltoacă de comentariile critice. De certuri, calomnii şi suspiciuni. Nu-mi place. S-a luat tot sclipiciul.

Am adormit cu impresia unei bijuterii contrafăcute. Am visat altceva. Declanşator: o poză pe pagina de facebook a lui N. O caricatură despre locurile de muncă nedorite. Îndemnul lizibil viza voinţa de a stoarce maximul din fiecare situaţie. Cu umor. De pildă, de la nivelul eşafodului pe care era amplasată o ghilotină pornea un tobogan care culmina cu un coş. Am visat că lâncezeam cu faţa în jos şi că cineva şi-a înfipt mâna în părul meu şi lama unui cuţit în gât. Am simţit chiar şi arsura din clipa contactului cu pielea, apoi senzaţia de căldură răsfrântă în zonă şi o usturime ce a încetat imediat. Mă ţinea cu toată forţa de păr şi-mi înfipsese un genunchi în spate. Din fericire, n-am rămas până în clipa în care, inhalând aer ca un peşte pe uscat, mi-aş fi

urmărit trupul zvârcolindu-se bezmetic pe pământul vânăt.

N m-a sunat să mă înştiinţeze că i-au îngheţat picioarele aşteptând să scoată la imprimantă, în douăzeci de exemplare, portretul lui BC. Folosise una din pozele făcute de el cu telefonul. Reproşul se îndrepta, evident, spre B, care deţinea, foarte probabil, mai multe imprimante importante acasă şi la serviciu. Cu maşina, vor acoperi o zonă mult mai largă într-un timp… Da, am mai avut discuţia asta odată.

— Părerea mea e că e un pretext ca să nu le îngheţe curu' pe stradă ca la noi doi. Dumnealor îşi strică tenul dacă stau prea mult în frig. Le digeră extremităţile. Zău aşa.

Nici eu nu m-aş fi dat jos din pat. Nu pentru un pisălog. Şi un fricos. Trebuia, fiecare, să parcurgem trasee diferite dar, mai mult ca sigur, N va propune să lipim afişele împreună. Micile neplăceri personale băteau toate ţelurile nobile. Ori sporovăia ca să-şi mute gândul de la dispariţia lui BC. Care nu părea atât de aberantă în contextul purtării ei, a accidentului şi a stării generale din oraş. Am pierdut-o pe BC aşa cum am uitat unde am pus o agrafă sau un pix. Nu o vom mai găsi nici după ani de zile, cum am putea descoperi obiectul pierdut, încărcat de mănunchiuri de praf roşiatic, într-un ungher umbros. Adesea, când mutam mobila din bucătărie pentru a vărui, stârneam diagramele de gândaci

negri de pe perete ce zbugheau deodată din nemişcare, de la adăpostul întunericului şi al umezelii. În magazinul alimentar de unde îmi cumpăr zilnic pâinea aud uneori chiţăind şoareci prinşi într-o bandă cu adeziv special pentru rozătoare. Durează câteva zile până îşi dau duhul din pricina epuizării. Sunt absolut convins, nu neapărat că BC a pierit, dar că a dispărut fără urmă. B cunoaşte, din experienţă bineînţeles, că, cu cât întârziem căutarea, scad şansele de a o găsi. Mi-e lehamite. Sărmana femeie. N ar fi spus-o. Am abandonat-o! TC ar fi fost pătrunsă de remuşcare. B poartă mănuşi de piele. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar frazele lui inspiră încredere, eu şi N ne agăţăm de ele cu indignare.

Trebuia să mă întâlnesc cu N la xerox. Pentru că m-am gândit la magazinul alimentar dintr-o anexă construită la parterul unei scări de bloc vecine, m-am oprit în drum la o patiserie ce răspândea o mireasmă irezistibilă. La coadă mai adăstau o pensionară micuţă ce purta un palton maro închis până la cizmuliţe şi o bonetă brodată de lână, liliachie, de sub care ţâşneau şuviţe albe, de braţul stâng atârna o plasă goală de pânză, cusută la maşină, şi două fete, una adolescentă, înaltă şi slabă, zveltă, cu părul drept pieptănat într-o parte, adusă puţin de spate, parcă încovoindu-se în încercarea de a-şi masca înălţimea, cealaltă, cea din faţa mea, de statură mijlocie, o brunetă cu părul ondulat artificial, cu

mâini vineţii şi degete subţiri şi mici, încheiate cu nişte unghii ascuţite. Îmi venea să o muşc de ceafă. Mă holbam la pata cafenie de sub răzoarele negre şi-mi venea să-mi înfig colţii şi să-i prind mâna în pumn. Degaja ceva insolent în modul cum stătea cu spatele şi bărbia uşor ridicată. Doar o mică atingere. Accidentală. S-a făcut că s-a întors pe jumătate. M-am prefăcut că zâmbesc. Străzile nu sunt sigure zilele astea. Cea mai pomenită luare aminte fâlfâind pe buzele tuturor. P îmi descrisese o scenă amuzantă petrecută în trenul cu care făcea naveta pe vremea studenţiei. Un biet băiat cu peri în loc de barbă, şi perciuni, uscăţiv şi cu nişte ochi tulburi de culoarea gresiei albastru verzuie simbolizând sacrul la egipteni, se lipise de geam, înghesuit de o băbătie de trei ori cât el, înfofolită în trei rânduri de haine, cu ciorapi groşi de lână peste pantaloni şi cu căciulă peste batic. S-a lăsat cu toată greutatea şi nesimţirea pe student, şi-a culcat capul pe umărul lui şi a adormit. Uite aşa. Geamul născuse flori de gheaţă din cauza frigului.

Păcat că nu l-am putut ingera. După jumătate de oră petrecută în căutarea unui loc izolat unde să-l pot consuma în linişte, fiindcă se răcise, l-am aruncat într-un coş de gunoi. Nu puteam muşca în prezenţa nici unui trecător. Aveam impresia că se holbau la mine. Îmi pierise complet pofta de mâncare. Şi mă simţeam rău. O, vai Doamne, am râs cu lacrimi! Vorba lui BC. Lăsându-se uşor pe

spate şi ducându-şi palma la piept. Şi TC are năravul acesta, de a atrage atenţia asupra sa printr-un gest aparent involuntar. O manipulare vizibilă, dezgustătoare, jalnică. I-aş putea identifica după modul cum privesc: B îşi ridică treptat ochii peste tigva interlocutorului, TC scrutează prin tine ori pare că se uită la o persoană care nu-ţi seamănă deloc, BC, aşa cum obişnuia şi P, defect profesional, îşi distribuie atenţia, când nu suferă un episod melancolic, probabil că aici semănăm cu toţii, N se holbează, vânând impresia stârnită de frazele sale, până în punctul în care, înfruntându-l, îşi retrage căutătura pieziş. Eu afişez o grimasă strâmbă, un surâs forţat, ca un politician prins cu minciuna. Lumina scăzută a soarelui îmi afecta globii. Mă înţepau orbitele. Îmi ardeau pleoapele. Nu dormisem suficient. Somnul este important pentru mine. Am senzaţia că pierd ani din viaţă dacă nu dorm suficient. Mai mult chiar decât fumând sau consumând hrană nesănătoasă.

P şedea liniştită pe un scaun în bucătărie şi curăţa cartofi. Bucătăria era albă, reconfortant de albă. Ne plăcea albul de o puritate orientală.

— Ce găteşti?

— Ai venit? Nu mă întrebă pe unde am umblat.

Şedea liniştită pe un scaun în bucătărie şi curăţa cartofi.

— Nu vrei să îmi spui ce găteşti?

— Ce să gătesc… cartofi prăjiţi.

— Nu-mi faci şi mie o porţie?

— Pentru amândoi găteam, să ştii. M-am apropiat de ea şi am sărutat-o pe frunte, apoi mi-am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu-i nevoie, mă descurc.

Aş fi vrut să-i spun că o iubesc, dar cuvintele mi s-au poticnit în gât.

— Să ştii că mi-am găsit de lucru. O minciună.

— Serios? Unde?

— Nu e ceva concret încă, trebuie să lucrez o perioadă de probă…

— E… un post de asistent informatician la o şcoală.

— Da?

Nu mă întrebi la ce şcoală?

— Şi cu cine ai vorbit, cu directorul? Dar e sigur, nu?

— Da, cel puţin până la finalul perioadei de probă.

Când am ajuns la universitate, poate că mă repet, nu mai ţin minte, mă rog, un clovn se opri în dreptul meu la semafor. Ţinea în mâna stângă un balon pe care-l scrijelea emiţând un scârţâit insuportabil. Îmi place, părea să mă întrebe. Află că acesta este modul meu de a protesta.

Am traversat împreună. Aceeaşi privelişte dezolantă împânzea oraşul acoperit de vălul de

fum. Ardea mocnit. Maşini, vitrine luxoase, ferestre sparte, pancarte călcate în picioare. Pâlcuri de protestatari. Roiuri de trupe. Răpăieli de armă. Gloanţe de cauciuc, nu-i aşa? O fi, dar atunci toţi ăştia care execută mersul piticului îs nebuni. Nimic anormal, adică. Am intrat într-o scară de bloc unde câţiva trecători sau locatari se pitulau speriaţi, neîndrăznind să se decidă, ieşim sau nu, se invitau unii pe alţii… Ăştia nu sunt revoluţionari. Sunt comentatori. Serviţi un ceai, ceva? Ei au copii. Ceilalţi nu au copii sau au ieşit cu gândul că au să le lase o pensie de urmaş frumoasă. Aşa-s ăştia de stânga. Se sacrifică pentru ajutoare sociale. Ăştia de dreapta sunt mai raţionali. Calculează frenetic pagubele, pierderile provocate de distrugeri şi amânări. De contextele nefavorabile. Am ieşit pe partea cealaltă. Imobilul continua într-o parcare cu bară pentru bătut covoare. M-am furişat îndărătul containerului. Credeam că este o poziţie sigură, de unde puteam urmări mişcările fără să fiu zărit. Ca o iscoadă. Liniştea tensionată fu întreruptă de o nouă serie de răpăieli sacadate. Cei mai în vârstă, care făcuseră armata, cunoşteau cu siguranţă calibrul. O doamnă ce îşi vărsa gunoiul a tresărit observându-mă. S-a întors grăbită în grota ei. Executând o piruetă nu prea graţioasă în capotul de lână şi cu părul uşor vâlvoi. Vizavi, se înălţa o clădire cu arhitectură ciudată, imitând un stup de albine în care fagurii fuseseră astupaţi cu ferestre

irizate în culori de curcubeu. Norii înotau potolit prin ochiurile fumurii. Circulaţia se domolise. Doar câteva autoturisme sporadice, gonind agil printre gunoaie ori drept nişte ţinte mobile. Peste tot vehicule blindate şi baraje. Cel puţin aici, la universitate, în ochiul furtunii. De unde deduc că luptele se mutaseră spre periferie.

Am înaintat prevăzător pe aleea pavată, îngustă, dintre clădirea modernă şi un sediu de bancă în stil anii ’20, ridicat în tihnă şi cu imaginaţie de import. Belşugul şi bunăstarea dindărătul obloanelor trase, din rândurile circularelor interne care promovau spiritul de competitivitate şi încrederea prosteasc ă de sine, fetişismul pentru cifre, dădea pe din afară, globalizator, peste trotuarele ocupate de maşini de lux parcate bară la bară, mărci indiferente faţă de emulaţiile naţionaliste, ecologiste sau de orice altă sorginte exterioară pântecului lor, dar embleme ale unui darwinism reducţionist, selectiv după bunul plac, ahtiat după sloganurile simple şi percutante alese cu toptanul din toate filozofiile şi religiile la modă. În capul paginilor de facebook ale directorilor tronau citate din budismul zen sau din mari scriitori ai lumii. Instinctul dominant: acela de a se împreuna cu reprezentatele sexului frumos alese pe sprânceană la interviurile de angajare, pentru a-şi satisface statutul omologat de filmele holywoodiene. Şefii se comportau ca nişte porci nu atât din pură convingere, cât din

constrângere. Banii însemnau un sceptru al puterii atât de greu, ce nu putea fi menţinut în poziţie verticală decât de o mână puternică. Instrumentarul folosit de strategiile cabinetului de resurse umane înrâurea o bună parte din funcţionari pentru orele din zi cât locuiau în spaţiul impunător, mai real decât visele lor recurente, uneori, clişeele rulate obsesiv se furişau în viaţa conjugală, cei mai ambiţioşi, care înfulecau pe nerăsuflate manuale despre reuşita în viaţă, urmau cu sfinţenie paşii înscrişi în acestea, pornind chiar de la modul cum îşi întemeiaseră familii. Această imagine avu darul de a-mi calma nervii, iritat de lucirea mată a maşinilor scumpe înghesuind câmpul vizual. Suntem atât de bogaţi încât nu ne putem ascunde, nici n-avem motiv, păreau să spună, iar blestemul nostru este că nici măcar nu ne putem opri. Este-n firea noastră. N îmi învenină subliminal sufletul. Sunt nişte nesimţiţi, spuse N. Vin la muncă chiar şi în ziua când se sfârşeşte lumea. Pentru bilanţuri şi prime. Pentru a analiza posibilităţile de finanţare a proiectelor de reconstrucţie. Şi sfârşitul trebuie să aibă un sfârşit, nu? Aşa cum a avut pentru noi cazul lui BC. Am pornit radioul pentru a afla că în Columbia un cartel de droguri fusese eradicat de poliţie prin acţiuni ilegale, asasinând toţi capii ce s-au succedat la conducere. În cele din urmă, în lipsa unor noi candidaţi la şefie, cartelul s-a dezintegrat. De fapt, mi-am amintit amănuntul

dintr-un documentar când moderatorul unei emisiuni în care ascultătorii puteau suna pentru a-şi exprima părerea despre situaţia gravă din oraş, se întrebă ce te faci, cum înăbuşi o revoltă, tu, autoritate investită cu mandatul asigurării liniştii publice, când nu există capete pe care să le tai. Una dintre cauzele agravării demonstraţiilor putea fi socotită tocmai imposibilitatea de a demara un dialog între autorităţi, preocupate altfel cu înaintarea de ultimatumuri, şi protestatarii furioşi, ca să nu zic ieşiţi din minţi. M-a frapat veselia din vocea sa. Să fi fost oare un profet bucuros de împlinirea prezicerilor sale? Să fi fost oare unul dintre acei indivizi dotaţi cu un set limitat de emoţii, apt să digere orice ştire într-un singur fel? Un om ghidat în exces de propriile convingeri, puţine şi simple. Un observator moderat, distant, echilibrat, ştiţi, naveţi, în ciuda aparenţelor grave, motive întemeiate să vă îngrijoraţi prea mult.

Nu, de fapt, vă rog să mă iertaţi, nu vreau să fiu ipocrit, pe mine nu prea mă ating lucrurile astea… Vedeţi voi, am un cont de pensii private consistent şi o proprietate peste hotare. Eu, dacă ar fi să vorbesc despre mine, pot să mă adaptez, fiindcă eu înţeleg foarte bine lumea în care trăim. Voi, pe de altă parte… tocmai de aceea vă cer părerile, căci vreau să mă amuz sau să vă dădăcesc sau să vă fac să mă ascultaţi… Lucrurile au luat-o razna şi simt că s-a ivit prilejul să mă fac ascultat, să-mi cresc ratingul. E foarte ciudat că,

totodată, exprim opinii de bun-simţ. Ca să fiu sincer cu voi, sunt un cretin foarte inteligent şi bine intenţionat în ceea ce vă priveşte, dar incapabil să-mi corijez defectele. De altfel, îmi este foarte dificil, vă spun drept, să le identific. M-am axat mereu, în viaţa mea profesională şi personală, pe calităţile mele, am învăţat numai din greşelile altora. Îmi pare rău, deşi ar fi ca o injecţie cu hormoni pentru rating o spovedanie în aceste vremuri de restrişte, trebuie să mă gândesc la viitorul probabil. Voi aşteptaţi de mult sfârşitul, din ziua când aţi mijit pentru prima oară ochii, din ziua chiar a conceperii voastre, ba a părinţilor voştri, ba a părinţilor părinţilor voştri şi tot aşa până la primii părinţi, adică la sfinţi, la patronii tradiţiei şi spiritului uman, zăvorât în ceaţa cu miros de tămâie a timpului, cel mai probabil nişte brute geniale şi indisciplinate, nişte smintiţi şarmanţi, dar eu trebuie să mă gândesc pentru că am nişte rate la bancă, ca şi un cont şi un copil la facultate, pe care l-am conceput la o vârstă foarte fragedă, tot în facultate, trebuie să vă mărturisesc, deşi nu o fac, că am fost întotdeauna un exaltat, un om de acţiune, acum însă trebuie să cuget la viitor, la viitorul de după acest intempestiv sfârşit al lumii, la cum aş putea beneficia, de-o manieră echitabilă, deoarece sunt un om cinstit, n-am înşelat şi furat niciodată mai mult decât am avut strictă nevoie şi mia impus nevasta, şi copiii, şi părinţii, căci aş fi fost un

dobitoc să nu profit de nişte ocazii aşternute la picioare ca o căprioară cu picioarele rupte în bătaia puştii, aşadar trebuie să cumpănesc la modalităţile de exploatare a ajutoarelor oferite prin programe internaţionale post-apocaliptice de către norocoşii supravieţuitori, vor exista întotdeauna unii scutiţi, ocoliţi de dezastre, aşa cum în Germania nu sunt cutremure, dacă nu cumva, într-adevăr, în sfârşit, ne-am pricopsit cu apocalipsa cea mare. Sunt om raţional. Nu mă încrunt niciodată la ştirile pe surse cum că NASA a descoperit un asteroid care va lovi casa noastră, Pământul. Zăbovesc câteva zile până ce, inevitabil, bomba va fi dezamorsată. Unii nu înţeleg cât de mică este probabilitatea să se întâmple dezastrul. Nici nu înţeleg conceptul de probabilitate. Le pot explica uşurat că nu ne va lovi nici o cometă. Fiul meu a realizat un desen foarte frumos în clasa patra, pentru nu ştiu ce colocviu ce avusese loc la şcoala lui pe teme din astea irelevante, un desen în creion cu un şir de planete care se umbreau reciproc, frumos colorate, şi un astronaut navigând pe o placă de skateboard, îi plac SF-urile, de aceea l-am dat la o şcoală de film, şi vreau să spun că nu cred, nu cred că ni se va întâmpla nouă, fiului meu, mândria mea absolută, şi familiei mele, ceva atât de abracadabrant. N-are cum. Vom muri cu toţii în perioade şi din cauze separate. Până la urmă, chiar şi în apocalipsă, trebuie să ne continuăm viaţa, ce putem face

altceva? Eu unul, sunt optimist.

Toate drumurile duc înapoi la bulevard. Vizibil printr-o stradă transversală cu patru benzi. La trei metri înălţime, pe un stâlp, din dispoziţiile primăriei, fusese montat un defibrilator încuiat într-o cutie metalică. Cheia, conform unei plăcuţe de prezentare, se găsea la ghereta cu ziare. Zăvorâtă. Curând, m-am infiltrat în cartierul muncitoresc. Traversasem o zonă sensibilă, podul, închis traficului rutier de baraje de poliţie. Am fost legitimat şi la un pas de a fi urcat într-o dubă. Celula de criză de la guvern recomandase ca poliţiştii să fie concomitent mai vigilenţi şi mai puţin agresivi, altfel ar fi supraaglomerat celulele cât ai zice peşte. Din cauza îngreunării traficului şi strangulării căilor de comunicaţie şi transport, puţinele magazine deschise se aprovizionau cu dificultate, preţurile crescuseră într-un ritm scandalos şi oportuniştii, ca în întreaga istorie a umanităţii, făceau avere. N mi-ar fi ilustrat, spre exemplificare, cazul armatei otomane constituită, în bună parte, în vremea asediului Constantinopolului, din prăduitori ce nu au participat la luptă, mărşăluind în coada plutoanelor, dar care s-au îndeletnicit cu jaful şi distrugerea. Marfă pentru bazare. O penurie importantă privea hârtia igienică, şerveţelele nazale, chibriturile sau brichetele, buteliile cu gaz, ţigările, ceea ce n-ar fi fost prea inteligent din partea autorităţilor, ar fi opinat N, se ştie că au un

efect calmant, trebuiau să-i lase barem pe contrabandişti să menţină fluxul de aprovizionare constant, barurile aveau să-şi epuizeze curând până şi stocurile din producţia proprie, cât ar mai putea subţia băuturile cu apă sau alte lichide dubioase, fără să compromită iremediabil calitatea, de ar fi sesizat diferenţa şi beţivii cei mai destoinici, aţa de cusut, săpunul şi pasta de dinţi, cafeaua, farmaciile îşi goleau rafturile de medicamentele eliberate fără prescripţie, în vreme ce la televizor abundau reclamele cu suplimente alimentare şi hepatoprotectoare sau alte droguri pentru prevenirea diverselor boli, detergenţii de rufe, parfumurile şi deodorantele, de asemenea, deveneau raritǎţi, lumea era tot mai împuţită, flămândă, nervoasă, bolnavă, ipohondrii sufereau îngrozitor, jupuită, bătută, la spital nu se tratau decât rănile care puneau viaţa în pericol, deci unii reveneau după 24 sau 48 de ore, baterii pentru telecomandă, lanterne, radiouri portabile, benzină, GPL nu prea se mai găseau, nebunii conversau în continuare cu manechinele din vitrine, pentru ei lumea se sfârşise de ceva vreme, taxiurile îşi răreau cursele, deopotrivă pentru că unele trasee deveniseră imposibil de parcurs, cetăţenii oraşului rămas fără primar, ştirea proaspătă informa că îşi depusese demisia înaintea organizării unui referendum propus de opoziţie la o dată ulterioară, alţii râdeau de acest optimism naiv, imposibil să-şi dea demisia şi să

discutăm acum de o dată ulterioară, dar tocmai a făcut-o, l-a văzut cineva semnând?, ei nu cred până nu văd, ce anume?, ei, asta-i altă poveste, deci ascultătorii avizi de ştiri contradictorii şi aberante aşa cum erau calificate de minţile lucide, obiective, primeau în continuare facturi fără a le putea plăti, salariile întârziau, chit că circulau prin intermediul băncilor, angajaţii din sistemul public fuseseră şantajaţi subtil cu încetarea plăţilor din pricina inerentelor piedici pricinuite de îngreunarea activităţilor bancare, prin poştă soseau tot felul de înştiinţări anonime despre datorii ajunse la scadenţă şi popriri de conturi, ameninţări cu executări silite, internetul cădea tot mai des, pagubele, deşi se încercau evaluări, se dovedeau prea mari pentru a te mai gândi la ele, se croia adesea drum, pe canalele de discuţii, spre punctul luminos al intrării în tărâmul mistic al spiritualului. Precumpăneau incantaţiile, invocările sau ameninţările clare, fără rest, teme vechi dezgropate şi îmbrăcând straie de sărbătoare, reverberând cu tonuri stranii şi apăsătoare, grave, tot mai mulţi trăiau ca-ntr-un mare lagăr, P mi-ar fi spus, ştii, cu toate că viaţa merge înainte, cu răfuielile şi dorinţele ei mărunte, în sufletul nostru, al tuturor, s-a încuibat cu aceeaşi intensitate frica, teroarea. Nici o noutate, P, eu m-am născut astfel. Zău, chiar dacă ameninţarea plutind inefabil la orizont a devenit realitate? Şi eu aş întreba-o: a devenit ea

realitate? Dacă aşa o simţi, înseamnă că aşa este. N-am dreptul să vorbesc în numele celorlalţi. Ei, vezi, nu vrei să te solidarizezi, deşi ţiai promis ţie însuţi. Orice început mi se pare artificial, stupid, aproape fără o bază pentru a fi continuat. Mă gândesc la un interviu cu un cuplu proaspăt căsătorit. El i-a făcut propunerea, după luni de pregătiri, cu o călătorie la Paris şi baloane şi serenade şi petale de trandafiri şi lumânări înfipte pe trotuar inscripţionându-i numele, şi şampanie scumpă şi o poezie poate, când, cea mai frumoasă declaraţie de dragoste nu o poţi rosti decât femeii sau bărbatului din mintea ta. Hei… Da, iartă-mă, nu vreau să par că n-am toţi boii acasă. Voiam să zic că spectacolul proiectat cu prea mult fast în cinstea unei fiinţe încă cu totul necunoscute mi se pare ridicol de supradimensionat, ceea ce e întotdeauna o sursă de comic, dar şi de dramă. Presupune aşteptări nerealiste. Ştiu, mi-ai mai expus teoria ta. Rezultă, din ce spui, că singurul moment propice pentru a-ţi cere iubita în căsătorie se iveşte pe patul morţii. Susţin doar că avem nevoie de acte care să ne constrângă purtările egocentriste, cu atât mai aberante cu cât se prelungeşte singurătatea noastră, pe care asumată ca atare nu ne-o putem gestiona, ce savant delicat, „gestiona”, unde vrea să zică omeneşte „îndura”, pentru că pulifirici acesta nu îndură ceea ce nu poate curma, nu suntem clădiţi astfel, deci avem nevoie de o relaţie, iar o relaţie

se bazează pe compromis, un contract care înseamnă în primul rând acceptarea unor convenţii specifice, alături de cenzura morală a comunităţii şi întărită de amintiri oficializate cum ar fi celebrarea aniversărilor, căsătoriei, botezului sau a diverselor sărbători religioase, împreună cu albume de fotografii pentru a întări iluzia unei existenţe comune. Eu cred că nu e atât de complicat. Şi atunci cum e? Uite, îţi reproduc o scenă dintr-un film. E vorba de doi adolescenţi care au terminat liceul, mă rog, ea absolvă liceul, şed pe o bancă în curtea şcolii şi vorbesc despre relaţia lor. Ea îl roagă să o însoţească la bal, însă îi mărturiseşte că s-a culcat cu alt băiat, un sportiv. Evident că a ales un sportiv, pentru culoare şi intensitatea antitezei, şi ca sursă de umor, mi se pare puţin cam facil, în fine, nu neapărat neverosimil. El refuză, evident jignit, ştii, şi, în încercarea puerilă de a părea matur, ca şi ea de altfel, dar nu-şi pot struni sentimentele la vârsta aceea, un lucru absolut fermecător după părerea mea, el îi zice că s-a culcat la rândul său cu altă fată. Ea caută să-l descoasă, însă el refuză să dezvăluie despre cine este vorba, fiindcă este singura răzbunare posibilă. Ştii ce este atât de palpitant, de viu, în scena asta? I-am spus spune-mi, aş fi putut tăcea, ascultând în continuare, însă simţeam nevoia de a-i face palpabil interesul meu, adică am exprimat mai mult decât cuvintele rostite… diferenţa dintre gesturile, mimica şi

accentele vocii şi sensul vorbelor lor… am vrut să simtă nevoia mea de apropiere, spune-mi, P, fără să dau în vileag o dependenţă umilitoare, disperarea… această înduioşătoare incapacitate de a-ţi ascunde sentimentele… bun, atunci de ce învăţăm contrariul, de ce ne deprindem cu o individualitate machiavelic de egolatră, inautentică, poltronă, cum să-i mai zic?… fiinţe ingenue şi visătoare din care sunt făurite poeziile, eu aşa cred, miracolul acelei scene dezvăluia faptul că, în sinceritatea lor, ei erau ca nişte poezii… ei erau nişte privilegiaţi P, aşa cum nu toţi oamenii sunt poeţi, nici toţi adolescenţii nu sunt poezie… De ce să nu îi invidiem? Să nu ne dorim să devenim, aidoma lor, noi înşine nişte poezii? Păi tu ai devenit, chiar dacă nu o ştii, pentru că ai plecat. Nici un lucru concret nu mă mai îngrădeşte să te admir ca pe o poezie.

Am libertatea de a contraface orice fapt, orice realitate, acum că tu nu mai exişti. Când aveam vreo şapte ani, orele de religie îmi pricinuiseră primele coşmaruri apocaliptice, da, foarte ciudat, o coincidenţă stranie, câmpul pe care l-am urmărit acum câteva zile aduce izbitor cu cel din visul meu, bombardat cu o ploaie de foc, uneori, în toiul zilei, bulgării mari de pucioasă izbeau pământul, alteori, de pe bolta senină a nopţii se desprindeau stele care se apropiau ameninţător, crescând cu vuiet asurzitor, uneori, chiar dacă nu mă crezi, era ca în Melancolia, o planetă imensă se ciocnea cu a

noastră. Alteori, sfârşitul lumii sosea ceva mai discret. În timp ce şedeam la masă cu familia, ne trezeam în casă cu nişte demoni păroşi cu copite şi coarne de vită, acoperiţi cu blănuri de oaie. Ţin minte atmosfera încărcată, de recluziune, fiecare încremenise în spaima lui, nu puteam cere ajutor nimănui, camera devenind mică, sufocantă, neîncăpătoare, lumina galbenă a becurilor incandescente, şi prezenţa foarte vie a celor musafiri groteşti, tăcuţi, sprijiniţi de vitrina veche, de proastă calitate, cu pahare şi seturi de ceşti de cafea de culoarea licorii aromate. Ştiam că vom fi luaţi, că trebuie să plec cu străinii sulfuroşi şi urâţi, apoi simţeam atingerea arzătoare pe braţul smucit. De aceea ai spus că sunt un adolescent bătrân, nu? Nu dimensiunea adolescenţei mele te-a deranjat, ci insuficienţa ei, faptul de a fi rămas între tărâmuri, un adolescent văduvit de poezie. Captiv în coşmarurile lui ignorate. Un matur fără experienţa maturităţii. Ambalaj fără conţinut. Nu m-ai putut transforma, P, deşi ai zărit în mine promisiunile unui vis. Când am încercat să explic inaptitudinea de a mă completa, tu ai întrezărit bucuroasă drumul invers. Am fost un plan de rezervă. Asta am fost. Cred că mă aflu în situaţia de a nu izbuti să-mi găsesc vreo vină solidă din cauza procesului neîncetat de învinovăţire care disipează orice intenţie sinceră în toate direcţiile. Ce pot să fac, P? Ce pot să fac? Sunt doar un om. Lumea nu se opreşte pe stradă ca să-mi admire

vreun har desăvârşit. Nu-ţi pot dărui decât nimicnicia mea. Nici pe aceea în întregime, ca să nu-mi risc viaţa. Ce viaţă? O viaţă ca aceea a lui S, pe care i-am curmat-o. Fiindcă n-am ajuns la tine. Şi acel omor, un eşec. Nici crimă pasională, nici premeditare, nici pur accident. Şi oricum, a fost, s-a întâmplat, acum nu mai e. O caut pe BC, mă tem că a împărtăşit o soartă similară, pentru că îmi spun că, în condiţiile în care se întâmplă ceea ce se întâmplă, lucru cu care eu n-am nici o legătură, există posibilitatea ca mulţi să aplice principiul stingerii focului cu foc, şi atunci, pentru că trăim nişte vremuri însetate de sânge, priveşte numai pe geam şi-ai să zăreşti străzile asfaltate ale lumii civilizate aglomerate de gunoaie şi pătate de sânge, să îl ofere şi să stingă această sete cu un râu înroşit. Am asistat cândva la o scenă grăitoare. La ţară, la bunicii mei, pe un câmp unde nişte băieţi adunau fân pe care-l azvârleau cu furca într-un tramacar deja plin, un ins cu faţa arsă de soare şi zbicită, cu mâini mari şi purtând un halat de fabrică lung şi slinos, îngenunchease pe unul dintre muncitori, un băiat ce nu avea mai mult de optşpe ani, lung, deşelat şi nărod, scosese un briceag cu lama scurtă şi uşor încovoiată şil înţepă după ceafă. Ca să-i mai domolească neastâmpărul. Zicea că-i nărăvaş şi trebuie să-i ia puţin sânge. Perfidă iluzie înşeală pe cei care, ca şi mine, urmăresc pe fereastră proliferarea unei viţe sălbatice invizibile ce înşfacă sufletele potolite sau

înfricoşate şi le aruncă în gura… Şi totuşi, răzbate o senzaţie de pustiu, de aici totul pare insuficient şi inutil. De aici, din inima altor cazne. Ale minţii. Exact aşa funcţionează, P. Un simbolism desuet reprezintă o realitate convingătoare pentru că mă ghidează inconştient. Acum nu fac decât s-o spun şi îşi pierde, prin asta, din importanţă, din credibilitate, dar el e prezent, ca o persoană, pe care nu o cunosc, dar care mă cunoaşte. Mi-e frică. Nu pot înceta. Mi-e frică. Ca şi cum aş fi contractat un virus. Bat câmpii, ştiu că bat câmpii, dar ce altceva pot face, cu adevărat. Nimic nu rezistă, P. Nimic. Mă gândesc la cadavrul lui BC. Zăcând într-un şanţ mâncat de câini, începând cu organele moi şi calde, fără ca noi să-l găsim vreodată. De-ar fi fost de viţă nobilă, acum sute ani, oasele ei şi-ar fi aflat odihnă în umbra răcoroasă a unei mănăstiri. Aşa însă, vor sfârşi îngropate sub o brazdă de pământ sau purtate de canalele colectoare laolaltă cu schelete de animale. În completă uitare. Nu posed nici un dram de voinţă. Cu cât răcnesc mai tare, cu atât mai iute mă părăseşte, altfel n-aş întocmi constant bilanţuri. Hai,

P, dă-mi dreptate. Nu-i aşa? Iute, unul dintre cuvintele tale preferate. Îl uitasem deja. Fac ce fac şi mă trezesc din nou în acelaşi loc, undeva acolo, în mintea mea, se găseşte un punct cu forţa de atracţie a unei găuri negre. Am nevoie de ei. Vorbesc singur. Nu te pricepi să vorbeşti cu

ceilalţi, asculţi, dar nu vorbeşti prea mult. Mai ţii minte când, şezând într-un fotoliul de piele la masă într-un club studenţesc, o studentă la medicină ţi-a povestit că văzuse un şobolan ieşind din toaletă, o imagine care te-a tulburat mai tare decât glumele cu borcanul din frigider ce conţinea o ureche umană, sau cu cadavrele ale căror membre legate cu sfoară erau urnite de cei din ani superiori pentru a-i speria pe boboci, şi ascultai în timp ce îi urmăreai pe toţi deodată de la distanţă, detaşându-te, gest ce-ţi conferea un fel de superioritate închipuită, înspăimântat de ideea că cineva ţi-ar putea reproduce gestul, că la rândul tău eşti observat, analizat, cu trucată indiferenţă, disecat, examinat, micşorat. Atunci când sentimentele mele mişunau vii, puternice, intense, eu ce făceam, încercam să le ţin sub control, alungam experienţa. Ştii ce ţi se întâmplă, dincolo de faptul că aceste amintiri nu şi-au păstrat decât caracterul narativ, nişte alimente insipide pentru minte, fără aroma lor de atunci, uşor de falsificat, mi se întâmplă că nu mai sunt în stare să capăt amintiri noi. Cel puţin, nu unele pe care să le pot păstra. Zilele mă împing într-un viitor cu un conţinut tot mai slab. Adolescent bătrân. O fi un motiv pentru senzaţia că întreaga mea existenţă devine aproape ireală. Că nimeni nu poate da seama pentru ea, nici măcar eu. Ce e asta, ce dracu e asta?

Îmi îngheţaseră picioarele. M-am infiltrat

printre pietoni răzleţi, membrii ai serviciilor secrete deghizaţi în civili, vreo câteva târfe violente, pe una o văzusem o dată tunzând o puştoaică în spatele unui bloc, înaintând precaut pe făgaşul îngust al trotuarului ocupat de bazaruri, tonete cu ziare, ceasuri ieftine, hăinuţe sau ghiozdane nevândute de luni, zgărzi şi lanţuri pentru câini şi pisici, aliniate pe jos, unde spaţiul devenise neîncăpător, pe lângă cabinete stomatologice, frizerii, birouri de avocatură, măcelării şi notariate amenajate în scări de bloc. Între locuinţele lugubre, murdare, strâmbe, împrejmuite de garduri din sârmă zincată, aparate de gimnastică improvizate, confecţionate din bare de oţel vopsite în culori aprinse. Se auzeau trenurile.

Am colindat străzile câteva ore. Nici urmă de BC. Nici prin parcuri, spitale sau secţii de poliţie, canale şi ganguri ticsite cu gunoaie. Câteva ore am măturat nesistematic străzi, poate că pe unele le parcursesem de două ori, poate că altele, multe altele, le-am ratat.

— Mi-a îngheţat curu’ de tot, a zis N, cântărind din ochi mănunchiul de portrete ale dispărutei pe care le ţineam sub braţ.

— Da’ câte ai împărţit? Nici unul.

— Nu ştiu.

— Mai dă-i încolo, că ei s-au plimbat cu maşina, iar nouă ne-a îngheţat şi sufletul în noi. De-abia stă să nu plouă. Făcu o pauză. Săraca de

ea, unde o fi?

Îşi făcură şi ceilalţi apariţia în limuzina somptuoasă. Un val parfumat de căldură coborî odată cu ei. N înghiţi în sec.

— Vreun progres? Întrebă B. N mă scrută pieziş.

— Noi n-am avut maşină la dispoziţie…

B îşi înfoie nările şi îşi strânse buza superioară. Unde stăteam? Nu mai ţin minte.

— Bun, atunci continuăm.

— Trebuie să o găsim, aproape că imploră TC. Se simţea responsabilă

pentru soarta ei. Sărăcuţa, numai în halat şi cu picioarele goale, şi cu capul bandajat. Cum de n-o opreşte nimeni să întrebe ce-i cu ea?

— Dacă ar fi anunţat cineva poliţia, aş fi aflat, zise B.

Nici măcar nu ştiam dacă depuseseră plângere sau contam pe relaţiile lui, la care n-ar fi apelat doar de dragul unei străine. Se cuvenea să înţelegem şi vremurile tulburi, nimic nu mai funcţiona uns, cu atât mai puţin o instituţie publică. Devenise aşadar infinit mai greu să ocolească hăţişul birocratic când, până şi aceste căi nu mai prezentau eficienţă. Pe de altă parte, nu murea de nerăbdare să-şi redeştepte amintiri de care se descotorosise prompt… la nivel de actualitate. Căci mai rămâneau străduniile sale livreşti. O altă lume, a unui alt B. Una peste alta,

ne vom continua căutările.

— Noi nu mai mergem în condiţiile astea, protestă N. Se înnoptează acuşa şi pe deasupra stă să plouă. Mâine. Mâine de la prima oră, pe lumină, eu zic că este mai bine aşa, zău.

— Poftim. B îi întinse ostentativ cheile de la maşină. O căutăm noi pe jos, iar voi doi folosiţi maşina. N se îmbujoră. B ştia că n-are carnet. Carevasăzică, a doua oară în preajma nevestei sale n-avea să mai ajungă? Încerca s-o recicleze? Îşi mai aduce aminte atunci propunerea înaintată mie? Ori N înţelesese constatarea seacă că el nu deţinea o maşină. Ori că era un mascul de doi lei. Hristosul şi dumnezeii… Se vorbiseră între ei. B ştia. B acum se simţea mai bine pentru că ea îi descrisese cu lux de amănunte, încălcând consemnul…

— N-am nevoie. Rânji.

Lui B îi scrâşniră dinţii. Ea se scandaliză. Îşi ieşi din fire, pentru prima oară am văzut-o pe TC pierzându-şi calmul.

— Eşti un ţăran, un bădăran, un beţiv…

N nu mai putea da înapoi. Rânjetul i se lărgi ca o cămaşă de pe care zbură un nasture. I se încreţise nasul.

— Aşa m-a făcut mama. Nu toată lumea e la fel de deşteaptă ca tine, draga mea.

Dintr-un moment în altul… B o să-l trântească la pământ dintr-un singur pumn. TC îşi apucă soţul braţ. N s-a întors cu spatele şi s-a cărat.

Drept care, apele s-au liniştit brusc. Nu conta. Într-adevăr, nu conta.

— Ce bou! A conchis B, mai mult pentru sine. Vii cu noi? Am primit această concesie. O invitaţie în bolidul de lux, un loc în interiorul decorat cu cea mai fină tapiţerie. Prefer să rămân pieton. Mulţumesc oricum. Un mesaj pe telefon de la

N. Mă sfătuia s-o caut în zona centrală, în Piaţă, cine ştie, poate s-a amestecat printre manifestanţi. Ca un laitmotiv! Mi-a zburat gândul la celebra personificare a libertăţii din tabloul lui Delacroix. Turbanul însângerat pe post de bonetă frigiană. La degetele feline şi fremătânde. La sfârcurile roz, întărite de frig, ţâşnind de sub halatul cu cordonul angrenat în volute haotice aidoma urmelor lăsate de ciocnirea particulelor elementare. BC înaintând transfigurată la îndemnul unei viziuni. Interiorul parfumat şi pielea netedă, scânteietoare, îmi stârneau aceste imagini. Riscau mult afişându-se într-o maşină scumpă. Cumva, cred că m-am răzgândit. Simt impulsul de a-mi evoca cuvintele prin care le-am sugerat că am să dau o raită singur, până se întunecă. Şovăi însă. Ştiam că un civil putea fi arestat numai dacă se apropia de Piaţă, în cazul în care nu putea dovedi că locuieşte sau munceşte în zonă. Nu, este mai rezonabilă presupunerea că nu le-am citit mesajul şi că ne-am despărţit fără să întocmim un plan mai eficient de acoperire a străzilor nevizitate. Am trecut pe acasă, dar n-am

zăbovit. Un vecin m-a înştiinţat că fusesem căutat de poliţie. De poliţie? Nu i-au spus de ce mă căutau. Deci eu o căutam pe BC, iar poliţia pe mine. Se strânge laţul? Doar atât i-au spus: că să-i sun. Se mirase însă, că nu i-au lăsat nici un număr. N-a insistat cu asupra de măsură, mă ştia un individ retras şi posac, un motălău ar fi subliniat S. S. Eşti moartă, S. Evident că, în condiţiile date, urma să întreprind acţiuni iraţionale. Aşa se întâmplă. Am renunţat, pe bună dreptate, să mă duc în Piaţă, având de gând să nu mă întorc prea curând acasă. Nu mă ascundeam. Nu propriu-zis, dar n-aveam nici un chef să dau ochii cu poliţia, în ciuda sensibilului sentiment fatalist care mă cuprinsese.

Trebuie să intervin. N-am ce face. Lucrurile devin uşor confuze din acest punct. Prin prisma dispariţiei lui V. Într-un moment în care mai erau multe lucruri de lămurit, nu-i aşa, javra asta patetică neelucidând de fapt nimic. Dar chiar nimic, dumnezeul mamii lui de inoportunist. Ca să mai descâlcesc firele, ar trebui s-o iau de la început. De la început de la început. Imposibil! Mai rău aş face. Se suprapune şi o călătorie cu trenul, imaginată de beţivul de B într-una din tentativele sale scriitoriceşti. Scenariu de film mai exact, cu o tematică studenţească. Aproape plagiat, care a avut ca sursă de inspiraţie un text de pe site-ul lui N. Până la un punct şi aici. S-au adunat cam multe puncte deja, dar n-am ce face.

Sunt legat de mâini şi de picioare. Mi-e teamă că am să mă pierd în desişul acesta geometric, dar repet încă o dată, n-am ce face. Asta e. Adică e numai vina canaliei de V care a dispărut. S-a evaporat! Cu trenul, afirmă o ipoteză. Cu trenul lui B, împrumutat de pe pagina lui N. A dispărut în ceaţa care s-a lăsat peste oraş concomitent cu înserarea înnourată, fiindcă stătea să plouă şi foarte probabil au căzut cel puţin câţiva stropi mari şi reci. Mi-e foarte greu să vorbesc despre evenimentul misterios din simplul motiv că n-am nici un… cum îi spune domne… nu mă trag, ca la omu' sărac, nici boii din pat. Nici o tragere de inimă. Aş vorbi, sincer, de cu totul altceva. Prea s-a exagerat cu povestea asta. Cu V, cu toate. Dincolo de orice limită de bun-simţ. Adică aş spune de peacum că… Totuşi, ea există, trebuie s-o las aşa. Mai rău aş face dacă n-aş lăsa-o aşa. Să zicem totuşi că aş lua-o la mişto. Atunci nu e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, ci vine unul, puţin credibil, şi ia în tărbacă nişte chestii, o istorioară cum ar veni. De ce, iată că m-am molipsit de meteahna lui V de a-şi răspunde singur la întrebări, cum însă vorbesc singur şi sufăr de aceeaşi nevoie stringentă, adică manie, de a obţine nişte răspunsuri, de vreme ce întrebări au fost ridicate la tribună… lui V îi plăcea o poezioară, nu ştiu cine a scris-o, cu unul care ţine un discurs în faţa unei săli goale. Ceea ce s-a şi întâmplat, în realitate, de-o manieră mult mai

amuzantă şi mai derizorie totodată. În campanie electorală, probabil suferind de tracul inerent apariţiei publice, persoană sfioasă şi modestă, săracul, primarul unui orăşel a găsit nimerit să organizeze o repetiţie a discursului de la tribună în condiţii cât mai fidele celor reale, folosind în acest scop o clădire abandonată. Preţ de câteva ore, în toiul serii, nu ştiu de ce, dar asemenea alegeri nefericite ale orei pentru diverse activităţi dubioase dau apă la moară interpretărilor, prin tot oraşul reverberă vocea răsunătoare a unui ins ce se plimba înainte şi înapoi, ca un ţicnit, printr-un şantier, adresându-se unui auditoriu fictiv, adică cetăţenilor, dar nu de la acel moment, ci de peste câteva zile, săptămâni, n-are relevanţă. Deci vin eu şi distrug tot ce s-a construit până acum, ceea ce nu se face. Într-un fel, îi răspund propriilor năzuinţe. EU SUNT APOCALIPSA! Să zicem. Cred că e mort acum, aşa cum a fost S la un moment dat. Fiindcă S a dispărut de suficient timp ca nici măcar moartă să nu mai poată fi numită. Firul ei s-a rupt complet. Al tuturor. Eu vorbesc acum! Eu! Despre V. Despre secătura asta penibilă dispărută în împrejurări suspecte. Cine ştie, obosise. Am să-i cânt în strună însă, aşadar am să mă străduiesc să construiesc o continuare pertinentă fără să ţin cont, pentru că nu am veleităţile sale, de alte probabile opinii sau dorinţe. Oricare ar fi alea. Şi pe mine m-ai obosit, nenorocitule. Mi-ai forţat mâna. Asta e.

Deci poliţia îl căuta. Să zicem. Ştiu că îi fac rău. Ştiu că persistând pe direcţia aceasta, am să-l… Nu asta şi-a dorit? Poate că nu şi-a propus să dispară subit, fără un final în acord cu caznele sale atât lăuntrice, cât şi cu cauzalităţi exterioare. Îl descărnez, pur şi simplu. Îl descojesc ca pe o ceapă. V nu mai e. Aşa cum a exclamat patetic despre S. Tot adevărul din lume s-a concentrat în acea lamentaţie. V nu mai e! Nu mai e un om care bea vin şi mănâncă ce dracu mănâncă el. Acum e un erou! O legendă! O porcărie. I se întâmplă ce voia, dar pe dos. Oare cât se cuvine să exagerez, fără să plictisesc, irit sau să jignesc bunul simţ? Fiecare rând depus ca un strat de ţărână parcă îndreaptă totul spre adâncimi abisale. Trebuie să continui. Fără să spun orice-mi trece prin cap. De pildă, poliţia îl căuta. Cine l-a dispărut pe V? Căci şi V, la rândul său, adulmeca urmele unei dispărute. Evident, n-a aflat-o. Afirmase la un moment dat, aproape emfatic, că sărmana BC dispăruse fără urmă şi că nu o vor mai găsi niciodată. Doar că nu voiau să-l aducă la secţie ca suspect, ci în calitate de martor. Că uneori martorii se transformă în suspecţi… altă poveste. Fatalitate. Ghinion. Sau cum zicea Goethe: merit înnăscut. Cine ştie, se temea pesemne de cum avea să reacţioneze, din pricina unei inabilităţi de a se controla, mangafaua era convins că poartă inexorabil mina unui vinovat. Oricum, vreau să spun că intenţia primară a autorităţilor nu viza o

confesare, V n-ar fi avut parte de nici o judecată sumară, inchizitorială, dimpotrivă, i s-ar fi cerut ajutorul. Încerc să vizualizez figura inspectorului apelând la sprijinul unui individ a cărui meclă cerşeşte, după propria mărturie, ajutor, nu invers. De mare încredere, canalia asta de V. Secătura! Cioflingar netrebnic. Constrâns. Căci trebuia să semneze pentru a consemna sprijinul oferit, punându-se, la cerere, la dispoziţie. Nu-i aşa, un clişeu: vă rugăm să nu părăsiţi oraşul.! Nici nu puteţi, dar n-are legătură cu cazul. Cazul uciderii lui S. Ce-i drept, dacă aş fi fost în locul lui, poate că aş fi procedat la fel. Totuşi, intuiţia lui V n-a eşuat complet, fiind vorba despre S, a inversat numai rolurile. Se consideră îndeobşte că opera de artă, în speţă una scrisă, un roman sau o nuvelă, nu se rezumă la câteva idei „principale”, altminteri restul operei ar fi balast, ci mai curând se străduieşte printr-un soi de ca şi cum să se inspire din viaţă, pretenţia angoasantă. Cum ar fi pentru V dacă viaţa lui s-ar putea prezenta în câteva rânduri, dacă s-ar restrânge la câteva momente semnificative? Teroare! Bine că nu mai e. Zicea ipocritul, curva simandicoasă, că trecutul îi pare o contrafacere, dar apela neobosit la el ca la un drog. Din disperare. Nu vedea altă cale. Există alte cale? Cum mă simt eu acum că relatez despre trecutul lui ca şi cum aş citi o lecţie din cartea de istorie? Mă zoresc să-l termin cât e cald, cât încă emană duhoarea cadavrului. Căci V e ca

şi mort, deşi poate că nu e mort. Îmi place să mi-l închipui cum şi-o imagina el pe sărmana, năpăstuita, năroada, dar frumoasa BC. Mă rog, gusturile nu se discută. Interesant cum falsific cu bună ştiinţă anumite aspecte, nemaiştiind încotro mă îndrept, amorezat de propriu-mi… Chiar, oare cum sună vocea mea? Dacă aş putea so înregistrez… Sunt convins că sună altfel decât cum m-aud eu. Dar vorbeam despre V. Despre volatilizarea sa. Act iniţiat de o călătorie cu trenul, alături de B, la momentul respectiv, sub o identitate nouă. În una din rarele discuţii purtate în călătoria cu ambianţă soporifică, la adăpostul sugestiv şi simbolic al nopţii, i-a reamintit de cina la care i-o prezentase pe nevasta sa goală. Pe telefonul mobil. Citez:

— Mai ţii minte? Atunci eram în stare să ţi-o livrez pe tavă.

Bineînţeles că îl minţea. Îl încerca. Nu ca să apere demnitatea nevesti-sii, ci pentru a învăţa la rândul său cum să se comporte în noul său rol. L-a zgândărit, practic, spunându-i că a ratat o ocazie unică! Spre deosebire de SĂNUIPOMENIMNUMELE.

Cel dintâi a ajuns în gară V. Asfaltul exala mici tornade de praf, împletite în rafalele toxice ale ţevilor de eşapament. Asta a fost când a traversat staţia de tramvai. Să zicem că l-a sunat pe B, speriat de treaba cu poliţia, mai ales după ce a dat peste o patrulă care l-a legitimat,

verificându-i datele prin staţie, şi care l-a invitat la secţie cât mai curând posibil. Deci nu-l arestau. Ştiu mai multe, dar nu vreau să le spun. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu nu vreau. Dar am să spun că V s-a mai întâlnit odată cu adolescentul care îi dădea insistent târcoale lui P. Un obsedat. Un maniac sexual în devenire. Inima i-a bătut să-i sară din piept la gândul iraţional că nu fusese o întâlnire accidentală şi că de data aceasta el fusese cel urmărit. Brusc, rândurile infame ale mailului i-au răsunat ca o voce concretă în cap. De parcă venea din afară şi-i vorbea în urechea dreaptă. Vocea sa, uşor teatralizată. Se întâmpla adesea că din pricina unei memorii auditive slabe vocile diverselor amintiri să capete timbrul său. Şi emoţia sa. Se confundară deprimant cu propria persoană, cu o vorbire incontinentă cu sine însăşi, aşa cum învăţase omenirea de la Shakespeare, după cum citise undeva el sau P sau eu. A simţit răceala unui coşmar ce prindea realitate. În vreme ce omenirea întreagă se războia pentru deziderate care, probabil, vor intra în manualele şcolare, V resimţi în tot corpul primejdia unei confruntări atât de imediate, aberante, înfricoşătoare, încât aproape că se seniliză pe loc. Numai la gândul febrei cardiacului căruia i se prescriseseră medicamente împotriva demenţei, V, de altfel un om iraţional şi raţional în proporţii variabile şi imposibil de măsurat, ca la mai toţi oamenii, se temu de propriile reflecţii, de rostirea magică,

superstiţioasă a spaimelor şi frământărilor. Se văzu mic, incredibil de mic. Odorul păcătos al mamei. Insul care iubeşte lumea de la distanţă, de la o distanţă care aproape că nu se socoteşte în sistemul metric. Era vulnerabil, jigărit, mic, împiedicat. Toată furia care zăcea în el îl epuizase înainte de a o descătuşa. Avea să fie o victimă. Nu. După un schimb halucinant de priviri insinuante şi amenințătoare, furibunde, adolescentul s-a topit în mulţime. Trezise interesul unui ziarist în căutare de subiecte adiacente cu care să diversifice paginile publicaţiei acoperite aproape exclusiv de evenimentele zilei. Un fapt banal în probabilistică, pentru omul simplu purta o însemnătate deosebită. Aşa le zicea lumea: evenimente. Cu toţii aveau aşteptări mari de la ele, râuri de sânge, din aval, oamenii le scrutau la orizont. Chit că vremurile erau deosebit de grele şi păguboase, de acasă, din fotolii, cei mai mulţi simţeau un sentiment ascuns de mândrie de a fi făcut parte dintr-o perioadă aparte. Cu cât mai rară, precum ciclul cometei Haley, cu atât mai preţuită. Nu-i şi părerea victimelor, a celor care şi-au tras beneficiile pe turta lor. Dar V, aşa zicea el, christosul şi dumnezeii mamii lui, lichea, canalie, fanfaron constipat, e îngrozitor să nu te poţi răzbuna pe o amintire, nu vrea să aibă de-a face cu toate astea, conştient de autoamăgirea sa, emisese el însuşi teoria cu timpul pe care nu-l mai contabiliza, nu în vechii termeni, mulţumită micii

povestioare împletite de grupul celor cinci. Eroi! De legendă! Ce silă mi-este să continui. Lehamite. Dezgust. Greaţă de-a dreptul. E ceva… aşa, ca un fir de păr în mâncare. Te-aş călca în picioare de-aş putea. N- a fost în stare măcar o dată să obţină lucrul pe care şi l-a dorit. Dacă a făcut-o, s-a petrecut mult prea târziu ca să aducă răsplata dorită. Suntem nişte animale. Poftele şi dorinţele noastre, cel mai adesea, necesită o împlinire urgentă. Amânările revin rataţilor! Ascunde-te după vorbe şi rânduri de carte, şi mai ce vrei tu, după psihologii ieftine, trăiri estetice, preocupări mărunte, care să umple timpul care oricum trece, impasibil, suveran, până în ziua când vreun om de ştiinţă sau vreun sfânt îi va veni de hac, spre profitul întregii omeniri. Aici e cheia: al întregii omeniri, ci nu drept exemplu de urmat. Eu sunt incult. Şi V, aşijderea, ignar, în pofida ezitărilor sale. Eu aş putea exclama aproape cu stil o treabă, despre timp, pe urmă el ar putea diseca firul în o mie, fără o logică subsidiară, un altul, mai deştept, ar veni, hermeneutic, cu note de subsol, cu referinţe mult mai solide, nu neapărat critic, ştim însă că suferinţa nici a mea, nici a lui, nici a academicianului, nu se rezolvă în aceeaşi zece paşi. Se prezintă ciudat, din această perspectivă, modul în care evoluează această relatare. Cum mijloceşte B, bunăoară, un mimetic proces de vindecare sufletească, erijându-se într-un rol nepotrivit, dar şi cu oarece antecedente. Acolo l-a

pus V, acolo s-a plasat cuminte B. Fiindcă evenimentele, lucrurile par tot mai ireale pe măsură ce devin tot mai familiare, adică mai convingătoare pentru cel care le experimentează. Pentru V. Mai puţin pentru mine, nevoit să le relatez. Cu cât se îndepărta de la exprimările sale cele mai naive şi sincere, V se prefăcea oarecum într-un impostor. A şi insistat prea mult cu durerile sale nemaiauzite şi nemaiîntâlnite. Apoi, ca să le atenueze patetismul, singur le cataloga frustrările unui impostor. La un pahar de vin, puse pe melodia potrivită, şi-ar fi aflat un auditoriu. De ce nu reuşeşte V, nici eu, nici mulţi alţii, dotaţi cu un simţ stupid al ridicolului şi al unei demnităţi artificiale, adică cu o timiditate cronică, sau un orgoliu clinic, să le spună lucrurilor pe nume, să câştige astfel noi terenuri ale familiarităţii. E ca şi cum ai rămâne caporal o viaţă întreagă. Măreşte numărul de elemente străine din cercul său şi singura victorie obţinută, la o vârstă când încă îl uimeau unele descoperiri, deşi nu o recunoştea, consta în a nu mai suferi de crampe stomacale din pricina emoţiilor puternice. Determinantă, presupun, a fost întâlnirea cu un căţel al străzii care se pişa pe el când era mângâiat. Pentru N ar fi fost ejacularea feminină, după ce a aflat că era de fapt un soi de urinare involuntară. În plus, V n-a pomenit niciodată nimic despre o clipă de neasemuită fericire. Dacă nu mă înşel. Toate au „constituit” nişte proiecţii, nişte fantezii. Recunosc

că m-a molipsit cum a privit el calul ăla mort. Dar ce fac? Sunt indecent. Nu, refuz să simpatizez cu V până la identificare, fiind vorba despre aceeaşi poveste. Aş putea fi bănuit de complicitate, ceea ce nu vreau. Nu asta vreau. Nu cu labagiul ăsta! Poftim, aşa mai merge. Puţină scârbă nu strică. Şi defăimare. Nimic nu doare mai mult decât poftele neîmplinite, oricare ar fi ele, oricât de stupide, abominabile, josnice, şi tot aşa. Dacă la vârsta de zece ani îşi dorise, bolind cu febră de 40 din pricina unei gripe severe, să mănânce o banană şi n-a obţinut-o pentru că taică-su era la lucru şi el ţinea banii din casă în buzunar, toţi banii, această neîmplinire îl marcase, dacă îşi dorise să facă sex cu o colegă de liceu şi nici măcar nu se apropiase de ea pentru a-i afla numele, pe care totuşi la aflat, de asemenea, era ca o bilă neagră care râcâia nemilos… V era urât! Se simţea urât şi nenumăratele eşecuri îl făcuseră urât. Ce-i drept, mă contrazic, asta e, unele îndeletniciri îi aduceau o oarecare satisfacţie temporară, cum ar fi cititul, din diverse domenii, vizionatul filmelor, era să zic plimbările, dar nu era un umblăreţ destoinic, în pofida strădaniilor sale, proiecta chiar şi inconştient întotdeauna o ţintă. Cred că am să recurg la o scamatorie, la un moment dat. Am să mă pun în locul lui. V, o specie grotescă de visător. Citez: „este extrem de relaxant să contempli peisajul derulat în goana trenului, de acest câştig din copilărie n-am fost trădat, l-am păstrat

aproape nealterat. A privi pe geam în timp ce trenul înainta într-un tempo lent echivala cu plăcerea unei lecturi sau cu savoarea unui ceai fierbinte încălzind măruntaiele în miez de iarnă. Feeric, de basm". Iată totuşi, o bucurie nepervertită. „Cuvintele ascunse în firele de iarbă, în jocul perspectivelor, umbrele norilor alunecând peste unduirea colinelor, curgerea şopotitoare a râurilor, strecurarea prin găuri sfredelite în munţi, faptul că lumea nu este decât o suită de popasuri legate miraculos printr-un cordon de fier, că totul e afară, acolo, fabulos, grandios, nemărginit, şi de neatins, trenul urmând o singură cale, separată de natură prin rambleul de pietriş, creând senzaţia unei plutiri... mă aşteptam ca peste zarea estompată a dealurilor să se reverse taluzul biblic al potopului. Mi se părea fantastic dacă aş muri înghiţit de o apă imensă înfulecând pământul". Dacă ar fi supravieţuit? Schilodit. Scalpat, jupuit, străpuns de fiare contorsionate, pierzându-şi un picior sau o mână, capacitatea de a vorbi sau de a se concentra, putinţa de a zămisli amintiri noi. Până atunci trăise, fără vreun handicap vizibil, însă, ca orice ratat, etalându-şi unul. La ce ajută spiritul introspectiv? Ce importanţă are că-ţi surprinzi defectele şi-ţi inventezi altele? Dimpotrivă, V era un obraznic. Care nu împărtăşea cu nimeni aceste descoperiri, deşi le-azvârlea seminţele peste tot. Putrede seminţe. Nu vreau să sugerez că, până la urmă, angoasele şi

frustrările sale aveau ca obiect faptul că nu lăsa urmaşi. Se declarase un fan al apropierii umane dincolo de orice calcul sau proiect de durată. Nu astfel se vor termina lucrurile. Eu nu ştiu cum se vor termina, niciodată nu voi afla. Nu fac rău nimănui dacă, bazându-mă pe cele ştiute şi ţinute sub lacăt, aş încerca să ghicesc. Una din piedicile care mă opresc în a le da glas ţine de incapacitatea de a structura toate informaţiile, separând pe cele mai plauzibile de fantasmele pure, bănuieli şi impresii greşite, simple zvonuri, ca apoi să le pun cap la cap într-o serie logică. Cum am spus-o, aş face rău. N-aş şti până unde să mă întorc. De unde să încep. De la simplele senzaţii de pildă. Brute, prezente, vii, vitale, inanalizabile. Adierea caldă a unui vânticel de vară pe pielea goală a braţelor de copil, în vreme ce sandalele se afundă în clisa zădărâtă de o ploaie recentă cu bulbuci. O fire melancolică iubeşte ploaia. V iubeşte ploaia, altfel nu s-ar fi plasat în nenumărate situaţii evocând-o. Sau ceaţa. Cum a iubit-o în felul său pe P. Pe ea n-a apucat s-o mai caute. O întâlnire cu părinţii ei era peste puterile sale.

„Ţineam un ziar în mână şi nu-mi venea să cred. L-am zărit pentru că am răsfoit nerăbdător, agasat de titlurile previzibile, sterile în a mai şoca apelând de zile bune la puhoiul de metafore tari cu care sperau să menţină treaz interesul cititorilor, într-o competiţie acerbă cu televiziunea

şi internetul, în căutarea altui subiect. Violurile, crimele şi accidentele zilnice îşi recăpătaseră paradoxal prospeţimea. Redeveniseră inedite. Şi acolo era. Un adolescent cu probleme disciplinare de la o şcoală reputată din oraş, implicat într-un scandal sexual, şi-a ucis psihologul. Poliţiştii sunt pe urmele sale. Acesta este bănuit de a nu fi la prima crimă. Victima anterioară: S! S!? Deci trogloditul era suspectat de a o fi ucis pe S". Mobilul crimei: gelozia. Adolescentul se îndrăgostise de profesoara sa, o anume P, care se despărţise de iubit din această pricină, adică de neghiobul de V, şi o ucisese pe cea mai bună prietenă, S, silind-o să-i dea adresa unde se ascunsese aceasta. Fără sorţi de izbândă. Acum era hăituit de poliţişti. Articolul nu explica de ce îşi ucisese psihologul, dar supusese atenţiei faptul că era femeie, cam de-o seamă cu P şi S. Şi că criminalul provenea dintr-o familie bună. Aspectul ilogic al situaţiei îl reprezenta decizia lui V de a fugi din oraş, cu totul contrară celei de bun simţ, dacă nu dorea să evite radarul poliţiei. De fapt, V credea că, în cele din urmă, îl vor prinde. Hotărî, aşadar, să-i abandoneze pe ceilalţi, şi în primul rând pe rătăcita în condiţii suspecte, însă previzibile, BC. Îi telefonă lui B pentru a-i spune că trebuie neapărat să părăsească oraşul şi că-şi cere scuze şi îl roagă să-l informeze despre orice veste primită în legătură cu sărmana BC, deşi ştia că nu va primi vreuna. Nu ştiu însă cum s-a făcut

că cei doi au plecat împreună. B îi păruse cu totul schimbat când l-a văzut. Aducea izbitor cu cel care se încumetase să-şi aştearnă pe hârtie elucubraţiile scriitoriceşti, fapt care îi trezise admiraţia şi invidia. Lui V, aşa cum a mărturisit el însuşi, îi fusese teamă de la bun început de B. În plus, îl dispreţuia. Şi B nutrea acest sentiment faţă de V. În ciuda acestei animozităţi reciproce, primele lui cuvinte au fost:

— Ce plăcere să ne reîntâlnim.

Dacă a sunat fals sau nu, nu mă pronunţ. Lui V i s-a părut dubios, dar n-a găsit forţa necesară pentru a-l refuza. Îi oferise propria cabană de la munte pentru un sejur în care să-şi limpezească mintea.

— Poţi sta cât vrei.

— Dar nu…

Se străduise să sugereze că trebuia să fie vorba de o chestiune practică. Aproape că minţise ca un şcolar. N-avea bagaje la el, nici acte, nici măcar nu ştia dacă avea suficienţi bani de bilet. Noroc că B s-a mai oferit şi să plătească din propriul buzunar călătoria. Vor călători sub anonimat, decisese într-un puseu creativ, B. El nu va mai fi B, iar V nu mai fi V. V preferă să-şi păstreze identitatea. Prea bine. Îşi va schimba doar el numele.

— Un mic concediu e întotdeauna binevenit.

— Aşa este.

— Eu am preferat întotdeauna muntele. E mai

frumos ca la mare.

V îşi aminti de o conversaţie purtată cu P. Şi-a sprijinit tâmpla de geamul rece şi a închis ochii. Încerca să reconstruiască chipul iubitei, gâtul lung, încins de o năframă de broderie fină, dorindu-şi şi resimţind iertarea ei. Fu cuprins de o dezolare fără margini.

„Îi voi spune că am fost un prost că am plecat, că vreau s-o iau de la început, că nu mai contează ce-a fost, dacă vom fi împreună, pentru că te înţeleg, P, şi tu îţi doreşti, la rândul tău, ca eu să văd că am parte de înţelegerea ta. Ne vom suporta, asta-i tot. Ne vom îndura unul pe celălalt. Vreau să scap de senzaţia asta, că sunt captiv într-o casă în flăcări. Am deschis ochii pentru o secundă, apoi i-am închis din nou. Inima bate puternic. În piept. Se aude un zgomot înfundat. Am senzaţia că mă aflu într-un loc străin, un loc în care nu cunosc pe nimeni, un venetic ce nu poate străpunge sinuozităţile limbii celor din jur. Că nimic, absolut nimic, nu e familiar. Jinduiesc după un singur lucru: căldura corpului tău. În compartiment nu e frig, dar nu-mi place această căldură. În această clipă, mă consolează doar un alt prezent. Unul neverosimil. În care nu mai cred. Oare chiar am ucis-o pe S? Poate au dreptate, poate că el a făcut-o, nu eu. Prostii. Sunt terifiat. Mi-este îngrozitor de frică. Nu mă pot controla. P se sustrage ca lumina unei lanterne cu bateria epuizată. O arătare. El e acolo, în faţa mea, nu-l

văd, dar îi simt prezenţa. Un robot care vrea să mă ucidă. Ce aşteaptă? Mi se încleiază gura. Mi se umple cu salivă. Nu este politicos să scuip. N-am unde să scuip. Nici nu vreau să înghit. Totuşi înghit, dar gura mi se reumple cu salivă. Secreţie involuntară. Îmi ard pleoapele. Ca şi cum n-aş mai fi dormit de săptămâni. Cred că nici n-am făcut-o. Îmi place să dorm, cred însă că, în ultima vreme, n-am mai dormit cum trebuie. Dacă aş adormi acum… e tot o cale de scăpare. Provizorie. Totul este provizoriu. Mă torturează incertitudinea asta omniprezentă, neîncetată, fără orizont. De-abia aştept să ajungem la destinaţie, deşi mi-e lehamite să cobor. N-am să fiu în stare. Nimic nu s-a schimbat. Absolut nimic. E teribil! P nu se va mai întoarce. Nici eu. Eu fug. Doar am spus că fug. Aş vrea să fac o baie fierbinte. Nu cer prea mult. Doar o baie fierbinte, în cada mea de-acasă. De ce am plecat? Îmi vreau apartamentul înapoi. Şi când ai să ajungi acolo, ce ai să faci? Ai să-ţi doreşti cu fiecare fibră să ieşi. Urăşti acea zi a lunii când te întâlneşti cu proprietarul ca să-i înmânezi chiria. Deşi un om politicos, nu-l văd ca pe un om politicos. Doar îmi ia banii, vrea ceva de la mine, nu există cu adevărat gesturi dezinteresate. Altruiştii sunt nişte ciudaţi, sau nişte eroi martiri care smulg o lacrimă şi înduioşează privitorul la televizor în acel moment al zilei în care este cel mai vulnerabil în faţa atacurilor emoţionale. Afişează o mutră suspectă. În el zace un arghirofil.

În orice întreprinzător. Astea sunt regulile. Regulile îi deservesc pe cei puternici. Tot ei le născocesc. Tot ei le ignoră. Este o diferenţă. Cei slabi le încalcă. N-au de ales. Eu… eu n-am avut de ales. Am nesocotit reguli de bun simţ. Bunul-simţ tiranic, absolutist, intolerant, umilitor ca trupele franceze mărşăluind prin Berlinul cucerit în primul război mondial şi din rândul cărora soldaţi dârzi se abat pentru a îi lovi peste ceafă pe bărbaţii care nu şi-au scos pălăria. Reverenţe pentru învingători, nemernicilor! Sunt un criminal şi nimeni nu ştie. Atunci, dacă sunt un criminal, de ce nu pot înlătura frica asta îngrozitoare? De ce? Credeam că un ucigaş nu se mai teme de nimic. M-am înşelat amarnic. V s-a înşelat. Ce noutate. Nu mi-e teamă doar de rigorile legii, să nu fiu prins, ci să nu cad eu însumi victimă unui omor. Stupidă îngrijorare. Dar nu pot scăpa de impresia asta că totul se va întoarce împotriva mea. O senzaţie inefabilă, ca o uşoară greaţă. Nimic la orizont. Şi totuşi, parcă toate lucrurile seamănă unele cu altele, şi amintirile, şi senzaţiile, aşteptările, deşi nu e nimic acolo, ştiu asta. De fapt, habar n-am. Nu ştiu nimic. Mi-e frică, atât. Sunt înspăimântat. Lumina din compartiment îşi schimbase forma. Căpătase consistenţă, o anumită ponderabilitate. Exact ca în apartament. O realitate ineluctabilă. O senzaţie care se repetă. Întunericul de-afară dă viaţă, un suflu straniu, luminii dinăuntru. Trenul se balansează. Ca un

leagăn. Am impresia că, în afara lui, lumea a încetat să mai existe. Că s-a redus la compartimentul strâmt, infect, cu căptuşeala banchetelor zdrenţuită, scoţând la iveală bucăţi de burete mucegăit, cu geamul murdar. Mă ridic şi ies pe coridor. De la un capăt la celălalt, doar becuri ce îşi reflectă formele în geamuri. Lambriurile de lemn de un alb mânjit sunt umflate, în unele locuri au plesnit. Cămin ideal pentru şobolani. Privesc straturile subţiri, ruginite de tablă ce alcătuiesc carcasa vagonului şi îmi pare că în orice moment aş putea fi înghiţit de bezna înconjurătoare care roade ca un acid… în tăcere.”

A ieşit pe hol azvârlind indiferent un muc de ţigară.

Aş putea crede că aceea fu clipa în care i-a spus lui V că au ajuns la destinaţie. B răsărise ca şi cum se pregătea să coboare. Pesemne însă, că trecuse prea puţin timp. Mai aveau de călătorit. I-a înmânat, în schimb, o foaie. Scrisese o poezioară, sub inspiraţia fumului de ţigară. V se gândi că fumase în compartiment, încălcând regulile. Era vorba despre o frumuseţe de fetişcană, zvăpăiată, dintr-o comunitate conservatoare, căreia îi plăcea să se distreze, păsându-i prea puţin de gura lumii. Bineînţeles, se încheia cu o morală nemiloasă.

O donşoară din Taşkent La braţ cu un locotenent Se purta mândră prin târg

Cum se vând fructele-n pârg Mândră şi voioasă

Fată cuviincioasă Lumea însă clevetea

Că-i plăcea mai mult şedea În cele companii străine De preceptele creştine

De la danţuri se-ntorna Capu-n pernă şi-afunda

Când raza soarelui dezghioacă Pleoapa omului ce pleacă Deşteptat de griji mărunte

De ani scrise pe-a sa frunte Către-ogorul ce-l aşteaptă Să-i covoaie şira dreaptă Ştrengăriţă cu podoabe

Cu safiruri şi agate

Scumpe lacrimi te vor smulge Visurilor dulce

Şi când mintea ţi s-a coace Mamă fi-vei, fără pace

Ale lumii-uitate daruri Te vor umple de amaruri Doar atunci te-ăi odihni

Când sub brazdă te-ăi găsi

Să hrăneşti, la rându-ţi, lut, Viaţă fără de trecut

Ce nu ştia V era că B fusese toată viaţa un hoţ ordinar, un pungaş, un delator, un coţcar, şi nu-i tresărea un muşchi pe faţă pentru asta. De ce să fi compus dumnealui acea poezie? Cu ce scop? Fiindcă toate eforturile urmăresc un ţel, obţinerea unui profit, nu-i aşa? De unde certitudinea că companionul lui, ca să mă exprim plastic, era amator de poezie ori că l-ar fi defibrilat anume această mostră de virtuozitate lirică? O poezioară

banală, şterpelită de pe un forum oarecare. Ce-i drept, unele momente, în viaţă, degajă un anumit aer, de privilegiu pentru martor. Ori că ele se preschimbă, sub acţiunea unei minţi strălucite, într-un dar preţios menit să mângâie vanitatea persoanei în cauză. Poate fi un lucru trivial. De pildă, de îndată ce trenul s-a oprit, B a apăsat cu putere clanţa uşii şi a împins-o cu umărul, primind drept răspuns respiraţia viguroasă a întunericului, apoi a coborât şi a tras geanta de voiaj după el. Lăsând-o să cadă pe fiecare treaptă. Pe V l-au impresionat aceste clipe, mai ales ţinând cont că delăsarea nu-i stătea în fire însoţitorului său. Mai mult, faptul de a opri în câmp îi evocă anii copilăriei, cu gări părăginite aciuate în mijlocul pustietăţii. Pentru că ochii se obişnuiseră cu lumina artificială, acum nu vedea pe unde călca, nici măcar nu ştia dacă nu cumva se îndepărtase de B, deşi îi auzea paşii. Dar experienţa, V o mai retrăise. Un fapt foarte frustrant pentru derbedeu.

Frig. Aspră vreme, duşmănoasă. Prin negura groasă, orice trup devine un trup dezgolit. Întunericul se împărţi în două: unul deasupra, mult peste orice înălţime, rarefiat, nemărginit, tainic, şi întunericul din jur, imprevizibil, cu hăuri sau câini pripăşiţi în pustiu. Iritând rădăcina nasului. Prevestind iminenţa unei ciocniri. Drumul, ca instantaneul unei mări învolburate. Drum îngustat de bălării şi şanţuri cu apă. Braţul drept întâlneşte spinii unor salcâmi. De obicei,

străjeri de cimitir, în absenţa unui gard.

V îşi aminti că mormântul bunicii materne, de la ţară, fusese năpădit de bălării, ceea ce, spre juisarea sa, îi oripilă mama. Fraţii ei îşi uitau prea lesne îndatoririle creştineşti. Tatăl lui V fu silit să desţelenească locul şi să îndrepte crucea de lemn, putredă. Îl jigniră bocetele bătrânei. La ce vârstă constatase că săraca femeie era cretină? Poate că ştia dintotdeauna, graţie tatălui său care descoperise de la bun început, conform spuselor sale de mai târziu, că virtuţile femeii iubite se preschimbaseră în defecte iremediabile. Evitând onorabil s-o numească vrăjitoare. O zăludă gata să-şi părăsească familia pentru un preot mai nebun decât enoriaşii săi, ce-şi durase un cult în creierul munţilor. Slavă Domnului cu sutanele rapace, măcar pe ăia îi ştie omul ce le poate capu'. Iubire de oameni modeşti. Se aprinde iute şi arde degrabă. Vorba cântecului:

Când am început să te iubesc Nu ştiu

Vrut-am să mă răzgândesc Dar a fost prea târziu

V n-a priceput niciodată cuplurile ca cel format din părinţii unui coleg de liceu – tată poştaş şi mamă confecţioneră. Oamenii ăia, cei mai docili de pe faţa pământului, aproape că se trăgeau din spiţa măgarilor de paşnici ce se purtau, păreau incapabili să işte o ceartă. Fiul le semăna cu prisosinţă. V se lamentase că, chiar şi faţă de această făptură prea smerită, întârziase cu

vreo doi ani în realizarea primelor planuri serioase în viaţă, capitol la care îngheţase sufletul său pauper. Cel mai şi cel mai rău era că V, la vârsta sa, n-avea nimic în desagă, nu deţinea nici un obiect sau amintire importantă, un proiect dus la capăt, după cum am mai spus. Măcar de l-ar fi descoperit pe Dumnezeu, măcar de s-ar fi smintit fără s-o ştie, pentru că a fi conştient că ai înnebunit e un lucru înspăimântător. Ai fi ca un rac prăjit în ulei încins, la foc mic. Dacă un rac resimte durerea, omul deţine şi conceptul ei, ceea ce este infinit mai rău. Să-ţi prinzi mintea cum ţi-ai prinde mâna-n uşă… V, acesta-i adevărul adevărat, n-are nici o scuză pertinentă. Nici una. El ar putea spune: Nu pot! Nu pot! Ceilalţi zic: nu vrea. Până la un punct, cât există un conflict, o confruntare, se desfăşoară o comedie. După asta, odată ce s-a retras, iar ceilalţi şi-au pierdut interesul… TEROARE! Cu t mare. Oricât l-ar fi scârbit prostul ăla care s-a băgat în seamă, cerându-i imperios să închidă geamul, ţinându-i şi o prelegere pe tema bunei cuviinţe în locurile publice, siderat de inabilitatea cretinului de a evalua corect raportul cu un necunoscut, atenţia primită l-a flatat. Pe urmă, a pierdut şi această brumă de umanitate, rămânând însă cât se poate de uman. Detesta toaletele publice şi pe toţi cei care aveau nevoie de ele concomitent cu el, dar s-a întors la masă, tocmai de aceea, dispus să uite şi să ia totul de la capăt, percepându-şi cu mai multă acuitate

mediul. Acum, toate astea s-au cam şters, devin din ce în ce mai opace. Nespus de dificil de amintit, de descris şi cântărit, deşi V recurge constant la astfel de tentative aruncând acuzaţii în deşert. V, de asemenea, a întâmpinat serioase dificultăţi în a purta conversaţii şi, prin aceasta, dispute cu persoane care să nu facă obiectul unui contact instituţional. Mai mereu, aceştia arborau postura unei reprezentări instituţionale. Poştaşi, angajaţi de la gaz sau electricitate, casieri, vânzători, funcţionari publici, încât V conchidea dezolat, cătrănit, că se luptă cu mori de vânt, ca un veritabil don Quijote, şi nici măcar n-o făcea în numele unui ideal, ci din raţiuni strict personale, motivat de temeiuri triviale, adică universale. Fără tovărăşia unui Sancho. Singur. Canalia nu avea pe nimeni, pe cine să sune pentru a-şi exprima şi împărtăşi indignările? Nici nu ştia cum. A vizionat odată un documentar despre un italian, pensionar, ce trăia într-un apartament sărăcăcios, insalubru, deci singur cuc, deşi avea o frezăă mişto, un păr bogat şi mătăsos pentru culoarea lui, înconjurat de o puzderie de cd-uri şi casete cu filme. Urmărită de cameră, viaţa pensionarului se desfăşura între plenitudinea resemnată a solitudinii locuinţei modeste şi drumurile la studiourile Cinecitta. Secvenţa cu bătrânul ridicându-se de pe o bancă din curtea unui studio, surprins de ploaie cu ţigara în gură, este posibil să-i fi produs un declic, o reevaluare patetică şi

melancolică a propriei existenţe. V, însă, se regăseşte în rândul celor incapabili să înveţe din experienţă, el nu şi-a putut nutri niciodată o asemenea iluzie. Doar un singur lucru, de altfel priceput şi de un copil de zece ani. Că vrea câte ceva şi că timpul nu dă înapoi. Zeii nemiloşi îi respectă, în omnipotenţa lor, natura şi i se supun. Cel mai grav este când V îşi spală rufele de pildă, are datorii la întreţinere şi i-au parvenit, cu bunăvoinţa factorului, toate facturile odată (de fapt, îşi verifică căsuţa cu frecvenţa eclipselor), cu scadenţe apropiate, el şi-a dat demisia comiţând un gest reprobabil, chiar şi după noile sale standarde, prin cameră bântuie fantoma unei pisici, şi lui îi vine cheful de a se face alpinist, în chiar clipa aceea, de a căţăra nu Everestul, însă tot un munte. Conştient de acrofobia sa, de constituţia sfrijită, complet nerecomandabilă unui asemenea demers. Aşa că a comis o crimă. O crimă! Şi ce s-a întâmplat după asta? S-a înduioşat până la lacrimi de propria soartă. Da, într-adevăr, V este o crimă. V nu e capabil să efectueze gesturi cotidiene, familiare, normale, deşi nu este anormal. Lumea îi zice retras, însă educat. N-au observat curve pe la uşa lui, îşi plăteşte dările, nu face scandal. Ori e un om cumsecade, un sfânt, ori un terorist. Nu este un terorist, ci un simplu ucigaş. N-a omorât măcar un turist japonez, ci o cunoscută. Lui V i s-a năzărit că a ucis însuşi Universul, cu toate legile lui, că s-a omorât pe sine

prin suprimarea vieţii lui S, i s-a zugrăvit ca un act abominabil, drept pentru care a vorbit despre asta ca despre o întâmplare de la celălalt capăt al Pământului, pe care a uitat-o acum uită totul. Nu cred că a făcut-o, javra! Sfântul neputinţei! V se ascunde sub pled măcinat de spaimă, schingiuit de şubrezenia propriei existenţe, care peste ani n-a suportat scădere, i se pare realitatea cea mai intensă, mai schingiuitoare, şi nu poate face nimic pentru a o controla sau curma. De aceea a văzut în omologul său mult mai tânăr un vajnic adversar. Nu-i aşa, sărmane mişel? Urgisitule. La un moment dat, te-ai ciocnit de B. În bezna insolvabilă. Şi cam atât. Ca şi cum, deodată, după Dante:

„Tot ce-i etern şi tot ce-astfel s-ar vrea e numai forma-n care se-oglindeşte cerescul tată şi iubirea sa”

Nu-i da drumul, îmi spun. Nu încă. Niciodată! Nu vreau să mă opresc! Eu încă sunt aici! Eu nu vreau să mă opresc! Eu trebuie să spun! Orice! Oricum!

Să zicem că am minţit. Că a avut loc o confruntare între V şi adolescent. Acesta proferând o ameninţare printre dinţi, de natură să-i îngheţe sângele-n vene. Apoi, adolescentul a exclamat, congestionat de dramatism, o patetică declaraţie de dragoste la adresa Beatricei vii, dar refugiate în văzduhul tainic al tăcerii.

Şi-atunci, disperat, lui V: Virgiliu tu să-mi fii,

că dacă nu… Din piaţă deci, mă scoate. Ieşit-au. V, mânat de groază, cu germenele morţii însămânţat, precum adolescentul. Paşii atent i-urma acesta, cătând în urma sa vreo urmă să nu lase. Gonit-au prin pădurea de zvăpăiate siluete, ca şi cum fugit-au împreună. De pe pământ în iad, fără de calentoarsă. Un strigăt hâd împlea tăcerea: CÂINE LIBIDINOS! Să mi-o sugi, ripostă însoţitorul june. Prin văi de mărăcini şi nevăzute cazne, pe dealuri cu suspin şi fără hazne, coborâră, abur[ară, de lume se pierdeau, lumea o uitară, şi-n cuget aprig safundau. Unul festin, iar altul fiară. Ca-n filme, poetul se poticni, şi-n nas şi-află odihna, când celălalt îl prinse de călcâi, gătit să-şi aibă cina. Beatrice, pe patru buze-alunecă în tină, pe solul îngheţat. Prin crimă se simţiră de ea legaţi şi încă o moarte-i despărţi. Dar nu era locul cu ucaz soarta s-o-mplinească. Poetul, V, din braţul morţii se smuci, pe june cu talpa îl plesni, şi pe-aci ţi-e drumul, pe oriunde, în bezna smolicească. Un suflet pendrăgostit îl sfătuise ca-n alt chip amorul să şi-l cheltuiască, aşa că-ndrăgostitul, plin de năduf, mărturisi, punând pe jalea-i preţul unei sirene părăsite, că sufletulu-i ceru să-l mântuiască. Nu-i chip! Atuncea dară viaţa i-o răpi. Nărodule! Să mi-o sugi, secătură! Şi eu ucis-am. Şi-n fiecare clipă, cugetul mă doare. Astfel minţi poetul. Durerea fiind prea mare, trăia în nesimţire. De-abia de spaima de-a pieri, în vintre, se redeşteptase chinul. Cu atât mai mult cu cât ani

gloată peste-ndrăgostit îi îngreunară pasul. Ştia şi mintea, ştia şi trupul că în curând totul se va sfârşi. E prima-mpunsătură ce-n coaste îşi vârî pumnalul. Sfârşitul, da, întunecat cuvânt! Nu-i leac să-i depărteze-amarul. Promiţi pe piatra mea să scrii că mi-ai curmat destinul? Jur, dar ce importanţă are? Aşa vreau eu să simt, că viaţa-n veci nu moare. Săracul V, pe nimenea n-avea o lacrimă să verse, nici măcar pe Beatrice de moartea sa să-i pese. Măcar un vers în daltă-ar fi dăinuit, slabă consolare, mai mult decât orice vers rostit sau a minţii-nchinare. Numai te-opreşte să pecetluim ce-am stabilit! Năroadă vârstă, gândi poetul, el crede că-i scăpare. O joacă-i totul, nimic serios, am obosit, uşor aş râde, de nu m-ar scruta ca pe-un lepros îndrăgostitul gâde. De joacă când ne plictisim, rosti-nţelept gonaciul, în moarte ne retragem. Ce bine-ar fi, răspunse V, când pofta reînvie, să ne întoarcem. Îţi baţi joc de mine! O joacă numai, am convenit. Pulă!… Ca-n filme, pe nevăzute, spre-un hău se îndreptară. Sfârşitul deci, se-apropie. Poetul finale versuri îşi croieşte. De spaimă nu tăceau în prigoana fără de-nceput, cu-n mijloc veşted şi-un ultim strigăt contopit cu hăul. Până-aici ţi-a fost! Opreşte! Iată-o prăpastie. Nu-i loc de-ntors, trebuie să nenfruntăm, lumina prea iubite-i pe cel mai demn îl va alege. De dragoste să mori? Nu eu, zâmbi înfumurat copilul. O piatră sub papuc se răsuci şi se scufundă-n abis. Ca-n Comedie, cei doi se căutau orbeşte, aşa cum

bătrânul cearcă aţa în urechea acului a strecura. Prin negură, însă, doar glasul lor răzbea. În frig, căldura trupurilor pretinde apropiere. Ce bine-ar fi s-o luăm de la-nceput! glumi poetul. Aici m-ai dus, din ăst loc de fiere doar unul drum n-apoi-şi va face. Un favor, netrebnicule, îţi cer, spre hău tu singur aripile-ţi desface. De mi le frâng, ameninţă poetul, pe Beatrice cerul pe veci o va închide. Adolescentul căzu pe gânduri, dar nu-ndelung. Fie, norocul singur am să mi-l încerc. Omorul, pesemne, îi produse fierbinţeală. Îi mistuise gâtul, şi setea şi-o va potoli cu sângele vărsat ca o libaţie-n genunea goală. Nu-i rost să mă îndupleci. O, suflet arogant, şi eu am două mâini! Betege. Chiar şi-aşa… Un dans porniră, fără cântec. De n-ar fi tragic, pe buze-ar desena un zâmbet. Să vezi cum patru mâini stângace neghiob se căutară. Gura străfundului cerşea un trup. Primi chiar două. Încleştaţi de iubirea la două-icoane ce-o-nchinau, aş vrea să spun că-n hău duşmanii-amândoi pieirea îşi aflară. Nimic mai fals. Să continui vreau! Amiază, înserare, sub astrul nopţii-ntinşi, nu ştiu, însă prăpastia fără fund se dovedi malul unui râu. Vuietul ce urechile astupa curgere neostoită de talazuri reci era. Frig cumplit. Iad îngheţat. Şi totuşi, răsuflarea, unul şi-a amintit-o. Cu aburi groşi în bezna neclintită. În somn adânc celuilalt moartea îi dărui ispită. Să-l las? Mi-ar fi atât de lesne. Şi eu sunt obosit. Şi vadu-i neprielnic. Unde sunt? Trei icnete adormitului

trezirea-i trâmbiţară. Ca-n filme, firav şuvoi de spumă pe buze-n jos descinse. Fu resuscitat. Sub ceafă mâna şi-o vârâse şi capul i l-a cuprins în palmă. I-a spus: tu singur ai să trăieşti cât toţi înaintaşii tăi. Către sine: nu pot, mi-e antipatic. Aşteaptă să mă scol! Am să ţi-arăt eu! V, în gând: când va să se termine? Sleiţi, cei doi îşi aruncară săgeţii de vrăjmăşie. Păcat că întunericul pe loc le risipi, încât nicicând nu se ciocniră. Să facem focul! Vom hotărî pe urmă. Deznodământul fu dară amânat. Crengi stivă ca orbeţii rânduiră şi-un foc alimentară, aprins după-o metodă de nevoie născocită. Îndelung se lăsă aşteptată scânteia salvatoare. Căca-m-aş în ea, futută de brichetă! Ai udat-o, zise V. Ce are a face? Nu văd o chioară, se enervă adolescentul. Poate că-n preajmă pământul se va încălzi. Epuizaţi pe pietre îşi lăsară ţestele. Rotunde. Dure. În scurtă vreme, după a gândului măsură, căci ceasuri sau telefoane apa le strică, chipurile primiră a flăcării dogoare, însă prin şold, mâini de gheaţă făgaş îşi făureau inima cătând s-o strângă-n pumn, zvâcnirea s-o sugrume. V îşi hrăni închipuirea cu năluciri. Scântei sub streaşina ochilor săltau, urcând, căzând, parcă spre V venind, sau dinspre el spre beznă purcezând, iţindu-se falnic, ori după perdea de fum pitindu-se… Iar V, spre bezna sa interioară cerca să le momească, veniţi, veniţi, ruşine nu vă fie, vă pingelesc cu admiraţie supusă, mă jur pe-ntregul necuprins de negură şi ger că nu-i decât

de băţ oaruncătură, ielelor, unde zoriţi, de ce vă hliziţi, de mine nu vă fie teamă. Veniţi! Porunciţi-o doar şi lumina voastră ca fulgul va trece de uşor. Neantul meu vă cheamă! Stele căzătoare, roşii, portocalii şi gălbioare, crisalidelor, muzica v-o-ngân, ca să vă cuprind clipa efemeră. Poftim? Nu sunt un bob de strugure zbicit, întemniţat în bob de gheaţă. În inimă mai am un strop de apă vie. Ce porcării! Deasupra, aerul înviorat, de soarele terestru încălzit, într-un nor de ceaţă prinse a se-nchega, borţos, curând va lepăda stropi grei de ploaie. Apă, pustiu, îngheţ, prisos şi lipsă, ce-i lumea asta? Se-ntrebă poetul. Nu! Va stinge focul! Din aşternut de piatră se smuci doar ca să vază că fu înşelăciune. Pe ăst tărâm nimica nu-i ce pare a fi. Ei, un lucru-i totuşi sigur, grăi adolescentul. Vorbeam cu voce tare?! se miră poetul. Cununa de lumină răsfrântă pe chipuri îi trădă întâia oară. Unde-ţi zboară gândul? Nicăieri. Nicăieri? Cum am spus. Vrei să ne-ntoarcem? Ia-o înainte, deschide calea, îl luă în zeflemea îndrăgostitul. Botezul îi împuţinase cutezanţa. Vorbindu-i, cu ochii larg deschişi (sau poate că nu), culcat fiind, la fel de bine prin vis pare-a-mi răspunde. În minte mi se arată, precum un tren fără de capăt, obstinatul râu ce cât pe-aci ne fu pierzanie. Un gând pe V îl străbătu. Şi dacă tot el va să ne sloboadă? Ca un diapazon lovit cu furie, muzica năprasnicului torent îi năvăli-n urechi. Auzi? N-aud nimic. În picioare, duşmani de moarte,

tovarăşi de drum până ce… Apoi, din ce în ce, susurul năvalnic. Încotro? Libertatea-i în aval, zise V. Îşi înteţi pasul. Trebuie ca mâna-n apă să mi-o scald, iar râul ne va dirija. Scăpare?, şovăi tânărul ucigaş. V, către sine: degrabă s-a dezgolit de veşmântul neroziei. Nu crima i-a fost leac, ci propria moarte. Aşteptă-mă, coaie! Dar V tot alerga, uitând de oboseală, de frig, de disperare, nădejdea-şi investi în sprintul libertăţii. Se-opriră brusc. Atenţie! strigă junele-asasin. În faţa lor se întindea un hău adevărat. Către străfund cătară şi înapoi răspuns primiră un muget animalic. E cale lungă până jos, se codi fugarul. V meditä. Am mai sărit odată. Norocul, ca şi fulgerul, de două ori în acelaşi loc nu va lovi. Deşi nui lege, cei doi schimbară-nţelepciunea cum schimbă fraţii hainele-ntre ei. Fără să-şi uite însă pica. Şi ca din ceaţă se ivi un ajutor. E B! Chip cunoscut şi prieten. Te-am căutat de zor!, zise acesta. Ce-i drept, de spaimă aproape că muriră, căci nu vedeau, iar pasu-agale fu tăinuit de vuietul în care s-adânciră. El cine-i? Ne vezi? se ului poetul. Cum tu mă vezi pe mine. Noi nu distingem un copac de-un câine! zise adolescentul. Dar fericirea fu copleşitoare. Suntem salvaţi! se veseliră amândoi. Spumoasă voioşie!, păru că-i ia peste picior, B, salvatorul. Apoi, se explică. Ca-n filmul acela… începu acesta să se-amuze… cu trei femei ce se pierdură pe-un drum de ţară când locul de pornire în dreptul său avea… ghiciţi! Ce-anume?, întrebă

junele nervos. Un telefon. Iertaţi-mi gluma, pentru mine locurile acestea n-au secrete, pe când străinului, după cum observ, parcă-s de curse pline. V-arăt eu calea. S-urniră uşor. Ce noapte fără stele!, şi eu care credeam că suntem sub pământ, zise într-o doară junele uşor înfricoşat, socotind că împotrivă-i doi s-au aliat. De ce tot coborâm, atunci? V ridică mister. Sus, jos, de-o seamă-s, zise B, când pleoapa ţi-ai culcat, bineînţeles. Mai sus am o cabană, de porunciţi, putem să facem un mic popas. V îşi grăi: nu pot să scap! Blesteme! Nu pot să scap de frică! De toţi mă tem, de fiecare vers, ca şi de tăceri. Putem servi şi-un vin fiert cu scorţişoară… Prefer să mă întorc degrabă. Cumva, se impacientă golanul. Oricum, el bea doar bere, whisky, fie votcă, căci vinu-i pentru beţivani. După o vreme, trupul sleit pe V îl îmboldi să-ntrebe: Mai e mult, îmi pare că de ceasuri-ntregi tot ne-nvârtim. Ca uliul ce dă roată, spre pradă pregetând a seavânta. Ciudat! Trebuia să fi ajuns la drum deja, chibzui şi B. Puştanul, în sinea lui: venetici noi? Probabil mi-a scăpat vreun semn. Probabil?, zise printre dinţi junele ucigaş. Pe-aici străin mi-e locul, mai bine ne întoarcem. Iară!?, disperă veşnicul nemulţumit. Aşa e firea omului, o bătătură-n talpă mai greu atârnă decât însăşi iubirea. Scumpă Beatrice, eşti mult prea departe! În timp ce se popriră, pe un stei de stâncă junele-oftând, picioru-şi dezgoli şi-şi stoarse buba de apă supurând. Apoi, pe bâjbâite,

fruntea-şi cercetă. B, spre dânsul: te-aşteaptă vreo fecioară? V surâse. Îi poţi spune şi astfel. Junele, cuprins de flăcări: să te ia… Vai, ce tăcere glasu-i confiscă şi măscărindu-l, îl îngână subţire. Drept pentru care, V îşi aminti că o ţigară şi-ar lipi de buze, apoi, mirat: ce lucru curios, nu-mi mai simt trupul. Spre buze mâna îmi îndrept. Deşi leatinge, nici gură, nici mână nu mai cred a şti. De vină-i frigul, cu siguranţă, şi căzătura, şi bezna, ori spaima. Of, de am ajunge-odată. B s-amuză: ştii, săracul Dante, mă gândeam, cât s-ar poci să vază că raiu-i doar o oază în mintea sa. Altminteri, măntristează să ştiu că-n veci nu-şi va regăsi iubita. De chibzuiesc mai bine, norocul i-a surâs. Ani lungi de căsnicie, cu darurile ei, divina comedie ar fi preschimbat-o-n… Eşti misogin. Se poate, ca tot bărbatul care crede că mă-sa e virgină. Cine gândeşte astfel? Cel ce se închină… B ridică bărbia. Iată temeiul, gândi poetul, ce-l îndemnă pe B, sărmanul, să urce în tărie. Un ultimatum. Deci, în şir poetul tălmăci, drumul anume l-a greşit. Mă dor picioarele, se tângui tânărul ucigaş. De-atâta drum cred că s-au strâmbat. B râse copios. Băiatul se-nfuriase că pentru-a-nainta, cu palma de umărul lui V fusese legat. Suntem izbăviţi!, glumi B, vesel. În faţa noastră un adăpost s-aşterne: cabana mea. În sobă vârâm lemne, şi-n cană un vin a-ntâia, cum am promis. Nu vrem să zăbovim, grăi poetul. Cât oasele să le-ncălzim şi laolaltă trei vorbe om

schimba, pe urmă-n jos ni-e drumul. O simplă joacă, îşi dete cu părerea ca o gazdă, B. Joacă… căzu pe gânduri V. Vă prostiţi, se ofuscă cretinul băieţaş. Din contră, zise B. Dintre concepte, adică abstracţiuni, jocul nu poate fi negat. Frica, adevărul, iubirea, spiritul, poate. Dar jocul nu. Şi cum materiei nu aparţine, putem dară conchide că-i spirit. Prin el, cândva, dreptatea s-a-mpărţit. Deci, prin urmare, lumea-i celor puternici hărăzită? întrebă curios nătângul copilaş. Cum rămâne cu cei umili, atunci? se-nteresă poetul. Cantodeauna, credinţei se dedică pentru a urma, precum însăşi credinţa le indică, turmă de oi, pe cei ce de la amvon le poruncesc. Grăit-a-i drept şi te-nşeli. Poetul simţi din spate al inspiraţiei vânticel. Nu ştii de circulara ce-a preumblat prin rândurile de funcţionari ai unei bănci. În ea sta scris că lumea-ntreagă s-o cucerească aspiră, prin bani şi aur, de buturuga mică nu i-ar popri arar. Cei mulţi, prin număr, pe cei puţini, zic eu, că uneori conduc. E ca şi cum apei i-ai pune stăvilar afundând piciorul. Pe-aici se opinteşte, prin jur îşi face loc. Adolescentul ciuli urechile să tragă-nvăţăminte. Puterea! Puterea! Ce vis, ce năzuinţă! O râvni cu-nverşunare. Dar dragostea, ea unde îşi mai află adăpost? În forţă, îşi răspunse junele, a universului lege. Prin forţă se obţine totul. Acum, acum, cât mintea-l amăgeşte că forţa-i n-are frâu. O piatră îi răsuci durerea din băşică până-n creştet. Dumnezeu’!… Prilej de râs. De osteneală

lui V gura-i încremeni şi orice chef din inimă îşi luase zborul. Dar vinul, sfântă licoare, are să smulgă din suflet toată otrava. În loc ce va turna? Habar n-aveau, prea multă cumpănire prisoseşte, acum către-un culcuş din puf de gâscă năzuiau şi-un somn drept sfetnic. Ce greu orbului îi vine a învăţa ce şi-unui copil îi pare lesne. Fără lumină, V paşii-şi număra, înghesuiţi, şi surprinse infinitul, sub tălpi, în tot ce-i cuprinzător şi-n timp sculptat, din carnea lui până şi gândul aceeaşi lege împlineşte. Ce nebunie! Câţi paşi am socotit, mai mulţi de o mie. Şi până să ieşim de-aici, de atâtea ori atâţia paşi vom mai călca, mii de pietricele frământând sau frunze îngheţate, tot de atâtea ori o mie de mii particule de vânt, şi de-om număra şi literele fiecărui cuvânt din frazele rostite în gând sau glăsuite, închipuiri, bătăi de inimă, tot sângele ce va fi curs prin vine, priviţi de sus de nenumărate stele, de nori acuma tăinuite, atâta doar, cât ăst calvar nu v-a-nceta şi universul de la sine nu-şi va suci privirea, vlăguit, sătul de legi, de legea primă ce susţine că de legi totu-i ţinut în fire, infinitul ne va ocroti, hrănindu-ne eresul. B parcă-l ghici: ce faci, îţi numeri paşii ca nebunii? De vrei să ştii, copil fiind, deprins-am ăst năravpe care l-am crezut uitat. Ori ţi-ai pierdut răbdarea, dar iată-ne aici, într-un final îmi ţin făgăduiala. Pe rând intrară şi două pocnete surde de pragul superior capetele orbilor pe rând iscară. De ce nu ne-ai prevenit? Greşeala mea, vă cer iertare.

Urcaţi pe treptele acestea în iatac, iar eu voi aprinde focul. Pe pat de paie vaşezaţi şi de vă fură somnul, vă odihniţi. Cu glas scăzut: mai sunt şi câteva conserve, să vă potolească foamea, atâta numai, că sunt cam expirate. Bune oricum, pentru-un stomac flămând, părerea mea. Şi B dispare. De undeva de jos, dar nu din depărtare, glasu-i străpungea tăcerea cu-n cântec. A ce miroase? întrebă junele înfierbântat de uneltiri. Aş vrea să văd ce coace. Ni-e soţ de drum şi călăuză, mai bine deci să stăm cuminţi. Adolescentul, în sinea lui, cuprins de scârbă: ţi-e prieten, ori în eroare vrei să mă induci, căcatule! S-o crezi tu, eu nu mă voi culca, deşi îmi pică ochii-n gură, iar bezna asta fără capăt mai abitir la somn mă-mbie. Am să rezist! Către V: mai bine ne culcăm, atunci. Ştii ce mai socoteam, îşi vorbi sieşi V, secundele până ce, şezând la geam, fulgerul lovi de tunet anunţat, descoperind la ce-nălţime se-aflară norii. Uitat-am multe. Trecut-au anii, împunse infantele-asasin. Nărodul, cretinul, gâlmă de lut de-un singur cuget locuit: râvnind la Beatrice. Atâta de departe e! Chiar şi-n picotire, apropierea-i pare tot un vis. Fără ştire, pe pat cei doi se-ntind, dormind sau cine ştie. Fără ea sunt un nimic, se lamentă copilul. La gâtu-i sidefat mă tot gândesc, la fesele-i rotunde, la coapse, tot trupul i-l iubesc, şi vocea ei de înger la tablă cuvinte cum înşiră, în recreaţie cum pe hol se poartă cu catalogul la subraţ, pe umăr a genţii toartă. Sunt criminal. Dar crima de

dragul ei am săvârşit, s-amăgi căznitul. De-ndată ce, îngenuncheat, toate le voi spovedi, de crimă mă va dezlega, sunt sigur, şi-mpreună… Pe veci, jur! Am fugit, V zise, şi chiar şi-n astă clipă, cerând zăbavă, tot la fugă mă gândesc, la-ntoarcere, la ce-am pierdut, la cei ce m-au prigonit, mi-e dor de-uitate suferinţe, la bucurie nu-ndrăznesc, mă face-un om urât, oh, şi-apoi din nou la pribegie, de locul nou mi-e frică, iar cel vechi cu umbra mea e zugrăvit, ca mine-i, sărac şi singur, aş vrea ca viaţa să mi-o duc în locul unde singur nu mai sunt şi prieten mi-este locul. Şi de va fi, tânărul ameninţă, să se-opună vreunul, cum braţul mi s-a învăţat, pe loc îi ridic cruce. Părinţii, rude, prieteni, îi fut pe toţi, să-şi vadă de biata soartă şi să mă lase-n pace. Am eu ac de cojocul lor, doar Beatrice să fie la dreapta-mi. Ne vom nunti în felul nostru. Peste ocean, Las Vegasul v-aşteaptă, pe-urmă spre Mexic într-o maşină închiriată. Aţi adormit? B pătrunse în încăperea strâmtă. Dimpotrivă, mireasma îmbietoare te-a precedat. Să şedem dară împreună şi cu-n pahar să ne-ncălzim. Tânărul pregetă cu-n semn. Eu nu beau vin! El nu bea vin. Cuvintele ţâşniră fără putinţă de-a le struni. Altceva n-am. Ori poate… Nu! strigă jignit vlăjganul. Bine măcar că vorbele altuia le stăvili, ce-i drept, aluzia prinse rădăcini în minţi, de unde nici cu cleştele a o smulge nu putea. Strâmbă din nas şi luă o-nghiţitură. Vezi, nu-i cucută, şi primul om de apă când s-o sastisit,

să soarbă din ţâţa firei ce firea-i da cu prisosinţă, tot din asta (ridicând cana) o băut. B le-atinse frunţile cu-o mână. Tot la-ntuneric vă holbaţi? Musafirii încuviinţară. Pe amândoi necazul odată v-a lovit, ori ce păţiră̆ţi? Mister, blestem, vreun bolovan? Soarta comună, zise junele, rânjind. Soarta!, exasperă poetul, e numele-ntâmplării. O întâmplare atunci ne v-a-mplini ce-i scris, flăcăul se-ndârji. De către cine? întrebă poetul. De eu sau tu. Câtă mândrie în bobul de muştar, în munte a se preface ticluieşte. Nu-i altă cale! zbieră netrebnicul. Împăciuitor, B zise: vă cânt un cânticel ce de copil îl îngânam.

Neagră-i pâinea de secară Dar mai neagră-i izba goală Neagră-i noapte fără stele

Dar mai neagră-i umbra morţii mele Negru-i lemnu’ când se coace

Şi-n cenuşă se preface

Dar mai negru-i drumu’ meu Neînsoţit de Dumnezeu

Spre abis îmi poartă paşii

Imnul ce-l îngână laşii

Rude-mi sunt, dar de departe Gânduri şi visări deşarte

Căci mai neagră-i clipa ce urmează Chinuind o minte trează

Că nu-i vânt de pitie Ori vreo răspântie

Nu se află-n lume goarnă Să îi dea de-a urmei seamă Nici putinţă de-a opri Tăvălug de sihăstrii

Iar de spaimă mă îndemn Lovind cuviincios în

lemn Că din clipă-am învăţat Rostul bun de cel stricat

Şi mă-ndemn la luare-aminte Plescăind voios cuvinte Teafăr de mă regăsesc

Clipa nouă de-o strivesc Negru-i totu’ în durere Dar mai negru-i în tăcere

B râdea, iar poetul şi-l zămisli pe-un taburet şezând, cu palmele pe pulpe şi-o bască coperindu-i ce avea să fie ţeastă pleşuvă. Şi-un chip mai blând. De n-ar fi fost natura-i rea în nimeni să sencreadă. Privesc la soarele de dimineaţă, B zise, şi e frumos. El nu mă-nşeală. În fiecare zi pe cer sarată şi-n cununa sa îmi zăresc chipul, privindumă. Şir nesfârşit de pânze astfel colecţionez. Am o revistă, şi uneori, când mă-ntristez şimi pierd busola, anecdotele-i mă oblojesc. De pildă, scrie aici un filozof că lumea-i o himeră, nimica nou sub soarele frumos, că-i precum doi cilindri goi de sticlă, unul în celălalt vârât. Eterul despărţitor umplându-l cu lichid vâscos. Îi zice glicerină. Pe urmă scoase un stilou, turnă o picătură, şi-ncepu a-ntoarce în sens opus acelor de ceasornic cilindrul interior. Cerneala subţire se preface, în linie se-ngustează, apoi fu nevăzută. Când apucă în direcţie contrară cilindrul a roti, cerneala se reîntoarce şi de forma originară îşi aminti. Distrat la culme, filozoful jocul reluă. Doar că de astă dată, la fie ce rotire, în poziţie secundară o altă picătură de cerneală lepădă. Apoi, dând iute înapoi, pe cilindru se iţi o

pată ce în mişcare cilindrul îl urmă. Băut-aţi suficient, junele comentă caustic. Şi-o luaţi pe arătură, nimica nu-nţeleg. Ba da, m-am prins! Vrei ca să spui, de pildă (vorbe de la B-mprumută), că-n loc s-alergi după ispite, mai bine, cu braţele deschise, iubirea s-o întâmpini. V, către sine: Tu, Beatrice, de pătimaşul îndrăgostit fugind, pământul fiind rotund, în braţele-i te-ndrepţi. Pe marea asta largă, care-i lumea, metaforă ruginită scorni neghiobul, corabia, lăsată-n voia vântului, nicicând în port va nimeri. Ci doar de vântul îl struneşti cu pânzele întinse şi cârma dibaci ţinută, unde vei vrea acolo ai să ajungi. De nu te va răsturna talazul de furtună, atunci pe fundul mării putrezeşti. Ori vreo molimă echipajul l-a decima lăsându-te singur norocul a-ţi căuta privind spre cer. La pescăruşi. Din casă-atunci mai bine n-ai ieşi, junele ucigaş conchise. Nu ştiu ce-a văzut iubita mea la tine. Nu asta am vrut să spun, se apără poetul. Mă uimeşte doar fervoarea cu care unii se-ncred orbeşte avântului spre fericire ce totodată spre năruire poate fi. Îmi pare uneori că credinţa te siluieşte propriu-ţi rău să-nfăptuieşti. Doar moartea te-ar mai mângâia, în faţă să-ţi aducă în chip concret ce pe pământ în suflet ai cioplit. Cu iubirea să dai mâna, înţelepciunea, modestia, ori cu bunătatea la masă să te-aşezi. Ei, vezi, ce spus-am! B scormoni jarul. Puţini oameni pe lume ăst gând nu-i întinează, dar ei, de aicea, ştiu că lumea funcţionează doar dacă gloatei

credinţa o propovăduiesc. În ce? În ce vrei tu. Tânărul în sine se retrase: nici măcar atât. Ce-mi pasă mie de lume, de credinţă, de viaţă după moarte, când am ucis şi părinţii mi-i reneg? Doar ea contează, doar ea există, doar pentru ea trăiesc. Şi nici o clipă de la drum nu mă voi abate. V se întrebă de nu turnase B în slovele ascuţite spre alţii îndreptate propria slăbiciune. Rostul întovărăşirii lor. N-am stare, îşi spuse, trebuie să mă mişc. Nu mai e vreme de zăbavă, cu el în gând fu inamicul, iar B… nimeni cunoaşte ce zămislea în cuget. Ei, iată, zise acesta, cupei i-am dat de fund. Dă vremea semn să ne întoarcem, adolescentul puse încheiere. De-aicea, cum ai spus, lesne vom ajunge înapoi. Înapoi?

întrebă B. Unde? V şi tânărul rival cloceau două răspunsuri, doar unul lămurit. Tu aflămi locul, zise junele, de unde V să-mi poarte singur paşii. Ticluind că doi rămaşi, într-un final, hotărât Beatrice calea-i va deschide, cum a mai spus. Ce-i drept, gândi poetul, cu cei de-o seamă aidoma nu-i, visând în recluziune, pragmatic printre semeni, ci taman pe dos. Din gura mare înalţă vorbe măreţe, fără-nţeles, pe când un demon îl îndrumă pe furiş la fapte simple, dar cumplite, ca ţelul degrabă să-l atingă. E propriul său profet. Şi e puternic. Pe drept mă tem. Mă tem, de asemenea de B, de dosnicele-i cugetări. Cu cât ni-e drag mai nouă drumul, cu atât vrea ca să stăm, iar de-am năzui o clipă în plus să ne tragem răsuflarea, pun

rămăşag pe sufletu-mi (surâse), că ne-ar îndemna la drum. B, înaintaş, uşor deschise uşa. Ca unui orb ce vederea şi-o recapătă câte puţin. Cu buzele arse, inima lovind în piept şi trupul fremătând, V râvnise-ndată a zări corona aurie incendiind crengile uscate ale unui ulm, mesteacăn, copac să fie, aproape că mijea aburul rece lunecând pe povârniş, prin tufele de merişor, afine şi măcriş. Aproape că-şi feri privirea de-oglinda orbitoare ce-n crug ceresc şedea. Din toate acestea nu se-ntâmplă nimic. După cum intrase, prudent înaintă. Cel mult, o briză răcoroasă guleru-i săltă. În loc de raze, urechile-s asaltate cu fraze neştiute, muzici şopotinde, zgomote sinuoase şi foşnete surde, de jos prin tălpi până în creştet galbene şi verzi refrene îi zguduiră trupul, trosnete de vreascuri şi ramuri scrijelindu-i pielea, în mijlocul craniului, precis între urechi, cu vervă lumea se recrea din cântece melodioase, ori tonuri discordante. Iată că-n pustiu se-ascunde, îşi zise V, un univers întreg. Nimeni nu tace, toţi glăsuim şi nu spunem nimic. Pe aici călcaţi cu grijă, B îi preveni, poteca se-ngustează şi-n jos ne-om prăvăli stâlciţi de stânci. Deşi mi-s ochii ferecaţi, îşi zise V, resimt cum capul mi senvârte. Eu n-am rău de înălţimi, bravă netrebnicul elev. Un gest doar e de-ajuns c-aici mormânt să-ţi afli fără înhumare, căci în natură moartea n-are preot ori martori la căpătâiu-ţi să se reculeagă. Ori crezi tu oare că iubita-ţi tot muntele va bate leşul să ţi-l găsească?

Mâncat de vulpi. Gândul, pe băiat îl împietri. Să-l vază Beatrice cu maţele-n afară, orbitele goale, rânjind cu dinţii despuiaţi de carne? Ferească-l sfântu’. Ori împreună vii, ori morţi. Ce porcărie, ce întinare, îşi zise adolescentul, ca nemişcat la cheremul unor fălci să fii. Şi morţii, înşiră raţionament, la demnitate-au dreptul, mai mult privindu-se pe sine, pe-altcineva, adică V, nu da doi bani. În gura mare: Nu mi-este frică! B, în şoaptă către V: Decât că nu-i zice pe nume. Aşa-i cu tinereţea, socoti originalul B, iute se-nfierbântă, degrabă se răceşte şi odată se căieşte că s-a pripit. Din ea se scurge toată vlaga de negreşit acţiunea nu-şi află deznodământ. Noi ştim mai bine. Nimic pe lume nu-şi are sfârşitul de noi decis. Nici chiar cei mari nu hotărăsc? V căută a-l prinde-n năvod. O, desigur, şi vulgul îi urmează, doar că orice rezoluţie, în adevăr, eo promisiune ce alta alimentează, şi tot aşa, la nesfârşit. Ca şi-n mormânt, până şi-n viaţă, uneori nu osăbeşti stăpânul de un sclav. V, către sine: de soarta sa se-nduioşează. Cu cât mai mare e moşia, cu atât şi pofta creşte, şi cum a dori e a firii lege fără de hotar, de poftele-i legat şi pentru ele se-ndatorează până-n gât. Uşor, uşor, puterea-i va scădea, şi-osânda cea obştească, nu gâdele sorţii, îi bate noaptea-n geam. E dar o lege, zise V. De unde? răspunse B, o amăgire, atâţia alţii nu vor plăti un sfanţ. Mă-ntreb doar dacă-s unii ce pot răzbi, privind cu-n ochi de gheaţă a lumii

frământare şi propriul lor destin. De nus împunşi de-a dreptu-n coaste, orice durere pare a-i gâdila, şi chiar de-ar fi ca un copil sau mamă în flăcări să şi-i piardă, din umeri să ridice. Ca şi cum şi-ar spune: ce nu poţi refuza, mai bine să primeşti cu nepăsare. Cred, mai curând, V chibzui, că cei cenşiruie averi, a pierde nu concep, iar când sentâmplă, căci totuşi e o lege, aceea că nimic în loc pe veci nu-ncremeneşte, pe alţii datoria pun să leo plătească. Tot n-au conştiinţă. Ori îi trudeşte amarnic, încât n-o pot înfrunta. E limpede că tu eşti tu. Cât de cumplit a fost potopul, râul revine în matca sa. Atâta pot, surâse V. Pe aici locu-i neumblat, B înştiinţă, deci tot cu grijă înaintaţi, hainele feriţi-le de spini, pielea să n-o zdreliţi ori să-ncercaţi al plantelor venin. Pe-aici mişună şerpi şi carnivore. Eu obiceiul li-l cunosc şi nu le-ncalc hotarul. De-un urs mai ales mă tem, mai mic şi mai năprod decât fraţii săi, e ultimul la masă, mereu înfometat, de aceea primejdios şi cutezător, din orice carne râvneşte a gusta. El nu dă semn când vrea s-atace ori curiozitatea spre tine-l înghionteşte. Mai sunt şi alte lighioane ce firea nu le-o ştiu. Sunt solitare, arar se-arată, şi-n jurul lor s-au împletit legende. Băgaţi de seamă! Ne părăseşti? se impacientă poetul. V-am călăuzit destul, deacuma drumu-i drept, curând veţi ajunge printre egali. Glumeşti?! se răsti aprigul tânăr. În starea noastră, propria casă e-o junglă cu capcane. Nu ne lăsa! Regret, eu nu mai pot să vă-

nsoţesc. Adolescentul îşi strigă dezamăgirea în stilul său barbar. Moartea, dragostea, familia, hulite fură toate de glasul duşmănos, aşa cum gospodarul plivind a sa grădina, rod bun şi buruiană azvârle laolaltă-n foc. Iarăşi singuri, bicisnici, ca la-nceput. Încotro? întrebă atunci pe V. Nu se ştie? Din loc se-urniră. Deci, ce urmează, vrei din nou între noi să lămurim sfada? Înaintează, adolescentul zise, cu-n strop de deznădejde. Om vedea. Ca-n filmele de groază, simţeau că fiecare pas li-era-ngânat de-un sunet straniu. Şi-n minţi le pâlpâia viziunea ursului ce oase frământa-ntre fălci, şi cum cu dinţii anevoios muncea la zgârciuri. Parcă din urma lor, de prin tufişuri, fură ochiţi şi, din clipă-n clipă, asupră-le se va năpusti. În ceafă îi simţiră răsuflarea. Ai auzit? şopti adolescentul înfricoşat. S-aud? Am auzit, dar ce, că nu-i loc pe lume un unic zgomot să producă. Ştii prea bine, se ofuscă canalia. Mai apoi, când închipuirea încă odată zămisli pericol, poetul pe loc se-opri, iar tovarăşul, la rându-i, cu nasul în spinarea sa. Iute la mânie, i-ar fi răspuns cu-n pumn, dar beteag de ochi îşi reţinu pornirea. Nu vru ca veghea dihăniilor s-o asmută cu-n scandal. Îl bântuia-ngrijarea c-ar putea pe aici să-şi lase stârvul, aici, pe nicăieri, iar Beatrice… Cu mult mai tânăr, de-un lup sau însuşi ursul ar tăbărî, pe V l-ar îmbrânci în gura-i, iar el s-ar mătrăşi. S-ascult cu-atenţie, oblicind a zgomotului izvor. Prea slab dotat de fire, părea de

pretutindeni că îi grăia codrul. Aici o pasăre, aici un pârâiaş, aici o ramură de… ceva înţepător. Otravă? Doamne, mi se umflă limba, şi gâtul, nu pot respira! Inima-mi bate nebună. Căcat! Căcat! Nu vreau să mor! Şi n-a murit. O vreme, cărarea o purceseră în tihnă, peste găvane şi padini, cu triluri de păsări şi clipocit de ape, pietriş de talpă frământat. De multe se temeau şi în neştire primejdii osebite au ocolit. Bunăoară, tânărul, al inimii unei frumoase domniţe pretendent, fu cât pe-aci să calce coada unui şarpe. Ori să se-mpiedice de-o piatră şi pieptul să şi-l împlânte într-un ciot. Poetul avea o strângere de inimă, că-n timp ce străbătea poteca, nutrea a face cale-ntoarsă. De ce?, n-avea răspuns. Către sine: şi-n plus, habar nu am de mergem bine ori ba. Mai bine mi-ar împlânta în spate un jungher ori ursul tainic în colţi ne-ar ridica. Simt că-n curând… Mai bine tac. Da, poetul se resimţi venindu-şi câte puţin în fire. Neplăcut sentiment. Asta înseamnă că-n pielea mea nu vreau să fiu. Mai iute să umblăm. Hei, zise adolescentul, nu mă zori. Deodată, junele judecă că însoţitorul său ştia din nou să vază şi-ncearcă să-l facă pierdut. Mai încet, eşti surd? V, către sine: ce vis s-urmez? Ce ţel? Pe Beatrice? Atunci are dreptate, ne vom bate în duel. Ca vajnicii eroi din basme, soarta de măiestria mâinii o vom lega. Surâse trist. Sau nu. Îl caută poliţia, îl dau pe mâna lor. Mai grabnic să ieşim de-aici, căci mă sufoc. De nu ne-ntoarcem,

înainte! Ca vitele. Junele rival cătă, smucind din cap, lumină ochilor să dea. De poate el, eu nu-s mai prejos! Şi parcă-i reveni. Ori fu închipuire. Dar iată-i creştetul. Şi pentru prima oară, în mână îi palpă carnea, umărul, făptura. Pe el vreau să-l omor? Cine mă opreşte? Pe loc retrase palma. De-atingeri se scârbi. Probabil că se lumina de ziuă, prin pâcla groasă cu greu puteai distinge om de fantasmă. Şi pesemne c-ajunseră la drum de-asfalt fiindcă prin ceaţă doi globi rotunzi de dânşii se-apropiau. Farurile unei maşini. Claxonul. Să te fut! strigă nervos neghiobul tânăr. Nu ne-a văzut, făcut-am semn cu mâna. Eşti hăituit, i-aminti poetul, nu vrei săntâmpini om necunoscut. Atunci, înţeleptule, alege, în ce direcţie ne-ndreptăm? Ştii, îţi plac desenele animate? Iubea pe Beatrice, deci… De mult am renunţat. Precum spuneam, spre tânăr înturnându-şi capul, deci vede, nenorocitul, recent am urmărit un episod în care nişte copii au rătăcit un drum, singurul de altfel. În sens contrar purces-au! se dumiri junele. La fel şi noi, sublinie poetul, cu-n strop de ironie, oricât-am hoinări la locul cuvenit pica-vom. Lumea e mică. E însă suficient să-ţi pierzi vederea, şi-n alt tărâm treci pragul. Două făclii ovale prin negură plutind cu pâlpâiri firave îi amuţiră, ori ceasurile zboară cu-a vântului iuţeală şi ceasul nou le-aduce o veche istorioară. Nici ăsta nu ne bagă în seamă. Presupui că toţii şoferii sunt bărbaţi. Pe-a mă-tii! Suntem străvezii! conchise vexat adolescentul.

Ceaţă blestemată, când te ridici? V, în sinea lui: să hoinăresc aşa o viaţă-ntreagă, şi nimeni să mă poată-opri, slobod de orice judecată, ce libertate atunci să pot încătuşa dintr-o privire întreg cuprinsul, fără a primi-ndărătălea răspuns, şi ce supliciu, nimic pe loc să stea mai mult decât o părere, cu nimenea trăirea s-ompărtăşesc, ori dacă aş face-o, pe nesimţite, viaţa mi s-ar preschimba în aservire, dorindu-mi moartea, c-aşa-i firesc. De-un fir de aţă toate atârnă, şi ce-i frumos, şi ce-i urât, ce-mi este astăzi mie lege sfântă mâine va deveni un fapt curios. Ca din senin, poetul zise: să fugi e tot o generoasă cheltuială de efort. Completă tânărul: cu atât mai mult cu cât altul e pradă, iar tu eşti prădător. Aşa-i, zise în sinea lui poetul: până şi cei ce pe malul mării aleargă, sculptându-şi trupul, un gând îi înfioară, cu-a lor statuie să hăituiască exemplarele de soi. Şi-oricât de mult îi povăţuieşte fapta purtarea să şi-ondrepte, uitarea-i mai robustă, instinctul mai vajnic, prostia curtenitoare. Nu sunt superiorul tău, n-o zise în gura mare, V. Îmi uit gândurile adesea, dorinţele, planurile-s de prisos. În dragoste cauţi izbăvire, un ideal, dar recunoaşte c-ai picurat cu ceara un adevăr: noi ne întoarcem de unde am plecat, chit că ni-e pasul mai apăsător. Pentru cel ce meditează adânc, fără vreun rost, lumea-i miracol pentru că lumea adesea-i zugrăvită cu susu-n jos de cugetu-ndărătnic, nu-i bai să-ndepărteze, aşa cum ştergi

cu degetul o pată, din cale-un munte ca să ajungă-n loc prielnic. Nebunii-s cei deci ce lumii cată sistem veşnic. Când viaţa lor e-atât de scurtă. Aşa e omul, setea s-o potolească ajunge a bea dintr-o găleată, ori el are vrea un râu întreg să soarbă, ce va să curgă multă vreme după vremea sa. E drept c-adesea cuvintele ne-mbată, atât de mult se-ncarcă cu greutatea celui ce le-a grăit, monezi de aur par. Deşi dosite-n ceaţa văluritǎ, peste crestele semeţe ale munţilor recea respiraţie a cosmosului sufla-n tăcere. Pentru urechi de om, V suplini, căci şi el îşi cântă muzica de sfere, cum zis-a Platon, ori a ascultat-o-un telescop. Tânărul tot în urma poetului călca, ca să-şi închipuie cum palmele-i vor cercui grumazul şi ca-n filme vechi îl va îngenunchea, cu ochii bulbucaţi spre cer trăgându-şi ultima suflare. Gândul hâd, mai bine, cu-o frumoasă năzuinţă se cuvine a-l înlocui. La braţele albe, de lapte, ale Beatricei, şi sufletul se-afundă-n pace. Iubirea-i abis de fericire când te ghidează ca un far, grăi cu voce tare. Sculptata-i mult la ea, până i-ai descoperit esenţa, V îşi bătu joc. Nu ţi-aş dori cu-n stih greşit templul ruine să ţi-l prefacă, în juru-i făurit. Mă tem că iubire ca a ta pe-acest pământ nicicând n-a bântuit. Nu vreau s-o sting, e limpede că fierbe-n inimă ca un vulcan, dar, aşa cum de închipuire-i plămădită, de suflet, spirit, spune-i cum pofteşti, tot sub astă figură e nimerit s-o creşti. În poezie, bunăoară, actor la Hollywood, ori pictor de biserici, ori fă-ţi formaţie

de rock. Către sine: zadarnic, catâr până la capăt. Pun rămăşag pe-un tragic final. Voi aştepta. Apoi: aiurea-i să nu ştii de când tot mergi, picior de om să nu-ntâlneşti. Într-un târziu popas vom face într-un oraş sau sat. Ştii, zise adolescentul, îmi pare că-n sens greşit am luat-o, din două posibilităţi ales-am pe cea rea. De prin ceaţă, vălătuci de aburi risipind, s-apropie o făptură. În fine, zise unul, un om. Om nu era. Căci mai îndeaproape, părea că arătării din spinare, pe-o parte, să-i atârne o aripă. În plus, duhnea groaznic a fum şi ochii-i juca-ntruna, scrutând ba-n dreapta, ba în stânga, nicicând făţiş. Nu v-apropiaţi! Strigă. Cine sunteţi? Ce vreţi? Cei doi, de spaimă îngheţară. Ce vreţi, răspundeţi, vă conjur! Apoi: Teroare! urlă cu jale.

Şi nebunie! Calmându-se: cred că m-am zărăstit, tot fug de ceva vreme, fără răgaz. Vlaga mi s-a-mpuţinat, însă suflarea de pârjol, resac schingiuitor, din urmă mă-mbrânceşte şi pe coama ei mă poartă. Mi-e frig ca dracu'! Ce vreţi de la mine? Cei doi un cuvinţel nu mai ştiau să îngăimeze. De figura înspăimântătoare năuciţi. Îndărătnic vă-ndreptaţi de unde suntem izgoniţi. În van ne-am fabricat nădejde că-n astă lume dreptate vom obţine şi cu ea împlinirea de-a fi om. Ori ce înseamnă aceasta? Nu ştiu, dar simt pe pielea-mi: suferinţă. Mai bine, în ceas târziu socot, de-ale mele îmi vedeam. De… lucrurile mele. M-au tras pe sfoară şi zbier din toţi bojocii, atâta cât

mai am putere, ce s-a stricat e pururi lut. Cu puţinul nu m-am mulţumit, şi-acum, că şi pe acela l-am pierdut, tânjesc la mai puţin. Ce îngrozitor! Aş bea o bere. Ciudate amintiri răsar în mintea chinuită. Jelaniei nimic nu-i pune cep, nici nu-i tălmaci să-i dea de cap. Vorbind în legea lui, multe trece prin sită, cum saltă capra-n munţi, din stâncă-n stâncă. Femeia, când am luat-o, juratam s-o iubesc şi am ajuns ca amândoi de-a curmezişul să visăm. Limba ce ne-a legat odată s-a destrămat, şi-acum hotar străin desparte două graiuri ce nicicum se potrivesc. Bunica m-avertizase: mamă, atâta sfat vă dau: îngăduiţi-vă. Cu glas scăzut: am ameţit. Se sprijini în palmă de ce-anume? În pâcla deasă poetul şi adolescentul deduceau că doar un bolovan putea să fie sau un copac. Într-o rână, făptura de-abia se aţinea. Şi din spinarea-i neagră, aripa ruptă tot mai jos cădea. Ce coşmar! Aş vrea să dau uitării totul. Vieţii să-i redau bujorul din obrazul nubilei chicotind l-auzul vorbelor scandaloase, viaţa mea fragilă, cu loc de muncă de rahat şi bere caldă, ţigări cu gust de grobişte şi dureri biliare, cu datorii şi dramolete, filme proaste, să mă zgâiesc la fete tinere-n tramvai, să mă fac muci şi să dorm tun. Ca pruncul umflat de lapte. Mai pot oare dormi? O, cum am prăpădit eu fireasca frică de-amâna ce-acum îmi arde în spinare ca o sentinţă. Nebun! Nebun! Nu vreau să văd! Nu! Genunchii i se-nmuiară. Tuşi. Ce bucurie să te foloseşti de orişice lucru mărunt ţi se oferă!

Lucrul a cărui greutate o simţi cum îţi apasă pumnul. Râvnit-am la mai mult şi m-a costat. Ori n-a fost aşa? Mă-ntreb, căci urmă-i totul şi prilej de îndoire. Acum sunt singur şi vă vorbesc, dar chinul meu nu scade cu un strop. E timp de groază acum, a trecut vârsta când neştiutor de toate cele mă minunam. Şi bucuria mea-ntristată de lucruri fără duh e-acum legată, de vise ce au fost viaţă cândva. ’Napoi de aş privi, în scrum m-aş face, înainte sunt silit deci a purcede. Pribeag. De cemi zăgăzuiţi calea? Cine sunteţi voi ce-n răspăr păşiţi? Nimic nu veţi mai afla acolo (făcu un gest cu capul, niţel înclinat), totu-i ruine şi-n scurtă vreme, nici ele nu vor mai rezista. Ştiţi, pe-un câmp de luptă când soldatul moare, o pază-ntinde către camarad, şoptindu-i: întoarce-te bătrâne, teafăr, şi sortitei mele ultim cuvânt să-i spui din partea mea. Ori voi, de nu vă veţi afla pierzania, să ştiţi că-n alte lume veţi pofti, unde nici poze nu mai există, nici cei ce-n ele fură prinşi. Neagra făptură abia mai răsufla şi-n ceaţa deasă cu umbra reazemului, copac sau piatră, se contopea. Pe jos, din aripa frântă se scurse o bucată. Arătarea crunt urlă. Cei doi, ce încă nu-şi auziră vocea, de inimă sau rană îi producea durere, nu desluşeau. Mă ucide cugetarea că vânt am însămânţat şi am cules furtună. Cât mi-e de frig şi din urmă ce dogoare! Dinţii-mi clănţănesc! N-aveţi nimica de băut? Şi parcă-ngemănaţi cu fiinţa de cenuşă, şi lor li se făcu sete. De fu părere, cine ştie, dar

parcă-acum şedea ciucită în văl de lână groasă. Şi-n locul ce străjuia-ntre ei se perindau fantome, creaturi de abur, cu formă fioroasă. Străinul continuă: nimic nu-i mai amăgitor decât făgăduiala că mâine totul va fi mai bine, atuncea moartea în ochi drept o priveşti. Şi nimenea nu se găseşte-n preajmă să-ţi dea sfat să te fereşti. De-a ta trufie ori de-a celui lăcomie ce prin truda altora şi-o potoleşte, siluind sau înşelând, călcând pe munte de cadavre ce-nalţă spre soarele ce-i glăsuieşte numai lui. În nimeni să te-ncrezi, căci eu urmat-am turma şi ea-n prăpastie mă cârmuise. Osteneala ma răpus şi-ncep să cred c-aş vrea să dorm puţin. Ce voi visa? Ce coşmaruri? Înger şi diavol mă ispitesc: căieşte-te întru mântuire, îmi zice unul, te plâng şi biata-ţi soartă o compătimesc, îmi zice celălalt. Deşi cei doi prin ceaţă nu răzbiră, făptura fruntea îşi încruntă zgâind la pietre, ca să cuvânteze: unul şi acelaşi sunt, de-i lipeşti, cu-n clovn pocit se-aseamănă şi te binecuvântează doar cu sfaturi nebuneşti. Dar poate omul, omul!, lua aminte? Eu zic că nu. Atâta pot să fac: ce am să mă încânte, să plâng ce am pierdut. Dar ce mai posed acum? Spuneţi! Dacă ştiţi. Din negura tulburătoare doar glasul său mai fu văzut. Cântaţi-mi un cântecel! De leagăn, dacă se poate, de pe vremea când sugeam la ţâţa mamei ferice căci, deşi aveam un nume, eu încă nu eram. Din muţenie tovarăşii de drum nu se smuciră. Se căzneau să vază de mai era acolo ori

dispăruse. V senspăimântă mai tare. Nu! vruse a ţipa, dar gura-nlemnită abia un icnet murmură. Ce-s toate astea? se-ntrebă. În sine-şi pierdu încrederea şi cumpătul. Înapoi, înainte, ori sus sau jos, B-l prevenise, de-o seamă sunt: cuvinte. Ce calea o deschid. Săracul V, se ţăcănise, şi lui i se făcuse frig, şi dinţii îi clănţăniră, genunchii i se loveau, poate c-albise, şi ochii-n cap roteau. Pe loc nu mai putea sta, căci ca şi cum pe jar tălpile şi-ar odihni, uitase de rival cum uită gospodina oalele pe foc când parabola iubită se joacă cu noi dezvăluiri la televizor. Îi clocotea sufletul, şi mintea, şi trupul, angoasa îl cuprinse, şi-o milă fără margini de biata sa făptură. Scrută zarea-n jur şi hotărî dintr-un impuls ca-n lături să se ferească. Sări… un parapet şi-n râpă de-a buşilea se prăvăli. Smulse crengi uscate şi pietre dislocă, îşi frânse coaste şi-şi zdreli pielea pe mâini, pe faţă şi picioare. O dâră năclăită lăsă în urma lui, ca un animal rănit de-a vânătorului săgeată. Şi vânătorun umbră, prada hăituind. Dar V era nebun. Ţicnit! De-l goneau strigoii urlând la lună ori alerga precum copilul spre chipul prea iubit al mamei ce adăsta cu braţele deschise, rămâne un mister. În genunchi, în coate, rotocoale la vale tot făcu, izbindu-se de trunchiuri de copaci ori pietre colţuroase, pe-alocuri apucă chiar în picioare să facă câţiva paşi. Într-un final, ca-n cupa de şampanie, dădu de fund. Crezuse c-a căzut pe moale, dar mai curând fusese zdrobit, şi oasele-i

se înmulţiră în trupul tăbăcit. Dar nu simţea durere, nici frică, căci mintea lui ca brazda afânată de viermi era. Precum dârvarul ce gâtul şi-a despicat cu drujba şi mile-ntregi pe jos a străbătut, aidoma V, o luă falnic spre susurul apei ce prin ceaţă îl îmbia. Agale, simţindu-şi trupul îngălat, judecă c-avea nevoie de-mbăiere ca din apă să răsară prunc curat. În sminteala-i îl alină un gând: pentru o baie în apa cristalină, n-avea nevoie de cuvânt. Deşi n-avea de unde să o ştie, spre curgerea năvalnică câţiva paşi mai număra. Însă înainte să plonjeze, un chip senfăţişă. Ştiut, de astă dată. Era... Beatrice! Beatrice? Da, Beatrice, într-o rochie mulată, cutezător de sus scurtată şi-un decolteu mărinimos, cu genele-i albastru de cobalt sau deun verde ca smaraldul, şi buzele de-un roş aprins, pometii-mpurpuraţi, îi făcu semn cu arătătorul. Te-am căutat, părea a spune. Slavă cerului că te-am găsit. Deşi poetul nu-i adresa vreo întrebare, Beatrice la toate cele îi răspundea. Dragule, te-am iertat! îi zise. Să dăm totul uitării! Uitarea să ne fie naş de cununie. Uitat e totul. În solitudine, printre ai mei, m-am tot frământat, mi-am zis, ce proşti suntem noi doi, că-n loc de unul două drumuri am urmat. De-a lungul malului cei doi lunecau. Deşi mama nu te-nghite, n-o să-ţi vină ca să crezi, cu gura ei mi-a spus, mamă, iartă-l şi lasă-l singur să decidă când e gătit pe noi să ne cunoască. Unul mai bun n-ai să găseşti. Miracol, îşi zise-n sine, V. Fireşte, se

referea că la vârsta mea e greu să mai alegi. Noi ne iubim. Şi tata, într-un final, o să-nţeleagă. Văpaia parcă o resimţea pe culmea-n abur înecată, V. Şi a apei lină şerpuire. Atât de-atrăgătoare. Ştii, Dostoievski sau Tolstoi, în fine, un rus zicea că dacă vrei femeia s-o cunoşti, iubeşte una, viaţa-ntreagă. Ce spui, o luăm de la-nceput? Prin tot ce-am învăţat şi câte am trecut, o, dragul meu, de astă dată, va fi de o mie de ori mai bine. De mână se ţineau. El ascultând, ea povestindu-i, prin ceaţa deasă, pe mal de râu înaintând.